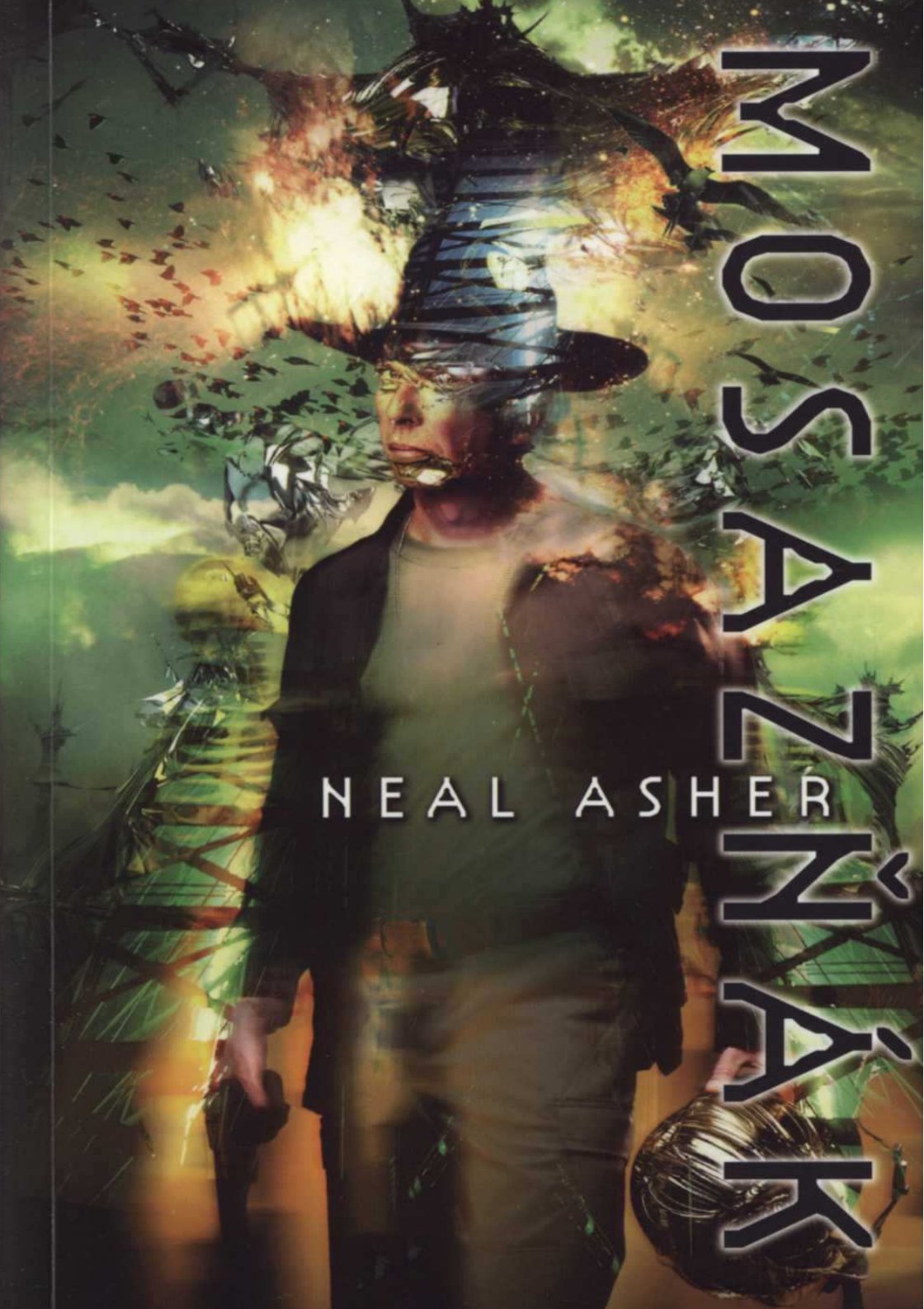

MOSAZNÁ ŘÍŠE
NEAL ASHER

Na primitivní planetě Cull, která stojí mimo Řád, loví moderní potulný rytíř jménem Anderson draka. Netuší, že daleko od něho vzkřísil jiný člověk – byť má nyní v sobě víc techniky než lidskosti – mosazný vraždící stroj jménem „pan Jeřáb", aby mu pomohl při podobné štvanici, která však obsáhne mezihvězdné války. Když agent Cormac zjistí, že jeho starý nepřítel stále žije, vydá se ho pronásledovat na palubě útočné lodi Jack Ketch. Pro obyvatele Cullu představuje každý den boj o přežití na planetě hemžící se dravými hmyzími monstry, přesto však vytrvávají a pomalu budují průmyslovou základnu, která jim snad pomůže dosáhnout kosmické lodě předků, stále ještě obíhající vysoko nad nimi. Pomáhá jim bytost, která si říká Drak, její motivy jsou však přinejmenším problematické. A jako by to nestačilo, planeta, která tisíce let nepoznala geologickou aktivitu, trpí čím dál silnějšími zemětřeseními. Pan Jeřáb se mezitím zarputile snaží uniknout své minulosti, na kterou nedokáže zapomenout, ale ani si ji není schopen řádně vybavit. Proto dál pátrá po příčetnosti, kterou může najít v příštím okamžiku, ale také se mu to nemusí podařit dalších tisíc let…

ISBN 978-80-7332-117-8

Pohyb napravo od něho. Tabrouth se prudce otočil a namířil pulzní pušku – ne že by mu to bylo mnoho platné, pokud by po něm šel ten golem. Ale byli to jen Paulson a Shroder, prodírající se šípky a simnelovými keři, které rostly pod řadou kopřivojilmů. Tabrouth se zastavil a počkal na ně. Všiml si, že jsou oba postříkaní krví. „Co se stalo?“ zeptal se.

„Roztrhl tu zkurvenou autopušku na dva kusy a pak udělal to samé s Alainem a Solnekem,“ řekl hermafrodit Shroder.

„Vyvázli jsme, když se do něho ostatní pustili druhou puškou. Šel po ní,“ vysvětlil Paulson. Vypadal, jako by mu nebylo dobře – a padal únavou. „*Slábne* to. Nalenovo sevření povoluje,“ dodal.

„Vypadá to tak,“ konstatoval Tabrouth. „Možná je na čase, abychom odsud vypadli.“

Tabrouth čekal na nějakou reakci, ale všiml si, že oba se dívají někam za něho, obličeje bílé strachem. Tabrouth nic neslyšel, ale to ho nepřekvapilo.

„Stojí hned za mnou, že?“ řekl.

Knihy Neala Ashera
ve vydavatelství Polaris

Vyšlo:
STAHOVAČ
V PAVUČINĚ
HRANICE ŘÁDU

NEAL ASHER

MOSAZŇÁK

POLARIS

Neal Asher

MOSAZŇÁK

(BRASS MAN)

Copyright © 2005 by Neal Asher
All rights reserved

Translation © 2008 by Petr Kotrle
Cover art © by Steve Rawlings/Debut Art

ISBN 978-80-7332-117-8

Mým rodičům Billovi a Hazel Asherovým.
Je evidentní, že jste to začali vy.

PODĚKOVÁNÍ

Díky těm čtenářům, kteří mi po přečtení *V pavučině* řekli: „Pan Jeřáb se mi vážně líbil!“, a u nichž tato kniha začala – přičemž prvním a nejpřednějším z nich je Catherine, která mi zatím neřekla, abych si našel pořádnou práci. Chtěl bych také poděkovat Keithu Starkeymu za vynikající postřehy, Johnu Jarroldovi za ty jeho a, jako vždy, Peteru Laverymu za tužku, čím dál větší cit pro červené víno a břitké redaktorské poznámky. Žádná kniha se nedostane na pulty bez tvrdé práce mnoha dalších: Jamese Hollywella a Steveho Rawlingse, Rebeccy Saundersové, Dustyho Millera, Emmy Giaconové, Liz Cowenové, Gillian Redfearnové a mnoha dalších. A za to, že se moje dostávají ke čtenářům v mnoha jiných zemích a jiných jazycích děkuji Michelle Taylorové, Jonu Mitchellovi, Chantal Noelové a Vivienne Nelsonové. Mohl bych tu poděkovat těm, kteří mé knihy prodávají jinde – Stefanu Bauerovi, Moshemu Federovi a Davidu Hartwellovi, abych jmenoval alespoň několik – ale začíná to připomínat proslov při udělování Oscarů, a tak už toho raději nechám.

Prolog

Když se asteroid otočil a ukázal novou stranu, Salvor zanadával, neboť pochopil, že hodnoty titanu a platiny, které registruje, nepocházejí z nějakého velkého ložiska v tělese jako takovém, ale z vraku roztrouseného po jeho povrchu. Ale jen co upravil zvětšení na své hlavní obrazovce a najel blíž, jeho zklamání se rozplynulo. Tam dole bylo něco neporušeného, něco, co vypadalo jako vršek obrovského bodláku ze zlatého kovu. Třeba tady nakonec nemarnil čas.

„Supice, srovnej rotaci," řekl. „Naveď mě tak, abych byl s tou věcí geostacionárně."

Raketové motory v malém plavidle zahučely. Obraz kovového objektu se otočil a zaujal místo ve středu obrazovky. Hukot pokračoval, jak drobné plavidlo udržovalo svou polohu.

„Co to je?" zeptal se.

Obraz, který už na monitoru byl, začaly okamžitě překrývat skeletové čárové obrazy jiných objektů. Naskakovaly jeden za druhým, čím dál rychleji, až je oko nestačilo sledovat.

„Není to celá loď," odpověděla Supice. Hlas UI malého průzkumného plavidla byl ženský a něžně sexy. Salvor jej vytvořil na základě hlasového záznamu své druhé ženy, na níž založil také model osobnosti lodní UI. To všechno se stalo dřív, než se u ní projevilo chování harpyje a také tomu odpovídající hlas.

„No ne, vážně? A já jsem si myslel, že zbytek těch trosek a kovové páry tady všude kolem s tím nemají vůbec nic společného."

„Sarkasmus není nutný. Chystala jsem se dodat, že je to kus lodi a že je poměrně jasné, o kterou loď se jedná, když se použije trocha rozumu: o kus *Occamovy břitvy*."

„Kdo že je tady sarkastický?“

Salvor si v dolní části hlavní lodní obrazovky otevřel okno a začal na něm zkoumat výsledky průzkumu. „Tvrzený keramal. Dají se sehnat plány *Břitvy?*“

„Ne. Řádové UI mají tak trochu zvláštní přístup k šíření takových informací o svých bitevních lodích. Nechápu proč.“

Řádu, té stále se rozrůstající sféře světů obydlených lidmi, celkově vládla UI Zemské centrály a tuto vládu vykonávala prostřednictvím sektorových UI a planetárních guvernérů nebo runsiblových UI. Lidé stáli v hierarchii poměrně nízko a nedostávali mnoho informací vojenského charakteru. Salvor předpokládal, že důvod zná: lidem se nedalo věřit. Ignoroval výstřel ze zálohy, který mu Supice adresovala, a řekl: „Překvapuje mě, že z ní vůbec něco zůstalo, a překvapuje mě, že to ti vyšetřovatelé z Řádu zatím nenašli – tváří se, že by chtěli posbírat všechno do posledního kousíčku. Pojďme dolů, omrkneme to.“

„To by nemuselo být rozumné. Podle oficiální verze se lodní UI vymkla poslušnosti, a proto zaútočila na *Elysium.* Ale jsou i jiné verze, podle nichž to souvisí s nějakými špinavými organickými technologiemi. Proč to raději nenahlásit Řádu a nezinkasovat odměnu?“

„To je sice hezký nápad, ale myslící člověk se musí podivit nad tím, proč se takové odměny nabízejí. Nic totiž není zadarmo. Můžeš si být jistá tím, že jejich marže je mnohem vyšší. Slétni dolů.“

Jak *Supice* klesala, kovový objekt zůstával uprostřed obrazovky. Při přiblížení k povrchu asteroidu, z jedné strany objektu, *Supice* – loď připomínající desetimetrového černého červa – vystřelila kotevní harpuny, které za sebou táhly lana. Krátké záblesky, které ozářily obrazovku, Salvorovi prozradily, že nálože v hrotech zarazily harpuny do skály. Zatímco se loď přitahovala k povrchu, vstal a přesunul se z pilotní kabiny dozadu.

„Není mi jasné, proč to zůstalo na povrchu – gravitace tady není dost silná, aby vytvořila protiváhu k odstředivé síle,“ řekl, když vytáhl ze skříňky svou přilbu, zacvakl ji do krčního prstence kosmického obleku, který měl na sobě, a aktivoval jeho systém.

„Jestli to bylo rozžhavené, když to dopadlo, pravděpodobně se to speklo s horninou pod tím –“ říkala Supice uvnitř Salvorovy helmy „– nebo je možné, že nějaká část je přichycená k zemi. Ale je tu také možnost, že to k asteroidu někdo připevnil.“

To Salvora zarazilo. „Ty myslíš, že by uvnitř mohl být někdo naživu?“

„To je jedna možnost – případně nějaká zbývající UI nebo počítačový systém.“

„Hm, *Occamovu břitvu* usmažili před rokem, takže lidé, kteří přežili, by teď byli mrtví nebo uložení v hibernaci.“

Salvor se protlačil těsnou kabinou do přechodové komory, jejíž vnitřní dveře už Supice otevírala. Vmáčkl se do tohoto ještě těsnějšího prostoru, vnitřní dveře se uzavřely a z komory se odčerpal vzduch. Nakonec se otevřely vnější dveře a on vystrčil nohu do naprostého vakua. Když sestupoval na povrch, oblek mu aktivoval displej v pravém dolním rohu hledí, aby mu oznámil, že zapnul přísavnou funkci podrážek jeho bot a dotázal se, jestli to nechce změnit. Kosmický oblek byl poloUI, takže už propátral jeho okolí a předvídal jeho potřeby. Salvor si displeje nevšímal a ten po několika sekundách zhasl. Jakmile se jeho noha dotkla odrhnutého kamene asteroidu, podrážky bot se s ním spojily a mohl se vydat k obrovskému kusu vraku, jako by šel po podlaze natřené térem.

„Je zjevné, že stopková část byla spíš odpojena, než že by se ulomila,“ oznámila mu vysílačkou Supice.

Salvor se rozhlédl po stometrové ‚stopce‘. Všiml si, že má čtvercový průřez o straně kolem deseti metrů, a po celé délce jsou připojovací místa pro optická vlákna, plynové rozvody a potrubí s tekutinami. Některé zůstávaly dál napojené – ustřižené rozvody, potrubí a optika trčely nebo vlály do vzduchoprázdna. Na jejím povrchu bylo také mnoho jiných spojovacích článků a zařízení: dlouhé ozubené hřebeny, hydraulické berany, gravidesky, generátory a výkonné krokové motory. Bylo evidentní, že tento objekt byl něco, čím mohla *Occamova břitva* ve svých útrobách pohybovat. Druhý konec stopky byl uzavřený a připojený k nějakému obrovskému hydraulickému stroji, jehož spojovací objímky se otevíraly do vakua.

„Mnohé řádové bitevní lodě mají možnost přeskupovat vnitřní strukturu za účelem dosažení optimálního výkonu. Toto je zřejmě součást té pohyblivé struktury," řekla mu Supice.

„Vážně?" odpověděl kousavě Salvor.

Hlavní část objektu byla kulová a měla kolem padesáti metrů v průměru. Hojnost senzorových soustav na vzdálenějším konci jí dodávala vzhled kvetoucího bodláku. Když k ní Salvor došel, prozkoumal spodní část a zjistil, že je skutečně připečená k asteroidu a že při tom vznikly proudy roztavené černé horniny, které měly znepokojivě organický vzhled. Ale při prohlídce asteroidů vídal podobná divná svinstva poměrně často. To nic neznamenalo.

Nakonec, když stál v místě, kde senzorové soustavy trčely vzhůru jako nějaký kovový les, si všiml něčeho, co vypadalo jako únikový východ. Byl částečně otevřený a tmavá zem pod ním byla pokrytá vrstvou vodního ledu. Salvor podle toho okamžitě poznal, že uvnitř těžko může být někdo naživu, protože kdyby led vznikl jen z vodních par v přechodové komoře, byl by už dávno pryč. Asteroid se před pouhými několika měsíci pohyboval po oběžné dráze blízko slunce a zdejší teploty by byly dost vysoké i pro roztavení olova. Vzduch zřejmě unikal zevnitř od chvíle, kdy sem ta věc dopadla, a činil tak doposud. Skrčil se pod průlez a chytil se jeho okrajů. Krátce mu kladl odpor, pak ale zabraly servomotory jeho kosmického obleku a poklop se otevřel – jeho neslyšné zaskřípění se projevilo jako vibrace, kterou ucítil přes rukavici. Když vlezl do přechodové komory, oblek mu úslužně rozsvítil přilbový reflektor a on uviděl, že jeho tušení bylo správné a vnitřní dveře jsou otevřené. Protáhl se jimi dovnitř a rozhlédl se tam. „Co to je?"

„Nebezpečná organická technologie." Supice byla teď propojená s jeho oblekem – poznal to podle displeje v dolním rohu svého průzoru – a viděla všechno, co viděl on.

„Mně to připadá mrtvé."

„Přesto bude žádoucí provést dekontaminaci, až se vrátíš."

„Já vím, co to je," řekl Salvor při pohledu na ovládací křesla obrostlá dřevitými chapadly, nahromadění obvodů pod nahnutou

skleněnou podlahou a další systémy zasazené do okolních stěn, rovněž prostoupené rozbujelou masou. „Můstkový modul.“

„Ano, souhlasím. Zároveň radím, abys odtamtud okamžitě zmizel – nevíš, s čím si zahráváš.“

„Počkej chvilku. Máš tušení, kolik by za to zaplatil Dreyden – nebo některá ze separatistických skupin? Jenom ty supermoderní technologie hodí balík, natož všechno to ostatní divné svinstvo, ať je to, co je to.“

Salvor si všiml vyschlé mrtvoly, která ležela u zadní stěny, připíchnutá úponky, jež vypučely ze zdi. Podíval se ke kapitánskému křeslu a uviděl, že je prázdné. Takže nejspíš nějaký biotechnologický útok: něco loď ovládlo a přinutilo zaútočit na *Elysium*, zatímco kapitán tady ležel mrtvý.

„S tím vším teď stejně nic nenadělám,“ řekl. „Pořídím záznamy a hodím je na net – uvidíme, kdo nabídne nejvíc, aby se dozvěděl polohu.“

Otočil se a chtěl odejít. Pak zaváhal, když se vedle něho něco pohnulo. Vlna stínu se kolem něčeho obtočila a odhalila, co to je. Stál tam muž: nahý muž s ošklivými popáleninami na jedné straně obličeje a těla, popáleninami dost hlubokými na to, aby obnažily kost kolem jedné prázdné oční jamky, zčernalé zuby v čelistech a spálená žebra v hrudi. Tatáž zvláštní organická hmota, která ovládla můstkový modul, se usadila také v těle tohoto muže, jenže v něm se pohybovala jako červi v mrtvole. Kryla také nespálenou stranu jeho obličeje a chitinovitě se mu kroutila pod kůží. Z opačné strany hlavy vycházela nazelenalá záře z krystalickomatricové superky, z níž vybíhaly krystalické kořeny do sežehnutého masa kolem mužovy klíční kosti.

„Do prdele.“ To bylo všechno, co ze sebe Salvor stačil dostat, než muž vymrštil levačku, chytil ho pod krkem a pravou ruku mu přitiskl na hledí kosmického obleku.

„Salvore! Salv –“ Výkřiky Supice byly přerušeny.

Systémy kosmického obleku se zbláznily hlášeními o narušení hermetičnosti, podvratných programech a změně dýchací směsi… Salvor bojoval se stiskem, který mu drtil hrtan, ale bylo to jako

bojovat se spojovacím zámkem. Systémy obleku odumřely: všechny miniaturní displeje, které se zobrazovaly na spodku jeho hledí, v jediném okamžiku zhasly. Pak se jeho hledí začalo roztékat a k očím se mu natlačily tmavé dřevité úponky.

Nevykřikl, nepodařilo se mu najít dech.

– prostřih do minulosti 1 –

Těsně za hranicemi Bangladéše zalévalo jasné tropické slunce svými paprsky trávníky kolem ředitelství firmy Cybercorp a hlasitost žvanění davu stoupala přímo úměrně množství zkonzumovaného vychlazeného šampaňského. Mnozí zástupci médií, které čekání na prezentaci nového Golema 25 nudilo, nacházeli rozptýlení v tom, že krmili jednohubkami místní chipmunky. Někdo přivedl slona nastrojeného do červenozlatého postroje. Stál stranou a mával chobotem po rojících se holokamerách, zatímco golem na jeho hřbetě se tvářil rozpačitě. Nikdo nevěděl, proč tam to zvíře je; málokoho to zajímalo.

Solenz Garrick, usazený na podstavci sochy Ganéši, si papírovým kapesníčkem otřel ze svého společenského obleku havraní hovínko a s něčím, co se blížilo nenávisti, upřel zrak na černé ptáky vysedávající na nedaleké datlové palmě. Zabloudil pohledem k seskupení geodetických kupolí schoulených kolem paty kilometr vysokého mrakodrapu Cybercorpu, zavrtěl hlavou a řekl něco neslušného. Představení dřívějších sérií golemů se určitě řadila mezi mediální události, ale teď, u čísla dvacet pět, začínala být pasé a to, že na tuto akci poslali jeho, Solenzovi napovídalo, jak se na něj jeho šéf dívá. Otočil se a pohlédl nahoru na svou holokameru.

„Číselné rozlišování golemů je teď vcelku zbytečné," řekl. Pak vstal, zavadil pohledem o šmouhu na rameni a natočil se ke kameře bokem.

„Rozdíly mezi jednotlivými sériemi jsou teď jen v malých vylepšeních, která obvykle ztratí význam, když golemy ze starších sérií jejich majitelé upgradují – nebo když to udělají golemové sami, pokud jsou svobodní. Pod vší tou nabubřelou reklamou je vidět, že

prototyp Golema 25 má jen o něco výkonnější servomotory a energetický zdroj s poněkud delší životností než jeho předchůdce.“

„Já myslím, že ta vrána řekla k tvému komentáři všechno, co je třeba říct, Solenzi.“ Barone z *India News,* který se k němu přikolébal a postavil se vedle něho, se nepříjemně ušklíbl. Pak dopil svou sklenici a hodil ji na zem, kde ji přiběhl obhlédnout chipmunk, který povýšeně začichal a odešel si na další jednohubky.

„Ve skutečnosti to byl havran,“ řekl Solenz. Nepříjemně si uvědomoval, že je pořád v živém přenosu na Earthnetu, byť na jednom z méně významných kanálů.

„Á, tady je máme,“ řekl Barone.

Z klenutého vstupu do nejbližší kupole vyšli šéfové Cybercorpu, nastrojení jako hejno pávů. Uprostřed této skupiny, tak, že všechny převyšoval, šel nový golem.

„Prototyp udělají vždycky pro efekt větší – aby vynahradili to, že ve skutečnosti chybí jakákoli technická vylepšení,“ komentoval to povýšeně Solenz.

„Ale no tak, člověče, drž krok s programem,“ popíchl ho Barone. „Ze všeho nejvíc jde přece o primární vlastnictví a o to, jak velký mám *gule,* protože si můžu dovolit golema z nejnovější série.“

Přestože byl Solenz stále v živém vysílání, otočil se k Baronemu a řekl: „Co kdybys odprejskl a šel prudit jinam?“

„Á, pan citlivka.“ Ale Barone se odporoučel.

Jako psi, kteří se ženou do jednoho chumlu, aby vyčenichali něco nevyjádřitelného, shlukli se i zástupci médií. Solenz se s pomocí loktů a ramen prodral do popředí davu. Představitel Cybercorpu – oblečený do lepšího společenského obleku, než měl on, neušlo Solenzovi – zvedl ruce, počkal si, až se hluk utiší, a škubl prsty k holokamerám, které se nahrnuly blíž, aby mohly lépe zabrat mohutného, vytáhlého golema, jenž stál za ním. Solenz se připravoval na to, že se bude nudit, a snažil se vymyslet řízné otázky, které položí, jakmile skončí proslovy.

„Cílem této společnosti je už dlouho přinášet vám jen to nejlepší, jen to nejmodernější z kybertechnologie,“ pokračoval muž s usměvavě povýšeným výrazem.

„Pojď mi pohoupat pérem, mám na něm vlaječku," zamumlal někdo a někdo jiný se neubránil záchvatu chichotavého smíchu.

Zástupce firmy se zamračil a pokračoval: „Proto je mi velkým potěšením představit Řádu –"

Stručně: hrůzný pohled, jak z jedné holokamery vytryskl ohnivý disk a rozkrojil mluvčího na dvě poloviny, než tlaková vlna nadzvedla Solenzovi nohy a položila ho na záda. Téměř instinktivně se pokusil navázat spojení přes superku, ale cítil, že všechny superkové kanály, které vybírá, se hroutí. Pohlédl nahoru a uviděl holokamery padající ze vzduchu.

Doprdele. Rovinná nálož… elektronická válka…

Lidé ječeli – a v panice se rozbíhali. Solenzovi to připomnělo dřívější roky, kdy přinášel reportáže o válkách a teroristických útocích na hraničních planetách. Viděl, jak Barone vrávorá, obě ruce uříznuté v lokti. Jedna žena z Cybercorpu, která si vyšla ven v nějaké průsvitné duhové kreaci, teď klečela na zemi nahá a ječela.

Ano! Zprávy!

Přestože externí připojení jeho superky byla mimo provoz, Solenz ji aktivoval, aby nahrávala prostřednictvím jeho smyslů – všechno, co viděl a slyšel, všechny čichové a chuťové vjemy. V ústech měl kamínky a ve vzduchu byl kyselý chemický zápach třaskavin. Pak s tupou ránou explodovala nějaká kouřová bomba. Solenz se těžce postavil a začal klopýtat nenadálým dusivým oblakem k místu, kde předtím stál golem. Všude se povalovaly zbytky lidí. Šlápl do něčeho měkkého, na co se štítil podívat, aby to identifikoval, ale když na té mazlavé břečce uklouzl, všiml si, že golem leží na zádech nedaleko.

Buď informační virus, nebo elektromagnetický pulz.

Dál se pohyboval ke golemovi. Pak na něho padl stín, z něhož se – na řetězu omotaném hydraulickými hadicemi a optickými kabely – spustil pavouci spár. Díval se, jak zašmátral po zemi, sevřel se golemovi kolem hrudi a vytáhl ho nahoru. Solenz se rozhlédl. Nechtělo se mu věřit, jaké má štěstí, že je jediný, kdo to viděl. Poskočí ve sledovanosti nahoru! Tohle se dostane na První kanál!

V tom okamžiku se neviditelný spár sevřel kolem *jeho* hrudi a ochromil ho. Nervová látka obsažená v dýmu ho zabila dřív, než dopadl na zem.

O rok později, na Prvním kanálu, Solenz oznámil: „Než se mlha rozptýlila a Zemská bezpečnostní centrála zjistila, že se něco děje, gravivůz se ztratil v indickém megaplexu. Jak si možná vzpomenete, k odpovědnosti za útok se přihlásili jupiterští separatisté. Jsem rád, že mohu teď, když Zemská bezpečnostní centrála ukončila mediální embargo na následné události, oznámit, že tyto vrahy se později podařilo najít při tajném průniku do jejich organizace. Vrahové byli dopadeni, byl jim vymazán mozek a jejich těla byla následně použita pro příjem mozkových dat vybraných z obrovské zásobárny archivovaných myslí těch jednotlivců, kteří využívají novou memplantátovou technologii.“

Solenz mrkl na kameru.

„Pověsti o tom, že těla některých vrahů teď obsahují mysli někoho, koho při útoku zavraždili, není možné dokázat.“ Solenz se vesele ušklíbl – škleb jeho nové tváře se mu líbil.

„Prototyp Golema 25 se nikdy nepodařilo vypátrat,“ dodal.

– konec prostřihu do minulosti –

1

Smrtelné následky, které má pro člověka přímé propojení s UI, jsou známy od zbožnění bytosti, která byla nakrátko jak Iversusem Skaidonem, tak craysteinským počítačem. Toto propojení Skaidona zabilo a Craysteina vyhnalo daleko na druhou stranu podivna, kde dokonce i jiné UI shledávají jeho sdělení poněkud… gnómickými. Ale co je toto ‚přímé propojení' – to přece uskutečňujeme svými superkami a napojeními na síť, ne? Nikoli. Tyto dva způsoby spojení spolu s planetárními servery a tak dál fungují jako tlumiče mezi lidským intelektem a intelektem UI. Je to nutné, protože lidská mysl je sice ve většině případů něco, co by UI mohla provozovat jako krátký podprogram, ale stává se, že obsahuje něco, na co naši křemíkoví světci nestačí. Můžete tomu říkat představivost, předvídavost, psychóza… je to něco, co je zakořeněné v naší prvotní psýše a nikdy nemělo nic společného s jasnou logikou, s níž jsme vytvořili UI. Přímé propojení zprostředkovává umělé inteligenci toto lidské šílenství, a člověk na oplátku získává nesmírnou zpracovávací kapacitu UI. Výsledná složená bytost překonává všechny své vrstevníky. Nakrátko je dosaženo obrovské synergie, pak člověk umírá – s mozkem spáleným jako zápěstní komunikátor napojený na tokamak.
Poznámka: V posledních letech se objevilo mnoho spekulací týkajících se možnosti stykových filtrů a biotechnických podpůrných systémů. To všechno je mlha a můj názor je takový, že pokud by se to skutečně dalo udělat, pak by to už někdo někde dělal.

Gordon: *Jak to je*

Cormac stál na podlaze z černého skla ve virtuální pozorovatelně na palubě *Jacka Ketche* [1] a prohlížel si obraz promítaný z holokamery

[1] *Kat krále Karla II., obecně popravčí, smrt. Pozn. překladatele*

vzdálené kilometr od trupu. Zlověstně pojmenovaná útočná loď třídy theta měla tvar sépiové kosti, ale po obou stranách byly výložníky, které držely zbraňové gondoly ve tvaru torpéda. Ty měly tmavě červenou barvu staré krve a byly hladké jako leštěný kámen. Byl to modernější řádový výtvor, a tak jeho řídící UI jménem Jack nepřijímala rozkazy od žádného lidského kapitána. Cormac uvažoval, jestli by se dokázala ubránit napadení džainskou technologií lépe než *Occamova břitva* a její kapitán Tomalon, připojený přes rozhraní. V lodi jako tato neexistovala možnost vypálit UI – zabít její umělou inteligenci – neboť byla postavena až po období vyhrocené paranoie z toho, že UI převezmou vládu… když to skutečně udělaly.

Stranou od *Jacka Ketche* sledoval jiné řádové lodi, které obklopovaly rekonstruovanou oblast *Elysia* jako mouchy hojící se ránu. Dreyden, vládce této mimořádové komunity, jim zpočátku nechtěl poskytnutí pomoci dovolit a vyhrožoval, že použije elysijská tavná zrcadla stejně, jako je předtím použil proti útočící *Occamově břitvě.* Ale komunita utrpěla větší škody, než s jakými se mohla vypořádat, a bez pomoci by se jeho malé impérium rozpadlo tak jako tak, pouze s většími ztrátami na životech. Teď, po roce karantény, byla veškerá pomoc poskytnuta a Dreyden byl jenom byznysmen v další komunitě přičleněné k Řádu.

Osm set dvacet tři tisíc sto devět.

To byl počet podle posledního sčítání, ale jistě se mezitím o několik duší zvýšil, jak další lidé umírali v nemocniční lodi nebo opouštěli těla neopravitelně poškozená otravou izotopy jednodušší cestou paměťového záznamu.

Z mého rozhodnutí.

Bylo to riziko vyvážené masakrem milionů na Masadě. Existovala možnost, že tady nezemře nikdo. Ale lidé umírali. Jeho povinnost. *Kadmovo vítězství.*…

Cormac přemýšlel o jménu tohoto plavidla, na něž se teď po skončení karantény nalodil. Možná sem kat John Ketch přiletěl pro něj. Raději přenesl pozornost k tomu, komu Zemská bezpečnostní centrála dovolovala uniknout oprátce.

Trisférickou *Lyriku II* bylo možné zahlédnout jen díky bílému světlu jejího fúzního pohonu, jak se od *Elysia* vzdalovala. Bylo neobvyklé, aby řádové UI dělaly takové hodnotové soudy o skutcích jednotlivců, zpravidla uplatňovaly zákon tvrdě a bez milostí. John Stanton byl žoldnéřský zabiják, který v minulosti pracoval pro separatistu Adriana Peltera a možná zasluhoval zemřít stejně jako Pelter. Cormac sebou bezděčně škubl při těch vzpomínkách: jak po něm jde Pelterův mosazný stroj na zabíjení, pan Jeřáb; jak golemové Cento a Aiden Jeřába likvidují; a jak on následně Peltera pronásleduje a zabíjí. UI Zemské centrály přesto rozhodla, že za to, co Stanton od té doby udělal, kolik riskoval, se všichni budou dívat stranou, až se on a jeho manželka Jarvellis vrátí do své lodi a zamíří pryč. Cormac se díval, jak fúzní plameny zhasly v deformaci, která jako by mu zatahala za oční bulvy. Věděl, že loď právě vstoupila do podprostoru a zmizela. Záviděl Johnu Stantonovi takovou volnost – před trestním stíháním, před odpovědností.

„Uspokojivý výsledek," pronesl dýchavičný hlas vedle jeho ucha.

„Ukončit příjem vizuálních dat," řekl Cormac a v okamžiku, kdy vnější obraz zmizel, nahrazený skleněnou projekční komorou, v níž se nacházel, se otočil ke starému Japonci, který stál po jeho boku. „To musí být nějaká nová definice slova ‚uspokojivý', se kterou jsem se doposud nesetkal. Nechtěl byste to upřesnit?"

Horace Blegg si ponechal neutrální výraz, když mu odpovídal: „Masada a toto místo jsou pod kontrolou Řádu a ze Skellora nezbylo víc než mezihvězdný prach."

„A tady a na Masadě mají skoro milion mrtvých," dodal Cormac.

„Taková ztráta na životech je politováníhodná, ale vyjdi při svém výpočtu ze zachráněných životů, ne z těch zmařených. Kdybyste ty a John Stanton neodlákali Skellora sem, kde ho zpopelnili, zabil by všechny lidi v soustavě Masady, a to by byl teprve začátek."

Cormac se unaveně usmál. „Nejsem malé dítě; v té době jsem si ten výpočet udělal. Vy ale zapomínáte, že jsem byl v *Elysiu* rok a viděl jsem, co se stalo."

„Moje hodnocení platí dál. Čeho bys chtěl litovat?"

„Řekl bych, že svého původního odhadu Skellora."

„Nemohl jsi vědět, že se dostal k džainské technologii.“

„Ale když jsem to zjistil, předpokládal jsem, že se poběží schovat, jako každý separatista, který narazil na Zemskou bezpečnostní centrálu. Nezaregistroval jsem, jak rychle po našem prvním setkání zmizel, a nedal jsem si to zmizení do souvislosti s jeho prací na chameleonwaru.“

„Pohled zpátky bývá oslnivě jasný a neunikají mu banánové slupky existence. Chceš být potrestán?“

„Ne… ale chci se vrátit na Masadu, abych zjistil, kdo žije, a kdo je mrtvý. Chci získat zpátky svůj šuriken a podívat se, co se Mika dozvěděla o tamních drakomanech – a zjistit, jak o nich rozhodla Zemská centrála. Ale ze všeho nejvíc mě zajímá, jak sakra jste se dostal na palubu téhle lodě. Když jsem se díval naposledy, nebyl tady nikdo, a od té doby se s ní nic nespojilo.“

„Dobře víš, že na takové otázky neodpovídám.“ Přední a nejzáhadnější agent Zemské centrály rád zůstával tajemný.

„Udělal jste to už na *Occamově břitvě* a já jsem si v první chvíli myslel, že jste jen projekce. Když jsem se vás zkusil dotknout, zůstal jste pevný, ale když *Occam* přešel do podprostoru, něco se s vámi stalo. Ale pak je tu otázka, jestli jsou moje vzpomínky spolehlivé – protože v minulosti jste se mi vrtali v hlavě.“

„Tvoje vzpomínky jsou pravdivé.“

Cormac zamyšleně pokýval hlavou. „Já si myslím, že vím, co jste, Bleggu. Myslím si, že jsem na to konečně přišel. Jste avatar UI Zemské centrály – lidská tvář nebo rozhraní, které přenáší její rozkazy jejím agentům. Někdy jste projekce a někdy golem.“ Zadíval se přímo na Blegga. „Všechny ty kecy o Hirošimě nejsou nic víc než kecy.“

Blegg se ušklíbl. „Kéž by věci byly tak jednoduché. Z hlediska osobního času jsi starý možná osmdesát let, Iane Cormaku, ale tvoje mysl má tvárnost mládí, mozek neustále nahrazuje odumírající nervové buňky a tvoje chápání světa je na dolním konci exponenciální křivky. Nesmrtelnost je dnes dostupná celému lidstvu a mnozí přijdou na to, co to znamená pokračovat v učení se a pokračovat v chápání, třebaže mnohem víc jich bude jednoduše

stagnovat. Já sám mám před lidstvem jakožto celkem náskok mnoha století.“

„Ale to pořád nevysvětluje, jak to děláte, že se z ničeho nic objevujete jako kočka Šklíba.“

„Schopnosti se dají časem osvojit. To je něco, co jednou pochopíš, neboť jsi jedním z těch, kteří rozhodně stagnovat nebudou.“

„Jaké schopnosti jste už měl, že vám umožnily přežít výbuch pradávné štěpné zbraně v Hirošimě? Údajně jste tenkrát byl dítě.“

„Třeba jsem ho nepřežil.“

Cormac něco ucítil, intenzitu něčeho, co se velice snažil pochopit, a poznal, že Blegg mu uniká. Nějakým smyslem, o němž doposud nevěděl, po něm hmátl a zjistil, že šmátrá po stínech.

Docela klidně řekl: „Jste avatar, Bleggu – já to vím.“

Jsem budoucnost…

V projekční komoře byl teď jenom Cormac. Povzdechl si a potřásl hlavou. Jednou bude vědět všechno, co se o Bleggovi vědět dá, ale ten den byl zatím daleko. S chladnou precizností rozškatulkoval spekulace. Zemská bezpečnostní centrála – ZBC – pro něho měla práci. Taková práce se našla vždycky.

Kdy máme namířeno do podprostoru? zeptal se UI Jacka Ketche.

„Momentálně má veškerá doprava stop, ale až budeme připraveni na cestu, budu vás informovat,“ odpověděla UI.

Až když Cormac z projekční komory odcházel, uvědomil si, že právě použil ke komunikaci své síťové připojení – hardware v lebce, který mu umožňoval téměř přímé propojení s UI – což nebylo možné. Toto připojení bylo už dávno deaktivováno.

– prostřih do minulosti 2 –

Třpytiví leviatani, vybavení končetinami schopnými drtit balvany a jinými schopnými skládat na sebe zrnka písku, se tyčili do výšky a rotovali jako převodovka, viseli ze stropu jako mnohorucí mechaničtí netopýři nebo seděli na rozlehlé ploše tovární podlahy. Všechno to vypadalo jako chaotický smrtící pohyb – spíš celé soustrojí než

jednotlivá zařízení – ve kterém by byl člověk rozmělněn a zlikvidován v několika sekundách. Pendleho napadlo, že Henry Ford by s křikem utekl z budovy, kdyby se mu takový pohled naskytl, obzvlášť kdyby viděl stříbrné kostry, které byly výsledkem tohoto snažení. Ale všechno to bylo dokonale efektivní: trojrozměrná montážní linka navržená UI tak, aby žádný pohyb nebyl zbytečný, aby žádný proces nebyl přerušen, aby žádná energie nepřišla nazmar… Bylo to nelidské, a čím dál nelidštější.

Pendle měl za to, že ve výsledku jsou šéfové, kteří jsou lidskou tváří společnosti, nanejvýš nadhodnocovaní obchodní cestující, ale většinou jen akcionáři slízávající smetanu ze svých opcí – blíž k opravdové práci se velká část pozemské populace ani nedostala. Svou pozici kreativního designového poradce v oddělení prognostiky tělesných tvarů však Pendle pokládal za nepostradatelnou. Jistě, smluvní práva byla teď formulována tak, že vynucování tělesné podoby už nebylo přípustné. Přímo po nahrání do krystalu a před instalací do antropoidního šasi teď UI dostávaly možnost zvolit si podobu, což znamenalo ztrátu více než 30 procent nahraných krystalů ve prospěch jiných než golemovských aplikací. Přestože to vycházelo hůř než zisk dosažený na hlavu za golema vázaného smlouvou, Cybercorpu se stále dařilo získat zpět konstrukční náklady a dosáhnout přiměřeného zisku stanoveného Ekonomickým dohledem Zemské centrály. Pendle však cítil, že rozdíl mezi korporací a Zemskou centrálou jako takovou je v nejlepším případě pouze v názvu. Obojí bylo součástí téže křemíkové meritokracie – vládnoucí elity, k níž se lidé mohli připojit pouze za cenu toho, že přestali být výhradně lidmi. Buphal byl nejlepší příklad.

„Apensat má šasi připravené k instalaci, můžeme sejít dolů," oznámil Buphal.

Pendle se na něho pozorně zadíval. Zleva nebylo vidět víc než asijské rysy z profilu: špičatý nos, hnědé oči a tmavé obočí pod spletenými vlasy, rafinovaně zdobenými šedými tečkami. Na sobě měl monomerovou kombinézu se žebrovaným vysokým límcem a rukávy zakončenými napojovacími prstenci pro telefaktorové rukavice a přilbu. Materiál tohoto oděvu byl stříbřitý a pokrývaly ho

čtverce memtexu s vyobrazením něčeho, co na první pohled vypadalo jako záběr z letadla, které prolétá nějakým zvláštním městem. Buphal mu řekl, že se ve skutečnosti jedná o oftalmoskopický pohled na nějaké prastaré elektronické zařízení s elektronkami, které zkoumal, když byl mladý. Ale teprve když člověk spatřil hlavu starého muže z druhé strany, uvědomil si, co ve skutečnosti je.

K boku lebky měl za uchem připevněný kotouček z šedého kovu. Z jeho okrajů vybíhaly na jedné a sedmé hodině sběrnice, které se stáčely a vnikaly mu do lebky. Na šesti hodinách přiváděly hadičky končící v přípojce po straně jeho krku krev jako chladicí médium. Uprostřed kotoučku, jako nějaká trofej na podstavci, byla superka, která se velikostí a tvarem podobala lastuře srdcovky, ale vypadala, jako by byla vyrobená z křemene. Místo aby měl Buphal v pravém oku bulvu a bělmo, zabíhala mu tam hluboko do lebky třpytivá čtverhranná trubička. Pendle poznal, když Buphal hodně přemýšlí – ten chlap se začal potit, i když mu z kombinézy unikaly závany mrazivého vzduchu, protože Buphalova superka byla krystalická matrice s poloumělou inteligencí, tlumená z přímého rozhraní optickými a aurálními linky s pásmovou regulací. Lidem jako on se říkalo huimani: kombinace UI a člověka. Buphal měl tak blízko k dosažení synergie mezi UI a člověkem, jak to bylo možné, aniž by lidský prvek vyhořel jako vadná pojistka.

S Buphalem v čele prošli po vyhlídkovém ochozu ke starožitnému točitému schodišti, jež sbíhalo k tomu, čemu technici Cybercorpu stále říkali dílna. Pendle si vzpomněl, že Cybercorp toto schodiště koupil za velké peníze od Siguralu, srílanské UI, která spravovala runsibl na Sigirii. Tato stará železná schodiště, původně zakoupená na ostrov z londýnského metra někdy před koncem milénia, zřejmě už nebyla považována za bezpečná pro přepravu pěti milionů návštěvníků, které Lví skála každoročně přijímala, byť jich většina přicestovala runsiblem.

Vešli přímo do té smrtící spleti strojů a ony se jim samozřejmě vyhnuly, vytvořily kolem nich volný prostor o průměru deseti metrů, dokud nedošli ke druhému schodišti, které je dovedlo k cíli. Tady, v

menší hale, se technici věnovali speciálním projektům, zatímco vedle, za skleněnou dělící stěnou, úhledně pochodovaly stříbřité kostry, jejichž žebrovaná hruď byla rozevřená jako motýlí křídla, k čisté komoře běžící v nepřetržitém cyklu a záři za ní, kde na ně čekalo vědomí. V této hale bylo někdy obtížné odlišit speciální projekt od technika. Dokonce i čistí lidé jako Pendle byli vizuálně identičtí s golemy obalenými syntetickou kůží. Někteří lidé milovali techniku tak, že bylo obtížné najít v nich nějaký pozůstatek lidskosti. Apensat byl stříbřitý tvor se skloněným postojem gejši a blyštivými končetinami chirurgického robota. Ale měl i normální ruce a pod krytem obličej. Vypadal jako člověk, kterého postupně vstřebává nějaký obrovský brouk z leštěného chrómu.

Apensat plynulým gestem ruky, které se odrazilo od blyštivých pavoucích končetin, ukázal na kostru golema, která stála opodál. Hruď měla otevřenou stejně jako ostatní, které postupovaly za ní.

„To je on?“ Pendle poznal, že to ani jinak být nemůže. Kostra byla vysoká dva a půl metru a její keramalové kosti měly lehce namodralý odstín novějšího kompozitu tvořeného slitinou a keramovlákny. Byla ve všech ohledech těžší, robustnější, impozantní.

„Ne,“ odvětil Buphal. „To je antropoidní šasi. *Tohle je* on.“

Pendle se podíval, kam Buphal ukazuje: na kosočtverec paměťového krystalu uložený na nedalekém stole ve sloupku s podporou UI. Došel ke stolu, vytáhl otočnou židli a posadil se. Pak zvedl ruku a poklepal na základnu sloupku, aby na sebe mysl upozornil. Vedle sloupku vyjel ze stolu projektor. Vzduch pod ním se zamihotal a objevila se standardní hlava – měla dokonce oči, zuby a jazyk.

„Jednotko G25 alfa, načtu ti několik schémat syntetické tkáně a kůže, protože sis pro sebe vybral větší velikost, a tudíž zakázka musí jít přes speciální objednávky.“ Pendle se rychle ohlédl a všiml si, že Buphal i Apensat soustředí svou pozornost na golemové šasi. Samozřejmě to všechno byl naprostý nesmysl; Pendlovo místo už tři dny neexistovalo, protože bylo už dlouho označeno za nadbytečné a nyní dostalo toto označení oficiální punc. Přesto cítil, že s jeho prací

je sice konec, ale jeho křížové tažení teprve začíná. Z horní kapsy firemní kombinézy vytáhl paměťový krystal o velikosti nehtu a zasunul jej do otvoru v patě sloupku. Okamžitě se začal načítat. Promítnutá hlava se nakopírovala do nekonečna, jako by byla mezi zrcadly obrácenými proti sobě. Pendle po monitoru chňapl a obraz zrušil. Pak vytáhl paměťový krystal z otvoru, upustil jej mezi nohy a rozdrtil jej na bílý prášek.

„Standardní typ," řekl a vstal. „To v syntetice zvládnou."

Přestože ho o několik dní později ze závodu Cybercorpu konečně vyhodili, podařilo se Pendlovi dostavit se na představení Golema 25, kde netrpělivě čekal. Ale to, co se stalo, nepředpokládal nikdo. Nanoskopická dávka neurotoxinu, která ho nakonec ihned po golemově krádeži zabila, nebyla hlavním důvodem, proč tak kašlal a lapal po dechu. Byl to smích – Pendle odjakživa zbožňoval ironii.

– konec prostřihu do minulosti –

Mika věděla, že lékařské mycelium je jen malý zlomek džainské technologie, kterou Skellor ovládl, a že ona, jako nějaký primitiv, který narazil na auto, si sice odnesla volant, ale netuší, jak funguje navigace, elektrické motory a vodíkové palivové články. Fragment nanotechnologie, jehož výsledkem bylo nanomycelium v těle Styčníka Apise Chladiče, byl uskladněný vzorek, který použila jen proto, že alternativou bylo dívat se, jak chlapec umírá, když jeho křehké tělo svádí tady na Masadě boj s gravitací a prohrává. Proč potom vypěstovala podobné mycelium v sobě, tak jasné nebylo. „Pro výzkumné účely," odpověděla každému, kdo se zeptal – ne proto, že jí to umožňovalo žít v dusivé atmosféře kolem ní, nebo proto, že jí to umožňovalo rychlou regeneraci po vážném zranění, ani proto, že teď měla dvakrát větší fyzickou sílu než normálně. Ale mělo to i svůj rub… jako všechno.

Nebyla schopná předvídat změny, k nimž u lékařského mycelia docházelo. Jak rostlo, vytvářelo hustší a složitější struktury – stávalo se něčím víc, než požadovala. Možná právě tento nebezpečný experiment stál za přítomností řádových lodí a personálu na oběžné

dráze a za karanténou uvalenou na planetu. Prozatím se jediný kontakt odehrával prostřednictvím přímého rádiového vysílání – žádným signálem dost záludným na to, aby mohl od džainské technologie na povrchu přinést počítačový virový útok – a stratosférických letounů ZBC, které shazovaly léky, potraviny a techniku. Jejich opatrnost před džainskou technologií byla víc než na místě. Skellor s její pomocí ovládl *Occamovu břitvu*, bitevní loď řízenou UI, a soustavu zanechal ve stavu chaosu: válcové světy, jejichž obyvatelstvo mělo vypálený mozek, vrak kosmické lodi a satelitů a desetitisíce mrtvých. Ale to nebylo všechno, čeho se tady dole mohl Řád bát.

Mika stála na schránce obrovské trojhomolice odkryté na vršku suťového pahorku vyvrženého nárazem při zřícení Drakovy koule a rozhlížela se po ploše bahna, které teď pokrývalo některé tvorovy pozůstatky. Po vrstvě oddenků, které se na obnaženém povrchu rychle rozbujely, se k ní ptačím pohybem blížilo to, co z Draka zůstalo: drakomani – Drakovy děti – vytvoření z těla umírající mimozemské bytosti.

Běželi k ní se zdánlivou naléhavostí, ale oni tak běhali všude. V této skupině jich bylo dvacet a Mika si všimla, že dva jsou malí, ale mají dlouhé nohy. *Děti*, protože tito noví drakomani se mohli rozmnožovat. To by samo o sobě mohlo pro vystrašení vládců Řádu stačit: drakomani byli především biologické stroje vytvořené Drakem, aby sloužily jeho nejasným záměrům.

Když byl Drak na planetě Aster Colora původně objeven, skládal se ze čtyř navzájem propojených koulí, z nichž každá měla kilometr v průměru. Poté co lidstvu předal neurčité varování, to vypadalo, jako by se zničil. Teprve později se zjistilo, že uprchl a rozdělil se při tom na čtyři samostatné koule. A ještě později se zjistilo, že je to organická sonda vyslaná mimozemskou družicí, která přestala fungovat podle plánu. Ian Cormac jednu kouli zničil jako trest za katastrofu, kterou později, ve snaze uniknout svým mimozemským Tvůrcům, způsobila lidem na planetě zvané Samarkand. Další byla zničena a proměnila se tady. Dvě zbývaly; potenciálně nebezpečné,

se schopnostmi, které nikdo neznal, a záměry, které zůstávaly nejasné.

Když se skupina přiblížila, Mika z trojhomolice seskočila. Poznávala jenom Jizváka, jednoho z původních drakomanů, podle jeho zbraňové vesty… jizvy. Při zdolávání svahu, který se k ní zvedal, zpomalil z běhu v chůzi. Všimla si, že čtyři jeho druhové za ním nesou nějakého býložravce zavěšeného na dvou tyčích. Tento tvor s mnoha končetinami a mnohookou hlavou vypadal jako kříženec klokana a humra. Neznala ho, ale drakomani přinášeli nejrůznější nové druhy, aby nakrmili svou rostoucí populaci.

„Řád?“ zeptal se Jizvák, když se k ní dostal.

„Podle posledních zpráv, které mám, byla karanténa ukončena na *Elysiu*, ale tady pořád ještě trvá. Není pravděpodobné, že by měla být v nejbližší době zrušena.“

„Nebezpečí?“ zeptal se Jizvák.

„Ne. Nejpravděpodobnější je rozhodnutí, které stanoví, že tato planeta je pod technickým prahem nutným pro členství, a nechá vás všechny, ať si najdete vlastní cestu,“ odpověděla Mika. Předpokládala, že občané Řádu, k nimž patřila i ona, by byli z povrchu odvezeni, i kdyby jen pro účely vědeckého výzkumu.

„Pod žádným prahem,“ prohlásil Jizvák, zatímco jeho druhové odvlekli mrtvého býložravce kolem.

Mika se na kořist zadívala a zabloudila rukama ke svému panelu. Ráda by získala vzorky dřív, než živočich projde několika stovkami plazích trávicích traktů – takové nutkání bylo pro ženu z Covenu života téměř instinktivní. Otočila se, aby viděla, kam skupina míří, a napadlo ji, že Jizvák má možná pravdu. Sice tady dole nikdo nevlastnil kosmickou loď, ale složité techniky bylo kolem nich plno.

Po vzpouře proti vládnoucí Teokracii, k níž tady došlo, přebudovávali lidé svou zemědělskou základnu, ale teď už poněkud jinak. Vyráběli plastbeton, z něhož mohli odlévat vorová pole a v nich pak pěstovat nové plodiny, nebo dokonce plodinové vory pro oceán. V jeskyních pod horami se zároveň stavěly továrny, které měly uspokojit potřeby populace, jež se tak nenadále zbavila jha Teokracie. Zavedli finanční systém odvozený od finančního systému

Řádu, k němuž čekali, že budou brzy přičleněni. Vznášedla, hlavní dopravní prostředek na této bažinaté planetě, byla nutností pro mnohé, kteří ze své planety ještě neviděli nic než stále stejné jeskyně nebo města. Továrny nepřetržitě produkovaly dýchací aparatury, které nahrazovaly parazitické, zdraví škodlivé skoly – biotechnologické výtvory, které se dřív věšely na zemědělské dělníky, aby mohli pracovat venku. Lidé dělali různé věci – něco budovali. Jiní lidé, charakterističtí šupinatou kůží, ptačíma nohama a ostrými zuby, budovali také.

Tábor drakomanů vypadal jako masa obrovských zploštělých pýchavek roztroušených ve flétnové trávě. Mika věděla, že drakomani tato obydlí pletou přímo z flétnové trávy, kterou spojují a zpevňují pryskyřicí ve svých slinách. Když vzorek této hmoty otestovala, zjistila, že se podobá pevnému keramoplastu, který se normálně používá při stavbě kosmických habitatů. Když se jí konečně podařilo zeptat se na tento materiál Jizváka, jednoduše poukázal na to, že to není běžný produkt drakomaních slin; vytvářejí jej pouze pro tento účel. Drakomani obecně nepotřebovali továrny – oni sami byli továrny. Nejneuvěřitelněji to dokládala zbraň, kterou používali k lovu. Jejich organická puška využívala svalovou křeč těla k vystřelování jedovatých šipek, které v ní fakticky vyrostly. Pušku také bylo nutné krmit a Mika viděla, jak se tato zbraň vylíhla z drakomaních vajec. Podobně dělali i jiné složité věci: odnosili je v sobě, nakladli jako vejce a pak nechali vylíhnout. Drakomani proto nepotřebovali rozvíjet biotechnologie – oni sami *byli* biotechnologie.

Když se Mika vracela do tábora, uviděla, jak jí jdou naproti Thorn a Gant. Gant, voják načtený do mechanického šasi, byl ten, kdo prostřednictvím transcieveru zabudovaného do svého pevného golemového těla většinou komunikoval s řádovými loděmi nahoře.

Žádného z těch dvou neviděla už měsíc – pracovali pro Lellan na nějakém projektu, jehož cílem bylo označkovat rádiovými majáky kapucíny – jedny z původních smrtících predátorů planety – aby byli lidé předem varováni, kde se tvorové nacházejí, a mohli se jim rychle odklidit z cesty. S Gantem hovořila rádiem jen před několika dny, když ji informoval o ukončení karantény na *Elysiu.* Všimla si, že

Thorn má na sobě dýchací aparaturu, a podivila se proč – v situaci, kdy v něm působilo mycelium, takové těžkopádné zařízení nepotřeboval.

„Musíme si promluvit," řekl Thorn rozhodně, jakmile se s Gantem přiblížili. „Tebe se to týká taky," dodal k Jizvákovi, který se dal do pohybu za svými druhy.

Jizvák se zastavil, obnažil zuby a pak jim dal znamení, aby šli za ním. Vedl je mezi kulatými stěnami drakomanských příbytků, po cestičkách z téhož pleteného kompozitu, které ležely na vrstvě oddenků. Nakonec je přivedl k sobě domů: do zploštělé koule o průměru deseti metrů, která měla půl metru nad zemí zasazeny jednoduché kruhové dveře. Ty se otevíraly, když se na ně zatlačilo – jejich závěsy tvořil suchý sval, který se stahoval elektrickým výbojem. Mika věděla, že nikomu jinému by se neotevřel, ostatní drakomany nevyjímaje.

Hned za dveřmi byly v malé předsíni vaničky na nohy a různé pomůcky – zhotovené z místních materiálů – jejichž účelem bylo zabránit tomu, aby se bláto dostalo dál do obydlí. Jizvák si s úzkostlivou pečlivostí očistil nohy opatřené pařáty, počkal, až si Mika, Thorn a Gant sundají obuv, a teprve pak otevřel vnitřní dveře.

Zvenčí prostupovalo stavbou světlo, které doplňovaly bioluminiscenční proužky táhnoucí se v mřížkovém uspořádání po stropě a zakřivujících se stěnách. Přes skleněné tabule vsazené do rovné podlahy bylo možno nahlédnout do uzavřených terárií a akvárií, v nichž plavali, poskakovali, plazili se nebo jednoduše seděli bez hnutí nejrůznější zajímaví tvorové. Mika o nich věděla – někteří byli divocí a někteří vyrobení – ale ještě nepřišla na to, jak drakomani získávají ty ploché tabule makroskla.

Jizvák klesl na jeden z pletených objektů sedlovitého tvaru, které drakomanům sloužily jako židle. Mika a Gant se posadili na oválnou pohovku, o níž se Mika domnívala, že by mohla sloužit ke spaní, přestože drakomana spát nikdy neviděla. Thorn zatím přecházel po průhledné podlaze sem a tam.

„O co jde?" přinutila se nakonec zeptat Mika.

Thorn si sundal masku ze slisovaného papíru, která mu zakrývala ústa a nos, a věnoval jí pronikavý pohled. „O Apise – jeho mycelium už nefunguje tak, jak by mělo. Musíš k němu.“

Mika to vstřebala a pak zašmátrala po slovech, jimiž by zformulovala další otázku: „Jak… co to dokazuje?“

„Eldene ho našla zhrouceného venku u kosmoportu. Omdlel a doktor, který ho ošetřil, diagnostikoval hypoxii. Musí teď používat dýchací aparát.“ Ukázal na ranec na svých ramenou. „Mně se to zatím nestalo, ale nechci riskovat.“ Podíval se na Ganta. „Ještě nemám memplantát, který by mě zachránil.“

Mika přikývla. Gant zemřel na Samarkandu. To, co teď stálo před nimi, byl vojákův paměťový záznam spuštěný v golemovém šasi. Diskuse, jestli takoví jedinci jsou doopravdy živí, dosud nebyla uzavřená.

„Půjdeš?“ zeptal se Thorn.

„Ano,“ odpověděla a zadívala se soustředěně na Jizváka. Pak sebou škubla a odvážila se položit ještě jednu otázku: „To je všechno, nebo ještě něco jiného?“

„Vlastně jo,“ řekl Gant a otočil se k drakomanovi. „ZC rozhodla o Jizvákovi a jeho plemenu. Zdá se, že ty a tvoji lidé neponesete žádnou vinu za Drakovy skutky. Můžete si dělat, co budete chtít, ale tuším, že na vás bude vyvíjen tlak, abyste vstoupili do Řádu.“

Miky se nakrátko zmocnila radost – rozhodnutí Zemské centrály nad nimi viselo jako gilotina od chvíle, kdy k Masadě přiletěly lodě – ale Thornova zpráva její štěstí pokazila. Co se s myceliem stalo? Neměla ponětí, jak by mohla tu mimozemskou technologii odstranit, a palčivě si uvědomovala, že by se mohla změnit natolik, aby je zabila, nebo, co by možná bylo horší, *změnila.*

* * *

Cormac se z místa, kde ležel, pod skenovací hlavou diagnostického přístroje, který improvizovaně smontoval, aby se pokusil zjistit, proč jeho síťové připojení začalo spontánně fungovat, rozhlédl po místnosti. Nad pracovním pultem, na němž se povalovaly kusy rozebraného autodoktora, se rozzářila obrazovka ukazující pás

asteroidů nasvícený z jedné strany ostrými paprsky slunce. V jednom rohu obrazovky se objevila malá, pomalu se otáčející trojdílná transportní loď a na třech fúzních plamenech se provrtala přes zabírané pole. Byla v půlce cesty k pásu jako takovému, když se za ni přihnala černá útočná loď. Obrazovka se polarizovala před následnou září, a když se vrátila k úplné průhlednosti, asteroid, který byl předtím v pásu před prchající lodí, byl pryč.

„Výstřel přes příď," zkusil hádat Cormac, když se díval, jak loď zatočila a rychle zamířila zpátky k *Elysiu*. „Proč mi to ukazuješ, Jacku?"

„To byl obraz v reálném čase," odpověděla UI.

Cormac se zarazil. Nelíbilo se mu, co z toho vyplývalo. „Proč ho jednoduše nesbalí?"

„Žádný kontakt s bariérovými loďmi není povolen."

Cormac si povzdechl a položil hlavu zpátky. „A použitá zbraň? Myslím, že něco takového jsem ještě neviděl."

„Kombinace PTD a gravitačně implozní střely," odpověděla UI.

„Rozumím – imploze zabrání tomu, aby sebemenší úlomek odletěl pryč, takže PTD spálí všechno až na atomární úroveň, jestli ne pod ni."

„Správně."

„A teď mi ještě řekni, proč zahání ZBC lodě zpátky k *Elysiu*."

„Právě byla obnovena absolutní karanténa soustavy *Elysia*. Elysijská UI uzavřela runsibl. Na asteroidu, se kterým se předtím nepočítalo, protože byl mimo rozptylovou zónu výbuchu *Occamovy břitvy* a pohyboval se po eliptické dráze, která jej vynesla mimo prohledávanou oblast, byly nalezeny trosky. Velké řádové lodě se vracejí, aby soustavu obklíčily."

„Ty se k nim připojíš?" zeptal se Cormac, posadil se a odstrčil skenovací hlavu.

„ZC obnovila předchozí omezení: Nikdo, kdo měl fyzický kontakt s džainskou technologií nebo s nějakým jejím produktem, nikam neodletí. Jelikož mám na palubě vás, sám teď nejsem jeden z hlídačů, ale hlídaný."

„A to přišlo přímo ze Zemské centrály?"

„Ano.“

„Řekni mi, mají UI už dlouho problém se senilitou?“

„Zábavné, ale nepříliš trefné,“ odpověděla UI. „ZC si je vědoma, že není možné takového technologického molocha úplně zastavit, ale toto je pokus trochu jej zpomalit, abychom mohli některé lidi dostat pryč. Jak jste nám řekl, vaší spolupracovnici Mice poskytuje džainská technologie značné výhody a není pochyb o tom, že nějaké její zbytky se najdou všude tady kolem. Ale uvažte, co by se stalo, kdyby někdo objevil například jednoho z těch tvorů, které Skellor použil na Masadě k útoku proti vám, a předal ho nějaké dobře organizované separatistické enklávě.“

„Jo, jasně. Tyhle kecy jsem už slyšel. Ale my mluvíme o jednom zbloudilém asteroidu, který jsme přehlédli. Já mám prověření, že jsem čistý, stejně jako většina *Elysia*.“

„Ten rozkaz nepřipouští diskusi – je to absolutní zákaz.“

Cormac si pamatoval, co to znamená.

Potřásl hlavou a sundal nohy z operačního stolu. Všiml si při tom údaje na displeji diagnostického přístroje, který ho informoval, že jeho síťové připojení je nadále odpojené a nedá se použít, pokud nebude obnoveno UI s vyššími pravomocemi. Odsunul však spekulace na toto téma stranou – konečně se něco dělo. Tu druhou polovinu karanténního období se málem ukousal nudou.

„Dotyčný asteroid bude zničen stejně jako ten, který jsi mi právě ukázal, nebo se tam podíváme?“

„Podíváme se tam.“

„My… jako ty a já?“

„Ano.“

Cormac se neubránil širokému úsměvu, když ucítil vibraci zažehovaných motorů *Jacka Ketche*. Zamířil ke dveřím tohoto dlouho nepoužívaného zdravotnického zařízení, ale když vyšel do chodby s nefungujícími gravideskami, ztratil půdu pod nohama.

„Za to se omlouvám,“ řekl Jack a pomalu desky nahodil, takže Cormac dosedl na podlahu.

„Vidím, že jsi z toho rozrušený stejně jako já.“

Teď, když se gravitace stabilizovala, si Cormac všiml, jak se chodba změnila. Když se nalodil, kabiny a chodby byly nové a holé, protože *Jack Ketch* se nemusel starat o lidské pasažéry často. Teď našlapoval botami po bleděmodrém koberci zdobeném úhledně se opakujícím motivem oprátek. Rozptýlené světlo z bodových reflektorů zasazených do ozdobných držáků osvětlovalo chodbu dostatečně, jejich hlavním cílem však byly portréty rozmístěné na stěnách, které budily dojem nerovné staré omítky.

„Moc hezké," řekl Cormac.

„Těší mě, že se vám to líbí," odpověděla UI.

„Abychom se my ubozí lidé cítili pohodlněji?"

„Samozřejmě."

Cormac se zahleděl na jeden z portrétů, neurčitě v něm identifikoval nějakého velice raného kosmonauta z premileniálního období a vyrazil poklusem ke svému cíli. Chodba končila padací šachtou, která se zvedala pod úhlem pětačtyřiceti stupňů a byla až nápadně současná. Cormac objevil dotekový ovladač v pozlaceném vlysu vedle šikmého vstupu a zadal souřadnice, pak natáhl ruku a prověřil, zda gravitační pole funguje, než do šachty vstoupil. Irisovým polem byl vynesen směrem, kde bylo teď nahoru, a nedlouho poté vystoupil v prostoru, kterému se říkalo lodní můstek, přestože se plavidlo odtamtud neřídilo. Jack byl pilot, navigátor a kapitán a řídil loď z místa v jejích hlubinách, kde se nacházela jeho UI mysl.

Tento sál zabíral horní palubu na přídi lodě. Strop, který oble klesal a před ním se sbíhal s podlahou, nebylo vidět, neboť projektor VR vytvářel iluzi, že tam vůbec žádný strop není a že Cormac vychází na plošinu, která se otevírá do vzduchoprázdna. Vypadalo to, že tato plošina je ohrazena nízkou kamennou zídkou, která má zabránit neopatrným, aby překročili okraj a zřítili se do propasti. Nebyly tam žádné přístroje, které by lidé mohli používat, a nebylo jich ani třeba, přestože Jackovi by nedělalo problémy promítnout sem virtuální ovládací panel. Uprostřed bylo něco, čemu teď Cormac v duchu říkal salón.

Pod volně se vznášejícím křišťálovým lustrem, který mohl být pouhou projekcí, nebo mohl být opravdový, byly na velkém koberci uspořádány klubovky, kávové stolky, bar a další předměty spojované s předmileniálním pohodlím. V rozích pak absurdně stály viktoriánské litinové pouliční lampy vydávající měkké plynové světlo. Všechno to byly věci z Jackovy sbírky, repliky, ale téměř po molekulární úroveň. Cormac si všiml, že kousek vedle přidala UI něco jiného. „To je taky pro moje pohodlí?“ zeptal se.

Dřevěná konstrukce se tyčila ke hvězdám, nepochybně dokonalá v každém detailu, mechanicky pevná, s propadlištěm naolejovaným.

„Je to tady proto, že v tom nacházím estetické potěšení,“ odpověděl Jack.

Cormac se otočil, aby zjistil, odkud hlas UI vychází.

Kat seděl v jednom křesle a vypadal jako bankovní manažer nebo burzovní makléř z doby někdy před jednadvacátým stoletím. Staromódní oděv, který měl na sobě, byl proužkovaný a padl mu na jeho hubenou postavu jako ulitý. Jeho obličej byl bílý a připomínal lebku. Okraj tvrďáku, který nikdy nesundával, měl stažený hluboko do čela, stínil si jím oči, takže když na čočky jeho brýlí dopadlo světlo, zatřpytily se ve stínu jako nějaký hmyz. Vedle křesla stál přecpaný kufřík, nepochybně obsahující příkazy k popravě, a pravděpodobně i stočený provaz. Cormac hádal, že kat nosí podvazky a slipy, byl totiž pečlivý v každém detailu – stejně jako intelekt, který tento starý automat zastupoval.

„Tvoje představa o estetice je lehce znepokojivá,“ poznamenal Cormac. „Jestli tomu dobře rozumím, není to jen tak nějaká stará šibenice.“

„Ne,“ odpověděl Jack. „Je to norimberská.“

Cormac se odmlčel a dopřál si nějaký čas, aby tu informaci vstřebal. To, že UI použila jako avatara automat z doby před dvěma stoletími, a ne holografickou projekci, byla její další výstřednost. To mu však bylo příjemnější než Jackova záliba v popravčích zařízeních. Když Cormac vstoupil na salónní koberec, došel k závěru, že bude lepší toto téma opustit, a raději se zeptal: „Jak dlouho nám potrvá dostat se k tomu asteroidu?“

„Deset minut.“ Jack za doprovodu zvukové kulisy v podobě cinkání a cvakání pák a převodů vstal a otočil se ke Cormakovi. „Jedná se o naléhavou záležitost, takže přejdu do podprostoru.“

Cormac přešel přes koberec a pokračoval po podlaze z černého skla, která vedla k přídi *Jacka Ketche*. Tam se zadíval přes umělou kamennou zídku do vzduchoprázdna. Zprava dole se mu slunce opřelo do tváře, jako by se vyklonil přes zeď, za níž hoří velká hranice. Jeho zář byla filtrovaná, takže se do něj mohl podívat přímo a pozorovat, jak ze svých širých pekelných plání vyvrhuje ohnivé laso, které by dokázalo pohltit celé planety. Pás asteroidů, jenž stoupal po křivce z jeho levé strany a pak se před ním táhl do výše, než se vzdáleností ztenčil v nic, vypadal jako nějaký artefakt z větších kusů, jež se zachovaly z kataklyzmatu, který rozmetal planety této soustavy, uspořádaných do úhledných prstenců. Potom se obraz virtuální reality změnil v nekonečnou šedivou hlubinu a Cormac ucítil známý přechod do něčeho nepopsatelného, jak loď vstoupila do podprostoru. Uvědomil si, že to, co vidí teď, je méně reálné vizuální vyjádření než to předchozí. Žádný člověk se nedokázal setkat s podprostorem nechráněně.

„Ty se díváš přímo do podprostoru?“ zeptal se Jacka.

„Ano.“ Odpověď zazněla u jeho levého ramene, přestože robotický kat zůstal vzadu v salónu.

„A zachováváš si zdravý rozum?“ Cormac zalétl pohledem k šibenici.

„Ano. UI nebyla nikdy omezena čtyřrozměrným pohledem na vesmír. Jen díky tomu, že vidíme a chápeme víc, jsme schopni takovým způsobem obsluhovat runsibly a lodě.“

„Ale jste tímto vesmírem fyzicky omezeni a musíte se podřídit jeho limitům, ne?“

„Prozatím.“

Cormac to nechal bez odpovědi. Nehodlal se nechat zatáhnout do metafyzické diskuse s UI – už to jednou udělal a místo aby se něco dozvěděl, jediným výsledkem byla bolest hlavy.

Po několika minutách se šeď zamihotala, jak se loď vynořila v reálném prostoru. Slunce se nijak znatelně nezmenšilo, ale pás

asteroidů se teď jevil jako stěna balvanů v jejich těsném sousedství. *Jack Ketch* do této stěny opatrně vmanévroval. Loď se nakláněla a klesala, monotónní hukot jejích fúzních motorů se neustále měnil, jak si hledala cestu. Nahoře, dole a po stranách Cormac pozoroval hory, které se míhaly kolem s rychlostí listů větráku, a viděl místa, která se rozhořívala září rozžhavených plynů, jak distanční lasery zasahovaly menší balvany.

„Takže tento asteroid je fakticky uvnitř pásu?“

„Nestálá dráha, po níž se pohybuje, jej za patnáct hodin vyvede ven – pokud nebude do té doby zničen. Už s ním mám vizuální kontakt.“

Daleko před lodí jako by se rozsvítil červený čtvercový rámeček, který vydělil jeden z mnoha neodlišitelných kusů skal.

„Člověku až vrtá hlavou, jestli je ta dráha nestálá nahodile,“ poznamenal Cormac.

„Téměř určitě není.“

„Budeš se moci ukotvit?“

„Ne. Nejdelší doba, na kterou bych se tady mohl ukotvit, než by mne zasáhl nějaký míjející objekt, činí na libovolném místě povrchu osm minut. Vytahuji ze skladu telefaktorickou jednotku, kterou pošlu dolů na průzkum.“

„Chci letět s ní,“ řekl Cormac.

„To není rozumný nápad. Pokud je tam dole aktivní džainská technologie, mohla by vás zabít nebo ovládnout. Telefaktor zjistí všechno, co potřebujeme vědět, a je postradatelný.“

„Všechno je postradatelné a mě už nebaví sedět tady s rukama v klíně. Předpokládám, že pravomoc agenta ZBC mi zůstala, ne?“

„Ano, Iane Cormaku – pouze varuji před tím, abyste se vystavoval zbytečnému riziku.“

„Beru na vědomí, ale stejně chci letět dolů.“

„Dobře. Můžete se na povrch svézt s telefaktorem. Dovolil bych si navrhnout, abyste si šel obléknout kosmický oblek.“

Padací šachta se během cesty přemístila a dopravila teď Cormaka přímo do oblasti, odkud se vypouštěly telefaktory. V klínovitém doku nebyla žádná gravitace. Zatímco ručkoval ke skladišti vedle

přechodové komory určené pro lidi, všiml si, že vzdálenější stěna doku se odsunula a odkryla jednotku jako takovou.

ZBC často využívala golemové androidy jednoduše proto, že byli lépe schopní pracovat s technikou, která byla původně konstruována pro lidi.

Ale i ti byli v některých oblastech nahrazováni. Cormac už viděl specializované automaty, nejdřív v *Elysiu* a teď na Masadě. Tato jednotka byla vzhledově podobná: nízký válec, který se vznášel vodorovně vůči podlaze. Ale na rozdíl od válečných robotů z Masady měl tento objekt různé paže a detektory přitažené těsně k tělu a na spodní straně kompletní baterii skenerů. Také neměl žádný vlastní intelekt, neboť se jednalo o zařízení ovládané dálkově UI *Jacka Ketche.*

Ve skladišti Cormac nalezl standardní bojový kosmický oblek. Byl pancéřovaný, uměl lépe zacelovat netěsnosti a na opasku měl autodoktora, který dokázal přeběhnout na kterékoli místo na vnější straně obleku, hermeticky se tam přisát a prořezat se dovnitř, aby tělo uvnitř obleku opravil – pokud to bylo v jeho moci. Cormac jej z opasku sundal a nechal jej ve skladišti – představa, že by něco takového ovládla džainská technologie, pro něho nebyla dvakrát lákavá. V rukavicích, na opasku a na přilbě s plochým hledím byla rozhraní pro různé zbraně. Cormac si na opasek připevnil pouze svou dlaňovku a potom se pustil do oblékání, což byl v nulové gravitaci vždycky nepříjemný úkon.

Než se připravil, jednotka k němu doplula. Pohupovala se nahoru a dolů, jako by se nemohla dočkat, až vyrazí. Údaj v hledí přilby Cormakovi prozradil, že z doku je odsáván vzduch, nato se do vzduchoprázdna – nahoru a dolů – odsunula vrata tvarovaná tak, aby kopírovala okraj lodi.

„Připraven," oznámil Cormac.

Keramalový spár pohotově vyjel, chytil ho za opasek a telefaktor ho hrubě vytáhl ven. Jednotka vypustila z trysek dva ohnivé skalpely a převezla je oba k rotujícímu kamennému obru, kde přistáli. Cormac kráčel v adhezních botách za vznášející se jednotkou. Když uviděl můstkový modul *Occamovy břitvy,* neubránil se zaklení. Slovník,

který použil následně, když si všiml explozních harpun zaražených do skály – jasného znamení, že tady nedávno přistála loď – vyvolal jistý údiv dokonce i u Jacka.

Prudký náraz větru zachřestil vychrtlými větvemi šachovníků a setřásl několik z mála listů, které na nich ještě zbyly. Snášely se dolů v krvavém měsíčním svitu jako sloupaná kůže. Nehybná, skličující tíha, která prostoupila vzduch, zahnala nekrálíky úprkem do houští. Přízrak se zjevil jakoby odnikud: chodící vysušená mrtvola člověka, který byl upálen. Když tento přízrak toporně vyšel z kostkovaných kmenů a sestoupil po svahu posetém balvany k rudému zrcadlu jezera, skřípal a křupal při každém kroku a jeho vyschlá nebo spálená kůže se z něj sypala spolu se zbytky oděvu. V nohách bylo vidět vyschlé šlachovité svaly, které se třepily a praskaly, jak jimi pohybovaly jiné šlachovité úponky, které je obtáčely. Když tento tvor došel na kamenitý břeh, klekl si a namočil ruce do rašelinné vody. Okamžitě mu z nich vypučely tenké úponky. Rostly a sílily, jak vstřebávaly vodu, a nakonec se zabořily do úrodného bahna na jezerním dně. Pak se přízrak začal měnit.

Postupně se proměnil z vysušené mrtvoly na něco novějšího, živějšího. Kůže, spálená do černa, zešedla, oslizla a sloupala se z červených ploch, které se leskly plazmou a byly tečkované krví. Kusy spáleného tuku a svalů kolem hlubších popálenin odpadly a odhalily podobné plochy. Obnažené kosti se protáhly a kroutivým pohybem ze sebe obrousily popel, až se objevila zářivě bílá, kterou vzápětí pokazila – a dodala jí metalický vzhled – rozlézající se mřížka, než její povrch překryla změť svíjejících se žil.

Přízrak naklonil hlavu na stranu. Dřevitá struktura, která ji podpírala z jedné strany, změkla, zvlhla a začala klesat do obnaženého syrového masa. Když pak naklonil hlavu na druhou stranu, krystal jeho UI superky, který dosud jiskřil zeleným světlem, obrostl vlasovými úponky a zdeformoval se tak, aby mu přilnul k hlavě. Nato do sebe superka vtáhla pruty, které ji spojovaly s mužovou hrudí, a zabořila se do jeho lebky, kde ji překryla kost, náhle rozbujelé žíly a pak svaly, které se rozevřely jako letní květiny.

Jediné, co ji ještě připomínalo, byl zelený odraz světla hluboko v oční jamce, ale i ten zmizel, když dutinu vyplnila oční bulva, vyrostlá z lesklé černé kuličky, která tam vyhřezla.

Pokožka se vytvořila nejdřív jako vrstva čirého slizu, která zneprůhledněla, začala srůstat, zesílila, zpevnila se a přizpůsobila se rostoucím strukturám pod sebou. Zanedlouho úplně překryla nově vyrostlé oko, načež se rozštěpila a vytvořila víčka, z nichž vyrazily řasy. Z holé kůže na hlavě pak vyrostly vlasy, zatímco lebka pod ní se stále měnila a deformovala, jako by samotné hlavě dělalo potíže vrátit se se vším novým, co teď měla v sobě, do normálního tvaru. Ale nakonec se i to usadilo. Muž vytáhl ruce z vody – po úponcích, které si z nich předtím vypěstoval, nebylo ani stopy – a podíval se, jak mu dorůstají nehty. Nakonec vstal, nahý v rudém měsíčním svitu, a rozhlédl se kolem sebe. Na obzoru uviděl žlutooranžovou záři světel města – a vykročil směrem k ní.

2

Moderní chirurgický robot je neuvěřitelně vyspělé zařízení. Dozvěděl jsem se, že tento stroj pracuje s laserovými skalpely, kautery, buněčnými scelovači, kostními scelovači, ultrazvukovými likvidátory nádorů, kostními pilkami, mikronůžkami, svorkami všech tvarů a velikostí, nervovými přemostěními a krevními filtry… ten seznam pokračuje dál a dál, podle charakteru operace je možno použít různé sady nástrojů. Stačí říct, že takové zařízení umí tělo rozdělit na jednotlivé orgány, tyto orgány udržet odděleně při životě a pak totéž tělo znovu složit dohromady. Moderní robot může být také propojen dálkovým ovládáním s člověkem nebo UI, může sám získat vědomí, což je dnes realita u mnohých ve vyspělejších centrech lidského Řádu, nebo může pracovat podle programů nezbytných pro prakticky jakýkoli operační postup. To všechno je velice obdivuhodné a ti, jejichž obor činnosti může být fyzicky nebezpečný, jako je tomu v mém případě, by měli být rádi. Já rád jsem, ale stejně se musím zeptat, kdo je zodpovědný za to, že tato věc vypadá jako potomek chromového samuraje a obří svinky. Že by za tím zase byly UI? Má na nás tento výhrůžný vzhled působit, abychom si dvakrát rozmysleli, jestli si přivodíme nějaké zranění – má nám udělat z nemocnice méně přitažlivé místo?

Gordon: *Jak to je*

Telefaktorová jednotka s vysunutým, horečně pracujícím skenovacím vybavením – talířové antény rotovaly, holorekordéry a zařízení pro odběr plynů fungovaly, lasery kmitaly, jak měřily a odrážely se od ploch, aby získaly spektrální informace – vystoupala ke stropu, který vypadal, jako by byl protkaný kořeny stromů. Cormac se také rozhlédl po vnitřku můstkového modulu a vzpomněl si, jak loď měnila své vnitřní uspořádání, když byl na palubě *Occamovy břitvy*

poprvé. Tento modul se mohl pohybovat uvnitř, a dokonce se dal vysunout z trupu. Věděl už tenkrát, že se můstek dá katapultovat. Zřejmě právě to se stalo, když se na loď jako takovou soustředila zrcadla *Elysia*, protože poškození žárem zde nebylo tak vážné. Dokonce i některé relativně hořlavé věci to přežily.

Uviděl vysušenou mrtvolu opřenou ve vzpřímené poloze o zadní stěnu a došel k ní, aby si ji prohlédl. Pokožka mrtvoly byla posetá utrženými rozhraními a bělavý lesk neprůhledných mžurek v zapadlých očních jamkách potvrdil, že našel Tomalona, který byl kapitánem *Occamovy břitvy* předtím, než se jí zmocnil Skellor. Vrátil se k velícímu křeslu, které rozbujelá dřevitá hmota ve zbytku tohoto modulu rovněž zavalila, a uviděl, kam někdo *zapadal* – jako komponent ve tvaru člověka do nějakého obrovského organického stroje. Pak, když se zadíval na ostatní křesla, si Cormac uvědomil, že v nich také kdysi seděli lidé, kteří byli nějakým způsobem propojení s toutéž dřevitou vegetací, ale připadalo mu evidentní, že ti odsud neodešli jako Skellor, neboť polstrování bylo spálené a většina kovové konstrukce křesel se roztavila.

„Takže tohle všechno je džainská biotechnologie," zamumlal. Lákalo ho natáhnout ruku a sáhnout si, ale nebyl připravený zvýšit tak zbytečným uspokojením riziko, kterému se beztak už vystavil.

„Ano," odpověděl vysílačkou Jack. „Počáteční analýza ukazuje, že z tohoto místa Skellor nechal rozrůst nanovlákna podél optických vláken, aby loď ovládl. Ta potom musel, tam, kde to bylo nutné, rozšířit – a výsledek vidíte."

„Nutné? Proč bylo nutné, aby ta věc byla větší než optická vlákna?"

„Protože neslouží pouze přenosu informací. Je schopná pohybu, přepravy materiálů a obecné stavby a rekonstrukce na atomární úrovni z jakéhokoli kontaktního bodu. Má také ve všech oblastech vysokou výpočetní kapacitu. Skellor to pravděpodobně využil k vytvoření těch létajících calloraptorů, kteří vás napadli na Masadě."

„Slyším všechno, co říkáš, ale hlavně slyším je schopná pohybu – v přítomném čase."

„Momentálně funguje na vegetativní úrovni, protože tady má omezené energetické zdroje. Je také hierarchická, takže možná vyžaduje dominantní řídící intelekt.“

Cormac se podíval na velící křeslo a zamyslel se nad tím, jestli by se pro to místo nabídl někdo jiný než Skellor. Zvedl oči k telefaktoru, který se šikmo snášel od stropu k opletené zdi. Jak jednotka dosedala, všiml si, že rozkládá jednu paži, aby odkryla optické rozhraní.

„Je to dobrý nápad?“ zeptal se.

„Pravděpodobně není, ale pasivním pozorováním se tady nic dalšího nedozvíme. Nechtěl byste teď opustit oblast?“

„Ne – normálně pokračuj.“

Telefaktor se zastavil těsně nad podlahou a natáhl teleskopickou paži ke stěně, škvírou mezi silnými kořeny džainského materiálu k optické přípojce skryté ve stínu. V okamžiku, kdy se rozhraní propojilo, sebou jednotka škubla, jako by do ní udeřila nějaká velká neviditelná ruka. Po celém můstku zablikala světla na koncích utrhané optiky a Cormac si nebyl jistý, zda právě to vyvolalo iluzi, jako by se okolní struktura dala do pohybu. Pak světla zhasla.

„Co se sakra stalo?“ zeptal se Cormac.

„Došlo k pokusu o průnik informačního viru do mého telefaktoru. Útok ustal v okamžiku, kdy se aktivoval PTD – který jednotka obsahuje. Vypadá to, že buď tato džainská struktura chce přežít, nebo je tady pořád ještě nějaký řídící intelekt… zachycuji nějakou zprávu.“

Cormac ucítil vlnu chladu, jak kosmický oděv zvýšil vnitřní vzduchovou cirkulaci, aby vysušil pot, který mu vyrážel po celém těle. Věděl, že UI *Jacka Ketche* se samozřejmě pojistila, ale nepříjemně si uvědomoval, že svým naléháním být tady v centru dění se nenadále ocitl na pokraji likvidace. Jack to rozhodnutí mohl učinit v nanosekundě.

„*Je* tady nějaká entita. Nedokážu určit, zda je to fyzická bytost v nějaké skrýši, nebo mentalita uložená ve struktuře jako takové.“

„Můžeš mi přeložit, co říká?“

„Jsou to slova, ale nemají vztah ke komunikaci, která je v binárním kódu podobném tomu používanému v procesu myšlení UI.“

„Řekni mi ta slova.“

Jako by mu do ucha zavanul studený dech, ženský hlas mu řekl:

„Světlo, Skellor. Světlo.“

Pak se hlas začal opakovat, dokud jej Jack nevypnul.

„A jádro toho sdělení?“ zeptal se Cormac. Uvědomoval si, že v paměti mu něco vrtá – ten hlas mu byl nějak povědomý.

„Požaduje stejnosměrný proud o stanoveném příkonu. Chápu to tak, že to hledala u mé telefaktorové jednotky.“

„Kolik?“

„Osm celých tři desetiny wattu pro elektrický vývod pod optickým konektorem. Odhaduji, že by to mohlo stimulovat růst struktury, ale riziko by nebylo větší, než je v tomto okamžiku. Ta bytost si je dobře vědoma mého bezpečnostního opatření.“

„Tak jí dej, co chce, a uvidíme, co za to dostaneme my.“

Cormac se obrátil zpátky k jednotce a díval se, jak se z ní vyklopilo další rameno. Drželo jednoduchý kolík s bajonetovým uzávěrem, za nímž se z těla vlastní jednotky odvíjely dvě elektrické šňůry. Další paže se vysunula a pavoukovitá osmiprstá ruka, kterou byla zakončena, uchopila džainskou strukturu a zatáhla. Dřevitá hmota se rozlámala – byla křehká jako dřevěné uhlí – a obnažila elektrickou zásuvku. Jednotka do ní kolík prudce zasunula. Přerušené optické kabely po celém vnitřku modulu se znovu rozsvítily. Cormac uslyšel vysílačkou tichý šelest, jako vánek v lese, a pak zurčení potůčku, který si razí cestu kamenitým korytem – ale tento druhý zvuk se změnil ve slábnoucí smích.

„Co to má být?“

Jack neodpověděl a Cormakovi blesklo hlavou, kolik sekund asi zbývá, než UI odpálí PTD. Potom se u řady velitelských křesel něco pohnulo, přesně tam, kde to vypadalo, jako by džainská struktura zešílela: ve smyčkách vybujela z podlahy jako plazivý fíkus, který udusil strom a směrem ke středu zčernal ohněm.

Iluze… ta optická vlákna?

Ale ne, duch se zjevil jako stromová víla, která opouští svůj domov. Byla nahá, nymfická, a když se pohybovala, Cormac viděl v jejím průsvitném těle kostru – pohybovala se nesouladně, jako by stále trochu zaostávala. Možná proto ji nepoznal okamžitě.

„Jacku, řekni mi něco."

„Omlouvám se. Uchvátilo mě, jakým způsobem je využívána ta rozlámaná optika, aby vytvořila holografický obraz. Také jsem právě obdržel zprávu od nového Správce z *Elysia*."

Ventilátor v Cormakově kosmickém obleku hlasitě hučel. „Jakou zprávu?"

„Je evidentní, že po spatření těch kotevních harpun ve skále asteroidu bylo hlavní určit, z jaké lodě pocházejí. Kontaktovali jsme všechny lodě působící v pásu asteroidů s výjimkou jedné. Měla se před časem vrátit, ale spojení s ní se nepodařilo navázat. Je to průzkumná loď jménem *Supice*."

„To sedí," řekl Cormac, který soustředil pozornost hlavně na vílu v můstkovém modulu. „Takže Afran, co teď Skellor dělá?"

Dýchavičný hlas vycházející z vysílačky mu odpověděl: „Loví draky."

* * *

Apis dýchal přerývaně a připadal si, jako by si ho někdo podal baseballovou pálkou. Prohlížel si ženu, do níž se postupem času zamiloval, a přemýšlel o změně, kterou v něm vytváření toho pouta udělalo. Jak tam stála, s rukama založenýma, zády opřená o pult, který obtáčel vnitřní stěnu tohoto operačního zařízení, Eldene rozhodně nebyla žena, kterou by měl Styčník považovat za přitažlivou. Obrovské zlepšení ve výživě, kterého se po osvobození dočkala jak ona, tak všichni ostatní masadští dělníci z nádrží, zjemnilo linie jejích pevných svalů vypěstovaných soustavnou dřinou, vyplnilo jí boky a prsa a otupilo ostrost rysů její tváře, ale tuku na sobě stále nosila jen málo. Ze styčnické perspektivy však bylo její svalstvo groteskně přebujelé. Tato perspektiva mu teď mnoho neříkala, jako by ho vlastní adaptace pro život na povrchu planety změnila nejen fyzicky, ale i psychicky. Navzdory bolesti a

otupující únavě, když se Apis na Eldene podíval – na ty nádherné zelené oči lemované zastřiženými černými vlasy, plnou postavu a silné, rafinované ruce – chtěl se s ní pomilovat. Ještě jednou a možná naposledy. Odvrátil se.

Již nějakou dobu v sobě cítil ten zakrnělý, nedokonalý růst. Byl si jistý, že ho mycelium zabíjí, a teď se možná dozví jak a proč. Mika se tvářila mrzutě, když se vrátila z analýzy dat nashromážděných sondami, které ho propíchaly jako jehly housenku.

„Tak co to dělá?“ zeptal se. Přejel pohledem od jejího výrazu, který se ptal: *Jak mu to mám říct?* k robotovi, jenž nad ním visel. Vypadal jako chromovaná hlava kobry, ale jeho spodní strana se ježila baterií hmyzovitých manipulátorů a chirurgických nástrojů. Nebylo to poprvé, co se zachvěl, když si uvědomil, jak se toto zařízení podobá kapucínovi, kterého s Eldene viděli, jak sežral prvního komandéra Teokracie – jenže kapucínovi sloužily všechny ty řezné nástroje k tomu, aby svou potravu rozpitval a přesvědčil se, že nepožije žádný jed. To, že v Dorthovi žádný nebyl, ho od tohoto pedantského a zdlouhavého úkolu neodradilo.

Mika, s pohledem upřeným na svůj laptop, odpověděla: „Vytváří v tobě uzliny, ale nevím proč – možná proto, že to, co vytváří, je stejně neúplné jako ono samo. Využívá při tom víc dostupných zdrojů, a proto musí odstavit některé jiné funkce.“

Apis zavrtěl hlavou. „Třeba to, abych dokázal venku přežít.“

„Ano, tak… přešlo od mutualizmu k parazitizmu.“

„Jako něco živého,“ řekl Apis. Věděl, jak takové poznámky Miku znervózňují.

Věnovala mu nečitelný pohled, ale neodpověděla. „Co ta bolest?“ zeptal se Apis.

„Ta pochází z míst, kde rostoucí uzliny utiskují tvé nervy.“

Eldene, která po celou dobu vyšetřovací procedury zůstala zticha, teď promluvila: „Co s tím budeš dělat?“

Tentokrát byl výraz ve tváři ženy z Covenu života čitelný: rozpaky a lítost. Obrátila pozornost zpátky k obrazovce svého laptopu.

„Po tělesné stránce jsi narostl dostatečně, abys v této gravitaci vydržel, a o to nepřijdeš. Mohu tě zkusit zachránit operací.“

„Jak to myslíš, ‚zkusit‘?“ zeptala se zvyšujícím se hlasem Eldene.

Dřív než jí na to Mika mohla odpovědět, řekl Apis: „Je to mycelium – bylo by to jako vypreparovat pavučinu z rosolu.“

„Ne tak docela, protože vlákna jsou pevná a nedají se tak snadno přetrhnout, což by mělo jejich odstraňování usnadnit. Dřív bych považovala takovou operaci za nemožnou, protože mycelium prorostlo tvým tělem rovnoměrně. Teď ale soustředilo svou hlavní hmotu do trupu a do tvých končetin a do hlavy vybíhají silné větve. Odhaduji, že bych byla schopná odstranit je z devadesáti procent.“

„Pořád jsi nevysvětlila, jak jsi myslela to ‚zkusit‘,“ nedala se Eldene.

Mika se k ní otočila. „Mycelium se bude snažit všechny moje řezy uzavřít. Bude se operaci aktivně *bránit.* Bude se také bránit svému odstraňování… neustále se bude snažit vrátit se… domů. A i kdyby se mi podařilo odstranit hlavní masu, zbývající vlákna – ta, která mu sahají do končetin – by mohla odumřít a vyvolat při svém rozkladu silnou otravu krve. Nebo by mohla zůstat živá a narůst do nového, kompletního mycelia. Dokonce by mohla zůstat živá a proměnit se v něco jiného.“

„Jaké jsou další možnosti?“ zeptala se Eldene.

Mika neodpověděla a Eldene sklonila hlavu, neboť nevyřčenou odpověď znala. V Apisovi se vzedmula náhlá vlna sebelítosti a touhy dostat se odtamtud, prožít čas, který mu snad zbýval, co nejplněji, ale prudčeji zadržel. Pokud by zemřel pod nožem, třeba by aspoň poskytl Mice dost informací, aby zachránila ostatní, kteří měli před sebou stejnou perspektivu: sebe samotnou a Thorna – ale, co bylo pro něho nejpřednější, Eldene.

„Můžeš začít hned?“ zeptal se.

Mika přikývla.

Apis se otočil k Eldene. „Byl bych raději, kdybys teď odešla.“

Zatvářila se ublíženě, ale on pochyboval, že by se jí představa, jak ho uvidí na tomto stole otevřeného jako vykuchanou rybu, líbila víc, než se taková představa zamlouvala jemu. Mika něco vyťukala

na svém ovládacím panelu a Apis ucítil, jak se jím z míst, kde mu do těla vnikaly sondy, šíří chlad. Zatímco jeho vědomí sláblo, Eldene se obrátila k odchodu. Chirurgický robot se sklonil jako gejša a rozevřel své blyštivé náčiní.

Muž se zastavil a rozhlédl se po okolí. Marlen se přistihl, že otrocky sleduje směr jeho pohledu.

Šachovníky shodily své čtvercové listy, které teď ležely na zemi pokryté mechem jako špatně nanesené zlacení nebo se zachytily ve vrstevnatých shlucích na špičatých ostřicích. Na modrých žaludech spadlých z adaptovaných dubů, které tyto jednolité plochy tečkovaly jako odhozené, napůl ocucané bonbóny, se pásli tvorové, kteří vypadali jako králíci narození s nějakým postižením. Skákali a hopsali, jako by se měli každou chvíli rozpadnout. Marlen si všiml starých jizev na stromech a kusů kovu, které tu a tam trčely ze země. Došlo tu k bitvě mezi agenty ZBC doprovázenými vojáky z Viridianu a separatistou Arianem Pelterem – to byla jedna z prvních informací, kterou ten muž z Marlenovy hlavy vyškubl. Marlen se podíval na Inthera, svého komplice z jejich posledního nešťastného pokusu o loupež, a uviděl, že mu z úst tečou sliny. To, co jim muž prostřednictvím jejich biotechnických superek provedl, zřejmě Intherovi poškodilo mozek. Marlen obrátil pozornost zpět k jejich věznitelí.

Vypadal naprosto normálně: podsaditý, hnědovlasý, oblečený do levného ochranného oděvu – nic, co by stálo za povšimnutí. Ale pozornější prohlídka odhalila, že se do měkké půdy boří hlouběji, než by měl, a že v jeho pohledu je stříbřité mihotání, jako by se mu v očním bělmu pohybovaly ještěrčí šupinky. Co tedy byl? Marlen i Inther byli statní chlapi, navíc posílení, přesto s nimi zacvičil, jako by nevážili víc než origami, než… udělal to, co udělal.

Muž zapnul hledačku. Marlen zahlédl na jejím displeji průhledný obraz země, v níž byly zahrabané kameny, kusy dřeva, železné hroty a jiné, děsivější věci.

Muž ukázal na propadlé místo. „Tam kopejte," nařídil. Marlen a Inther nemohli než poslechnout – biotechnické superky, které měli za

ušima, byly šedé, jakoby spálené, a v hlavách jim číhalo něco jako cívka s rybářskými háčky.

Oba muži se chopili krompáčů a lopat a ihned se dali do práce. Marlen se soustředil na zadaný úkol – nedokázal se soustředit na mnoho jiného. Nepolevoval; nedělal přestávky na odpočinek, dokud mu svaly nehořely ze zahlcení kyselinou mléčnou, a ani potom neodpočíval dlouho. Byli s Intherem metr hluboko v měkké zemi, když Marlenova lopata odkrojila vrstvu rozkládající se látky a odhalila hrudní kosti a složitou linii páteře. Marlen si všiml, že dlouhoocasí slimáci, viridianští pohřebáci, sežrali veškeré maso a kůži a v hrudníku kostry jich bylo spletené celé klubko. Byli potažení ztvrdlým slizem a prodělávali povlovnou proměnu do dalšího stadia svého životního cyklu: kukly v tvrdém krunýři, která se provrtá na povrch, až z něho bude trčet jako riftie hlubinná; konec se pak rozevře a vypustí tvorovu dospělou formu. Dloubl do této koule hranou lopaty, rozlámal slupku a obnažil plazivý pohyb uvnitř.

„Chci lebku," řekl jejich pán.

Inther začal kopat na jednom konci páteře a Marlen na druhém. Marlen narazil na pánev a otočil se, právě když Inther odkryl lebku, uchopil ji svou mohutnou rukou, ukroutil ji od nějaké zbývající šlachy a pak ji podal z jámy nahoru.

„Dobrá, a teď kopejte tamhle, kde jsem vám to vyznačil."

Když vylezl z díry a přecházel k další propadlé oblasti – vyznačené čtyřmi větvičkami zaraženými do země – Marlen se na lebku podíval. Její předchozí majitel si zřejmě potrpěl na mozková vylepšení ve velkém. Za místem, kde mělo být ucho, držela stále na kostních kotvách šedivá superka ve tvaru fazole. Trubička čtvercového průřezu, která z ní vybíhala, se stáčela kolem spánku a vstupovala do levé oční jamky – nějaké optické propojení. Bylo také jasné, jak tato osoba zemřela, protože uprostřed čela byla úhledná dírka lemovaná zčernalou kostí – někdo jí prostřelil hlavu pulzní zbraní.

„Ariane, Ariane," řekl muž. „Pana Jeřába byla pro tebe taková škoda."

– prostřih do minulosti 3 –

Místnost vyplnil štiplavý puch roztaveného a spáleného plastu, jak Semper zavařil poslední švy potahového materiálu. Syntetická kůže nepřicházela v úvahu, protože se za prvé špatně sháněla a za druhé byla poměrně tlustá; kdyby jí byl pan Jeřáb obalený, byl by ještě robustnější a tudíž nápadnější. Stantonovi připadal celý ten polidšťovací proces směšný. Golem byl vysoký víc než dva metry, měl obrovské ruce schopné rozdrtit lebku a fakticky se ani nepohyboval jako člověk – v každém jeho gestu byla zvláštní, škubavá, někdy až ptačí tendence, což budilo dojem děsivé nestability. Teď, když měl na sobě plastový povlak v barvě pokožky, měl Stanton pocit, že vypadá ještě hůř. Bylo to jako přinutit krokodýla, aby chodil vzpřímeně a nosil oblek – nějaký strašák z pohádky pro děti.

„Fajn," řekl Stanton. „Můžeš se znovu obléknout."

Jeřáb, který až doposud, když Semper pracoval, stál bez hnutí, se na sebe najednou podíval. Lhostejně sáhl dolů, štípl do kůže na hrudi a kus jí utrhl.

„Nech toho!" Semper pleskl golema přes ruku, jako by káral zlobivé dítě. V dalším okamžiku ho golem držel za krk ve vzduchu nad podlahou.

„Dej ho dolů!" zařvala Angelina Pelterová. „Dej. Ho. Dolů!"

Zvedla se z jedné z beden vyrovnaných podél stěny skladiště, na níž seděla, zahodila laptop a vrhla se k nim. Pan Jeřáb prudkým pohybem rozevřel ruku a nechal pokašlávajícího, dusícího se Sempera spadnout na zem. Stanton sklouzl zrakem ke své pulzní pušce a pak ji vrátil do pouzdra na rameni. Ve skutečnosti nemělo žádný smysl, aby zbraň vytáhl, a při prozkoumání souboru, který vzal ze Stalekova počítače, zjistil, že dokonce ani magnetická mina, kterou na Jeřába předtím připevnil, by neměla větší efekt, než že by golema nakrátko povalila. Skutečnost byla taková, že kdyby ztratili nad Jeřábem vládu a on se rozhodl je zabít, jejich jedinou možností by bylo utíkat jako o život a doufat, že ta vadná UI v mosazném těle si brzy najde nějaké jiné rozptýlení.

Semper se mezitím trochu vzpamatoval a nejdřív se od Jeřába odplazil, než se postavil. Golem se otočil ke skládacímu křeslu, na němž byly pověšené jeho šaty, jako by se nestalo nic, co by stálo za pozornost, vzal klobouk a pečlivě si ho nasadil na hlavu. Chviličku stál naprosto nehybně, potom sebral rozedrané kalhoty a oblékl si je. Další pauza, po níž následoval dlouhý kabát. Pozorovat ho, jak si pak obouvá velké šněrovací boty, bylo skoro komické. *Skoro.*

Semper, který se mezitím postavil vedle Stantona, řekl: „Dřív nebo později ten šmejd někoho z nás zabije."

„Máš velkou pravdu – to se určitě stane," řekl nějaký hlas za nimi.

Semper se prudce otočil a zašmátral po zbrani. Stanton se neobtěžoval – slyšel Ariana Peltera, jak přichází uličkou mezi bednami, v nichž byly kosti černých vyder.

„Alstona," řekl Stanton. „Na jeho ostrově." Otočil se. Alston také patřil ke zločinecké organizaci, která podporovala separatistické hnutí. Byl článkem, kterého se chtěl Arian Pelter zbavit. Stanton se na svého šéfa pozorně zadíval.

Arian Pelter byl se svýma fialovýma očima, dlouhými světlými vlasy a dokonale symetrickou tváří stejně hezký jako jeho sestra. Dnes měl na sobě drahý bílý oblek a košili, která byla v dokonalém souladu s odstínem jeho očí. Také měl na sobě odpovídající sadu šperků značky New Tiffany: jedinou náušnici ve tvaru kapky ladící se superkou na druhé straně hlavy, na obou zápěstích náramek a prsteny na ukazováčku a prostředníčku každé ruky. Ale přes svůj frajerský vzhled byl uvnitř stejně šeredný jako jeho sestra, a taky stejně nebezpečný. Stanton byl přesvědčený, že za Pelterovým verdiktem, podle něhož se z Alstona stala přítěž, bylo spíš to, jak pohrdal Pelterovou marnivostí, než to, že si z obchodu s vydřími kostmi nechával něco stranou. Bohužel byl Alston na svém ostrově dobře chráněný.

„Milá sestro," odpověděl Arian, když k němu Angelina přišla, „toto je tedy náš nový přírůstek." Vykročil dopředu. Semper a Stanton se nejdřív rozestoupili a pak se vydali za ním, když zamířil k

panu Jeřábovi, aby si ho prohlédl. Obešel golema jednou dokola a pak se otočil k Angelině: „Vyzkoušela jsi ho se zbraněmi?“

„Ještě ne. Teprve jsme mu dali kůži,“ odvětila.

Arian se otočil k Semperovi. „Tvou zbraň.“

Semper se zdráhal, ale nakonec pulzní pistoli odevzdal. Arian ji vzal a podal ji panu Jeřábovi. „Tak…“ Rozhlédl se, pak ukázal na dvě bedny, které stály na sobě na druhé straně skladiště. „Pane Jeřábe, chci, abyste si vzal tuto zbraň a zničil horní z těch dvou beden.“ Podal mu pistoli.

V Jeřábově mohutné ruce vypadala zbraň hloupě, jako hračka. Rychlým pohybem sklonil hlavu, aby si ji prohlédl. Nato se otočil čelem k bednám a podržel zbraň stranou, jako by si nebyl úplně jistý, co s ní dělat. Ozvalo se skřípání a bylo vidět krátké zablesknutí vybíjené laminární baterie. Kusy Semperovy pistole se golemovi sesypaly k nohám a v dalším okamžiku pan Jeřáb vyrazil. Dlouhými kroky překonal vzdálenost, která ho od beden dělila. Když k nim dorazil, zvedl tu horní a jednoduše dal ruce k sobě, čímž rozdrtil stěny ze slisovaného papíru i zlaté kosti uvnitř. Dalším prudkým pohybem rozmetal zbytky všude kolem sebe. Nato se otočil, došel zpátky a zastavil se před Pelterem, aby si počkal na další instrukce.

Arian si chvíli klepal ukazováčkem na superku a pak řekl: „Vlastně dodržel pokyny přesně, ale ne tak docela očekávaným způsobem.“

Někdy tou dobou Stanton začal cítit, že je na čase, aby si vybral dlužné peníze a zmizel. Nechtěl být u toho, až pan Jeřáb vezme doslovně některý z Arianových šílených rozkazů typu: „Všechny je zabij!“ Jestli se separatisté tady na Cheyne III chtěli bavit tím, že si budou házet naolejovanými sekerami, on u toho nemusel být.

– konec prostřihu do minulosti –

Marlen zarýval rýč do země a při tom po očku sledoval, co muž dělá, ale stejně si nebyl úplně jistý, co se stalo pak. Lebka se v mužových rukou rozlomila jako vaječná skořápka. Muž vytáhl zevnitř něco malého a černého, kostěné pozůstatky zahodil a odvrátil se. Když se

pak vrátil zpátky, aby na své dva otroky při práci dohlížel, Marlen si všiml, že teď nedrží nic, a nedokázal se zbavit dojmu, že muž si tu černou věc dal do úst a spolkl ji.

3

Rozdíl mezi kryooděvy a termooděvy se stal příčinou zmatků, jejichž následky byly někdy osudové. Termooděv člověka zahřívá, nebo brání tomu, aby mu bylo horko? A funguje kryooděv jako chladnička? Podle jednoduchého pravidla, které používám, stačí zapamatovat si, že vnitřní teplota oděvu zůstává stálá a ‚termo' nebo ‚kryo' vyjadřuje, co je třeba dělat, aby taková zůstala. Byly snahy všechny přesvědčit, aby používali termín ‚ochranný oděv' s příslušným teplotním rozsahem, například ochranný oděv pro 150 – 250 K (Kelvinů). Bylo by to mnohem lepší, protože mnohé oděvy mimo jistý rozsah nefungují, a mohou být dokonce poškozeny, pokud se vystaví teplotám mimo něj. Lidé si do chladného prostředí často kupovali nevhodné termooděvy. Zmíněný ochranný oděv po zahřátí nad 250 K nechrání při teplotách nižších než 200 K. Obdobně kryooděv schopný udržet člověka naživu při teplotách nad bodem tání oceli se při normální pokojové teplotě poškodí (což evokuje otázku, jak člověk do takového oděvu leze a jak leze z něj, ale tím se zatím nebudu zabývat.) Samozřejmě se nic tak logického jako nomenklatura ochranných oděvů neujalo: lidský jazyk je nepochopitelná věc.

Gordon: *Jak to je*

Oslnivý záblesk způsobil, že virtuální pohled z můstku *Jacka Ketche* zčernal. Když se obnovil, bludný balvan velký jako polovina lodi byl pryč.

„Nevěděl jsem, že máš na palubě také implozní střely," poznamenal Cormac poté, co odložil svou skleničku brandy na stolek vedle klubovky.

„Ne, to jste nevěděl," řekl zbytečně Jack.

Automat seděl v obvyklém křesle vzdáleném jen několik kroků a nehýbal se, ruce s tenkými prsty položené na stehna. „Jaké další zbraně máš?“

„Pravděpodobně víc, než si dokážete představit.“

„AFZ? Lasery?“

„Dvakrát ano, ale dodám, že to první je jenom jeden druh částkového svazku z dvanácti, jimiž jsem vybaven; a u toho druhého mám možnost vysílat laserové záření v celém spektru. Mám k dispozici také masery, paralyzéry a karuselové zásobníky s raketami, které se dají upravit pro speciální účely od nesení měřicích přístrojů po gigatunová PTD.“

Cormac se pro sebe usmál. Jakmile necháte válečnou loď, aby začala mluvit o své výzbroji, už ji nezastavíte. *Jsem to, co jsem*, pomyslel si.

„Přestože implozní střely jsou nedávný přírůstek, nejsou to nejničivější zbraně, jimiž jsem vybaven. Větší PTD mají samozřejmě větší ráži, ale jsou špinavé a neelegantní. Dokonce nesu generátory singularity napájené nárazovým proudem štěpné jaderné hlavice. Ty se ovšem mohou používat jen v krajní nouzi – je totiž pravděpodobnost jedna ku dvěma stům milionům, že tam vznikne trvalá černá díra.“

Zatímco Jack pokračoval ve vypočítávání různých účelů, pro které může své střely upravit, Cormac se zadíval ven na okolní scenérii.

Obří kosmická loď *Jeruzalém* visela mimo pole asteroidů – příliš velká na to, aby do něj mohla vlétnout a nebyla při tom poškozena. Cormac nikdy předtím nezaregistroval, že Řád má průmyslové odvětví zaměřené na získávání a zkoumání džainských artefaktů, ale když teď viděl *Jeruzalém*, udělal si o jeho velikosti jistou představu, protože to byl jediný účel, který tato obří loď měla. Byla to koule o průměru pět kilometrů, která měla kolem rovníku zesílený pás, v němž bylo všechno od množství robotických sond po podprostorové tahače a manipulační lodě, jako byla ta, která ji právě opouštěla. V samotné kouli byly zavřeny celé komunity výzkumníků, UI a lidí, kteří všichni pracovali pod egidou samotného Jeruzaléma – UI

sektorové třídy, již někteří považovali za poloboha – a velké množství toho, na čem se v její kolosální konstrukci pracovalo, mělo klasifikaci tajné. Její UI využívala procesory na principu leptaných atomů, místo aby byla založena na krystalické matrici, což znamenalo, že ti, kteří ji považovali za poloboha, se možná zas tolik nemýlili. Navíc měla pravomoc zasáhnout v *jakékoli* situaci a nad sebou pouze samotnou Zemskou centrálu.

Manipulační loď vlétla do pásu asteroidů, chytila klepetem jednu kamennou horu, která z asteroidu trčela, a začala vytahovat masu ven. Cormac si vyvolal potřebné pohledy a díval se, jak se obrovský nákladní prostor výzkumného plavidla otevírá jako ústa nějakého Titána. S asteroidem na palubě měla loď odcestovat k Masadě, kde se tisíce vědců uvnitř pustí do práce. Vrátit do řádového vesmíru se měla až poté, co z můstkového modulu a následně z masadské soustavy vyždímá veškeré informace a až prohlásí každý džainský artefakt za bezpečný. *Jack Ketch* visel nad polohou můstkového modulu a chránil ji před všemi dalšími zbloudilými balvany. Cormac doufal, že tento úkol nepotrvá dlouho.

„Jacku," přerušil UI při vyprávění o zpomalených PTD, které si dovedou protavit cestu do jádra planety. „Jak dlouho ještě potrvá, než bude načtená?"

„Ve skutečnosti nenačítám *ji,* ale kopii. Nejsem schopen určit přesnou dobu, protože proces je závislý na tom, co musím odfiltrovat. Není to něco, co bychom mohli uspěchat – přinejmenším já netoužím následovat Occama."

Mohlo to znít jako filozofická úvaha, ale ve skutečnosti to byla narážka na to, že UI *Occamovy břitvy* raději spáchala sebevraždu, než aby se nechala Skellorem ovládnout.

„Tak aspoň hrubý odhad."

„Tři hodiny."

Cormac si promnul obličej a zívl. „V tom případě jdu zalehnout. Až bude připravená, chci, abys skočil zpátky k *Elysiu*."

„Vždy jste měl pravomoc od ZC," poznamenal Jack.

„Ty nesouhlasíš?"

„Ne s neomezenou plnou mocí, kterou agenti jako vy měli vždycky, ale s umožněním vstupu na svou palubu někomu, kdo má v sobě aktivní džainskou technologii.“

„Myslíš Afran – nebo Thorna a Miku?“

„Všechny.“

„Překvapuješ mě.“

„Jak by bylo vám, kdybyste byl pozorovatel zamčený v jedné místnosti například s někým, kdo je nositelem geneticky proaktivní epidemie?“

„Asi bych moc velkou radost neměl.“

„No tak vidíte. Jsem sice UI, ale také něco cítím.“

Cormac roztáhl tvář do širokého úsměvu – tahle UI se mu začínala líbit. „Afran nám řekla, že Skellor loví draky. Miku Asselisovou chci mít s sebou, protože lepšího odborníka na draka a džainskou technologii nemáme. Mohla by nám poskytnout nějaké vodítko k tomu, kam zmizely ty dvě zbývající Drakovy koule. A Thorna chci prostě proto, že si zaslouží tady být.“

„Jak si přejete.“

Po osmi hodinách strávených v posteli se Cormac vrátil na můstek, který byl osvětlený šerem podprostoru a doplněný o dvě novinky: na jedné straně vytvářela protiváhu k šibenici gilotina a pak tam byla iluze Afran – separatistické vůdkyně, která kdysi Skellora zaměstnala a kterou šílený vědec zabil. Na výslech přízraku ale nebyl čas, protože po několika minutách vystřídal šeď podprostoru pohled zblízka na *Elysium.* Otázky musely počkat na další cestu na palubě *Jacka Ketche,* až začne pronásledování.

Nervový blokátor v krku a umrtvující látka, kterou do něho vpravila sondami, měly zabránit tomu, aby Styčník něco cítil, nebo se dokonce pohyboval, ale on sebou zmítal, s upínadly, která ho držela na stole, zápasil tak, že znepokojivě skřípaly, a obličej měl stažený bolestivou křečí. Muselo to dělat mycelium – obcházelo blokátory, a možná dokonce jeho nervovou soustavu, aby mohlo ovládat tělo přímo. Mika doufala, že mu při tom nevrátilo vědomí. Když však znovu nasměrovala čtyři pařáty do jeho trupu – do hrudníku

rozevřeného jako křídla nějakého hrůzného motýla a břišní dutiny držené svorkami – otevřel oči a upřel na ni zlostný pohled. Zdálo se, že není jiná možnost než to udělat hned a rychle, bez ohledu na to, jak krutá teď bude muset být. Paráty chytily svíjející se masu, která se mu držela na páteři, a ona zahájila telefaktorovými rukavicemi, které měla na sobě, druhotné řezy. Autodoktor začal s krutou efektivitou krájet svaly a kosti od dolního konce hlavního řezu přes obě stehna a cestou uzavírat žíly, kapiláry a tepny.

Operace prováděné chirurgickým robotem se zpravidla obešly bez krve, ale v případě něčeho tak zásadního se krvácení nedalo předejít. Odsávací hlavice syčivě přejížděly po obnažených tkáních a odváděly krev, kterou Mika raději doplňovala umělou náhražkou, než aby ji čistila a vracela do oběhu. Vypadalo to jako nejbezpečnější postup – jeho krev byla pravděpodobně plná džainských nanomechanismů. Další řezy nasměrovala na ramena, oběma bicepsy od těla a také vzhůru krkem. Pro všechny tyto druhotné řezy použila raději širokoohniskové laserové skalpely než ty z makroskla, neboť zjistila, že rovné mechanické řezy do své struktury dokáže nanomycelium hojit téměř okamžitě. Viděla, jak se shluky vláken v jeho stehnu scvrkávají, a přestože každý laserový skalpel měl za sebou vakuovou hubici, ucítila spalovanou tkáň.

„Teď uvidíš, bestie!“ řekla, pohodila hlavou na stranu, aby si z čela oklepala pot, a dala pokyn robotovi, aby přitáhl své čtyři spáry. Servomotory zabzučely, ozval se zvuk, jako když se trhá něco vlhkého, a hlavní masa džainských vláken ovinutá kolem tmavých uzlin o velikosti švestky, které si pěstovala, se začala zvedat. Mika viděla, jak se v Apisově bicepsu přeřezané shluky zatáhly směrem do trupu a zmizely na konci řezu. Ty ve stehnech se vyškubly spolu s hlavní masou. Toto mycelium se odtrhlo. Byla to vláknitá šedomodrá masa, něco jako větev stromu, až na to, že žádná větev stromu se nesvijí jako rousnice na háčku, aby unikla. Chirurgický robot se podle programu otočil stranou, sklonil se, uložil tu věc do nádoby z makroskla vyhrazené pro tento účel a zabouchl za ní víko, jako se zabouchávají dveře za sršněm vyhozeným z domu. Potom se otočil zpátky k Apisovi.

Mika zkontrolovala údaje. Veškeré resuscitační přístroje pracovaly na maximální výkon. Mohla udržet Apise při životě mnoho hodin; ale pak bude ty hodiny potřebovat, aby ho dala znovu dohromady. Unaveně se pustila do práce, buněčné a kostní scelovače začaly pilně bzučet. Až skončí, bude mít Apis všechno a fyzicky bude bez jizev, ale zbytky džainské technologie by ho stále mohly zabít, a pokud by si z tohoto něco pamatoval, nemusel by být úplně psychicky zdravý.

V hloubce dvou metrů narazili na zlato, nebo spíš na mosaz.

Hlava byla jako nějaký rozpraskaný kus bronzové sochy Apollóna. Pouze dělící linie a mechanické spoje ukazovaly, že měla rysy tváře, které se kdysi pohybovaly. Marlen sáhl dolů a pokusil se zvednout ji jednou rukou, ale byla příliš těžká. Odložil rýč stranou, uchopil předmět oběma rukama a podal jej nahoru jejich podmaniteli, který si jej vzal jednou rukou, jako by nic nevážil, a prohlédl si jej. Marlen se zachvěl, když v ruce, která si předmět brala, zahlédl pohyb, jako by se pod kůží svíjelo něco černého.

„Tvrzený keramal pokrytý vrstvou slitiny zinku a mědi obsahující supravodivou síť," řekl muž, načež se otočil k oběma kopáčům. „Kopejte dál. Chci to celé – do posledního kousíčku." Po odmlce obrátil svou pozornost k hlavě a Marlen, který se znovu otočil, aby zvedl rýč, krátce zahlédl, jak se dvě mosazná víčka s cvaknutím otevřela a odkryla obsidiánové oči.

„Vy jste ale pěkná mašinka, pane Jeřábe. U Afran jste vzbudil velký respekt."

Muž položil hlavu na zem tak, že její pohled nasměroval vzhůru k obloze. Když pak ruku odtáhl, oči se zavřely.

Marlen s Intherem zanedlouho odkryli těžký, rozervaný trup, k němuž byla připevněna noha, jejíž hmotnost vyžadovala, aby ji z výkopu vytáhli oba. Následovala druhá noha a ruka. Marlen a Inther pokračovali v kopání a odkryli menší díly a úlomky paměťového krystalu. Muž začínal být netrpělivý. Kontroloval skener, prošel celou oblast a nakonec se k nim vrátil, viditelně rozzlobený.

„Jedna ruka chybí," zavrčel.

Oba kopáči se na něho otupěle zadívali. Pak se Marlen shýbl, vzal další úlomek paměťového krystalu a položil jej na okraj jámy. Muž přenesl svou pozornost k němu a náhle se usmál. „Najděte to *celé*.“ Otočil se a zamířil k rozloženým kusům androida. Marlen při dalším kopání zjistil, že poslední příkaz není vynucován tak tvrdě, když se teď jejich podmanitel může zaobírat jinými věcmi, takže mohl opatrně sledovat, co se děje.

Jejich pán si klekl k místu styku oddělené nohy a slabin. Jednou rukou zvedl nohu a naklonil trup takovým způsobem, že se obnažená keramalová stehenní kost, stále připevněná k trupu, zvedla ze země. Pak nasunul nohu na kost, až se dostala skoro zpátky na své místo. Vinou utrženého kovu, přervaných optických vláken a ohnutých mechanických spojů ve zlomu se mu to úplně nepodařilo. Upustil trup zpátky na zem a věnoval se paži, se kterou nemohl udělat víc, než ji přiložit k místu, kde byla utržena. Kulové klouby vyčnívající pod hlavou dosedly do krku se slyšitelným cvaknutím. Muž s blaženým výrazem vmáčkl ruku do rozervané hrudi a zavřel oči. Jeho kůže jako by okamžitě zešedla a černý hmyzovitý pohyb pod ní ožil. Škubl sebou a obrovský mosazný golem, který ležel na zemi, sebou škubl také. Marlen zahlédl v mezeře mezi mosazným ramenem a paží třpytivý, kroutivý pohyb, než se paže vysunula k rameni a mezeru uzavřela.

„Přineste ty další díly,“ poručil muž.

Marlen se vyhrabal z jámy, sesbíral hromádku pokroucených kousků kovu a přinesl mu ji. Když ji vysypával na zem vedle golema, všiml si, jak se z mužovy ruky šíří do hrudní dutiny kroutivý, chapadlovitý pohyb. Marlen se vrátil posbírat úlomky krystalu. Zpátky je donesl právě včas, aby spatřil, jak muž couvl, stále s rukou v hrudní dutině, a golem se postavil. Muž ruku vytáhl, podíval se dolů na pokroucené kousky, odfrkl si a odkopl je stranou. Beze slov pak nasměroval Marlena, aby úlomky krystalu položil na nedalekou skálu. Jelikož další rozkazy už nedostal, Marlen tam stál a díval se, jak si muž dřepl a úlomky poskládal, jako by to byl čínský hlavolam.

„To nejsou všechny kousky, které se dají najít. Vrať se ke kopání.“

Než ho pokyn plně ovládl, Marlen ze sebe dostal: „Kdo… co… jsi?“

Muž se zatvářil, jako by ho tento odpor překvapil, a nějakým způsobem zamezil tomu, aby rozkaz nabral plnou účinnost, takže Marlen dokázal zůstat tam, kde byl.

„Já – jenom člověk, který má důležitý úkol. Není důležité, že víš, kdo jsem, a zanedlouho bude mé jméno znát celý Řád. Jsem Skellor. A ty teď uděláš nejlíp, když se vrátíš ke kopání. Tvůj společník ti totiž brzy pomáhat přestane, protože budu potřebovat jeho paži.“

Marlen se otočil a toporně odešel zpátky k jámě. V nitru sváděl celou cestu boj, neboť věděl, proč není důležité, co ví. Inther prošel kolem něho opačným směrem. Slintal pořád, jedno oko měl teď zrudlé krví. Marlen tušil, proč padla volba na Inthera: protože se svou postavou víc blížil postavě golema. I potom, když vyhazoval hlínu, měl Marlen dost volnosti, aby mohl otočit hlavu a podívat se, co se stalo Intherovi. Neviděl to, ale nedokázal si zacpat uši před strašlivými zvuky, které následovaly, a Skellorovým pobrukováním: „Ach, pane Jeřábe, už brzy budete lepší, o moc lepší. Zdokonalím *dílo*, které jiní zanechali nedokončené.“

– prostřih do minulosti 4 –

Přistávací modul byla plochá elipsa, ze které byla vyříznutá čtvrtková výseč v místech, kde ji nahrazovalo ošklivé částicové dělo a harmonikový raketomet. Pilot, který klesal v režimu AG, udělal chybu a upravil sestup vodíkokyslíkovými tryskami. Stalek si povzdechl, sundal si hledí a zkontroloval projekci v pravém dolním rohu, aby se přesvědčil, že všechny uzávěry jeho kryooděvu jsou utěsněné. Potom sundal z opasku dálkový ovladač, namířil jej před sebe a poslal své oblíbené zvířátko, aby se zahrabalo do volné hlíny opodál pod vřesem.

Stalo se, co se stát muselo: plamen z jedné výškové trysky lodě zavadil o vyvýšeninu a zápalný vřes se prudce vzňal. Falco, který stál

nalevo od Staleka, si všiml možného nebezpečí teprve teď a prudce zabouchl svůj zobákovitý průzor.

Loď se vznesla. Částicové dělo sledovalo nejdřív plameny, potom se obloukem odklonilo od ohně jako takového, jak hledalo útočníky.

Stalek ucítil, jak mu něco tupě narazilo do ramene, a podíval se dolů. Vřesová tobolka – podobná článkovanému trsu para ořechů – přistála na zemi a její segmenty se rozevíraly. Všiml si modrozeleného odstínu tobolky.

„Předčasné," řekl.

„Co?" zeptal se Falco.

„Předčasné vzplanutí. Vřes ještě není zralý, takže se oheň nerozšíří."

Falco přikývl, zvedl si hledí a znovu tak Stalekovi demonstroval, jaký je pitomec. Stalek by se ho už byl dávno zbavil nebýt toho, že Falco dovedl plnit příkazy sice bez fantazie, zato ale s pedantskou přesností – byl přesně ten typ, jaký bylo třeba pro některé opakující se, otupující úkoly, které Stalekova činnost vyžadovala. Stalek ho dál pozoroval a čekal. Oheň dohasínal, ale nebezpečí stále trvalo. Vřesové tobolky začaly v zeleném krupobití bubnovat všude kolem. Jedna z nich se Falkovi musela rozbít o rameno chráněné pancířem, aby si uvědomil, že ještě neměl hledí zvedat. Falco zanadával, vyskočil a znovu si hledí přirazil na svůj ptačí obličej. Stalek si povzdechl a obrátil pozornost zpátky k lodi, která se k nim blížila.

Stalek zadal frekvenci, kterou dostal, do svého komunikátoru, a řekl: „Tady dole není zrovna chytré používat jakýkoli otevřený oheň. Doporučují, abyste použili gravitační korekci nebo vzduchové trysky, pokud bude nutná úprava výšky."

Nedostal žádnou odpověď, ale bylo zřejmé, že pilot už vodíkokyslíkové trysky nepoužil, když s lodí dosedl opodál a rozdrtil při tom masu propleteného, plazivého vřesu. Stalek se volbě místa přistání usmál. Nečekal, že loď posadí tady. Jelikož tvrdé, ostré listy nejenom vypadaly jako zelený ostnatý drát, ale také mohly stejně poranit, nebyl dobrý nápad příliš se k humskému zápalnému vřesu přibližovat. Ale posádka to zřejmě nevěděla. Nato část zakřiveného

trupu sjela dolů a vyklopila se, čímž vytvořila rampu a lávku až na volné prostranství, kde čekali Stalek a Falco.

Dvě těžce vyzbrojené postavy opustily loď a sešly po rampě dolů. Poté co prozkoumaly oblast – byť Stalek nechápal proč, neboť to jistě udělaly už shora – jedna z nich promluvila do komunikátoru zabudovaného ve přilbě.

„Čistý vzduch. Vyvez to ven."

Hodně zvláštní, pomyslel si Stalek. Možná se takovou definici slova ‚čistý' teprve musel naučit.

Třetí člen posádky sešel po rampě a zvedl válec o velikosti rakve, který nadnášela antigravitace, metr nad rampu. Ta věc. Stalek si promnul ruce, přestože přes izolované rukavice cítil jen velice málo.

„Máte to?" zeptal se ozbrojenec, který promluvil předtím.

Stalek se na muže zadíval. Tady se věci maličko komplikovaly. Ukázal na bednu u svých nohou. „Půl milionu v leptaných safírech a dvě PTD ráže deseti kilotun. Bohužel to bude muset stačit. Žádnou AFZ jsem tak narychlo nesehnal."

Muž něco zabručel, ale bylo na něm vidět, že je i tak spokojený. Staleka to nepřekvapilo. Pravděpodobně byli rádi, že za tu věc, jejíž získání je stálo tolik námahy a tolik ztracených životů – a která se pro ně ukázala být bezcenná – vůbec něco dostanou.

Válec dorazil v doprovodu třetího muže. Stalek k němu došel, a když se horní část rozdělila a otevřela, nakoukl dovnitř. Golem 25 tam ležel naprosto nehybně, strnule – což dělal od doby, co dva dny mluvil bez přestávky sám se sebou a pak se zřejmě pokusil probít se ze svého vězení hlavou. Jupiteřané došli k závěru, že mu rozum zničili svým elektromagnetickým pulzem. Stalek věděl, že tomu tak není. V programovací fázi se mu muselo přihodit něco zvláštního, a i když se to zdálo nepravděpodobné, Cybercorp vyprodukoval zmetek.

„Tak se na to podíváme," řekl ten, kdo válec dopravil po rampě.

Žena, všiml si Stalek, a atraktivní. Smůla. Obrátil pozornost k bedně, kterou přinesl. „Všechno je to tam," mávl rukou. Dal si záležet, aby se nedíval k lodi, neboť právě zahlédl černou siluetu, která vyskočila na rampu a vběhla dovnitř.

Žena si dřepla, otočila jednoduchým zámkem na bedně a odklopila víko. Nechápavě se zahleděla na něco, co vypadalo jako svitek žebrované kyslíkové hadice.

„Jodene? Jodene!“

Výkřik z nitra lodi byl náhlý a ostrý – zoufalý. Hadice se rozvinula z krabice, rychle jako bič, a na konci otevřela blyštivá klepeta, kterými se zakousla ženě do krku. Žena se začala zmítat a vydávat kloktavé zvuky, z proděravělého skafandru jí bublala krev. Stalek mezitím klidně vytáhl z kapsy svého kosmického obleku dvě malé koule. Mrštil je směrem k oběma mužům právě v okamžiku, kdy jeden z nich namířil svou zbraň; druhý jako by nevěděl, co má dělat: zahájit palbu, nebo pomoci ženě. Koule hvízdly vzduchem, nakrátko jasně zazářily a udělaly do dvou ochranných oděvů díry. Stalek couvl, když mu do prsou udeřil výstřel z pulzní zbraně, ale vrstvený pancíř si z nárazu ionizovaného plynu nic nedělal a teplo odváděla vložená supravodivá mřížka. Koule udělaly přesně to, co udělat měly: explodovaly a zarazily oběma mužům do těla jehly z čistého draslíku. Kov se při styku s vlhkostí vznítil a prudce se rozhořel.

Stalek si všiml, že jejich oděvy jsou poměrně kvalitní, protože po celou dobu, kdy se muži uvnitř vařili a hořeli, byl jediným projevem proud mastné páry unikající z otvorů, které koule při vniknutí vytvořily – a to, jak sebou ti dva zmítali a šíleně řvali. Když bylo konečně po všem, Stalek se ostře podíval na Falka, který si prohlížel šrámy od pulzní pistole na předku jeho oděvu, řekl si o jeho pozornost a ukázal na válec, který se stále vznášel. Falco k němu došel a zavřel jej, potom ho uchopil za vlečné držadlo a následoval svého šéfa. Stalek se ještě jednou zastavil a ohlédl se. Než jej prodá svému kontaktu v Port Locku, přijde se podívat, jestli uvnitř lodi není ještě něco cenného. Až později začnou požáry, všechny ostatní důkazy zpopelní – ne že by po nich někdo pátral. Stalek zavrtěl hlavou. Cítil jistý zmatek. Jak se mohlo takovým amatérům podařit ukrást Golema 25 přímo z areálu Cybercorpu?

– konec prostřihu do minulosti –

Písečné věže, větrem vytvarované osamocené suky obnažující vrstvy barevných písků, které vyprávěly minulost Cullu, se táhly nalevo i napravo, kam oko dohlédlo, a desítky kilometrů dál směrem k planinám. Anderson Endrik zvedl k očím rodinný dalekohled a obhlédl nejdřív golgotské Horní Město, které se rozkládalo na obrovské ocelové plošině vysoko na Věžích, a potom dolní město, které se krčilo v podhůří. Celé město bylo produktem kováckého průmyslu a střed bližší, nižší části vypadal jako obrovský železný lišejník, který drží koule a elipsy kovových domů svých obyvatel. Všude kolem se roztahovaly dlouhé nízké objekty oceláren a továren, občas zpestřené komíny, které chrlily oblaka dýmu. Anderson o tomto místě hodně slyšel: že se zde křísí staré technologie v honbě za snem, že se podaří obnovit přerušený kontakt se Zemí a mezihvězdné lety a znovu se spojit s lidskou říší. Anderson zvedl dalekohled k obloze, aby se zadíval na *Prastarou* – loď, která sem přivezla jeho předky – kouli propojenou úzkým tělem se třemi gondolami podprostorových motorů, lesknoucí se na tyrkysovém nebi jako zelená rtuť. Potom spustil dalekohled dolů, nechal jej viset na řemínku a poklepal bodcem na týl smyslové hlavy, čímž pobídl svého písečného kance, aby se pohnul.

„Jsou všechny ty pověsti pravdivé, nebo jsou to jenom kecy?“ nadhodil Tergal.

Anderson stočil pohled ke svému mladému společníkovi. Tergal byl hubený a vysoký. Na hlavě měl klobouk se širokou střechou, jaké nosili kupci z roklí, a zpod něj mu na záda splývaly dlouhé černé vlasy. Na sobě měl koženou kazajku, plátěné kalhoty a sandály, ozbrojený byl jenom bojovou sekerou a těžkou kuší. Chlapcův písečný kanec Balvan byl také mladý, možná za sebou neměl víc než jeden lidský život, protože byl ještě červený jako mladé kusy, a jak si Anderson všiml, když tvor zpod sebe poprvé vystrčil krmící hlavu, měl ještě všechny tupé bílé zuby. Když Tergal seděl v sedle přilepeném k tvorovu dlouhému, kapkovitě tvarovanému krunýři, byl o metr níž než Anderson. Při divokém způsobu, jakým ho mladé zvíře vozilo, to Tergalem neustále smýkalo ze strany na stranu.

Andersonův kanec Paličák byl dospělý a dvakrát mohutnější než Balvan. Uši na smyslové hlavě měl po Andersonově zákroku krátce zastřižené a chybělo mu několik zubů. Když však kráčel na svých dvou silných zadních nohou, jeho pohyb byl plynulý. Anderson si vzpomněl, jak pátral ve starých záznamech, kde vzaly jejich dopravní prostředky své jméno. Jeden význam toho slova v původním jazyce se odkazoval na něco žravého, což pro Paličáka rozhodně platilo. Když pak zjistil, že se to slovo používalo také pro vepře, pochopil pravý důvod tohoto pojmenování. Pokud tvor zasunul smyslovou a krmící hlavu do sebe, výsledná složená hlava se velice podobala hlavě domácího vepře, jak byl zachycen na jednom velice starém obrázku. Krunýřové tělo bylo při pohledu ze strany také srovnatelné, stejně jako narůžovělé zbarvení písečných kanců. Podobnost samozřejmě brala za své, když se tito tvorové postavili na svalnaté zadní nohy nebo oddělili složené hlavy se samostatnými krky.

„Já myslím, že se z písečné laviny pověstí dá vyrýžovat hodně pravdy. Je jisté, že jsme obnovili a znovu se naučili mnoho starých technologií – ale že bychom je překonali?“ Anderson zavrtěl hlavou.

„Ale udělali pokrok… to uznáš, ne?“ Mladík pokynul k městu.

„Uznám, ale to si člověk mohl odvodit dřív, než tohle místo spatřil.“

„Jak?“

Anderson se na mladíka podíval. „Nezbohatli snad kupci z roklí na dopravě uhlí a kovových rud sem?“ nadhodil.

Tergal po něm střelil pohledem. „O tom moc nevím. Matka byla z kupeckého rodu, ale můj nevlastní otec je těžař. Vím, že se naše těžba omezovala na mělké jámy, dokud metalurgové nezačali vyžadovat víc uhlí a rud. Nevlastní otec si vydělával na živobytí tím, že sám doloval drahokamy. Dnes zaměstnává stovky přistěhovalců z Dallure, a dokonce z Rondure a jeho doly se táhnou až pod hory. Ale je zvýšená poptávka totéž co pokrok? Může to být jen tím, že se rozrostla jejich populace.“

Anderson se vesele ušklíbl. „To je jedna stopa, ale jsou i další.“ Sáhl do mošny na opasku a vytáhl malý plátěný pytlík uzavřený zdrhovací šňůrkou. Otevřel jej a vytřepal si na dlaň hrstku nábojnic.

„Tyhle nám toho hodně poví. Našel jsem je poházené na tábořišti kupců z roklí a vykopal jsem kovové kulky, které poháněly, ze zbytků zabouna. Zbraň, ke které patří, jsem ještě neviděl, ale podle velikosti bych hádal, že ta trhavina je o něco účinnější než můj černý střelný prach.“ Anderson kývl hlavou ke své předovce, kterou měl zasunutou do pouzdra vedle svého sedla. „Hádal bych, že jsou bezkouřové a že ta zbraň dokonce umí rychle opakovat střelbu.“

„Co tě k tomu předpokladu vede?“ zeptal se šibalsky Tergal.

„Jsou stejné, takže se nejspíš nejedná o produkt umu jednotlivce. Víme odjakživa, jak opakovací zbraně fungují, ale doposud jsme neměli materiálové technologie a průmyslovou infrastrukturu, abychom je dokázali vyrobit – vybudování něčeho takového vyžaduje čas a dobrou organizaci. Ale když už dosáhneš takového stupně odbornosti, proč nevyrobit nejlepší zbraně toho typu, jaké můžeš?“

„A dál?“ zeptal se Tergal.

Anderson potěžkal nábojnice, jako by je posuzoval, a pak je strčil zpátky do pytlíku, který uložil do mošny na opasku. „Působivé zbraně, určitě vyráběné ve velkém, ne však produkt techniky, se kterou sem naše plemeno přišlo. Myslíš si, že by kováči pořád vyráběli něco tak primitivního, kdyby překonali staré technologie? Kde potom jsou pulzní pušky a paprskové zbraně?“

Mladík pokrčil rameny. „Rozumím.“

„Samozřejmě je možné, že plácám naprosté nesmysly,“ dodal Anderson.

Tergal zamumlal něco hrubého a udeřil bodcem do smyslové hlavy svého oře, až vykřesal jiskry statické elektřiny. Zvíře se vzepjalo a málem ho vyhodilo ze sedla, jak vyrazilo vpřed. Anderson si mladíka ještě chvíli prohlížel a pak přenesl pozornost k tykadlu s okem, které Paličák vytáhl z horní, prasečí smyslové hlavy a otočil, aby ho mohl nesouhlasně pozorovat. Anderson pokrčil rameny a přitiskl si prsty na rty, aby dal znamení, že bude zticha. Paličák vcucl tykadlo s okem, které se teď dívalo dopředu, zpátky do lebky. Anderson se rozhodl, že už chlapce nebude dál popichovat.

Odjakživa měl v úmyslu urazit tuto poslední část své pouti na Planiny sám, ale mladík, který se v jeho táboře jedné noci objevil, nejevil známky toho, že by chtěl odejít. Anderson zatím nevypátral, co má mladík za sebou, ale určitě v tom nechyběly krádeže a dost možná ani vražda. Anderson tušil, že chlapec balancuje na hraně – láká ho sláva putování s Andersonem, ale ještě se nerozhodl, jestli ho má nebo nemá okrást. Anderson ho chtěl nechat, ať se rozhodne, a pak ho přinutit nést následky. Dokud se rozhodoval, alespoň nikomu neubližoval. Většinou však byl Anderson rád, že má společnost a ochotné publikum pro svá četná poblouznění.

Betonová cesta, která se vinula ke Golgotě, Městu lebek (pojmenovaném tak proto, že se mnohé útvary těmto předmětům podobaly), zanedlouho dorazila ke křižovatce v podhůří a odtamtud se značně rozšířila. Když se Anderson rozhlédl po svém okolí, všiml si dalších známek technického pokroku. V dálce uviděl elektrické stožáry, z čehož usoudil, že kováči skutečně opravili starou elektrárnu v Bravence. Jediné, co tady bránilo tomu, aby se písek změnil v přesýpající se poušť, byly žlutobílé plochy rostlin, jimž se říkalo vajíčkové lišejníky. Ale proč se jim tak říkalo, Anderson netušil – vajíčka byla něco, co viděl jen pod mikroskopem, a s lišejníkem neměla nic společného. Byly tu také široké plochy zarovnaných polí, na nichž se pěstovaly obilniny a kořenová zelenina, přičemž nad tím druhým se táhla síť zavlažovacích konstrukcí a občas také rozlehlé skleníky, obvykle spojené s osamocenými příbytky kováků, jež byly tvořeny eloxovaným hliníkovým plechem přibitým na dřevěnou konstrukci.

Mnohem blíž k městu projeli nevelkou vesnicí a Anderson fascinovaně přejel zrakem po některých povozech zaparkovaných na kraji cesty. Evidentně nepotřebovaly, aby je táhli píseční kanci. Byl v pokušení zastavit se a prohlédnout si je pořádně, zjistit, jaké motory používají – elektrické, spalovací, parní turbíny – neboť by mu to umožnilo udělat si věrnou představu o pokroku, jehož kováči dosáhli. Tušil však, že už brzy uvidí takových vozidel víc – a tento předpoklad se potvrdil, když nakonec vytlačila jeho i Tergala z cesty.

„Tergale, myslím, že se před vstupem do města zastavím na noc.“ Anderson ukázal na nedaleký hostinec. „Přidáš se ke mně?“

„Nebyl jsi nedočkavý, až si Golgotu prohlédneš?“ zeptal se chlapec.

„Nedočkavý jsem, ale ne přehnaně. Rád bych si udělal představu, do čeho přijedeme – a takové informace bychom tady měli být schopni získat.“

„V tom případě se k tobě připojím,“ odpověděl Tergal.

Hostinec byl sice postavený z blyštivých lakovaných slitin a skleněných tabulí, přece jen však měl vzadu něco, co vypadalo jako ohrada pro kance, i když byla mnohem menší než parkovací plocha pro motorová vozidla mezi ním a cestou. Anderson popohnal svého kance přes duny zpevněné lišejníkem přímo k ohradě. Dělené zadní nohy jeho zvířete cestou vytrhovaly ze země trsy žlutobílého lišejníku. Tergal nejdřív zaváhal, ale pak svého kance otočil a vyrazil za ním. Když se přiblížili, vyšel jim vstříc nějaký kovák. Dal se poznat podle dlouhého kabátu z hadí kůže, tetování v obličeji a brýlí proti písku, protože kováči neměli mžurky jako praví lidé. Anderson zastavil kance a okamžitě si všiml, že muž má na rameni zbraň. Byla celá z modře zakaleného kovu, na délku poloviční v porovnání s Andersonovou mušketou, a z boku jí vybíhal podlouhlý obdélník, v němž vytušil zásobník. Pro tohle Anderson přijel.

„Kam máme dát zvířata?“ zeptal se.

„Vyberte si, kterou ohradu chcete,“ odpověděl muž a mávl zbraní tím směrem. „Vzadu v boudě je mršina, jestli je chcete nakrmit. Patnáct feniků za noc.“

„Patnáct!“ vykřikl Tergal, když jeho kanec klesl na čtyři krátké přední nohy.

„Vím, že je to nepříjemné,“ řekl muž, „ale žádný velký zisk z toho nemám.“

„A kolik tady stojí pokoj?“ zeptal se Anderson a rozepnul si klínový popruh, protože jeho Paličák také dosedl na plazivé končetiny.

„Deset – kanci to mají dražší, protože už jsou tady vzácní. Pořád si říkám, že ohrady zavřu, ale pak přijede někdo jako vy a já to

neudělám.“ Muž se na něho zadíval a Anderson usoudil, že to, co upoutalo ten zvědavý pohled, byl jeho oděv. Tušil, že v tak vyspělé společnosti není mnoho lidí, kteří by se oblékali do brnění vyrobeného z chitinu a černých kostí, ale vzhledem ke zbraním, které měli, předpokládal, že není mnoho těch, kteří by to potřebovali.

„Vy jste rondurský rytíř,“ poznamenal muž. „Jste na zkušené?“

Anderson vzal zpoza sedla ranec, vstal, přistoupil k okraji krunýře svého kance a odtamtud se spustil na zem.

„Ano,“ odpověděl.

Došel k nejbližší ohradě, vytáhl ocelovou zástrčku a otevřel bránu. Paličák, který spatřil příležitost, že se nají a vyspí, nepotřeboval nijak pobízet, zůstal na plazivých končetinách a protáhl se do ohrady. Tergal zahákl mladšímu kanci bodec pod lem krunýře a odvedl ho za ním. Anderson došel k boudě se žrádlem, otevřel dveře a ustoupil, aby se hejno krutnáčů mohlo rozběhnout do úkrytu. Přestože dýchal jen ústy, cítil ten puch, skoro jako by to byla chuť. Sáhl dovnitř, uchopil okraj krunýře a vytáhl ven hnisající mršinu lezouna. Tergal se k němu připojil, popadl druhou stranu, kopnutím za sebou zavřel dveře a společně mršinu zvedli přes horní tyč do ohrady. Oba kanci přišli blíž a vytáhli zpod těla nejdřív smyslovou hlavu a pak i krmící, která se slyšitelným křupnutím zapadla pod tu první. Mladší kanec dal Andersonovu přednost, ale bylo toho dost pro oba.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se Anderson, když se vrátili ke kovákovi.

Muž mu podal ruku. „Laforge.“

Anderson si s ním potřásl rukou a řekl: „Já jsem Anderson Endrik a můj společník je Dound Tergal.“

Tergal vlažně mávl na pozdrav, ale nebylo na něm vidět, že by chtěl mužovu ruku přijmout.

„Kam máme jít?“ otázal se Anderson kováka.

„Ukážu vám.“ Muž se otočil a vykročil jako první. „Jídelna je otevřená pořád, takže byste jídlo měli dostat.“

„Za tyhle bezbožné ceny ne,“ zamumlal Tergal.

Do hostince vstoupili kovovými dveřmi, do nichž byly zasazeny tabulky nerovného skla plného bublinek.

„Pro každého zvláštní pokoj?“ zeptal se Laforge.

„Jeden bude stačit,“ odpověděl Anderson, ale než vytáhl z váčku na opasku desetifenikovou bankovku, vyhledal pohledem Tergala, aby mu to potvrdil.

„Řekněte mi, kde jste si opatřil tu zbraň?“ zeptal se, když si Laforge strčil bankovku do kapsy.

Muž se otočil, vybral ze svazku na opasku jeden klíč a dovedl je k nejbližším dveřím.

„Ve městě. Vyrábí se centrálně, ale každý kovácký obchod je má na skladě.“ Ohlédl se. „Jestli máte zájem, vím, kam je nejlepší jít.“

„Mám zájem. Jestli tomu dobře rozumím, píseční kanci nejsou ve městě obvyklým dopravním prostředkem.“

„Tak docela ne – ale zítra ráno tam jedu. Můj bratr má přesně takový podnik, jaký potřebujete, na Druhé úrovni. Levnější možná najdete, ale lepší ne.“ Otevřel dveře.

Pokoj byla pětimetrová kóje s jediným oknem zasazeným vysoko ve stěně a dovnitř se vcházelo přes odsávací mřížku na písek. Uvnitř byl koberec a čtyři palandy. Ve výklenku po jejich pravé ruce bylo umyvadlo, záchod, a dokonce i role papírových ručníků. Andersona takový luxus překvapil – čekal, že za své peníze dostane jen ochranu v podobě čtyř stěn.

Laforge sundal klíč a podal jej rytíři. „Tímto se otevírají dveře a zapíná se voda, aby tekla.“ Pokynul k výklenku. „Jak jsem řekl, jídelna je otevřená.“ Na odchodu za sebou zavřel.

„Maličko víc, než jsme čekali,“ poznamenal Anderson.

„Asi už jsem byl na horších místech,“ připustil Tergal. Otočil se k Andersonovi. „Nevěděl jsem, že sem jedeš pro zbraně.“

„Jak dlouho se mnou cestuješ?“

„Dva dny.“

„Je hodně věcí, které o mně nevíš. Stejně jako je hodně věcí, které nevím já o tobě.“

„Vím, že jsi rondurský rytíř, který je na zkušené.“

„Ale nevíš, co je zkušená.“ Tergal čekal.

Anderson pokračoval: „Potřebuji nejlepší zbraně, jaké můžu dostat, protože mám namířeno na Planiny, kde chci zabít draka.“

4

Čtvrt století po vytvoření první UI a poté, co už nějakých padesát let probíhalo vyměňování naklonovaných celých těl, si lidé konečně uvědomili, že právní systém potřebuje zásadní aktualizaci. Z právního hlediska bylo stále možné vysloužit si obvinění z vraždy za odpojení přístrojů zajišťujících životni funkce člověka ve vegetativním stavu, přitom pro UI, nebo dokonce pro některá zvířata, jejichž inteligence byla prokazatelně vyšší než inteligence mnoha lidí, žádné takové zákony neplatily. To, že má někdo lidskou DNA, nemělo být bezprostřední zárukou individuálních nezcizitelných práv. Bylo rozhodnuto, že práva a obdobné odpovědnosti mají být poskytovány, ‚občanům', a občany se mohli stát pouze ti, kteří přesahovali určitou úroveň inteligence. K protestům skutečně došlo, když někteří lidé neprošli, zatímco všechny UI a některá obzvlášť chytrá prasata ano, ale o tom dnes hovořit nechci. Jsem tady proto, abych se věnoval jistému důsledku, jehož původ se dá vystopovat v těchto právních změnách.

Po událostech na planetě Masada a ve válcových habitatech zvaných Víra, Naděje a Láska došlo k něčemu, co by naši pokrytečtí předkové nazvali ‚humanitární katastrofou'. Mnohé z těch, kteří měli biotechnické superky (příliš mnoho o nich říct nemohu, neboť vyšetřování stále probíhá), postihlo vypálení mozku – stali se z nich lidé ve vegetativním stavu. V méně osvícené době by tato těla pravděpodobně byla udržována při životě tak dlouho, jak bude možné, což by zbytek lidstva nesmírně zatěžovalo. My se na věci naštěstí díváme jinak a máme několik lepších možností, než je prostá likvidace. Výsledkem nástupu memplantátové technologie a přesnějších kopírovacích metod je to, že miliony lidí přežívají svou fyzickou smrt. Mnozí z nich jsou drženi v paměťovém skladu, protože nejsme schopni vyprodukovat dost těl, ať už vypěstovaných v nádržích nebo golemovských, aby to uspokojilo poptávku…

Výňatek z Jobsworthova projevu

Cormac věděl, jak mnoho lidí říká, že cestovatelé v tom věčném okamžiku runsiblového přenosu křičí. V tom případě by si Cormac musel při tisícovce takových cest, které vykonal, vyrvat plíce. Bylo to zvláštní, ale když tentokrát prošel mihotáním Skaidonovy deformace runsiblu prvního stupně na Pazourku, malém měsíčku Masady, zůstala mu nezřetelná a pokřivená vzpomínka na ten věčný okamžik, na to, jak se tápavě snažil pochopit šílenství a skoro se mu to podařilo.

„Jste v pořádku?“ zeptala se ho nějaká žena.

Jeho zrakové centrum se stále snažilo ukazovat mu neskutečné obrazy. Zamrkal a podíval se dolů; zjistil, že se opírá o válcového úklidového robota, kterého zřejmě zmátlo, co by měl v takovém chaosu uklízet, a tak byl možná rád, že má záminku, aby se zastavil.

„Ano, nic mi není, jen se mi trochu zatočila hlava.“

„Chcete, abych vás dovedla k autodoktorovi?“ nabídla žena. „Možná je to zdejší nízkou gravitací. Přenosem to být nemůže – i runsibly prvního stupně jsou naprosto bezpečné.“

Cormac vzhlédl a nepřekvapilo ho, když uviděl, že žena má na sobě kombinézu runsiblového technika, protože takoví lidé vždy vehementně hájili techniku, které sami úplně nerozuměli. Úplné chápání bylo vyhrazeno pouze UI – lidský mozek zkrátka nebyl na tohle správně vyvinutý. Odstrčil se od úklidového robota. Ano, gravitace tady byla velice slabá, ale on si za ty roky, co takto cestoval, na podobné změny zvykl. V tom problém nebyl.

Nebyly s tímto runsiblem během mé cesty nějaké problémy? otázal se.

Žádný problém, agente. Ani s tím v Elysiu, odpověděla UI runsiblu na Pazourku.

„Sakra, stalo se to zase!“

„Prosím?“ řekla nechápavě žena.

„Připojil jsem se k síti. Znovu jsem se připojil k síti!“

„Chápu, že jste velice pyšný na to, že máte síťové připojení, ale měl byste si uvědomit, že většina lidí v mém oboru je dnes touto technikou vybavena také,“ poučila ho žena, než se odporoučela.

Cormac se podíval dolů na úklidového robota, který ho pozoroval čočkami svých kukátek – duhovky uvnitř se bzučivě rozšířily, jako by si stroj o něho najednou začal dělat starosti. Zavřel oči a soustředil se, zkusil znovu vznést dotaz na runsiblovou UI. Hlavou mu zavířily vidiny neskutečných tvarů a ucítil náznak nějakého obrovského, složitého intelektu. Pak to všechno zmizelo a on už žádné další hlasy v hlavě neměl. Otevřel oči, zorientoval se v dočasné kupoli a zamířil dlouhými, pružnými kroky k výstupním tunelům, které vedly k místu, kde měly čekat čluny. Cítil, že musí tuto neobvyklost odsunout stranou a soustředit se na svou práci. Byl přesvědčený, že toto bezděčné připojování k síti nějak souvisí s Bleggem a tím pádem že jeho příčina nevyjde najevo ani brzy, ani snadno.

Výstupní tunel byl válcový, spodní polovinu tohoto válce tvořil pevný keramoplast s rovnou podlahou, na které byl kosočtvercový vzor, horní půlka byla z polarizovaného makroskla. Cormac se zadíval k silně zakřivenému obzoru a všiml si pokrouceného, monolitického kovového nosníku, který trčel nad tenkou šmouhu sirnaté atmosféry. Ostrý konec se jasně rýsoval proti zelenooranžovým vírům opálového plynového obra Calypse. Další trosky se povalovaly po pustém povrchu tohoto měsíčku: obrovské tažné motory ve tvaru vypeckovaných oliv, spálené kostry lodí a pozemních základen, třpytivé krátery, kam stříkl roztavený kov, lidské kosti. Zničení zdejších loděnic byl první úder, který Drak zasadil Teokracii, než se přesunul dál a zničil zbraňové satelity, jež udržovaly v otroctví populaci na povrchu Masady. Drakovo následné zřícení vedlo ke vzniku nejpodivnějšího a nejkontroverznějšího výsledku jeho příletu sem: zrození plemene drakomanů z jeho vlastní hmoty.

„Ian Cormac?“

„Ano,“ odpověděl Cormac a v předklonu vešel do nízkého prostoru, z něhož se rozbíhaly další krátké tunely k vnitrosoustavovým člunům, které se krčily kolem. Okamžitě v tazateli poznal golema.

„Mám vás odvézt na Masadu. Máme člun vybavený podprostorovou jednotkou.“

Golem, který měl vzhled podsaditého, mile ošklivého muže – zřejmě z novější série, která se začala vyrábět, když Cybercorp zjistil, že potenciální kupci jsou z apollónské dokonalosti nervózní, pokud rovnou nežárlí – ukázal na nedaleký tunel a vykročil jako první. „Bude to pro nás první přistání na planetě jako takové – částečná karanténa platí pořád, ale přišlo se na to, že tady shora se už nic dalšího nedozvíme. Další lodě jsou připravené slétnout po nás."

„Jak budete pokračovat?"

„Zřízení základny na povrchu, pak omezená doprava. Naším prvním úkolem bude zajistit všechny džainské artefakty a pak se postarat o to, aby nedošlo k žádné další… kontaminaci."

„To může nějakou dobu trvat."

Golem pokrčil rameny. Cormac vytušil, že ZBC bude bránit masadské populaci ve volném cestování na jejich planetu a z ní tak dlouho, dokud telefaktory a sondy s UI nedokončí hloubkový průzkum jediného kontinentu a pak také oceánu. Masada mohla zůstat v částečné karanténě ještě stovky let. Hádal, že tito noví členové Řádu proti tomu nebudou moci příliš silně protestovat.

„Bude k těm artefaktům patřit mycelium v těle Miky Asselisové?"

Golem se na něho podíval. „Vaše potřeby mají přednost. Jestli chcete odvézt s sebou všechny, kteří v sobě mají džainské mycelium, můžete. Tam dole určitě bude dost jiného materiálu, aby nás to zaměstnalo na dlouho."

„A drakomani?" zeptal se Cormac, když vstoupili přechodovou komorou do člunu a zamířili do kabiny.

„Byli shledáni nevinnými ve věci zločinů spáchaných jejich předkem, a tak byli nezávisle na lidském obyvatelstvu Masady vyzváni, aby se připojili k Řádu."

„Mohli by odmítnout," řekl Cormac, kterého napadlo, že použití termínu ‚nevinný' v této souvislosti vykládá jeho význam příliš volně.

„Už přijali."

Cormac se posadil na místo druhého pilota, golem na místo pilota. Oba se připoutali.

„To je od nich velice moudré," poznamenal.

„Ano, to je."

Cormac se podíval před sebe, když člun odstartoval a vznesl se z pustého měsíce, a pozoroval ve vesmírné tmě blýskání dalších lodí. Nedlouho po jeho příletu se Masada bude hemžit příslušníky a kontrolory ZBC, techniky, vědci a golemy. Nepochyboval o tom, že drakomani si uvědomují reálná fakta víc než obyvatelé planety. Jednoduše řečeno, ZBC *musela* dostat Masadu pod kontrolu vzhledem k potenciální nebezpečnosti džainských artefaktů na jejím povrchu a drakomani se *museli* připojit k Řádu, protože tak nebezpečným tvorům nemohlo být umožněno zvolit si stranu, která mohla stát proti němu. Alternativy byly četné a smrtelné. UI *Jacka Ketche* už je předtím Cormakovi vypočítala.

Skellor se sám pro sebe usmál, když k sobě stiskl sedmnáct úlomků golemovy krystalické mysli. Golemové – Aiden a Cento – ji zřejmě vytrhli Jeřábovi z těla a nenapravitelně ji rozstříleli pulzní puškou. Jenže to, co bylo neopravitelné pro řádovou techniku, ještě nemuselo přesahovat Skellorovy schopnosti. Nejvíc ho pobavilo to, že mysl se roztříštila podél existujících virtuálních zlomů, protože mysl pana Jeřába se vždycky skládala ze sedmnácti fragmentů – taková byla povaha golemova šílenství, a třebaže to bylo zvláštní, dělalo to ze zdravého rozumu a samostatnosti dosažitelný cíl. Ve stavu, kdy byla jeho psychika takto roztříštěná, fungoval pan Jeřáb jako vražedný stroj, který separatisté chtěli, páchal ty nejhrůznější zločiny a uchovával je v paměti jako nesouvisející, oddělené incidenty, zatímco se neustále snažil znovu propojit svých sedmnáct úlomků a získat zpět sebe sama. Bylo pravděpodobné, že v příští tisícovce let se mu to podaří. Tak se stalo, že golem své separatistické pány poslouchal – tím nebezpečným a nevyzpytatelným způsobem, který pro něho byl typický.

Skellor přidržel k sobě úlomky kosočtverečného tvaru, do něhož se kdysi skládaly, a začal do něj vysílat džainská nanovlákna, která

krystalickou hmotu zakalovala, jak pronikala mezi mřížky. Soustředil se na jediný čistý řez a přitáhl obě plošky k sobě. Na atomové úrovni do nich kloval tak dlouho, až odstranil kyslíkové atomy z oxidů, které se na každé ploše vytvořily, jakož i organické nečistoty a minerály – všechno, co tam nemělo být. Když toto smetí odstranil, našel všechny hlavní nervové dráhy, ochladil nanotrubice a dráty supravodivé elektrické sítě a připojil je. Uvolněním pnutí v krystalu, který obnovil, došlo k určité deformaci. Obě plochy, přitahované k sobě van der Waalsovými silami atomární přitažlivosti, přiskočily zpátky k sobě, jako by je od sebe drželo něco pružného, a on už nestačil udělat víc než vlákna odtáhnout z cesty, aby nebyla uvězněna nebo rozdrcena. Dva úlomky se změnily v jeden a on najednou z tohoto kusu mysli zaznamenal hrůzný šepot.

Skellor se na okamžik soustředil na své okolí. Jelikož nezískal stejné zdroje, jaké měl k dispozici na *Occamově břitvě,* nedokázal při takové operaci, složitější než cokoli, co dělal předtím, rozdělit své vědomí. Krátce si všiml muže jménem Inther. Ležel nahý na boku nedaleko a vypadalo to, že poté, co mu Skellor utrhl paži, nejspíš vykrvácí. Marlen trčel bez hnutí v jámě, ale Skellor nad ním neměl dost silnou kontrolu, aby mu zabránil dát svým výrazem najevo hrůzu, kterou prožívá. Tělo pana Jeřába stálo dokonale vyvážené, jeho rovnovážný systém fungoval, jako by už byl živý. Pouze lidská ruka, kterou Skellor transplantoval jako náhradu za chybějící keramalovou, vypadala na otevřeném ramenním kloubu nemístně, nabobtnala organooptickými rozhraními. Uvnitř těla Skellor vytvořil aparát, který fungoval jako srdce, plíce a zásobárna živin – pumpoval do ruky a zpátky umělou krev. Lidská končetina tak mohla vydržet možná půl roku, ale Skellor doufal, že tak dlouho ji potřebovat nebude. Obrátil pozornost k intelektu pana Jeřába.

Napojoval jedno rozhraní za druhým a svými smysly vnímal mumlání golemovy mysli čím dál hlasitěji. Ponořil se do ní a přehrál si obrazy vražd, krutostí a trvalé lability. Pan Jeřáb byl dost často stejně nebezpečný pro ty, co se ho pokoušeli ovládat, jako pro ty, které dostal za úkol zabít. Skellor si všiml, že Jeřáb občas neuposlechl přímé příkazy, když se program zaměřený na to, aby

golem získal samostatnost, dostal do rozporu s aktuálním úkolem. Někdy tento program dokázal příkaz k vykonání vraždy nakrátko vytlačit, takže Jeřáb, místo aby zabíjel, hledal vnější ikonické vyjádření každého virtuálního zlomku své mysli. Místo aby zabil člověka, Jeřáb jednou ukradl starožitný triedr. Místo aby zabil, sebral jednou Tenkianovu dýku. Ani když se pak separatistické rozkazy obnovily, Jeřáb objednanou vraždu nevykonal, protože v pokřivené logice tohoto šíleného golema se krádež *stala* vraždou.

Když se poslední fyzické úlomky mysli spojily, Skellor dospěl k rozhodnutí, že jakákoli neposlušnost jeho rozkazů není možná, a tak přistoupil k vymazání programu, jehož účelem bylo znovu spojit virtuální zlomky golemovy mysli. Ale nešlo to. Jakmile se pokusil program smazat, mysl se začala rozpadat na jiných místech a takovým způsobem, že by nadále byla nepoužitelná. Bylo to nepříjemné, ale to, co mohlo udělat Jeřába celým, duševně zdravým a samostatným, mu zároveň bránilo sklouznout do skutečného zapomnění. Bez toho by se jeho mysl rozpadla. Skellor pochopil, že by mohl všechno vymazat a začít znovu, jenže kdyby to udělal, ztratil by toho pana Jeřába, kterého chtěl. Bylo mu to esteticky nepříjemné. Měl pocit, že když má někdo božské schopnosti, měl by uspokojit nejenom pragmatickou, ale i poetickou část své duše.

Skellor podržel mysl ve spojených rukou před sebou, jako by přinášel tomuto mosaznému bohu oběť. Takto vstal a přistoupil k Jeřábovu tělu. Golem měl v sobě džainskou substrukturu: dodávala energii, o kterou přišel díky dvěma porouchaným mikroreaktorům, a likvidovala uniklou radioaktivitu. Také ho mohla opravit, tak jako podobná mycelia opravovala calloraptoří tvory, které Skellor poslal za Ianem Cormakem na Masadu. Pan Jeřáb býval nebezpečný, ale teď byl strašlivý.

Skellor natáhl ruku a zatlačil kosočtverec do výklenku v golemovi. Vklouzl na místo a jeho okolí se blikavě rozsvítilo, jak jeho vnitřní struktura navázala optické spoje. Džainská substruktura, která převzala mosazný odstín svého okolí, vyjela ven jako ostré prsty a zatáhla otvor v keramalovém trupu, jako by byl z gumy. Nato se přes místo rozvinula supravodivá síť a napojila se, a nakonec

povrch přelila roztavená mosaz. Po chvíli otevřel ty černé oči pan Jeřáb – ne Skellor.

„Vítej zpátky mezi živými," řekl Skellor golemovi.

– prostřih do minulosti 5 –

„Pane Pendle –" začal agent Bryonik, opřel se a propletl si prsty pod bradou.

„Je to absolutně nezbytné?" skočil mu do řeči Pendle a mávnutím ruky obsáhl jejich okolí.

Bryonik nechápal, s čím má problém: bylo to věrně ve stylu předmileniální policejní výslechové cely, s umělohmotným stolem, který byl poškrábaný a flekatý od kávy, s magnetofony, zářivkami…

Pendle pokračoval: „Víte, kolikrát jsem v podobných místnostech seděl?"

„Poučte mě."

„Přesně sedm set třiadvacetkrát."

„Jsou horší alternativy."

„A víte, kolikrát jsem to slyšel?"

Bryonik se ušklíbl a přes síť se napojil na trestní databázi, aby změnil VR. Neměl rád, když byl předvídatelný, a tak místo toho, aby se vypravil na karibský ostrov a v pestrobarevné košili si dopřál drink s paraplíčkem, dal dohromady vlastní scénář. Oba muži teď stáli na nejvyšším vyhlídkovém ochoze Eiffelovy věže. Pendle se zadíval na řadu obrazovek na boku, které ukazovaly robota rekrystalizujícího ocel, jak se pomalu posouvá po jednom starém konstrukčním prvku.

„Tahle je nová," poznamenal Pendle. „Za mých časů se ten krám zřítil. Kdy to znovu postavili?"

„Přibližně sedm let po vaší smrti."

Pendleův případ měl jistý historický význam – tím, že definoval paletu zločinů spáchaných zhruba ve stejném období. Předtím by se tomu říkalo – napadení?

„Takže před třinácti lety?" Bryonik povytáhl obočí.

„Jsem totiž v reálném čase. Věřte mi, počítám roky, co tady jsem.“

„Kolik jste dostal?“

Pendle pokrčil rameny. „To je různé. Nebudu načten do golemovského šasi, dokud bude někdo, kdo si to zaslouží víc, a tak je to zřejmě se vším. Může se stát, že tady budu, dokud nezhasne slunce.“

„Opravdu je to tak zlé?“

„Mohu využívat všechny virtuální světy, jaké si lze představit, ale nejsem schopen zapomenout, že žádný z nich není skutečný. Je to svým způsobem peklo.“

„Řeknete mi o svém zločinu?“ vyzval ho Bryonik.

„Ne,“ prohlásil Pendle, přistoupil k oknu a podíval se dolů. „Proč mi nemůžete říct, co ode mne chcete? Nejste žádný student, jste ZBC až po virtuální kudlu z makroskla ve vaší virtuální botě.“

„Tak znovu, pravděpodobně je to něco, co neabsolvujete poprvé. Váš memplantát byl nahrán do hlavní databáze předtím, než jsme zjistili, že jste provedl sabotáž pěti golemových myslí. Jelikož vaše minulost byla netechnická, stejně jako všechna vaše zaměstnání, chvíli trvalo přijít na to, že jste sestavil program schopný všeho toho, co udělal. Naštěstí jsme těch pět odchytili dřív, než někoho zabili. Z představy, že by se po Řádu motalo pět schizoidních psychopatů v šasi Golema 24, naskakuje lidem studený pot ještě teď.“

„Poměrně zdařilá rekapitulace – i když bych měl námitky proti tomu ‚psychopatovi‘. Výraz *sociopat* je pravděpodobně přesnější.“

Agent Bryonik natáhl ruku, ve které se vzápětí objevila krabička od staré memkrystalové paměti. „Vyjednaná dohoda zněla tak, že nám všechno řeknete. Tak jste se vyhnul přímému výslechu provedenému UI.“

Pendle se ohavně zašklebil. „Stejně tak se mu vyhnuly UI. Jelikož věděly, že ten program jsem vymyslel já, žádné z nich se do mé hlavy moc nechtělo – mohlo to pro ně být nebezpečné. I teď jsem v izolované paměti. Aspoň mají jiné duše v očekávání nějaký společenský život.“

„Vy jste lhal, Pendle.“ Bryonik otevřel krabičku a ukázal osm prázdných míst uvnitř.

Pendle se na krabičku podíval. „Už tenkrát jsem to vašim lidem řekl: tři krystaly se při tom zničily.“

„Prototyp Golema 25… Vy jste na té prezentaci nebyl jen kvůli drinkům zadarmo a možnosti hodit si po šéfech Cybercorpu sloním trusem. Teď už to víme.“

„Já jsem s útokem neměl nic společného.“

Bryonik si byl jistý, že v Pendleho výrazu zaznamenal náznak paniky – a bylo to pochopitelné. Kdyby se přišlo na to, že Pendle měl prsty v teroristickém skutku, při němž nenávratně zemřelo osmnáct lidí, žádná dohoda by ho neochránila před absolutním vymazáním.

„Ten golem byl zpozorován na mimořádové planetě Huma – na místě, kde se v posledních dvaceti letech odehrává mnoho ilegálních obchodů se zbraněmi. Mělo být účelem golema narušit, aby ho separatisté mohli přeprogramovat? K tomu totiž později došlo.“ Bryonik viděl, že Pendle teď doopravdy *má* strach. Mohl o svém uvěznění ve VR tvrdit, že je to peklo, ale zdálo se, že mu dává přednost před smrtí.

„Podívejte, já jsem nebyl na separatistické hnutí vůbec nápojený.“

„Pokud se nám podařilo zjistit, nikdy jste nebyl školený v tom, jak vytvářet programy, které UI připraví o zdravý rozum.“

„Dobrá, přiznávám to, rozhasil jsem jim ten prototyp, ale myslíte si, že bych si tam počkal, až mě dostane nervový plyn, kdybych měl se separatisty něco společného?“

Bryonik se rozhodl, že Pendleho nechá, aby se ještě trochu zapotil, přestože neměl póry ani pokožku. „Mně to připadá jako dobrá zástěrka. A je překvapivé, že vám dali memplantát. Mnoho takových nebylo – jednalo se tenkrát o novou technologii, které se tak docela nevěřilo.“ Bryonik pokrčil rameny. „Jediné, co jste obětoval, bylo vaše tělo.“

„Buďme upřímní, pane agente, program, který jsem nahrál, by golema nenarušil tak, aby ho bylo možné přeprogramovat. Byl by schizoidní a možná lehce sociopatický a pro ně by jenom bylo těžší

ho zvládnout. Nikdy jsem nechtěl vyrobit *zabijáky!* Musíte pochopit, že v nastoupení té cesty by každému golemovi zabránila jeho přirozená inteligence.“

Bryonik zvedl ruku. „Dobře, uklidněte se. Víme, že jste spolčený s Jupiteřany. Jenom jsme chtěli, abyste přiznal, že jste se vrtal v tom konkrétním golemovi.“

„Fajn.“ Pendle si pro sebe přikývl. „Fajn… Říkáte, že to bylo na Humě?“

„Ano, tam, pokud máme informace, získal to, čemu zasvěcení říkají inKlinace. V golemově mysli se nechá zacyklit paměťová nahrávka Serbana Klineho, až z ní mnoho nezbude. Takový přeprogramovaný a dálkově řízený golem může fungovat jako užitečný stroj na zabíjení, i když ne dvakrát efektivní. Většinu golemů vymažou a šasi používají jako dálkově ovládaný automat.“

Bryonik si všiml Pendleho zmateného výrazu. „Co se děje?“ zeptal se.

„To by neudělal… Ten golem.“

„Co by neudělal?“

„Nepoužil by *můj* program… schizofrenie. Vícenásobné osobnosti uzavřené v jednom celku.“ Pendle se chvíli tvářil zamyšleně, pak jako by na něho najednou padly obavy. „Za to nemohu nést vinu!“

„Za co?“ zeptal se nebezpečně Bryonik.

„Za to, co by se z něj stalo.“

„Pendle…“

Nějakou dobu trvalo, než Bryonik dostal z Pendleho vysvětlení: „Mohli by to být všichni: Serban Kline, řádový golem, separatistický otrok. Mohl by to být velice zdatný a nelítostný zabiják… nesmrtelný a amorální… a taky zcela morální. Nevím, jestli by se dal ovládat.“

„Takže by byl nebezpečný?“

Pobledlý Pendle se chabě zasmál: „Ano, to jistě.“

– konec prostřihu do minulosti –

Thorn cítil obrovskou radost, když se díval, jak člun klesá, a stejný pocit se odrážel i v Gantově výrazu, přestože rysy jeho obličeje byly umělé. Ano, Thorn se o Lellan, vůdkyni povstalců – nebyla to jen tak nějaká žena – rozhodně velice zajímal a dovedl ten zájem do stavu, který oběma vyhovoval. Ale jak přibývalo měsíců, jeho nespokojenost narůstala. Byl po většinu svého života Sparkind – jeden z elitních vojáků využívaných Zemskou bezpečnostní centrálou – a posledních několik let agent ZBC, takže nebylo v jeho stylu sedět s rukama v klíně na dně gravitační studny, zatímco venku se něco děje. Chtěl být na tom ostrém konci, a to i za cenu, že se umaže od krve.

Člun ve tvaru deltakřídla klesal s antigravitací, jen občas provedl úpravu krátkými zážehy pomocných raketových motorů. Dosedl na už udusanou flétnovou trávu na okraji drakomaního města. Zvířený vzduch vyloudil zvláštní hvízdavé zvuky z některých dosud stojících stébel flétnové trávy, která právě začínala ztrácet postranní výhonky a získávat tak vlastnosti hudebního nástroje, podle něhož ji první masadští kolonisté pojmenovali. Drakomani obou pohlaví vycházeli ze svých obydlí, aby se podívali, co znamená všechen ten rozruch. Thorn tušil, že Mika po hodinách práce vynaložené na Apise stále ještě tvrdě spí a Eldene zůstává po boku svého milého.

„Tak pojďme šéfa přivítat," prohlásil Gant a zamířil ke člunu.

Thorn vykročil za ním. Sáhl při tom do kapsy a vylovil předmět, který si pro tento okamžik schovával. Zadíval se na kruhové zápěstní pouzdro se zasazeným ovládacím panelem a nepřekvapilo ho, když uviděl, že mikromysl, kterou obsahuje, podle údajů panelu vykazuje jistou aktivitu. Na druhé straně šuriken, Cormakova smrtící zbraň, skutečně měl se svým pánem zvláštní pouto.

Přechodová komora se otevřela a Cormac vyskočil ven. Nepatrný lesk na jeho obličeji svědčil o tom, že má na sobě řádový dýchací aparát. Když k nim agent přišel, Thorn si všiml dalších klesajících lodí.

„Moc informovaný nejsem," řekl Gant, který také hleděl k obloze.

„Totiž," řekl Cormac, „ZBC tady dole vybuduje svoje zařízení, ale my u toho nebudeme."

„Kteroupak rybu budeme smažit?" zeptal se Thorn.

„Zvláštní výraz, ale možná výstižný." Cormac jim řekl, o jakou rybu se jedná.

„Tak on to přežil," poznamenal Thorn. „Parchant."

Cormac přikývl. „Půjdeme po něm. Vás dva chci s sebou. Chci taky Miku, kvůli její odbornosti. Jste připraveni letět?"

„To se ví, že jsem, sakra," řekl Thorn.

Cormac přikývl. „Druhá možnost je, že zůstaneš tady pod dohledem, aby bylo jasné, že mycelium, které v sobě máš, nepředstavuje nebezpečí."

„Nebezpečí už vyšlo najevo," ozval se Gant, „i když ne pro ostatní."

Ale Cormac ho neposlouchal. Thorn mu podával šurikenové pouzdro. Cormac si je vzal a nacvičeným pohybem si je připnul na zápěstí. Roztáhl tvář do širokého úsměvu a pak se prudce otočil ke Gantovi. „Jaké nebezpečí?"

Gant mu to ukázal.

* * *

Podrážkami jeho bot se přeneslo chvění provázené tichým šelestem a Andersonovi blesklo hlavou, jak asi je tady od začátku otřesů bezpečno. Mnozí by jistě byli rádi, kdyby to tady spadlo, neboť mnozí svalovali vinu za otřesy na zvýšené dolování podnícené rozvojem metalurgie. Když se Anderson rozhlédl kolem sebe, napadlo ho také to, jestli podobně žili lidé na staré Zemi daleko mezi hvězdami. Prohlížel si davy, vysoké kovové sloupy podpírající zploštělé domy z eloxovaného kovu a skla, četné lávky a plošiny podpírané pavučinami ocelových nosníků. Soudil, že ne, neboť účelem takovýchto výškových obydlí bylo chránit se před některými méně vítanými pískomilnými obyvateli Cullu. V noci budou tito lidé bezpečně zavření ve svých domovech.

„A co tenhle Lafrosten viděl?" zeptal se ho z druhé strany kavárenského stolku Tergal.

Anderson, který si pozorně prohlížel okolí a všiml si prachu setřásaného z vysoko položených ploch, pokračoval ve svém vyprávění: „Lafrosten viděl, jak na Planiny klesá měsíc, ale když se tam vypravil, nenašel po něm ani stopu. Trmácel se přes Planiny pěšky, zraněný zabounem a následně opuštěný kupci z roklí, kterým nasliboval bohatství, neboť byl přesvědčen, že na místě dopadu se najdou vzácné kovy. Uprostřed divočiny vyšel ze země drak a promluvil na něho. Řekl: ‚Nechoď dál, toto je teď mé panství a žádný člověk tam nesmí.‘ Lafrosten se vrátil do města kováků, ale tam jeho historce nikdo nevěřil. Vyprávěl ji pak ve všech městech od Bravence po rondurské hory, kde jsem ji jako chlapec vyslechl já. Když nadešla doba, abych složil zkoušku rondurského rytíře, rozhodl jsem se, že jeho cestu zopakuji a toho draka zabiju.“

Anderson se otočil a zahleděl se na dlouhé vozidlo, článkované jako veš, které se plahočilo ulicí vzhůru a svými vibracemi přispívalo k chvění vyvolanému otřesem. Většina zdejších vozidel byly prostředky osobní dopravy jako ten, kterým je sem přivezl Laforge, a on přemýšlel, jakému účelu asi slouží toto. Pak přenesl svůj pohled ulicí nahoru k místu, kde, za závojem průmyslového oparu a prachu, stálo Horní město na Písečných věžích jako hrad z pohádky, avšak opředený spletí visutých cest. Jak silné by muselo zemětřesení být, aby je shodilo?

Tergal se přes okraj sklenice lišejníkového piva zahleděl na Andersona. „Proč chceš zabít draka?“

Anderson obrátil pozornost zpátky k chlapci a pak stočil pohled stranou ke krabicím obsahujícím jeho nejnovější nákup. „Říkej tomu zbrklost mládí.“ Anderson si promnul jizvy po obou stranách horního rtu, kde mu byly odstraněny retní úponky. Ušklíbl se, když si vzpomněl na bolestivost obřadu mužství a na bujarou drzost, která následovala. „V mnoha starých pověstech se to s draky dělá, zabíjejí se, ale v mnoha jiných jsou společníci a přátelé člověka. Je to směr, který jsem si zvolil, a tím, že jsem si jej zvolil, za ním musím jít, neboť taková je povaha zkoušky. Dvacet let putování můj postoj poněkud změnilo.“

„Dojet na písečném kanci z Rondure sem netrvá dvacet let," poznamenal Tergal.

„Ne. Řekněme, že moje cesta byla poněkud zamotaná a hodně jsem se na ní naučil."

„Ale draka chceš zabít pořád?"

Anderson se podrážděně zašklebil. „Teď jsem příliš blízko na to, abych uhnul. Vybavím se prostředky k zabití draka a najdu ho. Něco mi říká, že to, co se stane pak, záleží na tom, co udělá samotný drak. I to je povaha zkoušky – cesta je důležitější než příchod k cíli. Ale co *tvoje* cesta, Tergale?"

Tergal se napil piva a ležérním gestem pokynul k oknu. „Narodil jsem se jako kupec z roklí. My nepotřebujeme žádnou ‚zkušenou', abychom se vydali na cesty."

„Ano, ale normálně cestujete v karavanách, ne o samotě. A říkal jsi, že tvůj nevlastní otec byl kovák," podotkl Anderson.

„Mého rodného otce vcucl písečný vír a matka se pak dala dohromady s mužem, který mi nebyl ani trochu sympatický. Vzal jsem Balvana, svého písečného kance, a odjel jsem, abych se porozhlédl po světě. Má cesta neměla cíl, ale vrtá mi hlavou, o kolik víc než ta tvoje."

Anderson pokýval hlavou, vzal opečenou skalní veš, rozlomil ji, vytáhl špalíček masa, který v ní byl, a snědl ho. Chvíli pozoroval vlnky ve své skleničce akvavitu, pak ji zvedl a trochu upil. „Je to pravda, nechtěl jsem tu cestu ukončit – ale nemyslím si, že by získání poznání bylo bezcílné."

V tom okamžiku se mezi budovy na druhé straně ulice něco zřítilo. Anderson si všiml, že mnozí obyvatelé zrychlují krok a nervózně se dívají kolem sebe. Ale zdálo se, že otřes už měl svůj vrchol za sebou, protože začal slábnout.

„Tak proč tu cestu skončíš?" zeptal se Tergal – Andersonovi připadalo, jako by hrál, že vibrující zem bere s nestrojeným nezájmem.

„Myslím, že to ve skutečnosti neudělám. Projdu Písečnými věžemi nahoru na Planiny, najdu svého draka a pak nejspíš

jednoduše půjdu dál. Myslím, že tam jdu proto, že na této straně věží jsem už viděl všechno, co jsem vidět chtěl.“

„Co peníze?“ zeptal se Tergal.

Na to se Andersonovi odpovídat nechtělo. Jako laskavý člověk mohl předpokládat, že chlapci není příjemné, že Anderson zaplatil za tento pokoj, za ohradu pro kance a teď také za toto jídlo a pití. Ale jelikož byl sám sebou, byl si také jistý tím, že mladík se rozhoduje, jestli mu stojí za to riziko, aby Andersona okradl. Zatím v tomto směru nic nepodnikl – Anderson byl ve střehu – ale bylo také možné, že je to pečlivý a opatrný zloděj.

„Řekl bych, že nebudu potřebovat moc peněz, dokud nedorazím na druhou stranu Planin. Mezi tady a tam mnoho lidí nežije,“ odpověděl rytíř.

„Ale zásoby potřebovat budeš.“

„Ano.“

„Pak je budu potřebovat i já.“

Anderson sledoval, jak mladík vzal do ruky malý ranec, který si přivezl Laforgeovým malým naftovým vozem, rozbalil jej na stole a odhalil několik pěkných kousků žlutého jadeitu. Anderson při tomto náznaku chlapcovy minulosti pocítil náhlou únavu a zároveň také příslib pro jeho budoucnost. To, že chtěl použít své nepoctivé zisky k získání zásob, možná znamenalo, že nemá v úmyslu Andersona okrást, přinejmenším prozatím.

„Myslíš, že na to tady najdu kupce?“ zeptal se Tergal.

„Předpokládám, že ano. Mám to chápat tak, že mě chceš doprovodit?“

„Viděl jsem písečný vír a zpívající tornádo a jednou jsem zahlédl, jak mezi dunami prchá Nestálé moře,“ odpověděl Tergal. „Ale draka jsem ještě neviděl.“

Šlo opravdu o to? Lákalo teď chlapce jiné a méně kriminální dobrodružství? Anderson doufal, že ano, ale vzhledem k tomu, jak dobře znal lidskou přirozenost, na nápravu moc nevěřil. Když Tergal vstal, Anderson obrátil pozornost zpátky ke svému okolí a pak, když se chlapec vzdálil, nasměroval své myšlenky jinam.

Otřesy ustaly a Anderson se jako vždycky zamyslel nad tím, co je vyvolává. Četl o zemětřeseních v rondurské knihovně, stejně jako četl o tolika jiných věcech, že po mnoho let neměl k obyvatelům Cullu žádný vztah. Zde, na této staré planetě, byly radioaktivní prvky vynášené periodicky z planetárního jádra prakticky vyčerpané, a jak magma chladlo, kůra rovnoměrně tloustla. Desková tektonika neexistovala – kůra byla jedna velká deska. K žádným zemětřesením nemělo docházet.

Po drastické proceduře popsané Gantem nebylo skoro ani památky, ale, jak Cormac znal z osobní zkušenosti, i nejzávažnější zranění se dala buněčným scelováním opravit tak, že po nich nezůstaly žádné viditelné stopy. Apis ležel rovně na operačním stole mezi tenkými optickými kabely vedoucími k sondě v jeho těle a různé hadičky ho spojovaly s tou oblastí autodoktora, v níž Cormac poznal filtrační zařízení. Eldene vzhlédla z křesla vedle netečného Styčníka, ve kterém se natáhla, a hned přenesla pozornost zpátky ke svému milenci. Vypadala unaveně – ztrápená starostmi. „Takže ses vrátil," bylo jediné, co řekla.

„Jakou má pro něho Mika prognózu?" zeptal se Cormac. Když uviděl její nechápavý výraz, dodal: „Říká, že se uzdraví?"

„Neví. Říká, že přerušená a umírající vlákna, která v sobě má, mu budou trvale působit otravu, zatímco jiná, která ještě žijí, mohou začít nekontrolované růst," odpověděla Eldene a podívala se za něho, protože se tam otevřely dveře.

Cormac se ohlédl a pozorně se zadíval na Miku, která vešla do místnosti: viditelně unavená a možná trochu provinilá. Věnovala upřený pohled Apisovi a pak se obrátila ke Cormakovi.

„Tak karanténa skončila," nadhodila.

„Úplně ne. Nejdřív musí být veškerá zdejší džainská technologie zajištěná a bezpečná."

„Veškerá džainská technologie," řekla Mika a opět se pokusila, aby to nevyznělo jako otázka.

Cormac kývl hlavou směrem k Apisovi a Eldene. „Tihle dva budou muset zůstat pod dohledem tady na základně Řádu. Ty a Thorn taky budete na pozorování, až mě budete doprovázet.“

Eldene prudce vstala. „S Apisem se nesmí hýbat.“

„Nebude se s ním hýbat, dokud to nebude možné bezpečně udělat,“ opáčil Cormac.

Eldene se podívala na Miku, jako by u ní hledala nějakou podporu, nějakou útěchu.

„Přijedou sem lékaři a chirurgové,“ řekla Mika, „kteří mají stejné, ne-li lepší schopnosti než já a mohou… mohou použít víc řádové techniky. Já jsem v první řadě vědec, který se zabývá výzkumem. S nimi na tom bude líp.“

Zdálo se, že to Eldene uspokojilo, protože se stejně rychle zase posadila.

Cormac se znovu pozorně zahleděl na Mičin výraz. „Co se stalo?“

Mika si promnula obličej. „V době, kdy jsme je nedokázali opravit, vedly vady v DNA ke vzniku rakovinných nádorů. Chemický mechanismus mycelií, která jsem vytvořila, není DNA, ale je stejně složitý.“

Cormac povytáhl obočí. „Vady?“

„Musím ti něco ukázat,“ řekla Mika a pokynula Cormakovi, aby šel za ní. Když se Gant s Thornem dali také do pohybu, zvedla ruku. „To je jen pro agenta.“

Zdálo se, že se ti dva chystají něco namítat, ale Cormac všechny protesty umlčel pohledem. Pak odlehčil situaci tím, že se naklonil až k nim a pošeptal: „Připravte si věci – odlétáme hned, jak to půjde.“

Mika ho odvedla z operačního sálu do místnosti, která byla vybavená do značné míry jako vědecká laboratoř na palubě kosmické lodi. Jen co Cormac zavřel dveře, ukázala na válcovou nádobu z makroskla postavenou na jednom pultu.

„Tohle jsem z něho vytáhla,“ řekla.

Cormac se zadíval na obsah nádoby. Mycelium se pomalu pohybovalo a v některých místech vyleptalo do pevného makroskla

značky. Všiml si dřevité, vláknité struktury té hmoty a uzlovitých útvarů v ní.

„Zajímavé, ale co tím chceš říct?“

„Někdy je těžké uznat chybu.“

Cormac ihned pochopil, proč nechtěla, aby u toho byli ostatní, a počkal si na její přiznání.

Navázala: „Mycelium, které jsem vytvořila, nebo spíš přepsala, je určitě vadné, i když jsem zatím nepřišla na to, v čem ta chyba je. Určitě je to nějaká chyba při kopírování jejího plánu – její DNA, jestli chceš.“ Ukázala na kroutící se mycelium. „Tato se stávají rakovinnými. Mohu se jen domnívat, že uzliny, které vidíš, jsou nádory.“

„Říkáš mycelia, která jsi *vytvořila?*“

Přikývla. „U originálu to tak pravděpodobně není a čtyři, která jsem vytvořila, jsou přesně stejná.“

„Takže to, co potkalo Apise, potká Eldene, Thorna a tebe?“

„Ano, právě se to děje.“

Cormac se zamyslel nad její vinou. „Apis by teď byl bez něho mrtvý, stejně jako ty poté, co do tebe střelil ten voják Teokracie.“

„Ale Thorn a Eldene…“

Cormac se ušklíbl. „Udělala jsi chybu, Miko.“ Pomyslel na *Elysium* a na ty, jejichž smrt tam nepřímo způsobil. „Ale dokázala jsi zachránit víc životů, než kolik jsi jich vzala – nikdo z nás nemůže doufat, že udělá víc.“

„Ale stejně jsem udělala chybu,“ řekla strnule Mika.

5

Artefakty (b. 16): Tři nejstarši civilizace, Atheterové, Džainové a Csořané, dostaly své jméno podle typu keramického nože, dcery Alexiona Smithe (ona to byla, kdo objevil džainský artefakt jako první) a archeologa, který kýchal, když dával svému novému objevu jméno (i když to je pravděpodobně výmysl). Džainové vydechli naposledy před pěti miliony lety (pokud ovšem vůbec dýchali), Csořany to potkalo možná před milionem a ve věci Atheterů dosud porota nevyřkla ortel, neboť některé artefakty, které se jim zřejmě dají připsat, byly datovány jak do doby před třemi miliony lety, tak před půl milionem. Hledání něčeho, co po sobě tyto civilizace zanechaly, se věnuje obrovské úsilí. Do pátrání jsou zapojena celá průmyslová odvětví. Pověstí je spousta a některé z nich jsou docela komické: je pravda, že byl nalezen fosilizovaný Csořan; že byl nalezen Džain ve stázi, jak pluje vesmírem, oživen a následně zabit; co s důkazem, co s tímto důkazem, že byli skutečně schopni měnit tvar hvězdných soustav; je pravda, že na pouštních planetách byly na odsouzených vězních testovány prastaré smrtící technologie? Téma těchto tří zabírá v objemných virtualitách, fiktivních i vědeckých, značné procento procesní kapacity Řádu. Pouze psané vědecké disertace a beletristická díla obsahují triliony slov. To je docela úctyhodný rozruch, když se vezme v úvahu, že hmotné důkazy jejich existence by nezaplnily ani nejmenší místnost v Britském muzeu.

Průvodce kdoulí, *sestavený lidmi*

Pan Jeřáb si na sebe musel vzít ochranný oděv. Výtrysky žhavého plynu z četných vulkanických průduchů, jakož i výlevy žhnoucího magmatu do pekelné krajiny samy o sobě stačily a v konečném důsledku by navzdory vsazené supravodivé mřížce roztavily jeho mosazný vnější kryt, ale bylo tu také kyselé ovzduší, které mohlo kryt nejdřív rozleptat. Skellor měl také ochranný oděv, ale takový,

který vyloučil ze svého těla. Když se pak oba plahočili ke klínovité průzkumné lodi posazené na zářící vyvýšenině před nimi, Skellora napadlo, jestli tato odbočka není hloupé plýtvání časem – a jestli by se ten pocit estetické správnosti nakonec nemohl ukázat jako jeho zhouba.

Skellor věděl, že sice má obrovské schopnosti vzájemně na sebe působit se svým okolím a měnit je, ale bylo to stejné jako mít ruce a nohy – moci je využívat totiž nutně neznamenalo přesně vědět, jak fungují. A přestože mohl získávat informace, poznatky a dovednosti, neměl jich dost, aby mohl přistoupit k otevřeným akcím, a přitom si zajistil dostatečnou osobní bezpečnost. Důkazem toho bylo, jak ho Cormakova obyčejná lest vylákala k *Elysiu,* do účinného dosahu slunečních zrcadel. Nedostatek vědomostí a následné kroky, které kladl na roveň chování impulzivního puberťáka, se mu tehdy málem staly osudnými. Byla pravda, že mohl těžko vědět o Cormakových dřívějších kontaktech s Dreydenem, bývalým vládcem *Elysia,* ale vystavit se tak na dostřel zbraní, které ho byly schopné zlikvidovat, byla hloupost. Skoro sebou škubl, když si vzpomněl na bolest, jíž trpěl, když jeho džainská substruktura v *Occamově břitvě* hořela. *Za tohle ještě někdo zaplatí.*

Když se k lodi přiblížil, zahlédl dva lidi oblečené do odrazivých kryooděvů, jak scházejí k pláni pokryté popelem. Pobavilo ho, jak tady čtyři lidé pátrají po džainských artefaktech. Budou překvapeni a velice pokořeni, až si živá džainská technologie najde *je.* Skellor se nad tou ironií zamyslel.

Nebyl to tady sice jeho cíl, ale potřeboval informace o tom, co v sobě nosí – džainskou technologii, která mutovala způsobem, jenž mu byl nějak skrytý – a tyto informace nebyly něco, co mohl získat od Řádu. Ale z jednoho krátkého rozhovoru mezi Cormakem a Drakem – který vstřebal jako součást své paměti ze záznamů obsažených v *Occamově břitvě* – se dozvěděl, kde takové informace získat. Drak o džainské technologii věděl a někde – pravděpodobně na okraji vesmíru obývaného lidmi – dosud číhaly dvě jeho koule. Jenže jak je najít? Zatímco s Jeřábem začali šplhat po svahu nahoru, Skellor si znovu prošel všechno, co se o Drakovi doposud dozvěděl.

Ve své původní podobě čtyř navzájem spojených koulí byl tento tvor sondou, sběračem dat vyslaným Tvůrci – civilizací energeticky založených organismů sídlící v jednom z Magellanových oblaků.

Jenže se nějak pokazil a dostal se do kontaktu s lidstvem, načež se usadil jako nějaký polobůh na planetě Aster Colora. Poté co vynesl jakýsi nejasný rozsudek, se zdálo, že se zničil. Ale podle toho, co si Skellor dal dohromady, se ve skutečnosti rozdělil na čtyři entity, aby mohl obklíčit loď, kterou za ním Tvůrci vyslali s cílem dovézt ho zpátky nebo zničit, a zaútočil na ni. Dalším dějstvím byly drastické události na Samarkandu: Cormac při nich jednu kouli zničil. Události na Masadě byly později odpovědné za osud další koule. Při obou těchto šlamastykách Skellor pozoroval, že se tyto bytosti rády zaplétají s lidmi. Drak měl teď dokonce vlastní firmu, která v Řádu působila, a vlastní síť lidí, které dostal pod kontrolu prostřednictvím biotechnických superek Drakocorpu. Zpětné propojení těchto sítí s řídícími dračími koulemi bylo jediné pevné vodítko, které měl, a chtěl se ho chytit hned, až vyřídí tuto maličkost. Teď ale… teď byl čas nahlédnout do nitra průzkumné lodi.

Ovládání vnějších dveří nevyžadovalo žádný zvláštní kód, byla tam jen obyčejná zapuštěná klika, pro někoho v kryooděvu snadno ovladatelná. Skellor už podrobil průzkumu nosnou loď nahoře na oběžné dráze a pomocí sondy, již předtím vypustil, přišel na to, že nosná loď ani toto průzkumné plavidlo, které převáží, nejsou řízeny UI; takový jednoduchý dveřní mechanismus mu tedy potvrzoval, že nosná loď i průzkumný člun jsou staré a soukromé. Otočil kliku nahoru, počkal, až se dveře otevřou, a mávl na Jeřába, aby šel před ním. Golem se skoro musel přikrčit, aby se do přechodové komory vešel. Skellor si vlezl za ním, natlačil se k Jeřábovi a vnější dveře za sebou zasunul. Během minuty se komora naplnila chlazeným vzduchem a pojistka, která mu bránila otevřít vnitřní dveře, se vypnula. Jeřáb se protáhl dovnitř jako první.

„Co jste zapomněli tentokrát?“ zeptal se někdo, kdo byl hlouběji uvnitř lodi.

Jeřáb stál s hlavou skloněnou, aby si ji neotloukl o strop. Skellor se rozhlédl kolem sebe. Nacházeli se v prostoru pro počáteční

dekontaminaci a hrubou očistu a v izolační nádobě nebyly žádné artefakty. Na druhou stranu, tento čtyřčlenný výzkumný tým tady nebyl příliš dlouho – Skellor se za nimi pustil pouze den po jejich příletu. Zjistil, že tým tvoří tři lidé a jeden golem. Žena, na níž se dalo snadno poznat, že ona ten golem není, se protáhla se skloněnou hlavou do kabiny a ztuhla.

„Kdo sakra jste?“ dostala ze sebe.

„Ještě jste nic nenašli?“

„Jděte do prdele!“

„Neodpustitelná hrubost,“ odvětil Skellor a položil ruku na ovládací panel přechodové komory. Z džainské substruktury v sobě vyslal vlákna, která vypátrala bezpečnostní systém, napojila se na něj a zablokovala jej. Ukázal na otevřenou přechodovou komoru. „Pane Jeřábe, strčte ji tam.“

Žena stačila jen vyjeknout a maličko couvnout, než ji Jeřábova ruka chytila za rameno. Vzpírala se a začala křičet. V tu chvíli se do kabiny protáhl muž z jiného směru. Malou plynovou pulzní pušku držel připravenou.

„Řekni té věci, aby ji dala dolů,“ požádal.

Skellor se jenom otočil a vykročil k němu. Tří výstřely mu udeřily do hrudi, vyvrtaly mu do ní kouřící díry a rozmetaly kousky jeho džainského krunýře po palubě. Když k muži došel, zbraň mu srazil stranou, popadl ho za blůzu a skoro až nedbale ho hodil Jeřábovi, který ho chytil druhou svou mohutnou rukou.

„Náš přítel musí být jeden z těch dalších dvou, takže pojďme zpátky ven,“ řekl Skellor.

Žena dál křičela a bojovala; muž se snažil vyjednávat, ale i on brzy začal křičet, když se venkovní dveře otevřely. Skellora překvapila houževnatost, s jakou může člověk lpět na životě. Přestože se jim z oděvů valil dým, kůže se jim roztékala a odlupovala a jejich těla i okolí bičovaly plameny, ti dva se pořád snažili probít se přes Jeřába zpátky do lodi, která se beztak plnila toutéž spalující kyselou atmosférou.

„No nic,“ řekl Skellor, když ti dva konečně zemřeli a začali žárem černat a stahovat se do ebenových plodů. „Pojďme najít ty ostatní.“

– prostřih do minulosti 6 –

„‚Cíl mise splněn‘, nic víc neregistruju,“ řekla Angelina. Prsty tiskla na superku fazolovitého tvaru, kterou měla za pravým uchem.

„Co video?“ zeptal se John Stanton. „Audio?“

„Nic.“ Angelina zavrtěla hlavou. „Nic víc se z toho nemůžu dozvědět. Skoro jako by se to vypnulo. Ale my přece víme, kde se to objeví, takže to není žádný problém.“ Otočila se k Semperovi a Stantonovi a řekla: „Budu chtít, abyste nejdřív prověřili, že Stalek i ten idiot Falco jsou mrtví.“ S těmito slovy mávla na oba muže, aby šli před ní.

Stanton si dal ústa na zámek, aby se zdržel dalších komentářů, a pokusil se potlačit cynismus, který v něm celý tento malý výlet probouzel. Vytáhl z izolovaného pouzdra svého kryooděvu těžkou pulzní pušku. Z opasku si sundal malou adhezní minu a vzal ji do levé ruky. Představa nasazení ovládnutého golema se mu příčila stejně jako mnoha jiným v Pelterově organizaci. On a Semper se otočili dopředu a znovu vykročili.

Stalek si postavil dům v rovníkovém pásu Humy, takže musel mít keramickou obálku a silné, dobře izolované zdi. Momentálně sloužila izolace jen k tomu, aby udržovala uvnitř příjemnou teplotu oproti stálým padesáti stupňům venku, protože zápalný vřes prosycený pryskyřicí, který tvořil většinu okolní džungle, dosud nedosáhl zralosti. Stanton si v dálce všiml sloupu dýmu stoupajícího z míst, kde jeden porost vřesu dosáhl té fáze svého růstu, kdy jej zapálily jiskry z explodujících tobolek. Ale bylo to časné. Později v sezoně se celý kontinent promění v peklo: vřesy začnou hořet, aby vytvořily hojnost popela, v němž budou moci semena čekat na to, až v následných deštích plných sazí vyklíčí.

Semper se zadíval na dlaňový zámek dveří a pak se štěkavě rozesmál. Sundal si z opasku páčidlo, zarazil je pod zámek a vypáčil desku i s připojeným řídícím panelem ze zdi.

„Je to dobrý nápad?“ zeptal se Stanton.

„To je atrapa,“ vysvětlil mu Semper. „Je to pochopitelné: musí se dostat dovnitř a ven, když má na sobě kryooděv, takže nemůže používat něco, co pracuje s otiskem jeho dlaně nebo s kódováním DNA. Je to jenom jednoduchý vstupní kód.“

Sundal z opasku malý ovladač a odmotal dva optické kabely zakončené interface svorkami, které teď připevnil ke dvěma optickým kabelům, jež se táhly od zadní strany zámku do zdi. Pak jednoduše počkal, až zařízení, které stále držel, udělá kasařskou práci za něj. Těsnění na kruhových dveřích nakonec vydalo hučivý zvuk a dveře se odklopily směrem ven. Ukázalo se, že za nimi je přechodová komora a vnitřní dveře. Semper dlouho nahlížel dovnitř, než se obrátil ke Stantonovi.

„Tohle se mi nelíbí,“ prohlásil. Shýbl se, zvedl jeden z mnoha kousků zuhelnatělého vřesu, které se povalovaly po zemi, a hodil jej do komory. To, co se na uhlík ze stropu okamžitě spustilo, byla půlmetrová tarantule – jenže to byla tarantule, která měla nohy vylepšené kovovými výztuhami a hydraulickými písty a byla vybavená složitou soustavou blyštivých motorků, které vylepšovaly její obsidiánová kusadla.

„Ježíši!“ zařval Semper.

Stantonova pulzní puška vyplivla bílé světlo a zasáhla pavouka ve skoku. Odletěl zpátky k zárubni, spadl na zem, a přestože se z něj kouřilo, znovu se vrhl po Semperovi. Angelina vytáhla zbraň a rovněž začala střílet; zdvojnásobila tak zásahy, jimiž tvora zasypal Stanton. Pavouk zaútočil ještě dvakrát, a dvakrát ho jejich výstřely zase srazily zpátky. Vzdal to, až když z jeho organického těla zbyl jenom zuhelnatělý pozůstatek uvnitř zpevňovací kyberkostry.

„To by bylo, Sempere, dveře,“ nařídila Angelina.

Stanton dál mířil zbraní na kyborgovitého pavouka, který pomalu pohnul nohama, jako by je zatínal v pěst. Dostat se přes pravý dlaňový zámek, který otevíral druhé dveře, trvalo Semperovi

poněkud déle, ale brzy na to už vstupovali do jasu Stalekova domova.

„Stantone, najdi jeho domovní systém a zneutralizuj ho," nařídila Angelina. Sama neudělala nic, aby do tohoto zvláštního příbytku postoupila hlouběji.

Mohutný muž šel dál, obcházel nábytek, který vypadal, jako by byl zhotovený z krunýřů obrovských korýšů, a přitom si pohledem hlídal velké rostliny v květináčích rozestavené po celé místnosti – rostliny, jejichž nádherně zbarvené květy v podobě obřích narcisů sledovaly jeho postup. Když došel k protější stěně, podíval se na něco, co do ní bylo zasazené a vypadalo to spíš jako výstřední umělecké dílo než něco technického, pak odstoupil, zvedl zbraň a rozstřílel to. Jeho výstřely nadělaly do soustavy blyštivého kovu a nezvykle tvarovaných dotekových ovladačů a obrazovek žhnoucí díry. Jasná světla krátce zablikala, jak přešla z ovládání domovní UI na nějaký záložní bezpečnostní systém. Stanton se otočil, vystřelil dvakrát po rostlině, která k němu skláněla svůj limetkově zelený květ s nachovými pruhy, a přetnul tak její stonek. Když květ dopadl na podlahu, vyplázl červený jazyk pokrytý malými kovovými háčky.

„Bezpečnější už to asi nebude," poznamenal.

Angelina ukázala na dřevěné dveře napravo od Stantona. „Tam jdeme – nahoru na půdu. Tam Stalek pracoval."

Vykročila za nimi. Rostlinám se vyhýbala širokým obloukem, ale když Stanton odsunul jednoduchou zástrčku a otevřel dveře, všiml si, že si ponechává značný odstup, aby to on a Semper schytali první, kdyby narazili na nějakou nepříjemnost. Schodiště, které točitě stoupalo na půdu, osvětlovaly biolampy – další známka Stalekovy náklonnosti k exotickým technologiím. Stanton chvíli pozoroval pavoukovitá stvoření, jejichž těla vypadala jako svítící pytlíky s cukrem, a pak se ohlédl po Angelině.

„Proč po něm vlastně jdeme?" zeptal se. „Mně to připadá, že vás zásoboval docela užitečnými hračkami."

„O to se nemusíš starat," odpověděla Angelina. „Začínal být čím dál labilnější a některé jeho produkty měly pochybnou… kvalitu."

„Proto jste tomu bláznovi dali za úkol, aby pro vás rozvrátil golemového androida?“

„Přestaň žvanit a vyjdi po těch schodech, žoldáku,“ odsekla Angelina.

Stanton si sám pro sebe přikývl a začal stoupat po schodech. Napadlo ho při tom, že Angelina a její bratr Arian nepatří k nejpovolanějším lidem, kteří by měli vynášet soudy o duševní stabilitě druhých. Ale Stanton neměl v úmyslu pokoušet své štěstí příliš – tyhle bohaté teroristické dětičky mu pořád slušně platily.

Z podesty úplně nahoře vedly do různých místností čtvery dveře, ale Angelina, která se mezitím za Sempera a Stantona trochu dotáhla, ukázala na ty přímo vepředu. „Ve zbytku jsou taky různé dílny, ale pro konečnou montáž používá *tuhle*.“

Stanton, pořád s adhezní minou v ruce, kývl na Sempera, a ten rozrazil dveře. Stanton vešel do místnosti, uhnul stranou a přikrčil se. Pulzní pušku měl namířenou, adhezní minu připravenou dlaní ven. Semper zaujal stejné postavení na druhé straně ode dveří. Stanton si všiml, že co do důvěřivosti jsou na tom stejně: taky se oháněl pulzní puškou, ale kromě ní držel malý EM granát.

Žádný pohyb. Stanton se pomalu narovnal a rozhlédl se po místnosti.

Těla Staleka a Falka vidět nebylo, ale Stanton přejel očima po krvavých stopách, které se táhly ke sterilizačnímu boxu, a vytušil, kde budou.

„Najděte ten podělaný ovládací modul,“ řekla Angelina, evidentně otřesená tím, co vidí.

Stanton nechal Sempera dojít do kouta místnosti nacpaného rozbitými počítači a dalšími přístroji. On sám se k další postavě v místnosti nehodlal otočit zády. Golem si vysunul židli před stůl. Na sobě měl dlouhý plášť a klobouk se širokou střechou. Před ním na stole bylo rozloženo několik předmětů, jako by byl zabraný do šachové partie s nějakým neviditelným soupeřem. Tuto sbírku tvořily různé nástroje a kusy hardwaru, gumový psík a dva další ohavné předměty. Stanton se díval, jak golem zvedl mosaznou ruku, na které měl navlečenou bezprstou vlněnou rukavici pokrytou zaschlou krví, a

pečlivě otočil hlavu aviadapta, aby byla proti Stalekově. Potom zvedl hlavu a upřel oči jako půlnoční tůň na Stantona.

„Mám to.“ Semper došel k Angelině a podal jí malý ovladač.

Stanton si všiml, že žena vrtěla hlavou, když si ovladač vzala a oddělila od něho černý oblázek řídicího modulu. Na okamžik zavřela oči, soustředila se a potom si modul zastrčila do jedné kapsičky na opasku.

„Vstaňte… pane Jeřábe,“ řekla nakonec.

Golem vstal a ustoupil stranou, jako by se chystal stůl obejít. Stanton o krok couvl. Ježíši, ten byl obrovský! Jak tam stál, jako by vyplňoval celou místnost. Stanton hádal, že je vysoký minimálně dva a půl metru.

„Zůstaň tam,“ zařvala Angelina.

Golem znehybněl.

„Půjdeš za námi a nebudeš dělat nic víc, než ti nařídím,“ řekla Angelina s nuceným klidem v hlase. Otočila se ke Stantonovi. „Dej mu tu svou minu na hruď, nad mozkovou schránku.“

Stanton si nebyl jistý, jestli se k němu chce natolik přiblížit, ale poslechl. Když k němu přistoupil, golem prudce zvedl ruce, rozepnul si horní knoflíky svého kabátu a obnažil mosaznou hruď. Stanton minu opatrně přiložil. Doufal při tom, že ten pohyb rukou byl na příkaz Angeliny. Golem si plášť znovu zapnul.

„Fajn, tak pojďme,“ řekla.

Golem dal ruku dolů a vzal do ní jednu oddělenou hlavu. „Nech to!“

Ruka se sevřela, hlava se s tupým zvukem zbortila a vychrstla na desku stolu krvavé chuchvalce mozku. „Pojď!“

Když se Angelina odvrátila, Stanton si všiml, že golem vymrštil ruku, sebral gumového psíka a rychle si ho strčil do kapsy. Ponechal to bez poznámek stejně jako to, jak k němu golem otočil obličej a přivřel jedno oko, jako by mrkl. Po boku Sempera jednoduše následoval stroj na zabíjení ven a byl rád, že tu věc má v zádech Angelina, ne on.

– konec prostřihu do minulosti –

„Nejbližší analogie by byla zpráva v láhvi.“

Cormac ta slova přežvýkal, než došli přes sál, nyní prázdný, k pazourkovskému runsiblu. Než dorazil ke stupínku, zastavil se a ohlédl se po svých společnících. Gant stál vedle Miky, jako by byl připravený zabránit jí v útěku. Možná to bylo proto, že tak dlouho trvalo ji přimět, aby pro svůj odjezd začala něco dělat. Výsledek tohoto zpoždění teď ležel na gravisaních, které Thorn naváděl dálkovým ovladačem: její zavazadlo.

Pazourkovská UI už místo vyprázdnila a Cormac věděl, že na jeho druhy míří prakticky všechny dostupné detektory. UI odpojila všechny počítačové přístupy kromě vlastního hlasového propojení a na místě nebyli žádní roboti – nic, co by si džainská technologie mohla podmanit.

„Ale o tom, že tam *Supice* přistála, přece není žádný záznam, že?“ nadhodil.

„To je pravda, *záznam* o přistání té lodi neexistuje,“ odpověděla pazourkovská UI. „Ale *přistály* tři lodě, které klidně mohly být *Supice*. Viridian také zachytil podprostorovou charakteristiku nepatřící žádné lodi, která v dané oblasti přistála. Nejpravděpodobnější vysvětlení je, že Skellor nainstaloval *Supici* chameleonware a přistál s ní někde jinde.“

„A podstata té zprávy?“

„Supici se daří udržovat si jistou nezávislost tím, že *se* přesouvá do paměťového sektoru, který nezabírá džainský zotročovací program. Pokaždé, když to udělá a spustí nějakou nezávislou akci, program ten sektor obsadí a přinutí ji, aby se přestěhovala. Kolikrát to může udělat, je zřejmě omezené. Také nám podrobně popsala dění na asteroidu – které jsme si už domysleli.“

„Dá se z něčeho usoudit, kam má Skellor namířeno?“

„Supice věděla jen to, že letěl na Viridian, aby získal ‚ubohého plecháče‘ a mohl ho ‚dokončit‘. To jsou slova Supice, ale chápu to tak, že informace získala překladem džainského kódu unikajícího přímo ze Skellorových neverbálních myšlenkových procesů.“

Cormaka to překvapilo. Čekal, že pronásledování se bude odvíjet spíš na lodích než řádovou runsiblovou sítí, protože jestli byla pravda, že Skellor jde po koulích Draka, měl větší šanci je najít na řádové hranici nebo za ní.

„Plecháči se dají pořídit po celém Řádu," poznamenal Gant.

„Viridian nepůsobí jako nejpravděpodobnější místo, kam by se člověk pro nějakého vypravil," dodal Thorn.

Cormac se podíval na Miku, čekal na její názor. Připadala mu nemocná, ale možná se mu to jen zdálo po tom všem, co mu řekla.

Odměřeným hlasem řekla: „Viridian je místo, kde jsme se setkali s Tvůrcem. Je to také místo, kde jsi zabil Ariana Peltera. Peltera tam doprovázal plechový golem – ten jeho mosazný zabiják, kterému se říkalo pan Jeřáb."

„To je pravda," řekl Thorn. „Ale Cento s Aidenem ho dost zřídili."

Cormac se na něho podíval. „Máš pravdu, roztrhali ho na kusy a potom rozbili jeho mysl. Pro Skellora by tam nemělo nic zbýt. Ale…" Otočil se a zahleděl se k runsiblu. „Potřebuji, aby ses přenastavil na Viridian. Musím tam zajet, abych zjistil, co to všechno znamená."

„Bohužel to budu moci udělat, teprve až budou pryč tvoji společníci. Musejí odcestovat do *Elysia*, kde byla podniknuta bezpečnostní opatření, a pak dál na *Jacka Ketche*."

Mělo to logiku: Mika nebo Thorn se mohli vrhnout na rozhraní, až bude přenastavené, a skončit na planetě, kde zatím nebyla učiněna bezpečnostní opatření proti napadení džainskou technologií. Zemská centrála teď podnikala opatření kvůli každému, kdo se třeba jen dostal do kontaktu s tou technologií, ale s těmito dvěma, kteří ji v sobě měli určitě, UI zacházela jako s potenciálními nositeli infekce.

„Dobrá." Cormac se otočil ke svým spolucestujícím. „Miko, až budeš na *Jacku Ketchovi*, nalož všechno, co budeš potřebovat – dá se to poslat automatickým plavidlem z *Jeruzalému.* Ujisti se, že máš *všechno*, protože pravděpodobně pak budeme dlouho pryč, bez dalšího fyzického kontaktu s řádovými světy."

Mika zamyšleně přikývla. „Z *toho Jeruzalému*?"

„Je u *Elysia* a sbírá všechno, co nějak souvisí s džainskou technologií – vysvětlím to později.“ Obrátil se k Thornovi, který taky nevypadal zdravě, aspoň mu to tak připadalo. „Thorne, žádné zmatky při přesunu, protože bych se vsadil, že výsledkem každého narušení bezpečnostních opatření bude sterilizace na atomární úrovni.“

Thorn přikývl.

„Pazourku, má voják Gant nějaká omezení?“

„O žádných nevím. Podobně jako vy byl podroben prohlídce a bylo shledáno, že neobsahuje nic… anomálního.“

„Dobře. Gante, ty půjdeš se mnou.“

Cormac ustoupil stranou a pokynul ostatním, aby šli napřed. Gant se postavil k němu a díval se za nimi. Mika se ohlédla, stále se zadumaným výrazem, pak vyšla na stupínek a přiblížila se k mihotání Skaidonovy deformace udržované mezi býčími rohy runsiblu. Prošla jím a zmizela. Thorn pak navedl gravisáně před sebe: zvedl je a nasměroval je do středu deformace. Než je poslal na druhou stranu, věnoval Gantovi významný pohled.

„Domluvím se s Mikou, aby mi na *Jacku Ketchovi* udělala memplantát, ale v *Elysiu* to asi neoslavíme,“ řekl.

„Jestli to bude považovat za žádoucí,“ odpověděl toporně Gant. „Ale možná by bylo lepší počkat, až v sobě nebudeš mít to mycelium.“

Thorn přikývl a sám prošel mihotáním.

Cormac po chvíli požádal runsiblovou UI: „Máš nové nastavení?“

„Cíl Viridian je teď přístupný,“ odpověděla. Cormac vyšel na stupínek a zeptal se Ganta: „Co to mělo znamenat?“

Přiblížili se k mihotavé energetické stěně. Její svit si pohrával s jejich stíny na stěně za nimi.

„Cítí svou smrtelnost,“ odpověděl Gant.

„To je poprvé.“ Cormac prošel.

Vrstva popela byla místy silná pět set metrů. Nahromadila se na jediné malé tektonické desce této vulkanicky aktivní planety, která klouzala po jejím povrchu jako nějaká stará loď z kamene. V popelu ani v hornině pod ním žádné dochované artefakty nebyly, to spíš

artefakt stál za vznikem obojího, neboť ani tady pro své zachování nic nevyžadoval. Jelikož byl odolnější než všechny ostatní materiály na planetě, neroztavil se ani se nerozlámal a v průběhu věků kolem něj narostl kámen, na kterém se navršil popel.

Cento uvažoval o tom, jak vědci mnoho let přijížděli zkoumat něco, co považovali za přírodní jev: silnou vrstvu termokrystalického uhlíku uvnitř této malé tektonické desky. Teprve nedávno si jeden vědec všiml, že hustá struktura této hmoty, která se podobala diamantu, také vykazuje molekulární podobnost s paměťovým krystalem. Tato žena, Shaydenová, pak zkusila použít optické rozhraní a užasla nad množstvím kódu, který dostala jako odpověď. Část vypadala jako genetická data, ale většina byla zakódovaná a zatím se ji nepodařilo dešifrovat. Řádové UI teď studovaly to, co se jim podařilo stáhnout z úlomku krystalu, který použila Shaydenová, a doufaly, že se jim podaří určit, jestli je to paměťová banka Džainů nebo možná nějaké starší civilizace. Centa sem přivedl prozaičtější úkol: zaručit, že Shaydenová, která teď čekala se svým vědeckým asistentem Hournem v lodi, výsledky nezfalšovala.

„Měli bychom se podívat na vrstvu, která je níž," řekl Ulriss.

Cento přestal nahlížet přes okraj desky a podíval se, kam ukazuje Ulriss. Dalším sestupem by se skutečně přiblížili k vrstvě termokrystalického uhlíku, stejně jako by se přiblížili k vroucí řece magmatu, která se valila trhlinou vedle nich.

„Tak si pospěšme," řekl a zkontroloval hodinky zasazené do zápěstí svého oděvu, ne proto, že by se potřeboval podívat, kolik je hodin, ale proto, že chtěl, aby Ulriss nezapomínal na to, jak málo času jim zbývá.

„Měli bychom to trochu odplynovat, než to bouchne." Ulriss ukázal na pekelnou pláň za řekou roztavené horniny, kde se za oblakem dýmu čas od času objevila dokonale zakřivená stěna, skoro jako přehrada hydroelektrárny. Byl to jen jeden okraj obrovské kaldery, která v posledních dvaceti letech každých pět hodin vychrlila několik milionů tun horniny – roztavené a pevné – s popelem a hojnost jedovatých plynů, které zásobily těkavou, smrtící atmosféru.

„Do té doby budeme pryč bez ohledu na to, jestli vzorek získám, nebo ne,“ odpověděl Cento.

Plahočili se po svahu dolů, až se dostali na určené místo. Cento sundal z ramene nastřelovací pistoli a rozhlédl se. Všiml si oblasti bez popela, došel tam, přitlačil pistoli na zem, stiskl spoušť a nastřelil do skály fixovací nýt. Odložil nastřelovací pistoli a odmotal monofilamentové lanko ze slaňovacího motorku na opasku. Ve chvíli, kdy se shýbl, aby si koncový kroužek připevnil na opasek, uslyšel, jak Ulriss začal do vysílačky křičet.

„Co! Ne! Nech toho! Ne!“

Cento se narovnal a otočil se. Uviděl nebohého muže bez kontaktu se zemí, drženého za bicepsy v sevření humanoida obřího vzrůstu, který ho odnášel zpátky k okraji trhliny. Cento sáhl dolů, aby si kroužek sundal, ale náhle si uvědomil, že je tam ještě jeden humanoid. Tento stál vedle něj, zahalený od hlavy k patě nějakým biotechnickým oblekem. To, že si nevšiml, jak se k němu přiblížil, si Cento dokázal vysvětlit jedině použitím vyspělého chameleonwaru. Vyhodnotit situaci mu trvalo méně než sekundu: pravděpodobný zdroj této technologie znamenal, že tihle dva musejí mít nějakou souvislost s událostmi na planetách Cheyne III a Masada a tedy i s tím, co se bude dít dál. Kroužek nechal připevněný a menší osoby si nevšímal, zato však vyrazil k té velké, která teď natahovala ruku s Ulrissem nad bíle žhnoucí řeku. Cento nepochyboval o tom, že větší humanoid má v úmyslu muže pustit. Slaňovací motorek ječel prudkým odvíjením a Cento skočil právě v okamžiku, kdy postava Ulrisse skutečně pustila. Mělo se mu podařit chytit ho několik metrů pod okrajem… Dřív než přepadl přes okraj, mu do hrudi udeřila mohutná ruka a na místě ho zastavila. Ten velký humanoid… golem… Jestli byl tak rychlý… „Proboha! Ne. Néé!“

Cento vymrštil ruku proti hrudi velkého golema. Ve stejnou chvíli uslyšel, jak Ulriss při dopadu do magmatu v šoku zalapal po dechu. Ještě byl čas – jeho kryooděv minutu vydrží, než přestane fungovat. Jenže druhá ruka se pevně sevřela kolem Centová zápěstí. Mohutný golem zabral, otočil se, lehce Centa přetočil a praštil s ním na záda. Monofilament se mu zachytil pod paži a zařezával se mu do

kosmického obleku. Cento se pokusil otočit, zatímco ho druhý golem silou zvedal, a vlákno se zařízlo hlouběji. Cítil, jak se paže oddělila – čistě odříznutá v rameni – načež ho úder hřbetem ruky odhodil k okraji.

„Ne! Proboha, to néé!“

Cento se překulil a stačil ještě zahlédnout, jak se Ulriss všemi silami snaží zůstat na hladině magmatu. Z jeho praskajícího kosmického obleku začínaly šlehat plameny. Poslední výkřik zůstal nedokončený, když se jeho oblek rozpadl a on jasně vzplál. Něco černého a kostnatého chvíli poskakovalo jako pavouk na rozpálené plotně. Výhled nakrátko zahalil oblak černého mastného dýmu, po jehož rozptýlení pluly na magmatu pouze zbytky kryooděvu.

„Byl jsi pomalý, Cento.“ To promluvil ten v biotechnickém obleku.

Cento se otočil, jak se zvedal, takže už neměl monofilament ovinutý kolem hrudi. Možná by jej mohl přetáhnout tomu velkému golemovi přes nohy… Podíval se po tom, který promluvil. „Kdo jste a co tady chcete?“

„Tvou ruku.“ Muž ukázal na odříznutou končetinu.

„Proč byste měli chtít mou ruku?“ zeptal se Cento. Začal se pohybovat stranou a vlákno táhl s sebou.

„Protože je jeho.“

Jeho?

Cento se znovu podíval na velkého golema a všiml si, že jeho ruce nejsou stejně velké. Jeho oddělená paže, která tam ležela na zemi, stále zahalená rukávem jeho oděvu, byla robotická končetina pokrytá vrstvou mosazi – náhrada a zároveň trofej z bitvy svedené před lety na planetě jménem Viridian. *Pan Jeřáb?*

Jak by to mohl být pan Jeřáb? Cento si jejich souboj jasně vybavoval. Jeřáb ho kdysi málem zlikvidoval. Potřeboval k sobě kolegu, golema Aidena, aby tu zrůdu vyřídil. Roztrhali ho na kusy a zničili jeho krystalickomatricovou mysl. Přesto byl teď tento golem zpátky a zdálo se, že je mnohem silnější a rychlejší než dřív. Nedávalo to smysl.

Cento náhle skočil na stranu. Měl v úmyslu přetáhnout lanko Jeřábovi přes nohy, jenže mohutný golem nabral rychlost a hbitě skočil. Cento se připravil na náraz, ale Jeřáb byl těžší v poměru tři ku jedné a lehce ho srazil zpátky přes okraj. Cento šmátral zbývajícími třemi končetinami, aby se něčeho zachytil, a klouzal ze svahu, kterému chybělo třicet stupňů do vertikály. Kámen, kterého se zachytil, se ulomil, ale když slaňovací motorek začal ječet, podařilo se mu sáhnout dolů a použít brzdu. Škublo to s ním, jak ho lanko zastavilo jen metr nad magmatem.

„To bylo o fous."

Cento pohlédl nahoru a spatřil je, jak se na něho oba dívají.

„Jsem zvědavý, co se stane, když udělám tohle."

Cento začal padat, narazil na svah a sklouzl níž. Podařilo se mu zarazit ruku hluboko do pukliny a další pokles zastavit. Monofilament se kolem něho snášel jako vodní tříšť. Díky spektru smyslů, které měl, se ani nepotřeboval podívat dolů, aby poznal, že stojí po stehna v magmatu. Jeho kryooděv nevydržel stejně jako ten Ulrissův a kolem něho vyšlehly plameny a vyvalil se dým, jak syntetická kůže a další hořlavé součásti jeho nohou shořely. Znovu pohlédl dolů a uviděl kovové stopy, na kterých se zrcadlil povrch roztavené horniny. Když proud magmatu dolní části jeho nohou konečně odnesl, byla to spíš úleva, neboť teď už nehrozilo, že ho stáhnou dolů. Ale stačilo obrátit zrak nahoru, aby zjistil, že tento odklad nebude mít dlouhého trvání. Pan Jeřáb slézal s pomalou, ale neúprosnou opatrností za ním.

Cento nehodnotil své šance proti obrovskému golemovi vysoko. Rozhlédl se z jedné strany na druhou v naději, že najde něco, co by mu mohlo pomoci, aby přežil, cokoli. Napravo od něho, těsně nad místem, kde krystalická vrstva šikmo zabíhala do magmatu, byl otevřený konec lávového tunelu, širokého necelý metr. Nemohl by se zhoupnout a dostat se tam? Věděl sice, že tyto tunely zpravidla nesahají hlouběji než několik metrů – vytvořily je spíš bubliny plynu v chladnoucím magmatu než jeho proud – ale zdálo se, že jinou možnost nemá. Kdyby se ukryl na takovém místě, možná by se dokonce mohl bránit.

Zbývající rukou zvedl váhu svého těla, nyní podstatně zredukovanou. Když se podíval dolů, uviděl, že nohy se mu oddělily v kolenním kloubu a ze zbytků oděvu mu trčí jen holé kyčelní kosti. Magma mu roztavilo komponenty v kolenou, ne však keramal jeho kostí. Vzhlédl, uviděl, že Jeřáb je už jen několik metrů nad ním, a začal se houpat ze strany na stranu, aby získal dostatečnou hybnost. Pustil se právě v okamžiku, kdy těžká bota dupla po jeho zápěstí.

Dopadl na okraj lávového tunelu a pokusil se do něj nasoukat. Kyčelní kosti pod ním hrabaly jako nohy nějakého trpaslíka. Pak byl najednou uvnitř a otočil se – podle očekávání, tunel byl hluboký jen několik metrů. Krátce nato se v ústí tunelu objevila vzhůru nohama hlava pana Jeřába, nakukující dovnitř průzorem svého kryooděvu. Cento konečně připustil, že je po něm: teď už nebylo kam uniknout. Mohutnému golemovi vybavenému kompletní sadou končetin a silou, které evidentně nemohl konkurovat, stačilo sáhnout dolů, vytáhnout ho ven a nejspíš ho poslat za Ulrissem. Velká ruka skutečně zašmátrala uvnitř jako vypasený pavouk, odrazila ruku, kterou se Cento bránil, a zatnula se mu do obličeje. Nastala dlouhá pauza a pak ho ruka pustila.

Co teď?

Z výrazu té mosazné tváře se nedalo vyčíst nic. Pan Jeřáb najednou sáhl na dno lávového tunelu, na vrstvu krystalu, který tvořil jeho podlahu. Nahmatal okraj, kde byl krystal zubatý, kousek si ulomil a zvedl si ho před průzor, aby si ho prohlédl. Pak jej sevřel v dlani, z níž nechat trčet jen dlouhý ukazovák, který si znovu zvedl k průzoru. Přitiskl si jej vertikálně na ústa. *Psst, buď zticha.*

Pak se pan Jeřáb vysoukal mimo dohled.

Zatímco kovák si olizoval rty a vážil žlutý jadeit, Tergal si prohlížel zbraně vystavené v prasklé skleněné vitríně a přemýšlel, co by asi Anderson řekl, kdyby se dozvěděl, jak k tomu vzácnému kameni přišel. Pochopil, že rytíř mu nevěří, dává si na něho pozor. A dobře dělal. Na rytíři sice bylo přitažlivé, že byl vším, čím chtěl Tergal být, ale jakmile ta přitažlivost vyvane, Tergal ho okrade a půjde dál. Dělal to tak pokaždé – byl ničema.

Tergal Andersonovi neřekl celou pravdu. Těžař Fround byl přísný, ale čestný muž, a Tergalova matka byla po tom, co tak mladá přivedla na svět nemanželského Tergala, považována za znehodnocené zboží, takže nabídka, kterou jí Fround udělal, byla více než velkorysá. Zaplatil za ni žlutým jadeitem, jehož polohu znal pouze on. V dalších měsících si pak získal aspoň její úctu, když ne lásku – a Tergal věděl, že nakonec dojde i na to druhé. Nyní už chápal, že jeho odpor k Froundovi měl své kořeny v žárlivosti – v nutnosti dělit se o matku, která byla kdysi jenom jeho – a že jeho následné chování bylo opovrženíhodné.

Froundovy pokusy získat si chlapcovo přátelství jeho odpor jen posílily. K těmto pokusům patřila možnost volného využívání Balvana, jednoho ze tří Froundových písečných kanců, štědrost vyjádřená penězi a oblékáním a nakonec i svěření informace o nalezišti vzácného jadeitu. Jediným výsledkem bylo, že Tergal si ve své žárlivosti vykonstruoval, že muž si ho chce koupit. Už chápal, proč byl Fround z takové reakce zmatený: poskytoval Tergalovi rovné postavení, přestože ho mohl klidně odvrhnout. Snažil se pouze vystupovat jako dobrý otec.

Tergal si povzdechl – teď už bylo na nápravu pozdě. Toho, že ukradl jak jadeit, tak kance, upřímně litoval, ale svého odchodu ne. V následujících letech, když se na svých cestách mnoha zeměmi živil zlodějnou, směňováním části jadeitu, nebo dokonce prací, toho zažil mnohem víc, než by zažil jako provinční těžař, a teď dokonce doprovázel rondurského rytíře – muže, o jakých si kdysi myslel, že se i vyskytují pouze v nabubřelém hájemství dějin a mýtů.

„Jsou teď čím dál častější," řekl kovák.

Tergal se k němu otočil. „Co?"

„Ty otřesy – máme je teď přibližně co dvacet dní."

Tergal přikývl a pak se demonstrativně zadíval na jadeit. Nehodlal se nechat zlákat k nezávaznému žvanění s někým, kdo se ho nepochybně chystal vzít na hůl.

„Můžu vám dát tisíc feniků," řekl nakonec kovák a začal ukládat svá závaží.

Tergal se odvrátil od vitríny. „Je to sedmnáct standardních uncí jadeitu a obvyklá tržní cena se pohybuje mezi osmdesáti a sty feniky za unci. I při nejnižším kurzu to dělá třináct set šedesát.“

Kovák pokrčil rameny. „To mi nechcete dopřát vůbec žádný zisk?“

„Zisk jako takový bych nikomu neodpíral, jen bych ho omezil.“ Tergal ukázal prstem dolů na skleněnou vitrínu. „Tisíc sto, k tomu *tohle* a jsme domluvení.“

Kovák vyšel zpoza pultu a postavil se vedle Tergala. Podíval se dolů na zbraň, na kterou mladík ukázal.

„Ta stojí sama o sobě dvě stě padesát a budete potřebovat munici. Můžete dostat dva náhradní zásobníky, stovku nábojů, a devět set feniků.“

„Počkáte si, až bude jadeit po stovce feniků za unci,“ poznamenal Tergal.

Muž zavrtěl hlavou. „To se mýlíte. Podívejte se na tu pažbičku. Dostávám je z Centrální výroby a pak k nim dělám takové pěkné doplňky. Na totéž bych použil i ten jadeit.“

Právě pažbička z lazuritu byla tím prvním, co přilákalo Tergalovu pozornost. Jinde mohl dostat lepší cenu, ale ne tuto konkrétní střelnou zbraň.

„Dejte sto padesát nábojů a plácneme si.“

„Tak dobře,“ řekl kovák, sáhl do kapsy a vytáhl svitek peněz. Rychle odpočítal bankovky a podal mu je. Tergal si je přepočítal a strčil si je do vlastní kapsy. Stačil si při tom všimnout, jak malou část tvořily z celého mužova balíčku. Kovák vyndal zpod vitríny tři těžké papírové krabice s náboji a položil je na nedaleký stůl. Z vitríny vytáhl vlastní zbraň a dva zásobníky. Podal to Tergalovi.

„Vy patříte k tomu rytíři?“ zeptal se.

„Ano.“

Muž sáhl na místo, kde ve změti za vitrínou viselo nějaké kožené zboží. Chvíli se jím probíral, až nakonec našel obyčejný opasek s pouzdrem.

„Za kolik?“ zeptal se Tergal.

„Zadarmo," řekl muž. „Jestli patříte k němu," ukázal na sluncem zalitou ulici, „budete potřebovat mít zbraň rychle po ruce, až přijme další zakázku."

„Myslíte?" Tergal byl zmatený. Svitek peněz předtím rozhodně upoutal jeho pozornost a tato nečekaná štědrost zabrzdila jeho sílící úvahy o tom, jak by mohl zbytek toho svitku získat.

„Jistě, teď tady po nich není taková poptávka, když většina lidí nosí podobné zbraně." Muž poplácal rukou zbraň, kterou měl v pouzdře na boku – možná vyčetl něco z Tergalových úmyslů. „Ale jinde obnáší práce rytíře obvykle zabouny a apeky, nemluvě o odměnách vypsaných na lidské zabijáky a zloděje."

Tergala za těch několik posledních dní vůbec nenapadlo, aby se nad tím zamyslel. Anderson byl pro něho jenom postava z legendy a s tím, jak šel do Golgoty a mluvil o dracích, ten pocit ještě zesílil. Ale Anderson pochopitelně musel něco dělat, aby si vydělal nějaké feniky, a pravděpodobně byl zvyklý jednat s *ničemy*. Tergal dospěl k závěru, že rytíři celou pravdu o své minulosti neřekne – že to možná ani není nutné.

„Díky." Tergal si odnesl svůj nákup na slunce.

6

Osidlování Lidského řádu probíhalo v po sobě jdoucích vlnách, k nimž dala zpravidla podnět nějaká technická inovace, oddělených intervaly od padesáti do sta let. První touto inovací byl vynález velice výkonného iontového motoru, jehož výsledkem byla kolonizace sluneční soustavy až po Jupiter. Účinné fúzní motory, které se začaly používat po něm, vedly ke vzniku odlehlejších kolonií ve sluneční soustavě a k vlně generačních lodí, které učinily první skok ke hvězdám (některá z těchto pomalých monster stále letí k cíli). Skaidonovo propojení s craysteinským počítačem vytvořilo zcela novou technologii, z níž vzešly dlouho před stavbou prvního runsiblu první podprostorové pohony. Ve sluneční soustavě to bylo období chaosu: vlády a korporace soupeřily o moc a zdánlivě nevěnovaly pozornost tomu, že nástroje, které používají, umělé inteligence, se stávají mocnějšími než ony. Není známo, kolik kolonizačnich lodí – generačních i těch, které využívaly podprostorové motory – uniklo v době, kdy UI vedly svou ‚tichou válku' o nadvládu. Stále nacházíme kolonie založené v tomto období a mnozí spekulují, že mohou existovat stovky dalších, které jsme dosud nenašli.

Průvodce kdoulí, *sestavený lidmi*

Jakmile se zem přestala třást, Cento vystrčil hlavu a horní část těla z lávové bubliny a bezvýsledně se pokusil použít vnitřní vysílačku ke spojení s průzkumnou lodí, ale mezi ním a místem, kde na vyvýšenině stála loď, bylo prostě příliš mnoho kamene. Další pokusy o kontaktování orbitálního nosiče také nepřinesly žádný výsledek, ale bylo možné, že se nachází na druhé straně planety. Odhadoval, že o pouhých dvanáct metrů výš by mohl získat dostatečně přímé spojení s plavidlem na povrchu, ale i tak mu vrtalo hlavou… Zdálo se, že krystalická vrstva pod ním provádí se signálem věci, které se vzpírají analýze. Když poprvé ucítil tápavý kontakt, nezabýval se tím,

protože si myslel, že je to součást téhož jevu. Když začal být pokus o spojení neodbytnější, uvažoval, že by svou vysílačku vypnul, neboť se bál, že by to mohl být další útok proti němu. Ale pan Jeřáb ho nechal žít – vzal si raději kus krystalu než Centův umělý život – a tak Cento, alespoň pro toho druhého humanoida, už dávno zmizel v řece magmatu.

Naladil se na tápající signál a navázal spojení.

Kdo jsi? zeptal se vysílačkou.

Supice… loď… Skellor… přišla odpověď spolu s narušeným kódem a podivným kvílivým tónem, jako když pláče dítě.

Druhé jméno zapadlo na místo a Cento okamžitě pochopil, kdo byl ten druhý humanoid. Události na Masadě ho velice zaujaly a díky svému povolení od ZBC se dozvěděl celou historii. To, že na palubě *Occamovy břitvy* zahynula jeho kopie, ho velice upoutalo. Takže Skellorovi se nějakým způsobem podařilo uniknout a ponechat si džainskou technologii. To také vysvětlovalo Jeřábovo vzkříšení a jeho větší sílu a rychlost: Skellor z něj evidentně udělal něco víc než jenom posíleného Golema 25.

Skellorova loď? zeptal se.

Salvor spálený… přijmi data… přecházím do podprostoru… posílám.

Jsem připravený na příjem dat, ale sebemenší pokus o ovládnutí a –

Data přišla tak jako tak: smíchané informace, náznaky informačních výměn, záběry na Skellora, jak stojí za pilotním křeslem, ve kterém je spálená slupka člověka, zatímco pan Jeřáb sedí na bobku a před sebou má rozložené předměty jako šachista. Pak, v jednom krátkém impulzu před utnutím signálu: souřadnice.

Cento věděl, jak jsou takové informace důležité, protože jen při velikosti Řádu a všech dostupných způsobech přepravy nemusela ZBC Skellora najít nikdy. Jenže jak tyto souřadnice dostat někam, kde by mohly být užitečné? Golem se rozhlédl po okolí a spustil kontrolu svých funkcí. Kromě toho, že měl jen jednu paži a byl uvězněný ve skalní bublině na dolním konci strmého srázu, začínal žár z nedaleké řeky magmatu postihovat některé jeho systémy.

Paměť už přestávala být spolehlivá, jak se krystalická matrice jeho mysli deformovala, motorky v jeho kyčlích přestaly fungovat a ty ve zbývající paži byly na žluté. Také se mu zhoršoval zrak. Infračervené pásmo bylo v této situaci nepoužitelné, ale přicházel také o druhý konec spektra. Jeho vnitřní radar trpěl v důsledku krystalu ležícího pod ním stejnými poruchami jako jeho vysílačka. Kromě těchto dvou posledních, silně postižených aparátů, měl teď prakticky pouze lidské smysly. Musel se pokusit o návrat do průzkumné lodi, a aby to udělal, potřeboval se dostat výš.

Cento sáhl nad sebe a pocítil vděčnost ke svému kryooděvu, že tím, co z něho zůstalo, ochránil syntetickou kůži pod ním. Znamenalo to přinejmenším to, že mu zůstal hmat. Jak šmátral kolem sebe, našel puklinu – kterou vyzkoušel tím, že prudce zabral za její boky, aby se přesvědčil, že se hornina neulomí. Vypnul tu část emulačního programu, která bránila jeho kloubům, aby se pohybovaly víc, než bylo možné *pro člověka*. Každý pohyb si naplánoval předem. Sáhl výš, zarazil ruku do štěrbiny, pak využil celou otočku svého ramenního kloubu a vysoukal se z bubliny jako hlemýžď ze své ulity. Na okamžik zůstal viset nad magmatem, potom využil zápěstní kloub a loket k tomu, aby se vytáhl k místu, kde mohl zaklínit kolenní konec své pravé stehenní kosti do dolní části pukliny, a nakonec přitiskl trup naplocho ke svahu. Udělal to právě včas, neboť přišel další otřes a všude kolem něho se začaly sypat volné kameny.

Nechal hlavu dole, dokud kaskáda neustala, a pak se podíval nahoru. Uviděl, že puklina se táhne po svahu šikmo vzhůru a on se s její pomocí může dostat o nějakých pět metrů výš. Problém byl, že pokaždé, když by ruku uvolnil, by ho podpírala pouze kyčelní kost a jeho tíha tlačící na volnou horninu svahu. Ale jinou možnost neměl: takto blízko magmatu by ho žár nakonec stejně zničil. Otočil se, uvolnil ruku, sáhl nad sebe, zarazil ji do pukliny a jako červ se začal soukat výš a výš. Pokaždé, když se zem zachvěla, se zastavil a co nejpevněji se chytil, zatímco padající kameny hrozily, že ho uvolní.

Pět metrů.

Tady si Cento všiml, že některé jeho systémy se znovu aktivují; že četných varovných hlášení, jež dostával, ubývá. Při pohledu dolů uviděl, že zakřivení svahu ho už skrylo před žárem pod ním, a kontrolou své vnitřní teploty zjistil, že klesá. Náhle znovu ožily také motorky v jeho kyčelních kloubech. Uvědomil si, že tady by mohl přežít tak dlouho, jak by mu vydržela zásoba energie, ale i potom by jeho mysl mohla zůstat neporušená. Neměl by se třeba jen co nejlépe zachytit a minimalizovat své funkce? Chvíli o tom přemýšlel, než vytáhl ruku z pukliny a sáhl nad sebe, aby při pátrání po nové opoře odklidil volné kameny. Cento patřil k ZBC, a přestože jako svobodný golem mohl volit mezi povinností a přežitím, zvolil si povinnost.

Nakonec objevil skalní výstupek, který se zdál být dostatečný k tomu, aby ho unesl, chytil se ho rukou a znovu se vytáhl nahoru, avšak nedokázal se vysoukat dost vysoko, aby o tento kámen mohl zaklínit svou stehenní kost. Spustil se zpátky dolů, odklidil další kameny a našel malou prohlubeň stranou od výstupku a o něco níž. Znovu se vytáhl nahoru, zaklínil konec kosti do této prohlubně – šlo to teď lépe, když mohl stehenními kostmi fakticky pohybovat – a ze svého vratkého postavení zašmátral výš. Kamení klouzalo, jak je odsouval stranou, tlouklo a rachotilo kolem něho. Nad sebou teď měl hladký kámen; nic, čeho by se dalo chytit. Další nenadálé zachvění země mu vyhodilo nožní kost z prohlubně. Hmátl po nějaké opoře, jak začа padat, a ruka mu po tomto zrádně hladkém kameni sklouzla. Pak se před ním objevila trhlina, z níž pod tlakem unikal sirnatý plyn, ruka mu v explozi tohoto plynu projela skrz a on se bezpečně zachytil v další lávové bublině.

Byl by si vydechl úlevou, kdyby plíce nevypnul už v předchozí bublině. Použil hlavu k tomu, aby odlomil další kus tenké usazeniny, nahlédl dovnitř a zjistil, že tato dutina tvoří konec lávového tunelu, který sahá až na vršek svahu. Vsoukal se dovnitř a začal se pomalu posouvat po hladkém vnitřku vzhůru, přičemž používal stehenní kosti, hlavu a paži, jako by měl čtyři končetiny. Tady riskoval víc, protože výsledkem pádu by bylo jenom to, že by skončil na zádech na dně tunelu a nesnažil se plavat v roztavené hornině. Díky tomu

překoná dvacet metrů zakřiveného tunelu během několika minut. Teď se odtamtud jenom potřeboval dostat.

Cento se zaklínil zády, zapřel se hlavou a stehenními kostmi a vymrštil pěst pod úhlem, který byl podle jeho odhadu kolmý ke svahu jako takovému. Kámen se tímto beranidlovým úderem roztříštil, zasypal ho a odkryl modrofialovou oblohu, k níž se valil černý dým a tryskaly fontány magmatu. Ovšem – erupce, před níž byli varováni. Předčasná. Jak jinak.

Skellor odstoupil, aby si prohlédl své dílo. Pan Jeřáb zvedl vyměněnou paži a zatnul pěst. Nato úzkostlivě natáhl ruku a sebral nejdřív klobouk a pak i plášť z místa, kde jimi předtím zakryl nedaleký ovládací pult. Klobouk si nasadil na hlavu a naklonil jej do požadovaného úhlu, potom si oblékl plášť a pomalu, pečlivě zapnul všechny knoflíky. Důvod, proč golem strávil velkou část cesty sem nad vybavením a materiály, které se na palubě lodi nacházely, aby si tento oděv vytvořil, Skellor nechápal. Ale byla to jedna z věcí, jimiž ho pan Jeřáb zvláštně fascinoval.

„No vidíš, jaký jsi fešák," zamumlal Skellor a pohodil nahrazenou ruku dolů vedle Salvorovy mrtvoly – obojí teď byly jen organické zbytky. Ušklíbl se, když uviděl, jak Jeřáb couvl, sedl si na bobek na podlahu a vytáhl své hračky. Ke gumovému psíkovi, žaludům modrých dubů z Viridianu, pěti kostkám nouzových zásob a různým dalším předmětům nasbíraným uvnitř této lodi přibyl kousek zeleného krystalu. Skellor se do golema krátce napojil a zjistil, že krystal a psík našly své místo v matici, což drasticky zvýšilo Jeřábovy šance, že se mu podaří sestavit zbytek ve správném pořadí. Ale jestli předtím byla pravděpodobnost, že dosáhne správné kombinace $3{,}6 \times 10^{14}$ ku jedné, nebyla teď o mnoho vyšší. Když v Jeřábovi zapátral, aby zjistil, jak to udělal, že zredukoval pravděpodobnost aspoň takto, narazil na odpor, který byl vlastní celé Jeřábově mysli. Skellor by jej mohl snadno zlomit, ale ztratil by tím to podstatné: fascinujícího pana Jeřába. Otočil se na druhou stranu, překročil lidské ostatky na podlaze a posadil se do pilotního křesla. Pokud by se Jeřábovi někdy podařilo pravděpodobnost zredukovat

řekněme na takovou, že ho do hlavy zasáhne meteorit, Skellor by přistoupil k činu. Ale teď ho čekal jiný úkol.

Byly dvě oblasti vesmíru, dva možné cíle – jeden uvnitř Řádu a jeden za jeho hranicí. To se dozvěděl od reverenda Epthirietha Lomana Dortha, než ho zabil. Původně se zdálo, že síť superek Drakocorpu, která se na Masadě dostávala pod jeho kontrolu, je hotová entita. Když Skellor znovu zapátral v její struktuře, zjistil, že je to podřízená buňka, která se při dosažení dospělosti (toho bodu, kdy Dorth získal absolutní vládu nad ostatními intelekty v síti) propojí jinými sítěmi s autokratickým řídícím prvkem. Existovala dvě taková centra moci, jejichž poloha byla jen mlhavá – dvě koule Draka. Skellor si samozřejmě už vybral tu mimo vesmír Řádu. I tak měla tato oblast sto světelných let v průměru, takže vypátrat v ní Draka nebude nijak snadný úkol.

Skellor přemýšlel, jak by mohl svých cílů dosáhnout. Předtím se jako nejslibnější způsob lokalizace Draka jevilo najít zařízení Drakocorpu a začít odtamtud, ale sondy, které vyslal do UI a virtuálních sítí z Viridianu, ho té představy rychle zbavily. Drak předpokládal, že nepřátelé půjdou po této stopě, a místo aby ji smazal, zamaskoval ji tisícovkou falešných stop. Když jeho pátrání přivábilo pozornost několika opravdu nebezpečných lovecko-zabijáckých UI programů, které se věnovaly témuž pátrání, rychle se ukázalo, že i získání informací, které se týkají pouze jich, je riskantní varianta. Bylo zřejmé, že ZBC má o Drakovu lokalizaci také eminentní zájem. Ne, on na to musel jít jinak: vystopovat Draka pomocí superek, které tato zařízení vyráběla a které se teď používaly.

Řízení Drakocorpu nebylo něco, čemu by se Drak trvale musel věnovat naplno, avšak pomalé hromadění moci prostřednictvím sítí takto vytvořených to vyžadovalo. Aby Skellor našel kontakt z takové vzdálenosti, musel pronikat do jedné sítě za druhou a stopovat jej až domů. Lepší tedy bylo najít takovou síť mnohem blíž tohoto domova – blíž Draka. S touto myšlenkou Skellor potvrdil souřadnice, které už zadal, a přenesl *Supici* do podprostoru.

– prostřih do minulosti 7 –

Alston předpokládal, že v hlavě toho člověka na sebe působí různé faktory: bylo evidentní, že čím déle výslech potrvá, tím déle zůstane naživu. Ale čím víc bude odpovědi na otázky oddalovat, tím víc bude trpět. Alston tudíž musel zvětšovat muka dotyčného do fáze, kdy se, v naději na rychlou smrt, stane vstřícnějším. Alston vždy zbožňoval, jak jeho oběti reagovaly, když v mučení pokračoval i poté, když získal, co chtěl. Byla v tom hrůza a jakési rozhořčení nad touto zradou nevyslovené dohody mezi mučitelem a mučeným.

„Vím už nějakou dobu, že Arian chce mou smrt. To pro mě těžko může být něco nového, ale zajímají mě podrobnosti. Kdy se chystá na můj ostrov zaútočit? Kolik svých lidí pošle? Jak budou vyzbrojeni?“

Semper, který visel vzhůru nohama z ráhna v zadní části rybářského člunu, něco zamumlal. Alston uvažoval, kdo přišel jako první na to, že když se člověk pověsí za nohy, zvýší se krevní tlak v jeho hlavě a on tak nemůže omdlít. Znovu natáhl nůžky na drát k místu, kde byly Semperovy ruce přitlučené k záďovému zábradlí. Jednou křupavě střihl a malíček odskákal po palubě.

„Co to bylo?“

Když Semper přestal řvát, dal si na artikulaci víc záležet. „Nepošle… své… lidi.“

Alston předal nůžky na drát Chaldor – ženě, která to tak dobře uměla s hřebíky a která předtím Semperovi vypálila pravé oko do ruda rozpálenou kuchyňskou vidličkou.

„Jak to myslíš: ‚Nepošle své lidi‘. Přece jsi mi řekl, že útok je naplánovaný…“

Semper pohlédl zbývajícím okem na Alstona a dostal ze sebe: „Dnes… možná zítra.“

Alston si stáhl z pravé ruky chirurgickou rukavici, zvedl ji a zapnul vysílačku, kterou měl připevněnou na límci. „Evansi, odvez nás zpátky.“ Lodní motor se okamžitě rozhučel a voda pod Semperem vyvřela, jak se plavidlo začalo otáčet. Alston se podíval na otevřenou krabici s rukavicemi na nedalekém stole, stáhl si i tu druhou a došel si pro nový pár.

„Co si o tom myslíš?“ otázal se Chaldor.

Chaldor, stejně atraktivní jako ničemná, nosila své zrzavé vlasy spletené do složitých copů a měla v nich tolik tajných zbraní, kolik v nich měla šperků. Upřela na něho pohled svých čistě nachových očí. „Myslím si, že by nám toho mohl říct ještě mnohem víc. O jakém stroji to žvanil?“

„Jo, myslím, že máš pravdu,“ Alston si vzal od Chaldor nůžky na drát a znovu se otočil ke své oběti. „Teď buď Sempere tak hodný a řekni nám něco o tom Arianovu stroji.“

„Je to golem… golem!“

Nato Semper zakvičel jako prase. Alston přepočítal prsty a zjistil, že jich zbývá dost pro pět dalších otázek.

„Golemové pro separatisty nepracují. Tak se mi zdá, že tvoje oddanost Arianovi je mnohem silnější, než jsem si myslel. *Pořád* se ho snažíš krýt. *Pořád* jsi neodpověděl na moje otázky. Zajímá mě, kolik mužů, s jakou výzbrojí a kdy.“

„Je to golem… zlomený golem… přivezl si ho… z Humy.“

Alston si povzdechl a zavrtěl hlavou. „Chaldor, dojdi pro letlampu a brusku. Vypadá to, že budeme muset zajít až k tomu nejhoršímu.“

Jak odpoledne pokračovalo a oni se vrátili na dohled ostrova, Alstona Semperův odpor překvapil – stále se vracel k té absurdní historce o narušeném golemovi. Dokonce byl už v pokušení tomu uvěřit, ale věděl, že zlomený golem je stejný mýtus jako Horace Blegg. I kdyby takový tvor mohl existovat, někdo, kdo nenáviděl UI tolik jako Arian Pelter, by jej nikdy nepoužil. Hodil to, co ze Sempera zbylo, přes bok jako potravu pro adaptované sledě a perlové kraby, jimiž se mělčiny kolem ostrova hemžily, a nakonec přiznal svou porážku – Semperovi se podařilo pravdu zatajit až do smrti.

– konec prostřihu do minulosti –

Gant vypadal nervózně. Rozhlížel se po davu, jako by očekával útok z každého směru. Cormac usoudil, že voják nahraný do

golemovského šasi má na paranoiu plné právo, když ho doprovází – kolem Cormaka se zpravidla děly ošklivé věci.

Proč se dokážu připojit na síť? zeptal se Cormac, když vykročil přes halu pro cestující před Gantem.

Pro zodpovězení té otázky by bylo nutné poněkud hlubší vyšetření, než jaké provádím teď, odpověděl Viridian přímo do jeho komunikátoru. Zdá se, že se ti nějakým způsobem, nevědomě, podařilo své připojení znovu aktivovat. Pouze Ul jako já by měla být schopna to udělat, avšak existuje jeden člověk vybavený schopností zasahovat do kódování Ul na takové úrovni.

Nech mě hádat: Horace Blegg.

Správně.

A co vzpomínky na podprostor? Přeprava kdoulí je okamžitá, takže jak bys to vysvětlil?

Jaké vzpomínky?

Nedokážu to vyjádřit hlasem.

Cormac otevřel šířku pásma svého linku a odeslal chaotické obrazy, které ho pronásledovaly. Cítil, že Ul je přijímá a studuje – a jen tak na zkoušku ji na jiné úrovni požádal o informace týkající se jeho návštěvy zde.

Major Arn vás očekává u východu, odpověděla podmysl.

Cormac propátral prostor před sebou a uviděl, že nějaká osoba v uniformě řadového příslušníka ZS stojí vedle polopropustných dveří, jimiž se vycházelo ven. Ten muž vypadal nervózně. Cormac se podíval na Ganta, počkal, až si ho všimne, a kývnutím nasměroval jeho pozornost k Arnovi.

„Asi není moc rád, že tě vidí," prohlásil Gant. „Přišel kvůli tobě o spoustu mužů."

Cormac přikývl. Zamířil spolu s Gantem k čekajícímu muži a při tom pokračoval v neslyšném rozhovoru uvnitř své hlavy.

Co si o tom myslíš?

Ty obrazy jsou… Vidím, že ses spojil s jednou z mých podmyslí. Vypadá to, jako by tvé síťové připojení znovu získávalo absolutní funkčnost. Jak jsem říkal, ty obrazy jsou

nejvěrnějším vyjádřením podprostoru, jakého je člověk schopen. Určitě jsi to viděl, přitom vše nasvědčuje tomu, že jsi zůstal psychicky zdravý. To je neobvyklé.

Nech mě znovu hádat: další takový je jenom jeden.

Správně.

Když se přiblížili k Arnovi, Cormac si o něm vyhledal informace. Při jejich prvním setkání byl seržant. Za to, co předvedl, ho Viridian, který byl jako všechny runsiblové UI také guvernérem planety, povýšil.

„Rád vás znovu vidím," řekl Cormac a podal mu ruku.

Arn mu ji stiskl, ale kompliment mu neoplatil.

„Venku mám stratoplán, který by nás měl dopravit na místo během několika hodin," řekl. „Dostal jsem také zprávu, že máte další požadavky."

„Techniku pro podzemní průzkum a později možná rypadlo," odpověděl Cormac.

Arn přikývl a Cormac zachytil náznak vysílání ze šedé vojenské superky, kterou měl major za uchem. Uvědomil si, že i on má teď možnost zařídit vše potřebné; ale nebyl ještě připravený spolehnout se na své síťové připojení.

Arn se otočil ke Gantovi a zadíval se na něho.

„Gant," řekl voják v golemovském šasi a podal mu ruku. „Byl jsem partnerem Thorna v naší sparkindské jednotce."

Arn si s ním potřásl rukou. „Tenkrát jste tady nebyl," poznamenal.

„Měl jsem malý problém."

„Problém?"

„Byl jsem mrtvý."

Nezdálo se, že by to Arna nějak vyvedlo z míry. Cormac si uvědomil, že major v průběhu tohoto představování vede prostřednictvím superky vlastní neslyšný rozhovor. Teď se otočil zpátky ke Cormakovi, jako by Gant neřekl vůbec nic zvláštního.

„Možná nám něco připraví, než tam dorazíme. V těch starých zříceninách probíhají archeologické vykopávky a přestěhovat techniku by jim nemělo trvat dlouho."

Opustili runsiblové zařízení. Cormac se rozhlédl kolem a vlna vzpomínek mu navodila pocit, jako by se všechno náhle zastavilo.

Krajina za parkovištěm AGV se podobala pozemskému mokřadu, kde jezírka v barvě zašlé mědi oddělují husté porosty něčeho podobného šalvěji. Modrá linie lesa v dálce vypadala jako stojatá vlna, která znehybněla dřív, než dorazila, a za ní se zvedaly hory z vrstevnaté horniny, které se podobaly spíš něčemu vytvořenému uměle než přírodní formaci.

Tady padlo mnoho Arnových druhů. Tady skončilo pro Ariana Peltera hledání pomsty. A tady Aiden a Cento zničili mosazný stroj na zabíjení, pana Jeřába – ale Cormac se teď chtěl ujistit, že svou práci udělali dost důkladně.

Arn je dovedl do části parkoviště, která nebyla zaplněná graviauty, kde stál stratoplán, na první pohled jiný než ostatní. Bylo to AGV, ale mělo aerodynamičtější tvar, krátká křídla, v zadní části dva fúzní motory a zespodu zavěšené raketové motory. Když trojice přišla blíž, dveře se samy vyklopily nahoru jako křídla. Krátce nato už seděli uvnitř a připoutávali se – Gant a Cormac zabrali dvě křesla za sedadlem pilota. Když Arn viděl, že jsou oba připravení, zvedl sloupek řízení a stroj vystřelil vertikálně od země, s hukotem antigravitace, ale bez jakéhokoli pocitu zrychlení. Když natlačil sloupek dopředu, motory za nimi se zažehly a zrychlení je vmáčklo do sedadel. Když ještě stroj stále rychle stoupal, Cormac si všiml, že Arn nastavil kluzný režim tak, aby antigravitace fungovala šikmo ke gravitaci planety, čímž zrychlení ještě zvýšil. Ve stratosféře pak Arn použil raketové motory.

„Šikovná hračka," poznamenal Cormac, když se znovu pořádně nadechl.

„ZBC inovuje," odvětil Arn. „Děje se toho teď hodně."

„Tohle je první, co vidím," poznamenal Gant.

Cormac se na něho podíval. „Vypadá to, že oba potřebujeme srovnat krok s vývojem událostí." Potom se mlčky zeptal runsiblové UI:

Viridiane, tento stroj určitě není standard…

Stává se standardem.

Proč?

Je považován za odpovídající reakci.

Na co?

Na možné nepřátele.

Cormac to dál nerozebíral. Nepochyboval, že je to ‚odpovídající reakce' na hrozbu, že se džainská technologie dostane do špatných rukou… znovu. Svým síťovým připojením sáhl za Viridiana a ucítil obrovský proud informací ze ZBC – jasné znamení čilé aktivity, výrobní i vojenské, v celém Řádu.

Po dvou hodinách stratosférického letu Arn zpomalil a klouzavým letem po spirále navedl stratoplán na přistání. Cormac poznal stáčející se hřeben Thuriotských hor, a když přiletěli blíž, okolní krajinu bažin, v nichž byly roztroušené remízky a lesy modrých dubů a šachovníků. Konkrétní oblast, kde parkoval nízký transportér s naloženým pásovým rypadlem, mu nic neříkala, dokud přímo nevystoupil. Pak si všiml rozstřílených stromů a poznal, že je na místě, kde se to stalo. Chvíli hleděl do dálky za něj, vzpomínal, že právě tady zabil Ariana Peltera, pak se ale znovu soustředil na bezprostřední okolí.

U transportéru čekali čtyři lidé, z nichž dva se k nim zanedlouho přiblížili: muž a žena, oba ofidapti se šupinatou kůží, plazíma očima a hřebínkem na lebce. Určitě měli také sklopné hadí zuby, které se obvykle nepoužívaly ke vstříknutí smrtelného jedu, ale pouze jedů preferovaných jejich sexuálními partnery. Cormac ten typ poznal, a jestli už jen to nestačilo, aby znervózněl, postarala se o to jejich tělesná podobnost s drakomany.

„Tak kde máme kopat, vojáku?" zeptala se žena Arna.

Otočil se ke Cormakovi, který postoupil dopředu.

„Nejdřív průzkum – pak možná nějaké kopání. Máte hledačky?"

„Rypadlo je má." Ukázala na stroj. Když se na něho Cormac podíval pořádně, uvědomil si, že je to robot, velice pravděpodobně vybavený UI. Hlína bude jeho základním prostředím: pravděpodobně bude schopný ji cítit svými korečky, síty, dmychadly a myčkou. Skoro jako by nebylo třeba víc než tato stručná zmínka, rampa se z transportéru otočila ven, sklopila se k zemi a rypadlo sjelo dolů.

Cormac koutkem oka zahlédl Ganta, jak sklouzl rukou k pouzdru s pulzní zbraní. Usmál se pro sebe.

„Tady," řekl a vykročil k místu, kde, jak si pamatoval, se rozkládal tábor.

Žena něco sykla a rypadlo se začalo valit za ní.

„Někde tady –" Ale než to stačil dořící, rypadlo se zrychleně rozjelo dopředu a začalo kopat. Cormac se právě chystal zeptat, co se děje, když rypadlo couvnutím odhalilo výhled na ruku, načež začalo rychle, ale pečlivě odhrabávat zbytek těla, které zaznamenalo v okamžiku, kdy zapnulo své podzemní hledačky. Krátce poté odkrylo druhou mrtvolu, ještě než si Arn s Gantem měli možnost pořádně prohlédnout tu první.

„Pohřbený zaživa," konstatoval Arn.

Gant zběžně ohledal druhou mrtvolu a řekl: „Tenhle vykrvácel."

Cormac si všiml spálených superek od Drakocorpu, které obě mrtvoly měly, a zavzpomínal, kde už je viděl. Později našel rozdrcené pozůstatky lebky Ariana Peltera – vykopané z jámy, do níž ho úklidový oddíl pohřbil.

Nepřekvapilo ho, když zjistil, že po mosazném muži – nebo po jeho částech – tam není ani památky.

Když si Anderson všiml těch, kteří si ho prohlížejí, už si neobjednal další akvavit a místo toho si nalil do větší sklenice vodu ze džbánu, který byl k dispozici na stole. Poslední dobou ho ve velkých centrech osídlení poznávali, a vždycky ze špatných důvodů. Bylo možné, že zrovna v tomhle případě jsou ti, kteří ho pozorují, jenom zvědaví na rondurského rytíře – v tomto městě si vysloužil už mnoho zvláštních pohledů. Ale za posledních dvacet let ztrestal bandu pěti psanců, kteří po mnoho let terorizovali kraj, tři vrahy a dvakrát tolik zlodějů. A jak se zdá, tahle havěť pravidelně pochází z velkých rodin, jejichž příslušníci mají do značné míry stejné sklony. Položil ruku na pistoli, kterou měl teď v pouzdře na boku, a podíval se dolů na ostatní balíčky, které mu ležely u nohou. Ne, nechtěl ty zbraně použít tady, protože s nimi neměl žádnou praxi a pravděpodobně by to dopadlo tak, že by někoho z okolostojících zabil. Obvykle v takových

situacích stačila jeho předovka – hlasitý třesk jejího výstřelu odvedl pozornost dostatečně, aby se mohl dostat blíž a použít ji jako palici.

Tihle čtyři – jedna žena a tři muži – byli oblečení jako kupci z roklí, ale Anderson předpokládal, že o to šatstvo nejspíš okradli svoje poslední oběti. Možná byl paranoidní – ale spíš ne. Roklináři byli opravdoví lidé, takže nepotřebovali písečné brýle, které měla tahle individua buď pověšené na krku, nebo uložené na střeše klobouku. Roklináři také nenosili thuriolské háky, jaké používali cvičitelé kanců, na které narazit byla vzácnost… nebo zločinci, kteří jimi při loupežích na cestách zadržovali písečné kance.

Anderson si náhle uvědomil, že už nemá zrak jako dřív, a tiše zaklel. Poznal tu ženu: byla to Unger Salbeková. Sestra Quersta Salbeka, kterého Anderson před lety přivlekl zpátky do města, kde znásilnil ženu a pak ji zabil. Querst Salbec dostal za svůj zločin obvyklý trest: byl vhozen do doupěte zabouna a tam pravděpodobně zůstal naživu několik dní, po které čekal ochromený zabouním žihadlem na vylíhnutí vajíček připevněných ke skalním stěnám a následnou žravou pozornost zabouních nymf.

Když se teď čtveřice začala zvedat od stolu, Anderson ucítil olověnou nevyhnutelnost minulosti, která si ho našla. Unger Salbeková kývla hlavou směrem k němu a smutně se usmála. Sakra, pořád byla stejně atraktivní jako tenkrát.

„Anderson Endrik?“ řekl něčí hlas.

Anderson zjistil, že tři další ho obklíčili zezadu, a v duchu si vynadal za svou hloupost. Tolik se soustředil na čtveřici před sebou, že si zapomněl hlídat záda. Ten, kdo promluvil, si přisunul židli, sedl si a položil na stůl karabinu podobnou té, která byla ve vaku u Andersonových nohou. Zbývající dva zůstali stát. Velké útočné pušky si drželi na břiše a pohledy upírali na Salbekovy lidi, kteří se po krátkém tlumeném rozhovoru opatrně posadili zpět na svá místa.

Anderson si všiml, že všichni tři noví příchozí mají stejné oblečení: kabát sahající k bokům, do jehož materiálu byla vpletena nějaká výztuha, plátěné kalhoty s podobným vyztužením na stehnech a na kolenou, těžké boty s ocelovými špičkami a zašpičatělé přilby.

Byl to oděv, jaký se normálně nosil ve slévárně, ale Anderson znal účel, kterému byl přizpůsoben. Trochu se uvolnil.

„Ano – jsem Anderson Endrik."

„Doufám, že je vám známo, že v Golgotě nemáme rádi ty, kteří pracují na volné noze. Jestli jste sem přišel, abyste za někoho shrábl odměnu, zapomeňte na to. Všechno na území města spadá pod mou jurisdikci a žádného narušitele zákona se nedotkne nikdo jiný než mí muži a já. Samozřejmě," zalétl pohledem ke čtveřici, „pokud víte o někom, kdo spáchal hrdelní zločin jinde, bude z města jistě vyhoštěn – a to, co se stane za hranicemi města, se mě netýká."

„Vy jste… policie?"

„I tak by se to dalo popsat."

„A vaše jméno?"

„Pecař Gyrol. Řekněte mi, Andersone Endriku, uvažujete o tom, že se v mém městě dopustíte násilí?"

Anderson koutkem oka zahlédl Tergala, jenž právě vyšel z obchodu, a neunikla mu zbraň, kterou teď mladík měl u boku. Doufal jen, že ji alespoň tady udrží v klidu.

„Neuvažuji o spáchání násilí," řekl pomalu Anderson, zatímco si uspořádával myšlenky. Pak opatrně dodal: „Pokud to nebude při sebeobraně." Napadlo ho, že se mu právě otevírá cesta, jak by mohl jisté části své minulosti uniknout.

Gyrol ukázal palcem. „Moc se mi nelíbí, jak vypadají," prohlásil. „Co jsou zač?"

„Kdybych měl hádat, řekl bych, že jsou to zloději. Kdybych chtěl zajít dál, řekl bych, že ta žena je pravděpodobně příbuzná jistého Quersta Salbeka – násilníka a vraha." Byla to lež i pravda, kterou si mohl způsobit celou řadu problémů, ale co, tou dobou bude už dávno pryč.

„Nevidím takovou sortu ve svém městě rád." Gyrol vstal a zvedl svou zbraň. „Možná bych za nimi měl zajít a pro výstrahu si s nimi promluvit."

„Možná byste měl," opáčil Anderson. „Řekněte mi, pecaři Gyrole, jak dlouho už mě sledujete?"

„Od chvíle, kdy vás Laforge vtáhl do svého hostince. Mám zkušenost, že taková místa stojí za to hlídat.“

Anderson přikývl. „V tom případě stárnu. Vůbec jsem si vašich lidí nevšiml.“

„To se stává nám všem, dokonce i rondurským rytířům.“ Gyrol se usmál. „Kam máte namířeno odsud?“

„K Písečným věžím a pak dál na Planiny.“

Gyrol kývl hlavou směrem k Tergalovi, který zůstal nerozhodně stát deset metrů od stolu. „Tak naučte toho mladíka, aby vám hlídal záda. Pokud neudělají nějakou hloupost, nedokážu ty čtyři zdržet nadlouho.“

Anderson se ušklíbl, ale rozhodl se nechat bez poznámky, že Tergal možná není ta nejlepší volba pro krytí zad.

Gyrol už byl na odchodu, ale pak se zastavil. „Z Planin přicházejí podivné zvěsti – nemáte s tím něco společného?“

„Jaké zvěsti?“

„O podivných tvorech… kočovníci mění své trasy, aby se vyhnuli určitým oblastem. Jak jsem řekl: zvěsti.“

„Draci?“

„To jste řekl vy – ne já.“

„Ano, chci se na to podívat.“

„Buďte opatrný, rytíři.“

„Budu.“

Když teď Tergal zamířil ke stolu, Anderson vstal. Bylo rozhodně na čase opustit město.

7

Vylepšený: Ve všeobecném používání se v poslední době oddělily významy slov ‚vylepšený' a ‚posílený'. Být ‚posílený' znamená být fyzicky vylepšený buď chemickými, nebo nanostrukturními a chirurgickými prostředky. Být ‚vylepšený' znamená využívat jedno nebo víc dostupných kybernetických zařízení, mechanických doplňků a především mozkových vylepšení, takzvaných superek. Tato poslední vymoženost nás obohacuje o řadu dalších více či méně ohavných novotvarů jako ‚superák/superačka', ‚zasuperkovat se' a být ‚totálně vysuperkovaný'. Pokud se ale budete chtít dopátrat toho, odkud se slovo superka vzalo, jednoznačnou odpověď nedostanete. Pomineme-li mylnou představu, že dodává schopnosti Supermana, někdo ji může brát jako nástroj k získání superiority, ale stejně tak může sloužit k supervizi. Anebo je všechno to, s čím může superka člověka propojit a jaké informace zpřístupnit, prostě super.

Průvodce kdoulí, *sestavený lidmi*

Okolní teplota rychle stoupala a Cento si při svém housenkovitém posouvání po zemi uvědomil, že se k průzkumné lodi nedostane dřív, než se motory začnou znovu zadírat nebo ho některý z obrovských balvanů, které neustále padaly, konečně rozdrtí. Ale navzdory vší té spoušti kolem – lávě, která pršela z kyselého vzduchu, pyroklastickým proudům valícím se ze vzdálené kaldery a neustálým zemětřesením – měl přímý kontakt s plavidlem a mohl stále používat svou vysílačku. Na stručný dotaz nedostal žádnou odpověď. Pravděpodobnost, že je tam někdo naživu, ale není schopen použít vysílačku, považoval za mizivou. Následně se napojil na lodní počítač – Shaydenová se nikdy neobtěžovala vyměnit jej za UI – a

pohroužil se do kódu, aby mu zadal pokyny. Když se oblak dýmu rozptýlil, uviděl, že na splnění těchto pokynů se pracuje.

Plavidla jako toto se používala jak pro přistání, tak pro průzkum z oběžné dráhy, takže měla na palubě automatické sondy. Tato zařízení byla určena k odběru vzorků atmosféry, k omezenému snímkování povrchu pro mapovací účely a občasnému zachytávání předmětů z atmosféry nebo z vesmírného prostoru. Cento sledoval, jak se zadní vrata otevřela, sonda vyklouzla ven a zůstala viset vedle lodě. Byla eliptická, na předním konci měla hlavu s čidly a na spodní straně šest záchytných paží, které doplňovaly její broučí vzhled. Všechno znovu zahalil kouř, ale spojení zůstalo a Cento *cítil*, jak se k němu sonda blíží. Zanedlouho prolétla dýmem. Lávový liják bubnoval na její horní plochu. Přiblížila se, poskočila, když ji zasáhl větší kus polotekuté horniny a odrazil se pryč, ale nevzdávala se. Podobná zařízení byla odolná, ale sotva byla konstruována pro takové prostředí. Centovi se ulevilo, když se konečně před ním zastavila.

Golem zvedl ruku a pevně se chytil jedné paže sondy. Stroj spustil dvě další paže a trojprstým spárem ho uchopil za kyčelní kost a za krk. Nato zabzučely antigravitační motory a zvedly ho z vařící země. Sonda se rychle otočila, rozlétla se zpátky k lodi a nakonec Centa složila k otevřené přechodové komoře, než se otočila a zamířila zpět do svého vypouštěcího boxu.

Cento zaregistroval dvě spálené mrtvoly, které ležely nedaleko, a začal se soukat do lodi. Tam se narovnal a pokusil se komoru zavřít, ale její mechanismus něco zničilo. Odvlekl se do pilotní kabiny a zvedl se do pilotního křesla, kde se nejdřív připoutal a pak zkusil použít silnější lodní vysílače. Nic – žádný kontakt s nosnou lodí, takže žádná možnost spojit se s podprostorovým vysílačem, který měla na palubě. Cento nebyl touto chybějící odezvou překvapen a dal přistávacímu modulu povel k automatickému startu. Počítač samozřejmě odmítl, kvůli otevřené přechodové komoře. Cento se zarazil, pak automat odpojil a chopil se řídicí páky. Bude to tvrdá jízda, ale na ty byl přece zvyklý.

Virtuální obraz, který vytvořil, znázorňoval kouli se svítícími body, které byly všechny propojené pavučinovými vlákny s centrálním svazkem, jenž svítil nejjasněji ze všech. To byla síť, entita ze superek Drakocorpu. Zavěšená v šedé prázdnotě. Realita se tomu podobala jen málo, protože stanice, která obíhala kolem červeného trpaslíka, byla jako tlustá mince o průměru pěti kilometrů, která se ježila a blyštěla bateriemi senzorů a z jejího středu vyčnívala půl kilometru vysoká kotvící věž. Kotvilo tam jen málo lodí a ještě méně jich bylo v okolním prostoru. Skellor uvažoval, jestli ZBC vůbec ví, že tato stanice, která sem byla umístěna kvůli dlouhodobému studiu této karneolové hvězdy, už není úplně její. Dotaz, se kterým se na něho obrátila tamní runsiblová UI, rozhodně budil dojem, že toto místo ještě je majetek Řádu. S pomocí systémů *Supice* odpověděl a pro loď i pro sebe udal falešnou identitu, obě takové, aby se jejich pravost nedala zkontrolovat za dobu kratší než solstanový měsíc – pokud by runsiblová UI cítila potřebu něco takového udělat.

„Rubínové oko tě vítá, obchodníku Scolane," spustila UI.

„Jsem rád, že jsem tady. Byla to dlouhá cesta."

„A účel tvé návštěvy?"

„Pravděpodobně otrava alkoholem. Jsem v téhle plechovce už moc dlouho."

S koncem rozhovoru Skellor ucítil, jak se UI snaží dostat ze *Supice* nějaké informace, ale reakce lodi byly jeho vlastní, neboť jeho podvratný program jistě našel a zničil každý kousíček osobní identity, již si lodní UI ponechala. Když se spojení konečně přerušilo, zamířil se *Supici* k věži a k určenému kotevnímu stanovišti, zpomalil a v posledním okamžiku ji natočil do konstrukce. Tlumiče se natáhly a pohltily zbytek lodní hybnosti, načež se k lodi shora a zdola vyklopily čtyři univerzální kotevní držáky a sevřely ji velkými přilnavými polštáři. Nato se z věže vysunul teleskopický výstupní tunel a na chvíli zašmátral po trupu *Supice*, než konečně našel přechodovou komoru a napojil se.

Skellor vstal z pilotního křesla a otočil se k panu Jeřábovi, aby si ho prohlédl. „Je čas dát se do práce."

Jeřáb smetl své hračky na hromádku a dal si je do kapsy. Skellor neodolal tomu, aby do golema vyslal další sondu, protože zjišťoval – z mysli vyplněné nesouvislými, ale krvavými vzpomínkami – že pan Jeřáb je v oboru, pro který byl zneužit, skutečně velice dobrý.

– prostřih do minulosti 8 –

Byla noc a v mělčinách, které se rozkládaly za kanálem vyhloubeným v mořském dně podél mola, se perloví krabi blyštěli jako nějaké podvodní hvězdy. Jak tak Evans kráčel po štěrkovém břehu, s pulzní puškou opřenou o rameno, myslel si, že Alston přehání. Pelterovci jednoduše neměli dostatečnou palebnou sílu, aby sem mohli přijet ve velkém počtu. Možná měli víc lidí než ty dvě stovky, které hlídaly tento ostrov. Ale nebudou tak dobře vycvičení jako Chaldořini žoldnéři nebo Evansovi muži.

„Tady v pořádku," řekl do svého komunikátoru.

Zdálo se zbytečné civět na pláž, když se žádné plavidlo nemohlo k ostrovu přiblížit na méně než dvacet kilometrů, aniž by je zachytil radar. Jistě, mohli by připlout pod vodou, ale tak by nedokázali přivézt nic, co by si poradilo se stanovišti autopušek zasazenými do svahů hory pod Alstonovým opevněným sídlem. Vzduchem to samozřejmě nepřicházelo v úvahu, protože by to přilákalo řádové kontrolory. Slétli by se sem jako břitváci.

„Ve vzdálenosti asi patnáct kilometrů je malý katamaran," odpověděla Chaldor. „Řekni svým mužům, aby zůstali ve střehu."

„Co dělá?"

„Zatím nic."

„Nejspíš to bude jenom lovec vyder." Evans se zadíval podél pláže k místu, kde se dva jeho muži ztráceli v nízké houštině kreozotových keřů hned za molem. Pětičlenné skupinky mužů měl rozmístěné ve stometrových intervalech kolem celého ostrova. Všichni byli už znudění čekáním a nemohli se dočkat, až budou bojovat, ale on tušil, že tady se bojovat nebude, že se rozhodující střetnutí odehraje v Gordonstownu. Otočil se od moře, aby k nim

zašel a promluvil si s nimi, ale v tom okamžiku zahlédl koutkem oka něco ve vodě.

„Čert aby to vzal, co to je?“ Otočil se a podíval se tam přímo. Zpočátku to vypadalo jen jako vršek kůlu, který se vynořil při jednom z rychlých odlivů vyvolávaných průletem měsíce Cerebu. Ale ono to dál stoupalo, jak to mířilo ke břehu, až se objevil okraj. Evansovi chvíli trvalo, než sám před sebou připustil, že to, co vidí, je velký klobouk se širokou střechou. Dal pulzní pušku dolů do polohy u boku a nechal ji, aby bzučivě dobila kondenzátor.

„Co je to, Evansi?“ zeptala se ho komunikátorem Chaldor.

„Klobouk, eh… a pod ním hlava.“

Evans cítil, jak mu naskakuje husí kůže, když se díval, jak se obrovská postava tyčí z vln výš a výš. Neměla žádný dýchací přístroj a její kůže vypadala gumově – falešně. Že by Semper ve skutečnosti mluvil pravdu? Evans si nasadil na oči ztmavující brýle, a jakmile byl muž po pás venku z vody, vystřelil. Brýle zabránily tomu, aby ho prudký záblesk oslepil, a umožnily mu tak zahlédnout plamen a svítící zásah každého výstřelu. Ale ten mohutný muž šel jednoduše dál.

„Do prdele, Semper mluvil pravdu – leze nám tu na břeh golem jako kráva!“

Evans znovu vystřelil a přidržel tlačítko spouště. Golem najednou vyšel na zvýšené dno a začal obrovskými kroky rázovat přes mělčiny plné perlových krabů. Za sebou zanechával mléčné stopy, jak jich nespočet drtil. Evans se otočil, aby se rozběhl ke svým mužům. Větší palebná síla by možná… Za sebou zaslechl těžký dusavý krok – nechtěl tomu věřit, to přece nešlo, tak rychle…

Evansovi muži uslyšeli výkřik – a když se otočili, stihli zahlédnout, jak golem zahazuje cosi potrhaného a krvavého. Vyšli z úkrytu a sebejistě namířili své pulzní pušky.

– konec prostřihu do minulosti –

Mika zjistila, že vina je neznámý a nepříjemný pocit, pro který ji výcvik v Covenu života nepřipravil – a teď se cítila dvojnásob

provinile. Natáhla ruku, aby se dotkla pevného pole, které překrývalo okno z makroskla, a zjistila, že je na omak kluzké. Za oknem byl asteroid, udržovaný uprostřed obrovské kulové ochranné obálky gravideskami umístěnými kolem celého vnitřku koule, které vytvářely antigravitaci a působily proti minimální gravitaci samotného asteroidu. Vzduchoprázdno v mezilehlém prostoru se hemžilo mechanismy a postavami v ochranných oděvech, golemy bez kůže a složitými telefaktory ovládanými UI *Jeruzalému.* Jeruzalém už oddělil můstkový modul *Occamovy břitvy* od povrchu a tudíž časem vypudí asteroid do kosmu, kde jej zničí implozní střelou.

„Nebude mít radost," prohlásila.

Hlas, který jí odpověděl, byl klidný a družný, ale když byl někdo polobůh, nepotřeboval křičet. „Požadavek Iana Cormaka na odborníka ve věcech týkajících se Džainů a Draka není prioritní. Jeho individuálním úkolem je chytit a zničit zločince, nebo ho pouze zničit. Naším zájmem je udržet pod kontrolou technologii, která by mohla vyhladit Řád, a porozumět jí. Tvoje schopnosti, jak jsi vytušila, budou účelněji využity zde."

Mika se otočila a rozhlédla se po karanténní kóji, kterou dostala přidělenou, s dotěrnou vyšetřovací aparaturou a obrovským zakrytým chirurgickým robotem nad stolem s odtokovými žlábky po okrajích, a ucítila, jak se přes ni převalila náhlá letargie. Nervové blokátory a analgetika teď nebyly tak účinné a zanedlouho přijde její čas. To, jestli přežije, nebo ne, bylo sporné. Ze zpráv přijatých od lékařského týmu na Masadě věděla, že Apis dosud neobživl a že z něho stále odstraňují další myceliální bujení. Pozitivní bylo, že dosud nezemřel.

„Záznam operace jsem nahrála," poznamenala.

„Podrobně jsem si ho prostudoval, Miko Asselisová," odpověděl Jeruzalém. „Budu schopen zavést jistá zdokonalení. V současné době vyvíjím T-buněčné nanoboty pro jemnější práci."

Mika zatnula zuby a zeptala se: „Takže budu čistá?"

„Tato metoda má dobrou šanci na úspěch. Oddělená vlákna mycelia si mezi sebou nebudou moci předávat obranné informace, proto by nanoboty měly být schopny je zničit. Budou pracovat

stejným způsobem jako protilátky, které se dosud používají, aby zbavily Samarkand tamního mycelia požírajícího keramal.“

„Oddělená vlákna?“

„Mycelium tě zabíjí, takže okamžitá operace je nutná. V mých silách je však invazivnější chirurgický zákrok, než jaký jsi provedla na tom Styčníkovi, takže bych měl být schopen odstranit víc mycelia.“

Mika se zachvěla. Obvykle nebyla na takové věci choulostivá, ale neměla v úmyslu zeptat se UI, do *jaké* invazivnosti chce zajít. Měla podezření, že výsledek bude vypadat spíš jako výbuch na jatkách.

„Nebylo by lepší, kdyby tady byl taky Thorn?“

„Postup, který se chystám realizovat, je možno vykonat také na palubě *Jacka Ketche.* Thorn může být udržován v hibernaci tak dlouho, dokud se nepodaří nanoboty na to plavidlo přepravit.“ Jeruzalém se odmlčel. „Miko Asselisová, není žádný další důvod k odkladu.“

Mika věděla, že otálí, a dělala to proto, že měla strach. Zbavila se svého hábitu, došla k operačnímu stolu a nahá si sedla na jeho okraj. Byl velice studený. Když si lehla na záda a chirurgický robot jí zvedl ke krku nervový blokátor, napadlo ji, že si možná měla nechat nainstalovat memplantát, jak to chtěl udělat Thorn, aby i ona mohla překonat smrt a vstoupit do umělého života, ale teď už na to bylo pozdě.

Přímo na palubě *Jacka Ketche* se Thorn vybelhal na chodbu přilehlou k ošetřovně. Na prsou měl dvě analgetické náplasti a nervový blokátor mu znecitlivoval nohu v místě, kde měl předtím pocit, jako by mu mycelium řezalo kost pilkou na kov. *Zvláštní,* pomyslel si. Koberce, sádrové štuky na stropě, visící zdobná svítidla, to vše připomínalo spíš interiér nějakého renesančního zámku než supermoderní bojové lodě. Ale znepokojivější byl fakt, že před několika hodinami, když na ošetřovnu přišel, aby se nechal prohlédnout, tady nic z toho nebylo.

Padací šachta však byla supermoderní uklidňujícím způsobem, třebaže se po dobu jeho přesunu měnila. Chytil se držadel osazených

v místě, kam přicestoval, a šikmo vystoupil na podlahu můstku. Změněný úhel gravitačního pole ho nakrátko dezorientoval a skutečnost, že to vypadalo, jako by mezi ním a vzduchoprázdnem prozářeným hvězdami nebylo nic, na něho zapůsobila znepokojivě. Sklouzl pohledem dolů, aby si prohlédl zvláštní výzdobu můstku a pak také přítomné osoby – právě když Jack řekl: „Za okamžik si s vámi promluví."

Cormac přecházel po koberci, viditelně rozzlobený; Gant nenuceně postával, opřený ramenem o jednu litinovou pouliční lampu; Jackův mechanický avatar seděl v klubovce, nohu přehozenou přes nohu, konečky prstů na rukou přitisknuté k sobě tak, že pod bradou vytvářely klícku, oči skryté ve stínu. Thorn došel ke svému příteli.

„Vypadá to zajímavě," zašeptal Gant.

Thorn na to neřekl nic, ale pohledem zabloudil ke starodávným popravčím nástrojům, v nichž Jack zřejmě našel zalíbení. „To je nové," ukázal na velkou bronzovou sochu býka.

Gant se tam podíval. „Bronzový býk – obzvlášť nechutné. Je dutý a oběť se zavírala dovnitř, aby se upekla. Do nozder strkali píšťaly, které měnily zvuk křiku, takže to vypadalo, jako když řve býk."

„Řeknu ti," prohlásil Thorn, „jsem rád, že nežiju v žádné soustavě řízené lidmi."

„Souhlasím," řekl Gant.

V tom okamžiku se objevil útvar, který jako by se otáčel nad nimi ve vakuu: prstenec tvořený jadeitově zeleným hadem, který si požírá ocas: *uroboros.* Jevil se jako rám něčeho, co zpočátku vypadalo jako vzdálená stříbrná tečka, pak to narůstalo, až to rám vyplnilo, a nakonec to jím prošlo a zakrylo jej: hermafroditní obličej, holohlavý a kovový, který měl spíš tmavé jamky než oči. Byla to projekce, nikoli něco, co by skutečně bylo mimo loď. Thorn a Gant zmlkli a pozorovali to.

Cormac zvedl pohled. „Jeruzalém?"

„Přesně tak," odpověděla tvář.

„Letěl jsem na Masadu speciálně pro Miku, protože potřebuji její odborné znalosti," řekl Cormac bez dalších okolků.

Obličej se naklonil, jako by neviditelné tělo pokrčilo rameny. „Do hry vstoupily jisté další faktory, Iane Cormaku, takže můj nárok na ni dostal přednost.“

Cormac se ušklíbl. „Dostal jsem od Zemské centrály volnou ruku, kterou jsi patrně dostal možnost anulovat, a patrně z dobrých důvodů, takže se o to nebudu přít. Jenom bych chtěl slyšet vysvětlení.“

„Jednoduše řečeno,“ odpověděla UI, „rozhodli jsme, že pochopení džainské technologie je důležitější než zadržení jednoho zločince, který ji čirou náhodou využívá. Skellor je jistě nebezpečný – každý separatista se střelnou zbraní je nebezpečný. Půjdeš po tom separatistovi, nebo po obchodu se zbraněmi? Odpověď zní, že prostě půjdeš po obojím, ale to druhé musí nutně dostat přednost.“

„Velice pružná analogie,“ řekl upjatě Cormac.

„Jsou tu i další faktory, jak jsem zmínil.“

„Tak pokračuj.“

„Mika Asselisová zanedlouho podstoupí rozsáhlou operaci, bez níž by zemřela. Až ji vykonám, umístím ji buď na podpůrné přístroje, nebo do hibernace, zatímco jedna z mých podmyslí bude odstraňovat zbloudilá, znovu dorůstající a možná mutující džainská vlákna. Kdyby byla na palubě *Jacka Ketche*, proběhlo by to podle stejného scénáře a vám by nebyla k ničemu.“

Když to Thorn slyšel, napadlo ho, jestli naléhání, aby nejel s Mikou, ale nalodil se na *Jacka Ketche*, byl tak dobrý nápad.

„Ale v tom případě nebude k ničemu ani vám,“ namítl Cormac.

„Po dobu pěti až deseti dnů, než vyvinu a vyrobím nanorobotické T-buňky schopné vyhledávat a likvidovat veškeré zbývající džainské struktury v jejím těle. Jistě, Jack by takové nanoboty mohl aplikovat také. Ale vaše pátrání po Skellorovi – zahájené na Viridianu – se s největší pravděpodobností bude odehrávat na hranici nebo úplně mimo Řád, nemám pravdu?“

Cormac se znepokojeným výrazem přikývl.

Jeruzalém neúnavně pokračoval: „V tom případě je pravděpodobnost, že bych vám mohl dopravit médium obsahující

tyto nanoboty, velmi malá, neboť by to muselo proběhnout přes runsiblovou síť.“

„Ano, dobře.“

„Je také dobré mít na paměti jednu věc: samotná Mika Asselisová si myslí, že bude na mé palubě zaměstnána užitečněji.“

Cormac zůstal zticha. Založil si ruce na prsou a jeho mrzutý výraz postupně přešel v nicneříkající.

„Děkuji ti za vysvětlení,“ řekl chladně.

Hlava přikývla, pak pomalu couvla a zmizela. Nakrátko se znovu objevil uroboros, jako volací znak, pak se vytratil i on.

Po odmlce se Cormac obrátil k Thornovi. „Mičinu prognózu jsi slyšel, takže stejná bude pravděpodobně za pár dnů platit pro tebe.“

Thorn se narovnal a musel se přemáhat, aby sebou neškubl při bodavé bolesti v dolní části páteře. „Slyšel jsem to.“

„Můžeš přeletět člunem na *Jeruzalém*.“

„Co bych na té lodi dělal?“ zabručel Thorn. „To budu raději v hibernaci tady.“

Cormac přikývl a pak se otočil k lodnímu avatarovi. „Jacku, stáhni nás do podprostoru.“

Hvězdy a čerň okamžitě zmizely v hluboké šedi a Thorna i tentokrát zamrazilo z toho zvláštního pocitu tahu, podle něhož poznal, že jsou na cestě.

„A zatímco jsme tady,“ pokračoval Thorn, „můžeme se podívat, co nám řekne naše mrtvá separatistka, Jacku.“

Thorn trpěl bolestmi, ale nadchlo ho, když se dozvěděl, že tato loď má vlastního ducha. Díval se, jak vzduch mimo salón prořízla linie deformace. Jackův automat se s cvakáním a řehtáním vypnul, hlava mu sjela dolů a lesk pod brýlemi pohasl. Pro UI zřejmě bylo příliš náročné udržovat současně jak automat, tak projekci Afran, která se teď objevila.

Nebyla to žena, kterou Thorn znal z obrázků. Ta byla arogantní, zlostná, otrávená tím, že už nemůže bojovat… jinými slovy, lidská. Tato Afran byla něco úplně jiného.

Byla nahá, ale Thorn bez ohledu na to pochyboval, že původně jí bylo přes průsvitné maso vidět kosti. Byla bezbarvá a vlasy měla

dlouhé a bledé, zatímco Thorn si pamatoval, že byly hnědé; její pleť byla bílá jak mléko, zatímco předtím měla lehce asijský odstín; a její oči byly démonicky černé, jako by ani neměla zornice. Thorn mohl jen hádat, jestli je to výsledek nějaké zvláštní marnivosti, protože když se objevila takhle, určitě mohla být vším, co si zamanula. Kromě toho se vznášela jako mrtvola v hluboké vodě a její vlasy a paže se pohybovaly sem a tam, jako by jimi pohybovaly nestálé proudy. Bylo slyšet také zvuk podobný jemným větrným zvonkům nebo chichotání a vzdálené steny.

„Ahoj, Afran.“ Cormac došel na kraj koberce.

Otočila se a zaostřila pohled na agenta, Thorn ale věděl, že to všechno je iluze – viděla by ho kamerovýma očima, které by jí Jack poskytl. Thorn se podíval na Ganta, odstoupil od lampy a postavil se vedle Cormaka. Zvědavost v něm narůstala, hustá a těžká jako džainské uzliny, které už tam byly.

„Ahoj, agente,“ odpověděla Afran.

Cormac se cítil rozpačitě. Roztáhl ruce, jako by ty rozpaky chtěl obsáhnout, pak je dal k sobě a přešel přímo k věci.

„Řekla jsi mi, že Skellor loví draky,“ začal. „Ale asi se nespletu, když budu předpokládat, že nemluvíme o těch, kteří mají křídla a chrlí oheň.“

„Draci a mosazňáci,“ odvětila Afran a zaklonila hlavu, jako by se smála, nebo ji něco bolelo. Thorn si všiml, že nějakou barvu přece jenom má – vnitřek jejích úst byl jasně červený.

„O tom mosazňákovi vím. Skellor teprve nedávno posbíral, co na Viridianu zůstalo z pana Jeřába, proto tam teď míříme a doufáme, že se nám podaří zachytit jeho stopu. Víš, co bude jeho další cíl?“

„Draci.“

Vypadalo to, jako by Cormac žvýkal něco hořkého. „Ale kde je najde?“

„Dej mi tělo,“ řekla Afran.

Cormac pomalu přikývl. „Ano, udělám to, až si budu myslet, že už nic nezatajuješ. Nebo mám možnost nechat Jacka, aby tvou mysl rozebral kousek po kousku a dopátral se tak toho, co chci. Ale jestli

půjdeme tou cestou, nejsem si jistý, jestli mi bude stát za to chtít po něm, aby ji zase složil zpátky.“

„Kruté,“ sykla Afran.

„Jsi jenom postradatelný záznam, ale co je důležitější, jsi zločinec odsouzený k trestu smrti.“

Thorn se nad tím zamyslel. Ještě ne tak dávno byla vina mozkového záznamu sporným bodem právnických diskusí. Teď se na všechny záznamy vrahů pořízené po spáchání vraždy vztahoval stejný trest.

„Už jsem zaplatila.“ Při těch slovech se Afran změnila v několika sekundách zestárla o sto, tisíc let, stala se čímsi pokrouceným, co ze všech stran zachvátily plameny.

Cormac si toho divadla nevšímal a zeptal se: „K čemu chtěl Skellor rozbitého golema s kovovým povrchem?“

„Dělá mu to radost… zlobil se, když jsem se mu vysmívala… spálil mě.“

Afranina klamná podoba znovu omládla – plameny ve vzduchu kolem ní uhasínaly.

„Podle toho, co jsem viděl, nemám pochybnosti o tom, že dokáže pana Jeřába postavit znovu. Ale proto, že mu to *dělá radost?*“

„Dělá mu to radost. Udělej mu radost. Miluj ho.“

„Víš, kam má namířeno z Viridianu?“

Thorn si všiml, že Afran znovu zestárla a pak v mžiku omládla. „Dokončení… symetrie… esteticky příjemné.“

„Odpověz mi na otázku: kam má namířeno? Kde je ta koule Draka, kterou loví?“

„Miluji tě miluji tě miluji tě…“

Afran oscilovala mezi extrémním stářím a pubertálním věkem a ohnivé kolo ji nadále obklopovalo.

Cormac se otočil k Thornovi s Gantem. „*Vy* byste se na něco nechtěli zeptat? Třeba z ní dostanete něco, co dává smysl.“

Gant promluvil: „Co ti udělal?“

Afran se teď vznášela metr nad podlahou. Její pohled sklouzl dolů k němu.

„Skellor,“ zasyčela. Pak se v ní něco zlomilo. Zvrátila hlavu dozadu a otevřela rudá ústa. Vyrazila ze sebe kvílení, které v pravidelném intervalu stoupalo a klesalo, a začala od nich klouzat pryč. Tento pohyb se náhle zrychlil. Prosvištěla nad palubou. A zmizela za neviditelnou stěnou.

„Nějaká jiná otázka by možná byla lepší,“ nadhodil Thorn.

„Řekla, že *zaplatila*,“ odpověděl Gant a podíval se přímo na Cormaka.

„Rozumím,“ řekl Cormac, chladně analytický. „Co by bylo možné s člověkem dělat, kdybys mohl ovládat funkce jeho těla na nanoskopické úrovni? Nervy, kůže, kosti a svaly by se daly obnovovat zároveň s tím, jak by byly ničeny.“

„Řekla, že ji spálil,“ dodal Thorn. „Zajímalo by mě, jak dlouho to trvalo.“ Škubl sebou. Bolest nebyla něco, k čemu by v tu chvíli dokázal mít rezervovaný postoj.

Cormac se otočil a zadíval se na zeď – na šedou prázdnotu. „Jacku, neměli bychom ji vymazat?“

„Rozhodnutí je na vás, ale já bych to nedoporučoval,“ odpověděl odhmotněný hlas UI. „Hodně vytrpěla, ale s vynaložením jistého času a úsilí je možné ji obnovit. Může o Skellorovi mnoho vědět a mnohému rozumět.“

„To může být bez Miky něco, co budeme zoufale potřebovat,“ řekl agent.

„Jestli si nebezpečí plně uvědomuješ, pak tě nemůžu odrazovat,“ řekl Anderson. Věděl, že to, jak po něm jde sestra zabijáka, Tergalovu fascinaci jedině zvýší. Vcelku o nic nešlo: nebezpečí, které Unger Salbeková představovala, chlapce ničím neohrožovalo.

Golgota byla teď napravo od nich a před nimi četné stezky, které se proplétaly Písečnými věžemi. Nebyla to obvyklá trasa, kterou se z města odcházelo – ta byla na druhé straně – ale Anderson doufal, že se tak vyhne setkání se Salbekovou sestrou. Původně měl v úmyslu odejít z dolního města přímo pod plošinu, ale Laforge mu to rozmluvil, poněvadž oblast Věží pod Horním městem se hemžila nepříjemnými tvory – z nichž někteří byli možná lidé. Tady byla zem

holá až na občasné sulerbany s dřevnatými okružími a podpěrami, které tam stály jako zkamenělí trpaslíci v rozedraném oděvu. Barevný písek, který z vrstev odnesla eroze, udusalo množství nohou, jež tu prošly, do směsice neurčité šedi.

Anderson zvedl dalekohled, otočil se na stranu a zahleděl se na golgotské Horní město. Jeho dvoukilometrová plošina nespočívala jen na samotných kopcích, ale podpíraly ji také ocelové pilíře a obloukové nosníky. Ve stínu, jenž tak vznikal, byl mezi roztroušenými kulatými obydlími zbudovanými ze spojeného písku pohyb. Horní město s rovnými věžemi, dómy a vížkami připomínalo pozemské město, které Anderson kdysi zahlédl na starém obrázku. Přejel dalekohledem, aby si prohlédl kopce přímo před sebou. Všiml si sesuvů, které určitě způsobily nedávné otřesy, a nad nimi rozeznal tu a tam zlověstnou siluetu zabouna, jak poskakuje po vysokých pískovcových stěnách nebo mezi jeskyněmi do nich vyvrtanými. Byli ještě malí, ale i tak bude nejlepší držet se bezpečně uprostřed stezek.

„Musel sis už někdy poradit se zabounem třetího stadia?“ zeptal se znenadání.

„Třetí stadium není,“ odpověděl Tergal.

„Jistě, v oblastech, odkud pocházíš, je jich málo, ale tam, kam máme namířeno, zas tak vzácní nejsou.“ Anderson ukázal prstem. „To všechno je první stadium – o málo víc než nymfy. Většinou loví v jeskyních a mají za tím účelem krmící hlavu vybavenou drtícími kusadly s výsuvnými tykadly, deset noh připevněných párově na články těla, které se mohou nezávisle otáčet, a přestože dokážou zabít člověka, nedorůstají víc než do metrové délky. Také mají podobně jako jejich dospělí příbuzní možnost rozdělit se na dva, ale není to nutné, protože se nerozmnožují.“

„Já vím, co jsou,“ namítl Tergal a věnoval Andersonovi nechápavý pohled.

Anderson přesto pokračoval: „Přibližně po dvou letech se v písku obalí cystou a promění se v druhé stadium. Přední článek se zavine a splyne v hlavu pro příjem potravy, dvě připojené nohy se změní na krunýřové pily pro zpracování větší kořisti mimo písečné jeskyně – kořisti, kterou teď vidí, protože současně získají úhlednou trojici

složených očí. Také jim naroste zavrtávací kladélko, které mohou použít pro vstříknutí ochromující látky. A v této fázi narostou do délky kolem dvou metrů.“

Tergal něco zabručel a pak si v sedle poposedl. „Co je to kladélko?“ zeptal se.

„Trubice pro kladení vajíček, která vyčnívá ze zadního konce dospělého zabouna.“

Tergal se k němu otočil. „Tak vidíš: ‚dospělého zabouna‘, proč tedy mluvíš o třetím stadiu?“

„Protože *existuje*.“ Anderson vzal do úvahy všechno, co se během svého putování dozvěděl, a všechno, co věděl o zabounech a jejich životních cyklech. Jednou o tom všem napíše knihu, aby rozhojnil sbírku uchovávanou v Rondurské knihovně – ale to musí zatím počkat, když je toho ještě tolik k vidění. Uchváceně pokračoval: „Ve druhém stadiu, jak víš, se tvor pro účely páření rozdělí: každá polovina používá k pohybu čtyři nohy. Zadní část může odejít a vyhledat ke spáření zadní část jiného zabouna, zatímco konec, který přijímá potravu nebo loví, pokračuje ve svém snažení – obě části spolu nadále komunikují nízkofrekvenční biovysílačkou. Když se po spáření znovu spojí, celý tvor naklade vajíčka do jeskyně nebo do díry, do níž vhodí ochromenou kořist. Nymfy – zabouni v prvním stadiu – se pak vylíhnou a krmí se touto uchovanou potravou. Po mnoha letech – a z důvodů, na které jsem zatím nepřišel, se tvor ve druhém stadiu znovu obalí cystou a promění se ve třetí stadium. Ti kladou vajíčka podobným způsobem, vylíhnou se z nich ale zabouni druhého stadia.“

„A jak tedy vypadají ti tvorové ve třetím stadiu?“

„Jsou samozřejmě větší. První, kterého jsem zabil, byl třímetrový. Místo obvyklé kamufláže v barvě písku měl tmavě šedý krunýř a vedle hlavy mu vyrazil další pár končetin tvořících štípací paže, které fungovaly přesně jako ta prorážecí sekera, kterou u sebe nosíš. A samozřejmě teď běhal po šesti nohách. To udělal on.“ Anderson ukázal na okraj krunýře svého písečného kance, kde byly dva velké průrazy vyplněné pavučinou epoxidových pásků, které se normálně používaly k obalení noh písečných kanců. Tergal si toto poškození

mlčky prohlédl a pak vyjel zrakem nahoru k podlouhlému pouzdru připevněnému výš na krunýři.

„Jak jsi ho zabil?“

Anderson mávl rukou směrem k pouzdru. „Tím ne – to jsem získal až později. Tenkrát jsem své řemeslo ještě pořádně neuměl, tak jsem použil mušketu. Naštěstí toho tvora zajímal spíš můj dopravní prostředek než já, a u toho zůstal, i když jsem mu do chřtánu pálil kulku za kulkou. Paličákovi se zatím podařilo strčit krmící hlavu pod něj a prokousat se mu až na vnitřnosti. Rozmnožovací část se při tom odtrhla a odběhla po dvou nohách – vůbec nevím, jak skončila.“

Anderson si všiml, že Paličák k němu při tomto rozhovoru otočil jedno oční tykadlo, které předtím vystrčil ze své smyslové hlavy, když se na dohled objevili zabouni. Zdálo se, jako by písečná kanci po kontaktu s několika generacemi lidí začínali rozumět jejich řeči. Ironií bylo, že když svým jezdcům porozuměli úplně, často je opustili a zamířili do pustiny.

Anderson pokračoval: „Kdyby zaútočil přímo na mě, moc bych toho nesvedl – vyloupl by mě z tohohle brnění, jako by jedl písečnou ústřici.“

S očima upřenýma do stínu, který ležel mezi Písečnými věžemi, se Tergal nervózně zeptal: „Takže bychom tady na takové tvory mohli narazit?“

„Je to rozhodně možné. A taky se může stát, že narazíme na druna, apeka, nebo dokonce na *čtvrté* stadium zabouna.“

„Apekové se vyskytují jen v blízkosti jezer,“ namítl Tergal. „A druni buď vyhynuli, nebo jsou mýtus. Pokud jde o čtvrté stadium zabouna, takový mýtus jsem ani neslyšel. Nepřipravil náhodou jeden takový tvého kance o pařát?“

„Ne, ten mu sebral jeden apek u Cooderova jezera v Bravenci. Kresby zabounů ve čtvrtém stadiu – a drunů – jsem osobně viděl, ale nesetkal jsem se s nikým, kdo by na ně narazil.“

„Což nejspíš potvrzuje, že neexistují.“

„Anebo není mnoho těch, kteří přežili a mohli o tom vyprávět.“

Uvítací výbor tvořili technici, kteří pracovali v přistávací věži, a když uviděli, jak za Skellorem kráčí pan Jeřáb, náhle se rozhodli věnovat jiným úkolům. Všiml si, že mají superky Drakocorpu, a usoudil, že je poslal ten jasný bod v superkové síti, aby tohoto nového návštěvníka odhadli. Přestal si jich všímat a pokračoval v chůzi k bezpečnostnímu oblouku, který se klenul přes uličku vedoucí do středu věže. Oblouk měl upozornit staniční UI na každého, kdo by vstupoval se smrtelnými biologickými zbraněmi nebo se zbraněmi schopnými narušit konstrukci stanice jako takové. Skellor nechtěl vědět, jaký závěr by si mohl udělat o něm nebo o Jeřábovi, a tak se před ním zastavil a přitiskl ruku na bílý eloxovaný povrch zařízení. Džainská nanovlákna si z jeho dlaně našla cestu molekulárními skulinami v kovu, rozbujela se, napadla optické kabely a našla podle nich řídící podmysl.

Tato mysl si napadení uvědomila příliš pozdě. Skellor ji odřízl a napojil se na ni, vymazal jí okamžitou paměť a nahradil ji takovou, která obsahovala, jak bezpečnostním obloukem prošel jeden neškodný člověk. Druhou rukou pokynul panu Jeřábovi, aby šel napřed. Potom vyloupil z podmysli informace o stanici a jejích obyvatelích, pozdržel její náběh o několik sekund a teprve pak ruku odtáhl. Vlákna se natáhla, odtrhla a smrštila se, jako by dlaň předtím namočil do sirupu. Sám prošel obloukem, a když se ohlédl, všiml si, že dva technici ho pozorují. Nebudou mít ani ponětí o tom, co udělal, ale určitě poznají, že něco udělal, protože detekce velkého ozbrojeného golema nespustila žádný poplach.

Za obloukem končila dlouhá vysoká chodba, osvětlená světelnou pavučinou vsazenou do stropu u ústí padací šachty. Skellor prošel kolem Jeřába, který nahlížel dolů do šachty, postavil se vedle něho a prostudoval si ovládací panel. Zvolil ‚Hlavní halu' a udělal krok vpřed. Jak klesal, podíval se nahoru a uviděl, že Jeřáb si při vstupu do šachty přitiskl ruce shora na hlavu, jako by čekal, že mu to odvane klobouk, ale irisovité gravitační pole ho pevně uchopilo bez prudkého závanu větru.

Po vystoupení z šachty se Skellor rozhlédl po velkém otevřeném prostoru vydlážděném dlaždicemi se slídovým efektem. Vysoký

strop podpíraly baňaté pilíře připomínající Bradbury Hotel na Zemi, světelná pavučina táhnoucí se přes strop mu dodávala iluzi hloubky. V tomto širém prostranství byly rozmístěny sedací zóny, stromy všech možných druhů rostoucí v malých ohrazených zahradách, bary a otevřené restaurace, všude po stranách, mezi mnoha výstupními tunely, svítily výlohy obchodů. Přímo uprostřed, na kruhovém trávníku obroubeném leštěnými acháty, rostl obrovský baobab, pod jehož nízkými větvemi lidé odpočívali nebo pořádali pikniky.

Skellor si okamžitě všiml, že mnozí lidé si jeho a pana Jeřába prohlížejí. Netrápil se tím – uzel sítě Drakocorpu nedostane na patřičnou reakci čas. Zavřel oči a pomocí nástrojů, které si v těle vypěstoval, zmapoval sílu signálu v celé stanici. Znovu vytvořil virtuální kouli, přidal plán stanice, který si vzal z podmysli, a zdeformoval kouli tak, aby ji na něj nasadil. Ústřední svítící bod byl před ním, vlevo nahoře. Zamířil k příslušné chodbě. Jeřáb mu byl v patách jako doktor Stín.

Chodba kruhového průřezu, osvětlená stejně jako ostatní, měla po okrajích slídové podlahy barevné čáry, podle nichž se mohli orientovat ti bez superek. Skellor zkontroloval plán a zjistil, že bude muset použít další padací šachtu, která vede do horního patra. Kolem ústí této šachty okouněli lidé se superkami Drakocorpu.

Reakce na sebe nenechala dlouho čekat. Skellor nejdřív upozornil pana Jeřába a pak v sobě vyvolal uložený virový program, který použil na palubě *Occamovy břitvy*. Jelikož už nebyl součástí velké džainské struktury ani řádové bitevní lodi, neměl přenosovou kapacitu, kterou použil v soustavě Masady. Na *Břitvě* stačilo, aby se dotkl libovolné superky od Drakocorpu, kterou měl na sobě některý ze separatistických vězňů, a ovládl je všechny – jenže to byla vznikající síť, ve které zatím žádný jednotlivec nezískal převahu. V masadské soustavě musel převzít nadvládu prostřednictvím hierarchy, který byl zároveň tím, kdo ovládal superkovou síť, což udělal vyloženě silou a přenosovou kapacitou vysílačů dostupných na *Occamově břitvě*. Tady se musel řídící superky Drakocorpu dotknout a tušil, že pokud se bude chtít dostat k jednotlivci, který ji má, zanechá za sebou krvavou stopu.

Když k padací šachtě došel, sedm lidí se k němu otočilo. Lehce je propátral skenerem a zjistil, že všichni jsou ozbrojení. Všiml si, jak se připravili na pana Jeřába: dva z nich měli ruční AFZ a další odpalovač minigranátů. Ale oni sami žádné skenovací zařízení neměli a reagovali pouze na to, co viděli: člověka a obyčejného, i když velkého golema s kovovou kůží.

Jeden z nich postoupil dopředu; kočkodapt mužského pohlaví s hřívou a očima kočkovité šelmy. Zašklebil se a ukázal ostré zuby.

„Vítejte v *Rubínovém oku*," řekl. „Možná byste nám mohl vysvětlit, jak jste se dostali na palubu, aniž by ostraha zaznamenala *jeho*." Ukázal na pana Jeřába.

Skellor se zastavil. Tento muž měl u sebe AFZ; Skellor si rovněž všiml, že v kapsičce připevněné na opasku má superku od Drakocorpu. Určitě si mysleli, že ostraha stanice na něho nezareagovala proto že je agent Řádu. Propojil se s mohutným golemem, aby mu vydal instrukce, a pak uviděl, že to není třeba. Jeřáb si od něho už vzal výsledek skenování a byl připraven jednat.

„Z jaké pravomoci se na to ptáte?" zeptal se a postoupil o krok blíž.

„Z pravomoci Nalena, který spravuje tuto stanici bez ohledu na to, co si snad myslí Řád." Muž vytáhl z nafouklého kabátu svou AFZ a podržel ji u boku. „A Nalen by se s vámi chtěl setkat – ale za dodržení přiměřených bezpečnostních opatření."

Bezpečnostní opatření… Ten muž tím myslel, aby si Skellor vzal superku Drakocorpu a vystavil se tak Nalenově kontrole. Možná by toho spojení mohl využít k vypuštění viru, ale také bylo možné, že ho Nalen odrazí. Bude to muset jít tou krvavou cestou. Pan Jeřáb se pohnul ještě dřív, než Skellor vydal rozkaz.

Muž neměl čas na to, aby zvedl zbraň. Jeřáb se kolem něho přehnal s praskavým zvukem, který mohl vyjít z golemova oděvu – tak byl ten pohyb rychlý – ale pravděpodobnější bylo, že vyšel z mužova krku. Muž zůstal ještě sekundu stát – ve tváři nechápavý výraz, jak mu hlava klesla, protože ji roztříštěný krk nedokázal udržet. Jeřáb udeřil dalšího muže s AFZ takovým způsobem, že ho to zvedlo z podlahy. Muž řval, jak se velká mosazná ruka otáčela v

krvavé bažině pod jeho hrudním košem. Skellor postoupil dopředu, aniž při tom nějak zvlášť spěchal, a uviděl, jak se ten, který je vyzbrojený odpalovačem, otáčí a míří zbraní zpod svého dlouhého pláště. Vystřelil – ve stejném okamžiku, kdy Jeřáb natočil do dráhy střely oběť, kterou držel. Exploze změnila křičícího muže v cosi potrhaného a krvavého. Jeřáb mrštil to, co zůstalo, po muži s odpalovačem. Druhý muž zaječel, jak se z toho snažil vymotat. To už byl Jeřáb u něho, odpalovač mu sebral, otočil jej a prohnal jej skrz jeho tělo. Ve chvíli, kdy muže upustil, se otočil a hřbetem ruky zasáhl útočníka za sebou – ženu – z něhož se v okamžiku stala žena bez hlavy metající vzduchem přemety stranou. Druhá žena vytáhla zbraň a namířila na Skellora.

„Řekněte mu, ať přestane."

Skellor se usmál, zavrtěl hlavou a zmizel.

„Do prdele! Do prdele!" vykřikla žena a opakovaně vystřelila do místa, kde předtím stál. Pak zbraň zmizela, jak ji ženě něco vytrhlo, načež z boku vyšel jediný výstřel, který jí proděravěl tvář a ustřelil zadní část hlavy. Dva zbývající lidé, muž a žena – oba oblečení do kombinéz runsiblových techniků – začali couvat. Pálili při tom po panu Jeřábovi a zoufale volali do superek o pomoc. Jeřáb k nim urychleně vyrazil, ne proto, že by způsobovali nějaké škody jemu, ale spíš kvůli dírám, které dělali do jeho kabátu. Když se k nim dostal, popadl je oba za hlavy a praštil jimi o sebe. Jeho ruce se setkaly, dlaň na dlaň, v čvachtavé explozi.

Skellor se znovu objevil vedle Jeřába. „Působivý výkon, pane Jeřábe," prohlásil.

Jeřáb si z přední části kabátu seškrábal větší cákance mozku a kusy kostí. Jak tam stál, odhalený mosazný povrch ztmavl vypuzenými džainskými vlákny – a několik sekund nato spáleniny a díry z jeho kabátu zmizely. Dokonce i krev vybledla, jako by ji něco vysálo. Jeřáb se podíval dolů, oklepal kus lebky ze špičky své boty a ponechal slova bez odpovědi. Skellor v něm zapátral a s ohledem na to, co našel, se zamyslel nad tím, jestli by Jeřába neměl tady a teď zničit. Část džainské struktury uvnitř golema se už vymkla jeho kontrole, proto ji Jeřáb mohl použít takovým způsobem. Ale nakonec

Skellor ruku zadržel a vložil dovnitř program, který ho měl upozornit, pokud by golem ovládl další část té struktury. Pan Jeřáb byl ve svém oboru přece jen moc *dobrý*.

Skellor se otočil, vykročil k padací šachtě, a aniž se obtěžoval použít panel nebo gravitační pole, které mohl mít pod kontrolou Nalen, sáhl do ní a chytil se servisního žebříku. Než ho Jeřáb následoval, prudce se shýbl, sebral kus lebky, který předtím setřásl z boty, a zadíval se na něj. Zemřeli všichni, takže podle své deformované logiky nemohl získat hmotnou ikonu. Odhodil úlomek lebky stranou a vlezl za Skellorem do padací šachty.

8

Lidská mysl funguje v mozku, který má podobu uniformně velkého kusu masa. Mysl UI funguje ze schránek, kterých je tolik a jsou tak rozmanité, jak se liší mysli v nich obsažené. Základní golemová mysl je uložena v ‚mozku' tvořeném kosočtvercovým krystalem o velikosti pěsti, který je opletený supravodivými nanovlákny, mikrooptikou, miliardami polovodivých vrstviček, přívody energie a chladicími hadičkami. Zhruba odpovídá lidské mysli, je však eidetický a funguje desetkrát rychleji, i když jej omezují antropomorfické emulační programy. Podle starého systému určování mají golemové IQ kolem 150. Ale takové metody měření dnes prakticky nemají význam, protože golema je možné upgradovat a se superkami a síťovým připojením může i ten kus masa překonat omezení, která na něj uvalila evoluce. Lidskou mysl je rovněž možně nahrát do křemíku – může se stát UI – a pokud je pravda, co se říká, UI je možné nahrát do lidského mozku. A nakonec se obtížně zjišťuje, co vlastně měřit.

Úryvek z Jobsworthova projevu

Dokončení… symetrie… esteticky příjemný.

Cormac zhoupl nohy z postele dolů, zanadával a vstal. „Jacku, vytáhni nás z podprostoru a navaž komunikační spojení prostřednictvím runsiblové sítě."

UI se nad rozkazem nepozastavila a Cormac okamžitě ucítil zakymácení, dezorientaci, jak se *Jack Ketch* vynořil v reálném prostoru. V prvním okamžiku ho napadlo, že někde na lodi je vadné clonění, protože to, co právě cítil, bylo skoro až bolestivé. Pak si uvědomil, že to možná není pravdivé vysvětlení; ten pocit byl pravděpodobně čistě jeho. Že by se stával přecitlivělým jako někdo,

kdo byl příliš dlouho vystaven vlivu alergenů? Zapudil tu myšlenku – pro tento okamžik.

„Tak, prohledej síť a lokalizuj sparkindského golema jménem Cento.“

„V souvislosti s naší současnou misí?“ zeptal se Jackův hlas. Zněl neutrálně.

„Symetrie – ty to nechápeš? Když to řekla, myslel jsem, že mluví metaforicky, mlhavě, ale to, co říkala, se ve skutečnosti týkalo něčeho konkrétního. Aby Skellor dokončil pana Jeřába, aby ho udělal symetrickým a esteticky příjemným, potřebuje něco, co má Cento.“

„Skellor… se svými technickými možnostmi? Klidně by mohl zkonstruovat ruku, aby byla zrcadlová k té, kterou už Jeřáb má.“

„Ano, to by mohl, jenže přes všechnu tu všivou džainskou technologii a krystalickomatricovou UI platí pro Skellora jedna věc, na kterou se nesmí zapomínat.“

„Na kterou věc se nesmí zapomínat?“

„Že je to absolutní grázl.“

„Dotaz: *slabina*?“

„Dřív ano – nedokázal zkrotit svou škodolibost. A teď mi řekni, co právě teď dělají Thorn a Gant a proč se kurva bavím s jednou z tvých podmyslí?“

Po dlouhé odmlce odpověděl Jackův známější hlas: „Za to se omlouvám – byl jsem zaneprázdněn jinde. Gant čeká před ošetřovnou. Thorn bohužel zkolaboval, když jsi spal, a podstupuje právě teď operaci, která má mycelium odstranit.“

Cormac se začal oblékat. „Proč mi to nikdo neřekl?“

„Neřekl jsem vám to proto, že by se tím nic nezískalo. A Gant měl asi jiné starosti – třeba svého přítele oživovat a pak ho odnést na ošetřovnu.“

Není třeba být nedůtklivý, odpověděl síťovým připojením Cormac a přistoupil ke dveřím své kajuty. Pak, když zamířil k padací šachtě, se s Jackem spojil na nižší úrovni, aby se pokusil získat vizuální kontakt s místem, kde operace probíhá.

Och, byl jsem obeznámen s touto vaší novou schopností.

Cormac zaklel, když UI jeho pokus odmítla skoro až fyzickou silou.

Chci jen vědět, co se děje.

Jack odpověděl palubním rozhlasem: „Patran Thorn v této záležitosti projevil jistou potřebu soukromí a bude je mít. Kdyby byla ohrožena bezpečnost, nebo kdyby tento postup měl nějakou spojitost s probíhající misí, byl by vám umožněn plný přístup.“

Cormac došel k šachtě a u ovladače zaváhal. Překvapilo ho, jaké si o Thorna dělá starosti a jak naléhavě cítí potřebu být u něho. Ale potlačil to. Thorn byl opravdu v nejlepších rukou – pokud to ruce byly.

Cormac řekl nahlas: „Dobře, informuj mě o vývoji, ale Gantovi řekni, že ho chci na můstku. Jak jsi na tom s tím pátráním?“

„Provádím. Potrvá pravděpodobně několik minut, než dostaneme odpověď.“

„Co okamžitá komunikace?“

„Pouze když okamžitě víte, co přesně říct.“

Cormac zabručel a nastavil ovládání šachty tak, aby ho dopravila na můstek. Když z ní konečně vystoupil, ocitl se pod oblohou, která byla jen lehce poprášená hvězdami. Gant se tam přihnal hned po něm.

„Co se děje?“ zeptal se Gant.

Cormac si ho pozorně prohlédl. Voják měl lidskou mysl, ale nahranou přímo do krystalické matrice v těle golema, a Cormakovi vrtalo hlavou, jak opravdová je starost viditelná v jeho výrazu. Ale stejná pochybnost se přece dala vznést ohledně vyjádření emocí každého nefalšovaně živého člověka. Ve všech případech bylo důležité, co kdo *dělal*, ne co se komu honilo hlavou.

„Jak na tom je?“ zeptal se.

Gant zavrtěl hlavou. „Žije – ale brzy přejde do hibernace.“

„Vrátí se ti.“

Gant se zeptal, teď už bez výrazu: „Proč jsme vystoupili z podprostoru?“

„Symetrie,“ odpověděl stroze Cormac. „Skellor se vydal pro Jeřábovu chybějící paži – paži, kterou teď vlastní Cento.“

„Troufalé… *a* hloupé.“

„On by si nejspíš myslel, že je to jednoznačně v jeho silách a má to pod palcem.“ Cormac se otočil a rozhlédl se po můstku. Jako by na to reagoval, Jackův automat se vztyčil z křesla, se zvukem, jak když o sebe drhnou ozubená kola, a oči se mu zaleskly. „Jacku, chtěl bych si znovu promluvit s Afran.“

UI neodpověděla. Zato automat se prostě sesul, oči mu pohasly. Vzápětí prořízla vzduch vedle Cormaka čára a z nicoty se zjevila mladá Afran.

„Ví Skellor, že pořád… existuješ?“ zeptal se jí rovnou.

„Řekla jsem mu o tom světle – když už bylo pozdě.“

„Takže *ví*?“

Afran tam jenom visela, nereagovala na to.

Cormac potlačil nespokojenost. „Dobrá, nech to plavat. Byl si vědom toho, do jaké míry znáš jeho plány?“

„Nevěděl, jak moc jsem mu blízko, a když z *Occamovy břitvy* vystřelil můstkový modul, myslel si, že mě tam nechává. Schovala jsem se mu, ale zůstala jsem blízko. Blízko ve tmě.“

Cormac se otočil ke Gantovi, který se díval na jednu stranu salónu, kde se objevilo něco nového. Když tam Cormac zabloudil pohledem, uviděl, že Jack přidal do své tamní sbírky elektrické křeslo. Ušklíbl se. „Zkusme si nevšímat rušivých elementů.“

„Omlouvám se,“ řekl Gant a obrátil svou pozornost zpět.

Cormac se krátce odmlčel a pak pokračoval: „Předpokládejme, že o ní Skellor neví. Když odletěl v *Supici*, musel počítat s tím, že můstkový modul najdeme a pochopíme, že stále žije. Ale domnívá se, že nemáme ponětí o jeho cíli a úmyslech a naše šance ho najít jsou proto minimální. Měl by tedy dojít k závěru, že stačí, aby se vyhýbal povšechnému pátrání po něm v obrovském a stále se zvětšujícím objemu vesmíru.“

Gant řekl: „Nejspíš čeká, že si budeme myslet, že uprchl.“

„Přesně tak. Takže bude přesvědčený, že má k dispozici spoustu času a velký prostor, v němž může manévrovat – proto cítí, že si může *hrát*. Vidí se tak, že je velice mocná bytost, která může libovolně cestovat, bez rizika odhalení, uvnitř Řádu i mimo něj.

Vůbec ho nenapadne, že by mohl být vystaven přímému pronásledování.“

„A my nechceme, aby se to dozvěděl, protože pak by mohl utéct a někde se schovat.“

„Už mám informace týkající se Centa,“ ozval se Jack.

„Tak si je poslechněme,“ řekl Cormac a podíval se na Afran, která vypadala, jako by ji tento krátký výslech vyčerpal na smrt.

„Golem byl vyslán na jednoduchou misi, která měla potvrdit objev starého artefaktu, a od té doby s ním není žádný kontakt – to však není neobvyklé, protože trvalé komunikační spojení nebylo nijak zajištěno. Sektorová UI se od té doby marně snaží navázat kontakt s nosnou lodí.“

„Nosnou lodí?“ zeptal se Gant.

Jack pokračoval: „Na místo nálezu artefaktu byl vyslán přistávací člun v podprostorovém nosiči. Obojí je soukromým majetkem archeologické nadace; obojí je staré více než dvě stě let a není to vybaveno UI. Přistávací člun kromě toho, že nemá podprostorové motory, nemá ani podprostorový vysílač.“

„Jacku,“ řekl Cormac, „zapomeň na Viridian a odvez nás tam. Myslím si, že tam najdeme čerstvější stopu.“ Zadíval se přes místnost k elektrickému křeslu. „A Jacku, musíš víc mezi lidi.“

* * *

Pruhy magmatu na trupu průzkumného člunu ve vzduchoprázdnu zářily, jak chladly. Nosná loď, která visela v prostoru před ním jako obrovská železná matka – s dírou uprostřed tvarovanou tak, aby mohla přijmout spíš klín průzkumného člunu než závit nějakého obřího šroubu – už vychladla. Cento připouštěl, že něco takového čekal, a analyticky zkoumal pohledem díru proraženou v boku nosiče a paprskovité stříkance roztaveného kovu kolem ní. Buď měla Skellorova loď kinetickou zbraň, nebo ten chlap popadl nějaký kus suti, který se touto soustavou pohyboval, a mrštil jej po lodi. Výsledek byl to jediné, co bylo momentálně důležité: všechny systémy byly mrtvé a nezdálo se pravděpodobné, že by se plavidlo dalo ještě někdy použít k převážení lodí podprostorem. Cento přesto

navedl člun do kotvícího otvoru. Tři z deseti automatických zámků zapadly a člun byl nasazen na přechodovou komoru a systémy doplňování paliva a dobíjení, ale jinak jeho přílet nedat podnět k žádné aktivitě. Cento si odepnul popruhy a přesunul se do zadní části plavidla. Teď alespoň nemusel bojovat s gravitací.

Přechodová komora maličkého plavidla se propojila s komorou nosné lodi, ale dveře lodi se neotevřely, přestože byly napájeny nezávislým zdrojem energie. Systém, který je ovládal, byl dost inteligentní, aby poznal, že v člunu není žádný vzduch, ale zároveň nebyl dost chytrý, aby mu došlo, že jeho jediný pasažér dýchat nepotřebuje. Cento se zdržel toho, aby v mezích svých možností napodobil zklamání, vrátil se do pilotní kabiny a znovu zapnul počítač. Prostřednictvím obrazovky ho úslužně informoval, že v člunu není žádný vzduch, ale on si může vybrat z několika možností.

„Krám pitomý," vytvaroval ústy ve vakuu a dal příkaz počítači, aby člun znovu napustil vzduchem. Pak se vrátil do přechodové komory, aby několik dlouhých minut počkal, než se komora nosiče otevře. Když se dveře odmítly otevřít i potom, tentokrát proto, že vzduch nebyl uvnitř nosné lodi jako takové, hlasitě zanadával a šel zjistit, jaké nářadí by mohl potřebovat. O tři hodiny později se přes dveře konečně dostal.

Vnitřek nosiče sežehl oheň, který výbušný náraz prohnal prstencovitými průchozími tunely. Cento posouváním urazil tři čtvrtiny cesty kolem, až našel místo, kam těleso narazilo, a nahlédl do díry, kterou náraz do stanice vyvrtal. Skellorova muška byla obdivuhodně přesná. Ať už bylo tím tělesem cokoli, prorazilo to jeden ze tří vyvážených podprostorových motorů a vyřadilo to hlavní fúzní generátor. V jednom ohledu se Cento mohl považovat za šťastlivce: aspoň že generátor pouze vysadil a nevybuchl – v takovém případě by tady už žádná nosná loď nebyla. Dostal se přes jámu do průchozího tunelu za ní. Konečně došel k místu, které hledal – obyčejným posuvným dveřím – a udeřil do tence navrstveného kovu a izolace takovou silou, že dveře prorazil, aniž by jeho samotného odmrštila reakce pryč. Za chvíli se mu podařilo probourat dost velký otvor, aby mohl prolézt.

V místnosti byl terminál, holoprojektor a kamera, jakož i optické kabely vyvedené na vnější stranu lodi. Zdálo se, že tady nic poškozené není, ale Cento netušil, v jakém stavu je venkovní vysílač. Sáhl dolů, odtrhl zbylé cáry svého kosmického obleku a pak i podobně poškozenou syntetickou kůži. Tak dlouho šmátral ve svých útrobách, až našel stíněný napájecí kabel, sledoval jej až nahoru do hrudi a odpojil jej. Zrak se mu zakalil a pohyby se zpomalily, ale ne tolik, aby mu to zabránilo zastrčit kabel do univerzálního adaptéru pod terminálem. Displeje přístroje se okamžitě rozzářily.

S pomalou precizností zadal dotekovou sekvenci pro diagnostiku a krátce nato zjistil, že podprostorový přenašeč je dokonale funkční. Vyťukal na klávesnici zprávu, kterou chtěl poslat, a nanejvýš důležité souřadnice. Teď byl čas ji odeslat – a spát. Zadal přístroji, aby ji vysílal nepřetržitě, dokud neobdrží potvrzení o jejím přijetí. Stačil jen sáhnout dolů a pevně se chytit držadla vedle terminálu, než ho umělé vědomí opustilo – většinu jeho energetického výkonu totiž spotřebovával vysílač.

Karanténní kóje, kterou zabrala Mika, byla spolu s veškerým vybavením zničena v jedné z fúzních pecí *Jeruzalému.* Následně byla okolní oblast prozkoumána po molekulární úroveň a klasifikována jako ‚úroveň kontaminace 5'. Mika už věděla, že všechno, co se dostane do kontaktu s džainskou technologií, nemůže být už nikdy klasifikováno jako *čisté*. Seděla teď u pracovní stanice, kde prostřednictvím zástupce studovala mycelium z můstkového modulu, které UI udržovala při teplotě jen lehce nad absolutní nulou.

Zadívala se na obrazovku. „Jsou tady věci, které by se pravděpodobně daly nazvat jako pikotechnologie. Fakticky se většina z toho dá pouze extrapolovat, protože na přímé zkoumání nám chybějí přístroje."

„To není tak nemožné – stejná klasifikace platí i pro moje procesory na principu leptaných atomů," odpověděl odhmotněný hlas Jeruzaléma.

Mika pokývala hlavou a přešla k rámu pro částečné ponoření do VR, který byl jejím hlavním studijním nástrojem. Vešla do rámu

pozpátku a on jí obalil paže a nohy, nasadil rukavice a spustil kápi přes obličej. Ponoření tady bylo částečné, protože nezahrnovalo všechny její smysly, pouze zrak, sluch a hmat jejích rukou. Klidně by šla do úplného ponoření, pokud by někdy potřebovala k džainské technologii čichat – nebo s ní mít pohlavní styk.

Ve VR se náhle ocitla v obrovském prostoru pod rovnou bílou oblohou. Vedle ní se vznášely barevné krychle, čtyřstěny, koule a další euklidovská tělesa jejích hlavních nástrojů. Natáhla ruku, dotkla se jedné stěny sedmistěnu a rozbila jej na duhu z pyramid. Vybrala si modrou a řekla: „Obraz.“

Nanoskopický pohled, který studovala předtím na obrazovce, se před ní rozevřel jako pohoří. Pomocí manipulace s ikonou, již držela, a pak koulí, kterou si vybrala ze vzduchu, přenesla jedinou velkou molekulu, nesmírně ji před sebou zvětšila a původní pohled smazala. „Jen na molekulární úrovni mi práce na téhle zabere několik dní zpracovacího času, a až budu hotová, budu vědět jen to, čeho je schopná ona samotná, ne jak na sebe vzájemně působí s biliony jiných, z nichž se toto mycelium skládá.“

„Ano, je to jako zkoumání DNA.“

Mika pohlédla na stříbrnou hlavu bez očí, kterou pro své zpodobnění Jeruzalém nejčasněji používal. „*Horší.* U DNA aspoň víš, že její funkce zůstává na molekulární úrovní – o nic menšího nejde.“

Jeruzalém odpověděl až za okamžik: „Někteří by s tebou ohledně DNA nesouhlasili, ale to je diskutabilní. Faktem je, že se ti podařilo zjistit účel řetězce těchto molekul a vytvořit z nich mycelium, díky němuž jste Apis Chladič a ty přežili.“

„Z devětadevadesáti procent jsem celkový účel hádala od oka a nakonec jsem to stejně udělala špatně.“

„Přesto…“

Mika upřela pohled na obrovitou konstrukci: každý atom byl něco, co mohla vzít do ruky. Otočila malým virtuálním ovladačem a obří molekulu tak obrátila. Předpokládala, že některým lidem by složitost úkolu, který měla před sebou, nahnala strach, ale ona, navzdory svým slovům, při té představě cítila jenom vzrušení.

Mluvila už s dalšími vědci na *Jeruzalému* a zjistila, že mají do značné míry stejné pocity. Na palubě jich byly tisíce a každý z nich zkoumal jednu malou fasetu džainské technologie, jeden dílek trojrozměrného hlavolamu, zatímco Jeruzalém to všechno dával dohromady.

Mika zvolila červenou minci s uroborem na líci a spustila program vyvinutý UI, který prováděl virtuální analýzu. Jako by spadla síť, molekulu obklopila trojrozměrná soustava svítících čar. Program některé krychle vybral, vydělil atomové struktury, které obsahovaly, z hlavního tělesa, otáčel jimi ve vzduchu a chrlil vzorce a spousty dat jako hmyzí křídla popsaná piktogramy. Vedle ní vyjely z virtuální podlahy ploché obrazovky a začaly zobrazovat přicházející výsledky. Mika začala vybírat z oblouku barevných mincí s ikonami Covenu života a zpracovávat tyto výsledky vlastními programy. Tato procedura se opakovala. Testováním variant činnosti a obrovské palety environmentálních parametrů začala sondovat teoretickou funkci molekuly. Občas její teorie při virtuálních testech neobstály, občas přežily.

Jako mág obklopený viditelnými kouzly a vyčarovanými drahokamy pracovala rychleji a zužovala své ohnisko. Zjistila, že v oxidační atmosféře na sebe část atomové struktury váže kyslík – stejným způsobem jako barvivo typu hemoglobinu. Struktura následně fungovala jako katalyzátor, použila kyslík ke vpálení molekuly do každé pevné látky, jíž se dotkla. O několik hodin později Mika přišla na to, že atomy kovů v molekule vyvolávají v některých látkách ionizační proces, který proces hoření doplňuje. Jednoduše řečeno, viditelné množství této sloučeniny by fungovalo jako silná, stále aktivní kyselina. Ale zdálo se, že ani to nestačí. Když Mika viděla, co udělala s uhlíkem, ucítila vzrušení: jak si ničivě prokousávala cestu, přetvářela jej ve fullerenové trubičky. To bylo něco, co už znala z řádové nanotechnologie.

„Vrták a kladeč kabelů," řekla znenadání.

Jeruzalém, který předtím z její blízkosti tiše zmizel, se teď objevil znovu. „Ano, jedna část. D'nissan, Colver a Jamesová pracují každý na jiné části." S těmito slovy se vysoko nahoře objevily další silně

zvětšené molekuly, jako nějaké hrbolaté měsíce. „Molekula, kterou zkoumáš ty, nebude například fungovat ve vakuu. D'nissan objevil molekulu, která využívá jenom nanoskopickou ionizaci, živenou elektrickým proudem z hlavního těla džainské struktury, zatímco Colver našel metalofullerenovou trubici, která se provrtává mechanicky." Jak UI mluvila, každá popisovaná funkce se krátce objevila stranou, znázorněná ve VR, a pak zase zmizela; Jeruzalém tak naznačoval, že výsledky bádání jejích kolegů jsou jí k dispozici, pokud si je vyžádá.

„A co Jamesová?" zeptala se bezmyšlenkovitě Mika, pak si uvědomila, co řekla, a zaradovala se, jak přirozeně ta otázka z jejího jazyka splynula.

„Susan Jamesová našla molekulární strukturu, která se podobá té tvé, ale klade optická vlákna angstromové šířky uvnitř větších fullerenových trubic z legovaného uhlíku, který sám o sobě funguje jako supravodič."

Mika ohromeně zírala na znázornění dotyčné molekuly v akci. „Šílenství," řekla.

„Ano," odvětil Jeruzalém. „Na druhé straně je pravda, že díky tomuto výzkumu pokročila řádová věda jen za poslední hodinu pravděpodobně o tolik, na co by jinak potřebovala *deset* let."

„Ty víš, že bychom se mohli dozvědět mnohem víc a mnohem rychleji," řekla Mika, když si uvědomila, že určila funkci jen asi deseti procent své molekuly, „kdybychom to mohli zkoumat v akci."

„*To* je velice nebezpečný postup," řekl Jeruzalém.

„Ano, je, ale můžeme tu technologii izolovat od média, které potřebuje ke svému rozšíření, a pokud by to selhalo, máte venku lodě s implozními střelami…"

„O této záležitosti se už jednalo," řekl Jeruzalém.

„A byl učiněn nějaký závěr," konstatovala Mika.

„Ano."

„Sakra! *Co* byl ten závěr?"

„Že jestli naše poznání nebude postupovat rychle, čeká nás rychlá smrt," odvětil Jeruzalém.

Gravitační pole o čtyřech gé, což bylo maximum, jaké byla padací šachta schopna vyvinout, se je snažilo ze žebříku strhnout. Jeřáb zatínal ruce silou, která stačila k rozdrcení kovových příček, kabát na něm visel a klobouk se mu dral do čela. Skellor se pevně chytil pokaždé, když se kolem nich hnala další vlna, a pak, když byla pryč, pokračoval ve výstupu. Z každé ruky se mu při uvolňování z místa, kde se k žebříku přichytil, trhala sirupovitá vlákna. Zdola bylo slyšet výkřiky těch, kteří – nevarováni sítí Drakocorpu – do šachty bezděčně vstoupili. O něco níž se nahromadily nárazem rozdrcené lidské pozůstatky.

Skellor a Jeřáb vylezli do dalšího patra a vstoupili do arboreta. Protější stěna se skrývala za kaštany s bohatými korunami, vysokými kopřivojilmy a duby. V místě, kde stáli, tvořil podlahu půlkruh ze žulových desek, z něhož vybíhaly cestičky ze stejného materiálu doprava a doleva kolem bližší stěny. Mezi touto cestičkou a stromy byl desetimetrový pruh trávy, který mezi růžovými a modrými krokusy okusovaly miniaturní sekačky tvarované jako brouci. V lese rozmazávalo výsledky skenování rušivé pole, ale Skellor registroval dost, aby poznal, že Nalenovi lidé si chystají zbraně. Kývl na Jeřába, aktivoval svůj chameleonware a vydal se cestičkou nalevo. Jeřáb se pustil na druhou stranu, přes trávník ke stromům. Každým dlouhým houpavým krokem vytrhával obrovské hroudy, aniž by ho měkkost půdy nějak výrazně zpomalovala. Záblesk mezi stromy: autopuška. Skellor použil vlastní rušivé pole, aby zmařil zaměřování na Jeřába. Levandulové záblesky postupovaly po zemi směrem k Jeřábovi, ale když změnil směr, pokračovaly dál. Stěna za Skellorem se explozí proměnila v roztavený kov a žhavý plyn. Před ním se objevil skleník; uzel – Nalen – ustupoval dozadu. Střely ho manuálně sledovaly podél stěny za ním, když Skellor vběhl do tabule makroskla a z rukou vyslal rozpojovací molekulu. Sklo se rozpadlo na prach; prošel jím právě v okamžiku, kdy zpoza stromů zazněl jekot a palba ručních zbraní.

– prostřih do minulosti 9 –

Alston opatrně otevřel krabičku na stole, vysypal z ní blyštivou hromádku leptaných safírů a pak je třesoucí se rukou rozprostřel po dubové desce. Záměrně se nedíval na Chaldor, i když se z ní stejně moc poznat nedalo: možná ruka zkřivená jako spár, která se zachytila v závěsu, kus obnaženého stehna, který byl tím největším, co z ní zůstalo, nebo cár zakrváceného oděvu.

„Vím, že mi rozumíš. Vím, že za tím umělohmotným obličejem je mozek, který je možná chytřejší než Angelinin a Arianův dohromady."

Safíry to každopádně zaujaly, tu věc, která jeden po druhém umlčela komunikační signály od každé osoby na ostrově. Alston se díval, jak obr, otrhaný, krví nasáklý strašák, naklonil hlavu na stranu jako nějaký pták.

„Určitě jsi svobodný golem, kterého se Arianovi nějakým způsobem podařilo zaměstnat. Ty kecy o ‚zlomeném' golemovi jsou akorát pro strašení dětí – je to jedna z těch historek, které s oblibou pouští do oběhu, aby nahnal svým lidem strach. Na mě to nepůsobí, protože ses zastavil, což znamená, že tady musí fungovat cosi víc než obyčejný rozkaz zabíjet."

Golem postoupil do místnosti a rozhlédl se. Sochy z vydřích kostí, importované starožitnosti a celková výzdoba ho viditelně zaujaly. Pak přenesl pozornost zpátky na Alstona a jeho safíry. Alston cítil, jak mu po zádech stékají čůrky potu.

„Tohle?" mávl rukou ke drahokamům nepravidelně rozloženým před sebou. „Tohle není nic. Pelter si myslí, že to tady ovládá, ale jeho organizace se nachází jen ve třech hlavních městech. Ten, kdo chce ovládat planetu, musí ovládat sklizeň papyru a moře. Já mám v kapse tolik agronomů, že je ani nespočítám, a v mé režii se odehrává veškeré pašování vydřích kostí. Pelterův roční obrat by nedosáhl ani deseti procent úroku z toho mého."

Alston se předklonil. V té plastové tváři bylo něco vidět, zabíralo to! Věděl to: s něčím, co myslí, se dá vždycky domluvit.

„Přemýšlej! Kdybys pracoval pro mě, mohl bys mít cokoli. Dám ti celou Pelterovu organizaci. Mohl bys být můj společník. *Cokoli*, cokoli bys chtěl."

Alston cítil, jak mu najednou vyschlo v ústech. Co nabídnout golemovému androidovi?

„Každý upgrade, který bys chtěl. Mohl by sis nahrát nejlepší software, doplnit si paměťový krystal, pořídit si syntetickou kůži od Cybercorpu.“

Golem zvedl jednu zakrvavenou ruku a sáhl si na obličej.

„Přesně tak, to nejlepší!“ Alston přisunul drahokamy přes stůl ke golemovi. „Tyhle si vezmi jako zálohu. Jdi a přines mi hlavu Ariana a té jeho čubčí sestry.“ Odsunul své křeslo dozadu a vstal. „Pak budeme moci začít. Můžeš přivést další svobodné golemy, můžeš vykoupit smlouvy všech, kteří jsou ještě vázaní. Mohli bychom mít tuto planetu společně. A všichni naši nepřátelé…“ Alston luskl prsty.

Golem postoupil blíž, až byl přímo naproti Alstonovi, hrozivě se tyčil nad stolem. Sáhl dolů, vzal do ruky jeden ze safírů a zvedl si ho k oku.

„Jsou to ty nejlepší – každý za sto tisíc novokartaginských šilinků.“

Druhá ruka se vymrštila tak rychle, že Alston neměl čas zareagovat. Chytila ho za předek blůzy a přitáhla si ho, potom krvavými prsty otevřela Alstonovi ústa, strčila safír dovnitř a sáhla pro další. Při čtyřech milionech šilinků Alston konečně zemřel. Za celou dobu nezařval ani nevykřikl – byl příliš plný.

– konec prostřihu do minulosti –

Tabrouth políbil lví zuby, které nosil na řetízku kolem krku, a ucítil strach, který v síti sílil. Všichni věděli, co se stalo na palubě B a co se děje v arboretu. Ten android byl tak zatraceně rychlý, že to ani náhodou nemohl být nějaký primitivní plecháč – musel to být speciální vojenský golem, a to znamenalo, že po Nalenovi určitě jde ZBC. Automatická AFZ na jeho vyřízení stačit měla, jenomže sotva ho dostali na mušku, zaměřovací systém se podělal a oni minuli. Teď umírali.

Tabrouth byl vyděšený, ale zároveň se mu ulevilo, že Nalenova moc není tak velká. Ano, ze začátku to bylo skvělé, převzít kontrolu

nad staničním syndikátem a být součástí tak velkolepé superkové sítě. Jenže Nalenovy rozkazy začaly postupně nabírat větší váhu, až se i z jeho nejhloupějšího rozmaru stal příkaz, který nebylo možné neuposlechnout. A ještě něco: Nalen byl amatérský zločinecký boss, který kradl techniku a informace, a ty pak prodával Rubínovému oku pod nosem, ačkoliv ho UI skoro ignorovala. Teď vyráběl zbraně a používal plavidla slunečního průzkumu, aby je převážela k nelegálním lodím, které přilétaly z mimořádového prostoru na druhou stranu hvězdy. To bylo něco, co staniční UI nemohla přehlížet dlouho. Každý, kdo by byl při něčem takovém přistižen, by automaticky dostal trest smrti; tudíž to nebylo něco, do čeho by se Tabrouth chtěl zaplést. Jenže moc jeho pána mu nedávala na vybranou – Nalena, který už fakticky nevypadal jako člověk.

Pohyb napravo od něho. Tabrouth se prudce otočil a namířil pulzní pušku – ne že by mu to bylo mnoho platné, pokud by po něm šel ten golem. Ale byli to jen Paulson a Shroder, prodírající se šípky a simnelovými keři, které rostly pod řadou kopřivojilmů. Tabrouth se zastavil a počkal na ně. Všiml si, že jsou oba postříkaní krví.

„Co se stalo?“ zeptal se.

„Roztrhl tu zkurvenou autopušku na dva kusy a pak udělal to samé s Alainem a Solnekem,“ řekl hermafrodit Shroder.

„Vyvázli jsme, když se do něho ostatní pustili druhou puškou. Šel po ní,“ vysvětlil Paulson. Vypadal, jako by mu nebylo dobře – a padal únavou. „*Slábne* to. Nalenovo sevření povoluje,“ dodal.

„Vypadá to tak,“ konstatoval Tabrouth. „Možná je na čase, abychom odsud vypadli.“

Tabrouth čekal na nějakou reakci, ale všiml si, že oba se dívají někam za něho, obličeje bílé strachem. Tabrouth nic neslyšel, ale to ho nepřekvapilo.

„Stojí hned za mnou, že?“ řekl.

Paulson a Shroder stejným způsobem pomalu přikývli, jako by měli hlavy spojené nějakými neviditelnými tyčemi. Tabrouth si povzdechl a otočil se.

Golem se tyčil před ním. Kabát měl úhledně zapnutý, nepoškozený a bez jakýchkoli nepříjemných skvrn. Po tolika

zásazích pulzními zbraněmi to nedávalo smysl; jeho pevné tělo jako takové sice mohlo zůstat nepoškozené, ale oděv měl být přinejmenším potrhaný a spálený. A kde byla krev a ostatní tekutiny a tkáně? To, co tenhle golem s lidmi dělal, se nedá udělat bez pořádného zasvinění. Pak ho ale napadlo, že takové nelogičnosti přece vůbec nejsou důležité. Golemovy oči byly v mosazné tváři jako obsidián; mohutné ruce dokázaly člověka roztrhnout jako hedvábný papír. A teď byla řada na Tabrouthovi, aby zemřel.

Usoudil, že škemrat by bylo marné. „Jsi velkej a zlej zabiják, co?“ řekl. Zvedl pulzní pušku a namířil ji na golemovu hruď. Ve stejném okamžiku, kdy to udělal, začali Paulson a Shroder pálit ze svých zbraní, také pulzních pušek. Namodralé plameny se rozhořívaly a kovový dým explodoval po celé přední straně golema, který postoupil dopředu, jako by to ani nevnímal, zvedl velkou ruku a chytil hlaveň Tabrouthovy zbraně takovým způsobem, že teď výstřely šly přímo do jeho dlaně. Tabrouth nevěřícně civěl dolů na sluneční jas, který se v té ruce odrážel, když dál přidržoval spoušť. Jeho puška se rychle zahřála a pak z boku vystříkl roztavený kov, jak explodovaly cívky. Tabrouth zbraň pustil a vrávoravě couvl, ruce spálené. Neviděl přes paobrazy a pouze podprahově zaregistroval, jak jeho zbraň odlétla pryč. Další palba ustala. Předpokládal, že Paulson a Shroder vzali do zaječích, a neměl jim to ani trochu za zlé.

Tatáž mohutná ruka ho uchopila za krk – mosazný kov nebyl ani teplý – a zvedla ho do vzduchu tak, že se začal dusit. Pak sebou něco škublo a přetrhlo se. Zajíkající se Tabrouth dopadl na zem nohama napřed a svalil se na záda. Ohmatal si krk, přesvědčený, že mu jej golem rozdrtil a že vražedná bolest teprve přijde, ale zjistil jen to, že jeho lví zuby, talisman pro štěstí, jsou pryč. Zakaleným pohledem se díval, jak obrovský golem odchází stejným směrem, kterým utekli Paulson se Shroderem. Když konečně popadl dech, vyrazil k nejbližšímu východu, jak nejrychleji byl schopen. Ohlédl se pouze jednou, když mu výstřel protidemonstrační pušky podtrhl nohy, a ani potom si nevšiml, že má za patami Paulsona a Shrodera, z nichž jeden přišel o prsten, do něhož byla zasazena předrunsiblová mince, a druhý o lahvičku laciné voňavky.

9

UI, které se používají v menších průzkumných lodích s lidskou účastí, jsou obsaženy v krystalu podobném těm, jaké mají golemové, ale výpočetní kapacitu, kterou by golem použil pro emulaci, věnují podprostorovým výpočtům a kapacitu navíc vyhrazují větší baterii smyslů. IQ 185 (ať to znamená cokoli). UI základní útočné lodě může fungovat na lidské úrovni, nebo může pro tento fádní úkol vytvořit a vyčlenit podmysli. Kromě požadované schopnosti provádět podprostorové výpočty může realizovat složité programy vnitřních úprav a modifikací, fungovat prostřednictvím četných podmysli nainstalovaných ve všem možném od lodních golemů po nanoboty. Může ovládat složité a výkonné zbraňové systémy, dělat rychlá taktická rozhodnutí ve zlomku sekundy. Její IQ by bylo kolem 300. Pak se dostáváme k UI nasazovaným v runsiblech a jako guvernéři planet. Většina těchto inteligencí využívá krystal, ale s kapacitou, která je ještě mnohem větší než u útočných lodí. Mohou provozovat podmysli na úrovni kompletních golemových UI, udržovat ekonomickou rovnováhu planety, provádět miliony podprostorových výpočtů pro provoz runsiblu… Ten seznam nemá konec. Takové UI jsou vševědoucí a všemocné a každý pokus měřit jejich IQ je směšný. Přesto ani ty nepředstavují vrchol. Některé UI fungují jinak; používají procesory na principu leptaných atomů, kvantové výpočty… Často jsou to sektorové UI, které se těší skoro až mýtickému postavení, jako například strašlivý Geronamid, ta potulná einsteinovská UI Jeruzalém a samozřejmě samotná Zemská centrála. Takové bohy bychom si nikdy nedokázali představit…

Úryvek z Jobsworthova projevu

Poté co si v slábnoucím světle znovu pečlivě pročetl instrukce, Anderson sundal svorku závěru, nastavil páčku na jednotlivé výstřely

a zvedl karabinu. Pak namířil na sulerbanu pod nejbližším skalním sukem, jednou zmáčkl spoušť a ještě po třech výstřelech byl stále překvapený tím, jak málo kouře ze zbraně vychází. Zvuk, i když byl také slabší než ten, který vydávala jeho mušketa, byl silný dost. Zamyšleně si prohlédl místo, kde se kulka zaryla do země, nalevo od rostliny. Za sebou uslyšel Paličáka hlesnout, jak se složil na břišní pláty. Tergal zvedl zbraň, dvakrát vystřelil a urazil rostlině jeden z tvrdých, pryskyřičných listů.

„Myslím, že tomu přicházím na kloub," řekl samolibě mladík.

Anderson si sundal přilbu a nechal ji spadnout k nohám. Pak se otočil a upřeně se zadíval k místu, kde visela v pouzdře na Paličákově hřbetě jeho mušketa.

„Moc kompenzuji. Měl bych se jednoduše držet návodu a používat mířidla," řekl. Čekal, že Tergal k tomu dodá nějaký sarkastický šleh, protože přesně v tomhle stylu mu už dvakrát poradil. Když žádná poznámka nepřišla, pootočil se a uviděl, že Tergal na něho ohromeně zírá. Anderson se vesele ušklíbl, zvedl ruku a přetřel si dokonale holou hlavu.

„Vypadaly mi, když jsem byl malý, a už mi nikdy nenarostly," prohlásil. „Máma říkala, že je to tím, že moc přemýšlím."

„Aha," řekl rozpačitě Tergal.

Anderson zvedl zbraň a znovu vystřelil, ale rostlina i tentokrát zůstala nedotčená.

„Já myslel, že chceš použít mířidla, ne?" Zase samolibý. „Taky jsem použil."

Zaboun žuchl vedle rostliny, s otvorem perfektně umístěným mezi svými výsuvnými parohy. Svíjel se na zemi, přičemž se jeho články otáčely nezávisle, pak se rozdělil. Zadní část se postavila na čtyři nohy a pokusila se utéct do bezpečí. Anderson ji střelil do nechráněně vyhlížejícího místa, tam kde se oddělila, a ona se složila na zem. Rytíř se otočil k Tergalovi a dopřál si lišácký úsměv. „Teď si aspoň máme co uvařit nad ohněm, který uděláš ze všech těch listů, co jsi právě zničil."

Tergal se na něho překvapeně podíval, ale Anderson poznal, že mladík pochopil. Řekl *hm*, schoval svou zbraň do pouzdra a došel k

sulerbaně a mrtvému zabounovi. Začal sbírat tlusté suché listy, ale často při tom pátral nad sebou po známkách přítomnosti dalších tvorů. Anderson se mezitím vrátil k Paličákovi, vylezl mu po krunýři nahoru a odepnul rance, které vozil za sedlem. Když se Tergal vrátil s hromadou listí, Anderson už zarážel do písku kůly – vytyčoval okraj jejich tábora. Než chlapec listy srovnal kolem voskového podpalovače a zapálil jej čadícími sirnatými zápalkami, Anderson rozmotal drát a připevnil jej ke kůlům.

„To stačit nebude," řekl Tergal a ukázal na hromádku listů, která se vršila vedle ohniště.

„Určitě bys někde v okolí našel shozený krunýř – ten hoří dobře a pomalu," odpověděl Anderson. Jasně viděl, že Tergal je sice už nějakou dobu na cestách, ale ve skutečnosti nikdy takto netábořil v divočině. Sledoval, jak si Tergal došel k Balvanovi pro vlastní ranec, pohodil jej k ohni a vypravil se hledat další palivo. Než se vrátil se starým zabouním krunýřem a dalšími tlustými, pryskyřičnými listy, Anderson natáhl dva dráty, aby vytvořil plot, byť s mezerou, kterou se Tergal mohl vrátit, a momentálně páčil těžkým ocelovým nožem hlavu z předního konce zastřeleného zabouna.

Tergal upevnil dráty přes mezeru a zvedl oči k obloze, která teď byla tmavě zelená s červenými víry mračen mezihvězdného plynu. Hvězdy ještě nevyšly a první dojem působil jako strop vytesaný z krevelu. Pak sáhl dolů a zapnul generátor napětí, který stál u jednoho sloupku.

„Ještě ne," řekl Anderson, konečně páčením oddělil zabounovu hlavu a dal ji pryč – čímž vytáhl také změť vnitřností. Pak zasunul nůž do dutiny, řízl, uchopil a vytáhl. Ven vyklouzl průsvitný vnitřní břišní plát, k němuž byly připevněny další rosolovité orgány. „Baterie jsou slabé – vydrží jen na půl dne." Hostinec opustili v poledne a on teprve tehdy rozložil na Paličákův krunýř solární panel a připojil baterie.

„Vydrží přes noc?" zeptal se Tergal.

„Většinou. Stejně stačí, aby pár těch prevítů schytalo od plotu několik kopanců, pak už se většinou nevrátí."

Anderson vstal, odnesl zabounovy vnitřnosti a hlavu k plotu a hodil je přes něj Paličákovi a Balvanovi. Aniž se obtěžoval přichytit si ji pod smyslovou hlavu, starý písečný kanec vyklopil krmící hlavu, natáhl ji na druhém kloubovém krku, vcucl do sebe vnitřnosti a zbytek kopl Balvanovi, který zabounovu hlavu schroustal, jako by to byl nějaký vařený pamlsek. Ani na jednom nebylo vidět, že by jedli s velkou chutí, ale pravda byla taková, že tohle maso bylo na jejich vkus příliš čerstvé.

Když se oheň pořádně rozhořel, Anderson si připravil svůj železný rožeň a opekl zabounovy články z masitějšího zadního konce. Vyšly hvězdy a do ostrých stínů skalních suků vylezli příbuzní těch, kteří oběma poutníkům posloužili jako večeře, aby ve tmě rozpoutali svou noční vražednou hru. Paličák a Balvan schovali hlavy a nohy a klesli do písku: dvě podlouhlé, kapkovité báně, na nichž zůstala sedla. *Prastará* visela na obzoru a leskla se odraženým sluncem. V dálce vrhala světla Golgoty k prašné obloze oranžovou záři.

„Jiné planety mají měsíce," promluvil Tergal. „Zajímalo by mě, jaké to je."

Anderson nejdřív pohodil do ohně krunýř z článku masa, který právě snědl, a pak řekl: „Víc světla v noci, ale dál skoro nic, pokud ta planeta nemá oceány."

„Ty by mě taky zajímaly."

„Nejspíš budou mokré."

Pohyb za plotem se blížil, jak chitinovitá těla přebíhala z jednoho stínu do druhého. Anderson vstal, došel ke generátoru a zapnul ho. Oba si právě rozkládali svinuté přikrývky, když jeden zaboun ve druhém stadiu přišel prozkoumat tento lákavý shluk zdrojů tepla. Jeho parohy se vysunuly z přízračné hlavy jako dlouhé, tenké černé ruce, dotkly se drátu a ucukly zpět. Tvor chvíli zůstal na místě, chrastil nohama o hlínu a krunýřovými pilami skřípal o sebe a pak se dal syčivě na ústup.

„Vezmeš si první hlídku?" zeptal se Anderson.

Tergal, stále ještě držící zbraň, kterou vytáhl, nakonec přikývl. Než si Anderson lehl, vyklepal přikrývky, aby se ujistil, že

neobsahují nevítané hosty, a pak si položil pod hlavu jeden ze svých ranců. Přivřenýma očima se díval, jak Tergal zapálil čadivou svíčku, načež vzduch okamžitě prostoupil pach repelentu zapuzujícího drobnější návštěvníky, kteří by prolezli pod drátem. Nato chlapec sklonil hlavu a zaposlouchal se do zvuků tvrdých končetin, skřípavě se pohybujících po písčitých plochách. Anderson zavřel oči úplně a poddal se spánku. Dnes v noci Tergal nikoho neokrade – měl jiné věci, které zaměstnávaly jeho pozornost.

První pohled ukazoval planetu obalenou jen tenkou černou kůrou, v níž se neustál objevovaly a zase mizely časté trhliny a vulkanické oči. Cormac rukou zasunutou do promítaného virtuálního ovladače zdvojnásobil přiblížení a uviděl oblaka plynu, popela a magmatu chrlená do jedovaté atmosféry. Bylo to peklo – s takovým množstvím síry a ohně, jaké si člověk mohl přát – ale ještě před měsícem nemělo žádné čerty. Pak přiletěli dva. „Ukaž mi nosnou loď," řekl.

Objevil se čtverec, který zabral tečku, pak se přiblížení zvětšilo a ukázalo vrak lodi, který se nad tím peklem vznášel.

Jackův automat pomalu tikal, postavený vedle Cormakova křesla, jako by chtěl dohlížet na virtuální ovládací panel, který UI zapůjčila. „Cento naléhá, abychom ho nechali být a ihned odletěli na souradnice, které nám udal," odříkal monotónně. „Něco na tom je. Jeho záchranou nezískáme nic, co by nemohly získat jiné lodě, které jsou na cestě sem."

„Zkus přemýšlet jako člověk," ozval se Gant, pohodlně usazený v jedné klubovce.

„Proč bych se měl tak drasticky omezovat? Cento nám řekl všechno a další zdržení nemá žádné logické opodstatnění," prohlásila lodní UI.

„Jenže Cento je pořád ještě Cento," dodal Cormac a nechal na Gantovi, aby zformuloval vysvětlení, jehož slovním vyjádřením se teď nemohl zabývat. Jen věděl, že je správné, aby byl Cento s nimi.

„Ano, řekl nám všechno," navázal Gant. „A z toho, co nám řekl, víme, že Skellor bude předpokládat, že Cento byl zcela zničen. To je výhoda, protože v jistých situacích by jeho přítomnost mohla

Skellora na půl sekundy zdržet, a to by mohlo znamenat rozdíl mezi životem a smrtí.“

„A totéž platí pro Afran,“ dodal Cormac.

„Větší výhodu by bylo možné získat tím, že se nepromarní hodiny naloďováním golemovského androida, kterého by tak jako tak někdo naložil,“ podotkl Jack.

Cormac se nechal obměkčit a vysvětlil: „Jde o *zbraně*, Jacku. V tvých útrobách sice máme všechny bomby a střely, jaké můžeme potřebovat, ale to nemusí stačit.“

„Jenom hledáte důvody,“ řekl Jack.

„Snažím se najít důvody pro něco, co instinktivně cítím – a důvěra v takové pocity mi zachránila život a udělala mě tak úspěšným, jak jsem.“

„Dejme tomu,“ řekl Jack.

Když *Jack Kelch* do této neobydlené soustavy vstoupil, slunce se jim po rozmražení jevilo jako modrý žhnoucí obr. Teď je nebylo vidět, protože se blížili stínem planety, aby loď nepřehřáli. Jak jim vysvětlil Cento, nosná loď přišla poté, co ji Skellor zasáhl nějakým kinetickým projektilem, o svou geostacionární polohu a obíhala teď kolem planety. V průběhu další hodiny se přiblížili ještě víc a Cormac spatřil, že některé části lodě jsou stále rozpálené do ruda. Dostali se k ní právě ve chvíli, kdy se vracela do ostré sluneční záře, a Cormac se díval, jak útočná loď vystřeluje ze všech svých gondol kotvy, které za sebou táhnou spletená monofilamentová lana. Tyto hydraulicky uzavírané keramalové spáry zaryly do spáleného trupu své ostré drápy. Pak se ozval hukot, jak *Ketchovy* motory zabraly a odtáhly nosič zpět do stínu planety.

„Seznámil jsem Centa s naší polohou a on se teď propracovává do míst, kam přistavím přechodovou komoru,“ informoval je Jack.

Cormac pozoroval, jak se k nosiči vysunul spojovací tunel. Všiml si, že míří k holému trupu, a vytušil, že se jedná o průrazovou komoru pro dopravu vojáků, sond, válečných robotů, nebo dokonce jedovatého plynu do nepřátelské lodě. Uviděl, jak se dotkla povrchu a po okraji jasně zahořela, když se zařízla do trupu.

„Pojďme,“ vybídl Ganta.

Když vstoupili do padací šachty a nechávali se přesunout ke svému cíli, Cormac se neubránil myšlence na to, jestli je to jediná šachta, kterou v sobě Jack má, protože jinou zatím neobjevil. Spolu s Gantem vyšli do krátké chodby zdobené kovovými řeckými sochami, s rákosovou rohoží na podlaze. Ta je dovedla do předkomory, která byla rovněž lemovaná sochami, ale měla holou kovovou podlahu. Displeje venkovních dotekových panelů zanedlouho ukázaly, že přechodová komora se naplňuje vzduchem. Během minuty se vnitřní dveře se zahučením otevřely. To, co z Centa zbylo, k nim vzhlédlo, opřené o jednu ruku.

„Nějaký problém?“ zeptal se Gant.

Čtveřice, která hlídala chodbu, se schovávala za AFZ dělem. Skellor ani nemusel použít skenovací funkce, aby zjistil, že jsou v nepřetržitém spojení se svými kolegy – jejich vyděšené výrazy to jasně prozrazovaly. Když prošel kolem děla – a překročil skrčenou ženu, která ke zbrani připojovala velký energetický zásobník – všiml si, že ten, který byl u protější stěny, se s nechápavým výrazem zadíval směrem k němu. Hned ale obrátil pozornost zpátky k obrannému granátu, který nastavoval. Skellor šel dál. Byl rád, že ty čtyři nemusí zabít, protože by to vyplašilo Nalena, který dál prchal směrem k runsiblu.

Za obsluhou děla Skellor vyvinul rychlost, jíž se mu mohl vyrovnat pouze pan Jeřáb nebo řádový golem. Chtěl Nalena zastavit co nejdřív – neměl zájem na tom, aby se dostal do míst, kde měla svou obranu runsiblová UI, do takové konfrontace se zatím nechtěl pouštět. Napadlo ho, jak asi bude UI na rozruch, který za sebou zanechal, reagovat. Nějaká reakce přijde určitě.

Nefunkční padací šachta, pak po žebříku nahoru. V nulové gravitaci jen lehké doteky příček, změna kurzu plesknutím ruky o výstupní portál, až se kov ohne, pak do další chodby ústící do arboreta podobného tomu dole. Virtuálním zrakem viděl, jak se před ním něco leskne, uprostřed nestabilní pavučiny světla. V reálném světě viděl muže, který byl vycpaný jako koule, ale běžel stejně energicky jako dva ochránci vedle něho. Obraz se zdvojil – ano, ten

muž *byl* tlustý, ale ve skutečnosti ho nepokrývaly šupiny – to byla iluze. Ještě blíž pak Skellor začal cítit pouto, které z tohoto muže a z této stanice vycházelo ven do vesmíru. Udeřil Nalena do zad, ovinul mu ruku kolem tučného krku a táhl ho chodbou dál. Přitiskl dlaň na Nalenovu superku, která jako by s jeho hlavou úplně splývala, a pronikajícími džainskými vlákny odeslal virus. Nalen začal vřískat.

Skellor se ohlédl a uviděl dvojici ochránců, jak se zmateně rozhlížejí, zbraně přichystané, protože jejich očím se to jevilo tak, že útočník prostě zmizel. Nato sebou oba škubli, když virus přes Nalena vpadl do jejich superek. Jeden se vrávoravě opřel zády o stěnu a sklouzl na podlahu. Z ucha mu bublala krev. Druhý zaječel, začal se po superce sápat a podařilo se mu vytrhnout si ji z hlavy, jako by to byl nějaký plazí strup. Ječel i potom, když se rozběhl k padací šachtě vyřazené sabotáží z provozu.

To nebylo důležité – teď měl moc Skellor.

Jeřáb jich zabil mnoho a mnozí další prchali. Když se Skellor podíval očima těch na útěku, uviděl uniformy ZBC. Nalenovi lidé pod palbou z protidemonstračních pušek padali všude kolem. Další posílali k zemi golemové a snadno jim nasazovali na kotníky a na zápěstí pouta. Skellor nečekal, že ZBC zareaguje tak rychle. Ihned pochopil, že UI zřejmě o síti Drakocorpu věděla a chystala se na zásah proti ní. Měl velice málo času.

Nalenova mysl byla nesmyslně drmolící chudinka, která se mu poddala rychle, protože jeho superka ji zpracovala pro přijímání příkazů podprostorovým linkem. Skellor se do ní vsoukal jako do šatů po někom jiném. Když sledoval větev sítě, která vznikala mimo stanici, s překvapením našel na oběžné dráze kolem červeného trpaslíka podprostorový vysílač a přišlo mu to hrozně banální. Virus mu otevřel cestu a on nedlouho nato zjistil, že v duchu prohmatává cizí software, který mu byl něčím povědomý, byl povědomý té jeho *cizí* stránce. Byl tam, získal souřadnice. V dalším okamžiku byl vysílač zasažen impulzem komunikačního laseru, z něhož se vyhrnuly virové programy. Pokusily se uchvátit tu poslední důležitou informaci, ale nepodařilo se jim to.

Skellor pustil Nalena a vrávoravě couvl. Najednou mu to bylo tak strašně jasné. Ve své nadutosti si myslel, že Řád tuto cestu nevyzkouší, tak byl pohlcený stopováním Draka ve strukturách Drakocorpu. Byl pořádný idiot.

Jeřábe, zpátky do lodi – rychle.

Vycítil golemovu reakci těsně předtím, než virová sonda vtrhla dovnitř biotechnickou superkou na druhém konci stanice a otevřela cestu do sítě, kterou teď ovládal, něčemu zuřivému, děsivě nebezpečnému. Nebylo to poprvé, co se s tím setkal: UI program fungující jako lovec a zabiják byl připraven, aby se této sítě zmocnil, jakmile dosáhne dospělosti. Samotný Skellor ji ovládl možná jen několik měsíců předtím, než by k tomu došlo. ZBC musela vědět o Nalenovi a jeho lidech už dlouho, ale ponechala jim dostatečně volný prostor, aby ji přivedli na stopu jedné z Drakových koulí. Skellor, který potácivě ustupoval od tlouštíka, jenž vypadal, jako by se na podlaze splaskl, pocítil opravdový strach.

Co jsi? byla podstata otázky, kterou mu program položil, když se k němu sítí blížil. Skellor se rozběhl k padací šachtě a skočil do ní.

Lokalizován.

Padací šachta naskočila a pokusila se ho zabít okamžitým nasazením trvalých čtyř gé. Natáhl ruce, aby se zachytil okraje nižšího patra. Jeho ruce dopadly takovou silou, že se podlahové pláty zkroutily a kompozit, z něhož teď byly zhotoveny jeho kosti, se ohnul a popraskal. V podprahovém výtrysku bolesti jeho obrana ztratila soudržnost a jeho mysl se pokusilo probodnout virové kopí. Vzal ji, odsunul ji stranou a nechal tam jinou, aby odnesla hlavní nápor. Gravitace v padací šachtě se prudce obrátila a švihla s ním nahoru o horní okraj výstupního portálu. Zvuk umírání Nalenovy probodnuté mysli byl jako slábnoucí prasečí kvikot. Skellor připoutal své ruce ke stropu džainskými vlákny, vysoukal se z gravitačního pole šachty a spustil se na podlahu, Dopadl a zrychlil na maximum, jaké byl schopen vyvinout. Cítil přitom, že podlahové desky za ním se taví, jak se program snažil vykompenzovat jeho nelidskou rychlost. Pak se jedna pod ním vypnula na nulu, zatímco další vyskočila na čtyři gé. Jednou nohou dopadl na koleno, druhou na

chodidlo. Hlavní náraz schytala kolenní čéška, která se roztříštila, ale od lidské nervové soustavy, kterou od mozkové aktivity izoloval, nezaregistroval žádnou reakci. Tato bitva však probíhala oběma směry: Skellor se přes sondu napojil zpátky do sítě Drakocorpu a odvedl do ní všechnu bolest, kterou jeho lidské tělo cítilo, jak se lámalo a přebudovávalo. Něco se s gargantuovským sykotem zatáhlo zpátky a všechny gravidesky v chodbě se vrátily k jednomu gé.

Copak, cítíš bolest? zeptal se beztvarého přízraku.

Byl teď v arboretu, vracel se cestou, kterou přišel – kličkoval mezi příslušníky ZBC a golemy, neboť jeho chameleonware dosud fungoval.

Jak se ti líbí tohle?

Stále propojený se svým útočníkem vyhledal všechny body v síti, které byly dosud při vědomí. Vtrhl do řídících programů jejich superek a poslal jim něco, co si zaznamenal na *Occamově břitvě,* když mučil tu separatistku, Afran. Stanicí se rozlehl chraplavý hlas agónie, jak se lidé, kteří měli biotechnické superky, hroutili k zemi s vírou, že jim někdo stahuje kůži do ruda rozžhavenými skalpely. Skellor si v první chvíli myslel, že zpětná vazba útočící program zabíjí, ale pak si všiml, že program se mění, aby se spojil s křičícími lidmi a poskytl jim pomoc. Řádové UI byly tak altruistické, tak laskavé k těm ubohým tvorům s měkkými těly, že se Skellor i Jeřáb utrhli jako zralé plody.

Skellore, vždy jsme lidi nechávali, aby si s lidskými hrozbami poradili sami, řeklo mu Rubínové oko, ale v tvém případě možná uděláme výjimku. Odejdi odsud – bitva mezi námi by tuto stanici zbavila života a já v tom nevidím žádný smysl, když tě můžeme zabít na nějakém odlehlejším místě.

Jeřáb na něho čekal v *Supici.* Golem seděl a hrál si s novými hračkami. Skellor si ho nevšímal a pomocí džainských struktur, které vypěstoval uvnitř lodi, okamžitě aktivoval všechny systémy.

Runsiblová UI. Jestli po mně vystřelíš jakýmikoli zbraněmi, obrátím loď a vlétnu s ní do tvé stanice. Iniciuji podprostorový skok těsně předtím, než budou motory připraveny. Myslím, že to bys nepřežila ani ty.

Zmiz, kreaturo.

Skellor dodal *Supici* rychlost zášlehem fúzního plamene, zamířil od stanice dolů k červenému trpaslíkovi a aktivoval nově nainstalovaný chameleonware. Bylo mu jasné, že v této situaci maskování nestačí, protože UI věděla, kde *Supice* kotví, a mohla okolní prostor pokrýt smrtící municí a sítí výbojů z energetických zbraní. Ale než navedl malou loď do podprostoru, ze stanice nevyšlo nic: žádné rakety, laserové paprsky, dokonce ani poškádlení na rozloučenou. Z nějakého důvodu to bylo ještě děsivější.

Bez ohledu na to, jaké clonění loď používala, pasažéři vždy cítili přechod z podprostoru do reálného prostoru – nebo opačně. Nikdo nevysvětlil, proč to tak je, ale Mika byla přesvědčena, že někteří by to rádi připsali víře, že člověk je víc než pouhá hmota, což byla představa, kterou považovala za problematickou. Vylezla ze své postele v pokojích, které jí Jeruzalém nedávno poskytl, zvedla oči k obrazovce, na níž byl trvale nastaven pohled ven, a místo nějaké planetární soustavy uviděla spíš vesmír zalitý svitem hvězd. *Jeruzalém* už nebyl v podprostoru.

„Co se děje, Jeruzaléme?“ zeptala se.

UI odpověděla až po krátké odmlce: „Takže to začíná.“

„Prosím?“

„Nepoletíme na Masadu. Přesuneme se do toho sektoru vesmíru, ve kterém byl lokalizován zdroj mnohého z toho, co zkoumáme.“

„Skellor byl vypátrán.“

„To přesně ne, ale možná nám padne do rukou.“

Mika náhle znovu pocítila ten doprovodný vjem, podívala se nahoru a uviděla, že její obrazovka ukazuje fádní šedé vyjádření podprostoru. Za normálních okolností by se cestující lidé a členové posádky uložili do hibernace, když byla loď v podprostoru, ale na palubě *Jeruzalému* panovalo úsilí dozvědět se co nejvíc o té *věci*, která by mohla zničit Řád. Po čtyřhodinovém spánku, který jí bohatě stačil, se Mika osprchovala a oblékla, bezprostředně nato vyšla do hlavní chodby a zamířila do jídelny. Automaty v jejích pokojích sice mohly uspokojit všechny její nutriční potřeby, ale ona vždycky jedla

jinde. V jídelně si lidé podobného smýšlení předhazovali nápady a udělalo se tam poměrně hodně plánování a práce, u níž šlo víc o vynalézavost. Když vešla do prostorné místnosti, v níž byly rozptýleny stoly a židle, uviděla, že Susan Jamesová, D'nissan i Prator Colver sedí všichni u jednoho stolu. Mika zadala svůj výběr jednomu z jídelních automatů, vzala si podnos a odešla za nimi.

Colver byl stejně jako ona z Covenu života: podsaditý zrzavý muž, který měl sklon k nenadálým návalům nadšení a už dávno se naučil klást otázky. „Už jsi to slyšela?" zeptal se, když si sedla. „Letíme k *Rubínovému oku*."

Mika se podívala na Susan Jamesovou a povytáhla obočí.

„Je to vědecká stanice na oběžné dráze kolem červeného trpaslíka. Je tam už padesát let – dlouhodobý výzkum," vysvětlila.

Susan byla člověk standardního formátu; vzhledem skoro ženská verze Iana Cormaka, i když pravděpodobně ne tak nebezpečná. Mika obrátila pozornost k D'nissanovi, ofidaptovi z Ganymedu uzpůsobenému pro nízké teploty. Průzor měl spuštěný na krční prstenec svého kryooděvu a slánkou pil něco, co vypadalo jako malinové coolie – nápoj, který pro něho musel být horký. Jeho vyjádření byla zpravidla stručná a výstižná, což byl důvod, proč byl, když to situace opodstatňovala, na Jeruzalému vedoucím výzkumu, ale zrovna teď neměl co říct.

„Chytit Skellora," řekla Mika.

„Bylo by skvělé získat zdroj džainské technologie, kterou jsme studovali," prohlásil Colver. „Jsem si jistý, že existují řídicí mechanismy, které jsme ještě neviděli."

Teď D'nissan suše podotkl: „To je jako zkoumat jed a pak chtít dostat do rukou hada."

Miku napadlo, že od člověka, který má kůži z diamantových šupin a hadí zuby, to zní docela silně.

D'nissan se podíval přímo na ni. „Pochopitelně jsme neviděli všechno, protože to, co *máme*, je jenom… odřezek. Kdyby to bylo zakořeněné a mohlo to růst, pak bychom to možná viděli."

„Ano, ale Skellor… přímo se propojil s krystalickomatricovou UI…" řekl bez souvislosti Colver.

„Chtěla bych vidět džainskou technologii v akci,“ řekla Mika.

„Ty o tom nevíš?“ zeptal se Colver a přerušil tak D’nissana, který se právě chystal promluvit. „Uvidíme ji.“

Mika pohlédla na D’nissana.

„Ten asteroid,“ vysvětlil jí. „Tak jako tak by se musel zničit implozní bombou. Tak proč jej nevyužít k tomu, abychom si náš vzorek trochu vypěstovali.“

„V červeném slunečním světle,“ podotkla Mika.

„Přesně tak,“ řekl D’nissan.

Mika si nebyla jistá, jak zareagovat. Přesně toto chtěla, ale současně si uvědomovala, že si zahrávají s něčím podstatně nebezpečnějším, než je oheň.

* * *

V neviditelné mřížce Jeřáb přemístil modrý žalud vedle lvích zubů a pak přesunul prsten s mincí ke kousku krystalu. Gumový psík zůstával trvale vedle laserového zapalovače. To vyvolalo fragmentovitý obraz, v němž byla tato mřížka vyplněna lasturami halířovek a mezery mezi nimi zkoumali umírající perloví krabi. Z prstů mu na pláž z rozdrcených lastur kapala krev, černá ve stříbřitém měsíčním svitu.

– prostřih do minulosti 10 –

Angelina se rozhlédla po mrtvolách rozházených po písku. „Ti všichni mu přišli do cesty?“ zeptala se.

„Zřejmě ano,“ odpověděl Arian. Tři z jeho mužů vykročili vpřed a rozdělili se, když vstoupili do kreozotových keřů. Dalších osm se rozdělilo na dvě skupiny po čtyřech a zamířilo po pláži vpravo a vlevo.

„Dva další tady,“ ohlásil jeden z mužů a hlavní své pulzní pušky odhrnul keř. Když se pak Arian díval pod sebe na tu spoušť, Angelina k němu z boku přistoupila. Ve změti krve, kostí a

potrhaného masa se dalo poznat, že pochází z člověka, jen podle toho, že do ní byl přimíchaný také oděv.

„Dva?“ zeptala se.

„No, napočítal jsem dvě *hlavy*,“ odpověděl muž.

Angelině se to ani trochu nelíbilo. V situaci, kdy byl Alston mrtvý, mohli jednoduše přijít a převzít jeho podnik; nějaký čas by možná museli jeho lidem platit víc než obvykle, než by dostali situaci pod kontrolu. Jenže když se přiblížili k ostrovu, nesetkali se se žádnou reakcí. Čidla na palubě zachytila jen velice málo teplých objektů a ty, které přece jen zachytila, viditelně slábly. Začínalo to vypadat, že tady žádný podnik nezůstal.

Postupovali dál stříbřitým měsíčním svitem a po pouhých padesáti metrech našli další mrtvolu. Tento muž byl nabodnutý na zlomenou větev stromu, nohy mu visely dva metry nad zemí a pod nimi se rozlévala kaluž krve.

„Kde přesně je?“ zeptala se Angelina. „Nebylo by dobré, kdyby si nás spletl.“

„Na druhé straně ostrova, na pláži. Nehýbe se. Jediné, co mi přichází, je ‚cíl splněn‘ a nějaké divné obrázky. Nechce se pohnout.“

„Neměli bychom se otočit a nechat ho tady?“

Adrian sundal ruku ze své platinové superky a upřeně se na ni podíval. „Myslím, že by se to dalo vyřešit druhým propojením mé superky s jeho řídícím modulem. Potřebujeme přímý optický link, abychom získali dostatečnou šířku pásma, a trochu vojenského programování. Někdo jako Sylac by to mohl zvládnout.“

Angelina slyšela v jeho hlase pochybnost. Osobně nijak netoužila vidět sebe nebo svého bratra pod Sylakovými noži, protože provedený zákrok ani zdaleka nemusel přinést kýžený výsledek. Ten chirurg měl své vlastní zákony a lidské tělo považoval za testovací plochu, nebo dokonce hřiště. Stejně tak nechtěla, aby byl někdo z nich těsněji propojený s rozvrácenou, šílenou myslí toho golema, a bylo jí úplně jedno, o kolik lepší kontrolu by tak mohli získat. A představa, že by takovou moc svěřili některému ze svých zaměstnanců, byla čiré šílenství. Začínala tušit, že pan Jeřáb je jako pulzní puška získaná na černém trhu od některého z méně

renomovaných obchodníků na Humě – může fungovat, ale stejně pravděpodobné je, že vám exploduje do obličeje. Když uviděla tu hromadu, cítila to jako potvrzení svých úvah.

„Do prdele, proč to udělal?“ zeptal se Arian.

Když spočítali hlavy, zjistili, že hromada propletených mrtvol čítá nějakých osmdesát lidí – bylo těžké zjistit to přesně. Angelina přistoupila blíž, aby se podívala, jestli některou tvář nepozná, ucítila, jak se jí boří noha, a prudce couvla. Její bota se uvolnila s hlasitým mlasknutím a ona uviděla, že krev proměnila zem v močál. Zabíjela, viděla umírat strašným způsobem a byla tvrdá, nijak se jí to nedotýkalo. Ale z tohohle se jí zvedal žaludek. Jeden z jejích mužů odešel stranou, opřel se o skálu a chvíli zvracel, než se otočil zpátky.

„Nahoru k jeho domu?“ zeptal se poté, co si setřel zvratky z úst.

„Ano… k jeho domu,“ odpověděl Arian. Prudce zvedl ruku a tlačítkem na límci aktivoval komunikátor. „Falene, Balshi – nechoďte kolem ostrova na druhou stranu. Vraťte se ke člunu.“ Když poslouchal jejich odpověď, naklonil hlavu a potom řekl: „Nemusíte si dělat starosti – myslím, že tady nikdo živý nezůstal.“

V měsíčním světle vypadaly mrtvoly na úbočí jako nějaké strašidelné sochy: zatnuté ruce strnulé v gestu tápání po milosrdenství, bílé zuby cenící se k obloze a hlava bez očí položená na skále, zahleděná do nekonečna. Podobné výjevy vyplňovaly i Alstonovo opevněné obydlí, ale víc než cokoli jiného zapůsobilo na Angelinu to, že stěny nebyly nikde spálené od výstřelů pulzních zbraní. Masakr byl rychlý a absolutní. Také ji překvapilo, jak nedotčený byl samotný Alston. Seděl za svým stolem a v ústech se mu něco blyštělo.

„Nikdo jiný se ho nesmí zmocnit,“ řekl Arian s pohledem upřeným na mrtvolu.

Angelina si uvědomila, že její bratr mluví o golemovi. „Schováme ho na nějakém bezpečném místě a… budeme ho mít v pohotovosti.“

Tak, Arian začínal vidět normálně.

„Nebudeme ho přece potřebovat pro každou operaci.“

Angelina nechala ústa zavřená a obličej bez výrazu.

„Většinu problémů zvládneme sami.“

„Kam ho dáme?“ zeptala se ho Angelina.

„Tam, kam by se takové věci měly dávat vždycky,“ odpověděl jí Arian. „Do sklepa.“

„Jistě, samozřejmě.“

Angelina by byla raději, kdyby tím místem byla kaldera sopky.

– konec prostřihu do minulosti –

10

Evoluční síly, které kdysi dávno podrobně popsal Darwin a od té doby byly jen rozpracovány, jsou univerzální a pro život nutně. Za další nutné požadavky byly považovány hmota a energie, avšak na ten první teď padly jisté pochybnosti. Veškerý život se tudíž odvíjí podle pravidel, která už jiní probrali do omrzení. Stačí říct, že v každém ekosystému jsou hrdličky a jestřábi. A někteří jestřábi jsou nestvůrní. Když se podíváme do historie přírody naší vlastní planety, můžeme vidět, že náš rozmach přišel v obzvlášť poklidném období a že většina netvorů zůstala v naší minulosti. S dinosaury jsme se minuli o šedesát milionů let. To bylo těsné – byli totiž dost hrozní. Ale i Tyrannosaurus rex by měl problémy s některými mimozemskými tvory, které jsme zatím objevili: s masadskou faunou s jejími kapucíny, volaváky, siluráky a evidentně výstředními žvatlokači. Jak by dinosauři obstáli tam? Co takový thrák – inteligence na úrovni třetí třídy, ale pancéřování jako tank? Co děsivé pijavice z mimořádové planety Spatterjay? A co dál tam je – co jsme ještě nenašli?

Gordon: *Jak to je*

Pach pece a zvuk parního čerpadla Andersonovi prozradily, co má před sebou, ještě než těžařský tábor uviděl, a když s Tergalem obešli skalní suk, vedle něhož si nějaká vypouštěná olejovitá tekutina vyhloubila příkop, kolem kterého rostly zakrslé sulerbany, brzy se jim výrobna dostala na dohled.

„Vidíš, proč jsou tady," řekl Tergal. Anderson se na něho tázavě podíval a Tergal ukázal nahoru na skalní suk. „Bílý a modrý písek v oddělených vrstvách."

Anderson pohlédl nahoru, kde vrstvy růžovooranžového písku oddělovaly bílý od modrého.

„Ty dvě vrstvy se vyskytují u sebe a normálně spolu vzájemně reagují," vysvětlil Tergal. „Stopové prvky se pak promění na soli a deště je vyplaví. Takové písky jsou bezcenné."

Anderson přikývl. Nechtěl chlapce zklamat přiznáním, že tohle všechno už ví.

U příkopu ležel na slunci písečný kanec starý jako Paličák, zapražený do obrovského vozu naloženého koksem. Vedle něho parkovalo obrovské motorové vozidlo s housenkovými pásy, za kterým byly zapraženy dva přívěsy – jeden s plošinou a jeden kontejnerový. Za potokem těžaři přistavěli ke skalnímu suku lešení, aby se dostali k vrstvám písku, který následně spouštěli v jednotlivých vědrech na řetězu poháněném párou. Kousek od suku stály domy a pece ze slinutého písku, ale Anderson i tak věděl, že je to jenom dočasné osídlení – těžaři zůstanou jenom tak dlouho, dokud nebudou sloje vytěžené, i když to může trvat měsíce nebo roky. Mezi domy zbudovali dřevěné konstrukce, na nichž schnuly zabouní krunýře – nepochybně proto, aby byly použity jako další palivo. Dělníci se činili v ložisku na skalním suku, kde těžili písky, nebo dole, kde je vozili kárami k pecím, a tam je další nanášeli na keramické desky, aby se spekly a vytvořily tabule. Jejich příchodu si nikdo nevšiml, dokud je nezahlédla jedna holčička a s křikem neodběhla do tábora.

„Co bychom si bez nich počali?" prohlásil Anderson a sklouzl pohledem k solárnímu trojpanelu rozloženému na Paličákově hřbetě – jeho tři články nabíjely baterie generátoru, který použili v noci.

„Bez těžařů?" zeptal se Tergal.

„Ne, bez solárních článků. Existují jiné způsoby, jak vyrobit elektřinu, ale žádný není tak jednoduchý a pohodlný." Ukázal na hromadu bedýnek u jednoho z pískovcových domů.

Mohutná černovlasá žena u něho řezala tabule mléčně bílého a průhledného modrého skla, které pak leštila. Vedle ní připojoval muž vypadající jako opičák spletené měděné drátky, na jeden druh skla něco maloval a pak jednotlivé kusy slepoval lesklými fóliemi, které bral z kbelíku vedle sebe. Každý hotový fotovoltaický článek zabalil

a pečlivě uložil. Právě k této ženě holčička běžela. Žena přestala pracovat a vyšla Andersonovi a Tergalovi naproti na okraj osady.

Prohlédla si Andersona od hlavy k patě. „Trvalo to dlouho a skoro jsem ani nečekala, že pošlou rondurského rytíře," řekla.

„Myslím, že si mě pletete s někým jiným," odpověděl Anderson, a když Paličák klesl na své plazivé nohy, odpoutal se ze sedla.

„Pracujete se zbraněmi?"

„To ano," odpověděl a sestoupil na písek.

Žena přikývla hlavou. „Před pěti dny jsme poslali do Golgoty pro někoho, kdo pracuje se zbraněmi, a zatím se nikdo neobjevil." Podrážděné se rozhlédla, chvíli zkoumala pohledem Tergala a pak přenesla pozornost zpátky k Andersonovi. „Přijímáte zakázky?"

Anderson pokrčil rameny. „Vždycky, když to jde – člověk musí něco jíst."

„V tom případě pro vás jednu mám. Můžu zaplatit feniky nebo novými fotočlánky, jestli by vám to vyhovovalo víc. Pro mě za mě, ten náš chlap z Golgoty ať si klidně vylíže prdel zabounovi."

Tergal si odfrkl a potlačil smích. Žena ho odhadla pohledem.

„Váš učedník?" zeptala se Andersona.

„Tak něco," odpověděl. „Povězte mi něco o té zakázce."

Žena se znovu rozhlédla. „Přichází to v noci. Dokud to jenom povalilo pár věcí, jak to hledalo po táboře jídlo, nevadilo nám to. Ale teď je to čím dál troufalejší. Před šesti dny to napadlo jednoho našeho kance a udělalo mu to díru do krunýře." Ukázala na kančí ohradu na druhé straně osady, kde leželi na slunci další obrovití tvorové, jako by to byly lávové kupole. Jeden z nich, možná mladší a zvědavější než jeho druhové, měl smyslovou hlavu vytaženou zpod krunýře a zvednutou vysoko do vzduchu. Očními tykadly vysunutými daleko od sebe pozoroval, co se děje. „Pak, před pěti dny, se to pokusilo probourat do jednoho z našich domů."

„Ukažte mi to," řekl Anderson.

Žena mu pokynula, aby šel za ní, a odvedla ho do osady. Tergal také sesedl a vedl svého kance tak, že mu zahákl bodec pod okraj krunýře. Anderson se ostentativně díval na Paličáka, až si kanec dlouze povzdechl, zvedl se na plazivé nohy a také je následoval.

Když vešli do vesnice, Anderson na jediné rozhlédnutí poznal, že tahle osada tady je už nějakou dobu, nebo byla přinejmenším postavena s výhledem na dlouhodobost. Přepadový kanál totiž začínal ručním čerpadlem. Znamenalo to, že těžaři vyhloubili vrt, což se pro krátkodobé fungování nedělalo. Zanedlouho se několik dělníků přišlo podívat, co se děje. Opičí muž šel vedle Tergala a živě s ním o něčem diskutoval, ale Anderson neslyšel, čeho se rozhovor týká. Než došli k pískovcovému obydlí, shromáždil se už kolem nich slušný dav. Anderson si prohlédl rýhy v měkkém kameni a potvrdil si, co už tušil. S úsměvem se podíval na Tergala a pak se otočil k ženě.

„Víte, co to udělalo?“ zeptal se.

„Doufali jsme, že to je druhák, druhé stadium zabouna, ale když přišel ten útok na písečného kance, a teď tohle…“ Pokrčila rameny.

„Třeťák,“ řekl a ukázal na hluboké díry proražené do slepeného písku. „Tady se přidržoval klepety, když na stěně pracoval svými krunýřovými pilami. Něco ho muselo vyrušit, jinak by se dostal na druhou stranu.“

„Třeťák,“ zabručel někdo pohrdavě. „Snaží se vyšroubovat cenu, Chandle.“

Anderson se otočil a vykročil k Paličákovi.

„Počkejte,“ zarazila ho žena. „A ty, Dornicku, zavři klapačku.“

Anderson se otočil. „Třicet fotočlánků – budou se hodit pro směnu, protože míříme nahoru na Planiny.“

„To je vydírání!“

Anderson se obrátil k Dornickovi. Byl to zavalitý vousatý muž se zastřiženými ústními úponky a palcovými ostruhami na spodní straně ruky, které takové jako on nutně směrovaly k nějakému technickému povolání. „Chtěl byste ho raději ulovit sám?“

„Za tu cenu – nejspíš jo.“

„Dornicku,“ varovala ho Chandle.

„Vždyť jsou to dny práce! Dny a dny.“

Anderson si všiml, že Chandle, byť muže varovala, nejeví chuť zasáhnout a čeká na jeho odpověď. Zaregistroval, že někteří z těchto lidí u sebe mají kovácké zbraně; možná právě to jim dodávalo

přehnanou sebedůvěru. Faktem bylo, že to neměl zapotřebí: i když by se mu snad podařilo prodat několik fotočlánků kočovníkům z planin, ve skutečnosti je nepotřeboval. A pokud šlo o peníze – těch nastřádal dost. Ale ozval se v něm smysl pro povinnost. Pohlédl na holčičku, která stála vedle Chandle. Třetímu stadiu zabouna by stačilo jen několik sekund, aby ji nasekal na snadno požívatelné kousky.

„Říkáte dny.“ Otočil se a vrátil se ke zdi domu. „Dornicku, vidím, že máte na opasku měřící drát. Mohl bych si ho půjčit?“ Anderson napřáhl ruku. Muž se tvářil vzdorovitě, ale poté, co ho Chandle zpražila přísným pohledem, mu drát podal. Anderson si jej nad hlavou rozmotal a změřil hloubku, do jaké je stěna poškozená.

„Tvor neměl důvod, aby tady šplhal nahoru, takže bych se vsadil, že stál předními končetinami na zemi, když se do téhle budovy pustil. Proto se dá udělat jednoduchý výpočet, když takové stopy najdete.“ Navinul drát zpátky na cívku. „Třeťák má normálně na délku dvaapůlkrát tolik, než je výška jeho kusadel od země. Tyhle stopy jsou výš než dva metry.“ Anderson uviděl, jak některé tváře dostaly nezdravý odstín. Dornick ta čísla vyslovoval pouze rty. „Pět metrů,“ řekl mu Anderson. „Tak dlouhý třeťák váží pětkrát víc než velký člověk. A jen tak mimochodem, běhá dvakrát rychleji.“

„To tvrdíte vy,“ zamumlal Dornick.

Anderson mu podal drát zpátky. „Přivezu vám tělo. Jestli bude kratší než pět metrů, vzdám se odměny.“

Chandle postoupila dopředu dřív, než se mohl Dornick zmoci na nějakou další poznámku. „Jsme domluvení, rondurský rytíři.“

Lékaři ze ZBC nechali postavit příčku z makroskla, aby se infekce nemohla rozšířit vzduchem. A byla to infekce, kterou mohl chytit i Fethan, přestože měl bleskově zmrazený mozek s biokonstrukcí a tělo z plastu a kovu. Sice se nevyskytl žádný náznak, že by se umírající zbytky džainského mycelia – uvnitř Styčníkova těla – šířily vzduchem, ale nikdo nechtěl riskovat.

Poškrábal se v zrzavých vousech. „Další bude ta dívka?“ zeptal se.

Vrchní chirurg Gorlen mu věnoval zvláštní pohled. Fethan si toho pohledu všiml u mnoha členů nemocničního křídla ZBC. Zahrnoval jejich úžas, že kyborg jeho typu ještě existuje – ostatní jako on, kteří přežili, se už dávno přestěhovali do odolnějších golemových těl – a silnou touhu rozebrat ho, aby zjistili, jak funguje.

„Ta dívka je už operována," odpověděl golem. „Jedna uzlina jí tlačila na srdce a hrozilo nebezpečí zástavy."

Fethan se k chirurgovi otočil. „Přežije?"

Gorlen kývl směrem k místu, kde ležel na posteli v karanténní kóji Apis Chladič, skoro neviditelný pod monitorovací technikou. „Má stejně dobrou šanci jako on. Nanoboti zaslaní z *Jeruzalému* rozebírají každičký kousek mycelia. Jestli mi něco neuniklo, za nějaký den dva odsud bude pryč." Chirurg zvedl z nedalekého stolu hliníkovou bedýnku s popruhem.

„To je ten prevít?" zeptal se Fethan.

„Ano – zkonstruovaný samotným Jeruzalémem."

Muž mu bedýnku podal. Fethan si pozorně prohlédl motiv urobora na víku – znak Jeruzaléma – a pak si ji pověsil přes rameno. Nakonec se otočil a oknem napravo vyhlédl ven.

Suchá flétnová tráva se táhla, kam až dohlédl, za místo, kde řádové mechanismy rozryly zem na černé bláto žilkované zelenými odkrytými hlísticemi. Na pozadí tmavofialové oblohy uviděl další velký transportér, jak vyráží k horám, obklopený rojem automatických sond. Většina těl calloraptorů byla nalezena spolu s přistávacím plavidlem, které Skellor poslal na povrch, a to všechno teď bylo uloženo ve vypáleném válci Teokracie jménem *Víra* – což Fethanovi připadalo lehce ironické. Obrovská výzkumná loď *Jeruzalém* měla tyto věci původně naložit, jenže teď bylo všechno jinak. Jeruzalém rozhodl, že je ho třeba jinde. Pro obyvatele Masady to možná bylo dobře, protože runsiblové UI z Pazourku stačilo, aby tato UI navázala kontakt runsiblem, a mohla se z toho podělat. Jedině takový intelekt mohl zkonstruovat nanoboty; nic menšího by to nezvládlo.

„Myslím, že to bylo moc dobré, než aby to mohla být pravda," řekl Fethan. Uviděl, že z flétnové trávy se k němu blíží skupina Masaďanů. Všichni si nesli objemnou dýchací aparaturu.

Gorlen postoupil vedle něho. „Cože?"

„To mycelium – když umožnilo lidem, aby tam žili, přebudovávali svá těla, zůstávali naživu…"

„Teď víme, že to možné je. Ta technologie přinese mnoho prospěšného."

Fethan něco zabručel a pak se otočil k odchodu.

„A vy jim to zavezete?" zeptal se Gorlen.

„Dostal jsem takové instrukce."

„Tak hodně štěstí."

„Doufejme."

Fethan vykročil k chodbě, která vedla na přistávací plochu člunů, pak ale prudce zahnul a zamířil k přechodové komoře. Ještě naposledy chtěl slyšet tu zvláštní hudbu flétnových trav. Vyšel ven a rozhlédl se. Toto místo bylo jeho domovem po mnoho let, kdy tady pracoval pro ZBC, podněcoval vzpouru proti vládnoucí Teokracii, a teď začínal pociťovat bolest z odloučení. Otočil se, aby vykročil po kompozitovém chodníku položeném na bláto, a jako vždycky se zamyslel nad tím, do jaké míry je ten pocit ve skutečnosti opravdový. Jeho bleskově zmrazený mozek byl obsahem stejně neměnný jako stavbou; a to, co *byl*, vycházelo z krystalické paměti a emulace stejně jako u každého golema. Byl hloupý, když tak umíněně lpěl na té trošce lidskosti, která mu zůstala? Otočil se a zamířil k čekajícímu raketoplánu. Na palubě se stručně přivítal s lidským kontrolorem, který jej pilotoval, připoutal se do křesla, nastavil svoje vnitřní hodiny a vypnul se… usnul.

Probudil se, jako by neuběhl vůbec žádný čas, a uviděl měsíček Pazourek.

Proč jsem byl probuzen? zeptal se široce otevřeným kanálem ve svém vnitřním komunikátoru.

Runsiblové spojení, řekla mu UI Pazourku.

Sem s ním, odpověděl.

Ozvalo se chrastění poruch, jako by se něco malého hrabalo z cesty něčemu obrovskému.

Je třeba něco víc.

Fethan se zarazil, když ucítil nesmírnost intelektu čekajícího na druhé straně spojení. Zachvěl se a ucítil v žaludku nervozitu – byla to všechno jen emulace, ale stejně chápal, co runsiblovou UI Pazourku tak děsí.

Jeruzalém?

Očividně.

Při tomto slově Fethan pohlédl dolů na bedýnku, kterou měl na klíně, a pak přes mezeru na pilota, jenž ho pozoroval. Uroboros se otočil – jak nekonečně polykal svůj ocas – a Fethan ucítil několik cvaknutí povolovaných zámků.

Co chceš?

Je vhodné hrát s kartami těsně u těla; ještě lepší je, aby všechny karty nebyly vidět na stole.

Přestaň chodit kolem horké kaše a přejdi k věci.

„Není vám nic?“ zeptal se pilot.

Fethan si poklepal prstem na spánek. „Povídám si s jedním z našich křemíkových přátel.“

„Ach… tak… vy jste…“

„Ano, jsem kyborg.“ Muž se vrátil k pilotování.

Přítel Skellor se svým mosazným zabijákem právě navštívil výzkumnou stanici Rubínové oko, kde rozvrátil síť Cybercorpu a získal jisté souřadnice.

Takže to bude další místo, kde se Cormac zastaví – aby se pokusil najít stopu.

Správně.

A na Rubínovém oku *je runsibl.*

Správně.

Chceš přece dopravit ty nanoboty na Jacka Ketche *pro vojáka Thorna, tak proč všechny ty triky kolem?*

Otevři ten box.

Fethan si povzdechl a odklopil víko. Uvnitř uviděl inertní válec, ve kterém se takové aktivní technologie skladovaly. Zabíral však jen

polovinu boxu. Vedle něj, zabalený proti nárazu, ležel malý kosočtverec paměťového krystalu, na tenčím okraji obklopený superkovou kotvou a napojovacími místy.

Jeruzalém pokračoval: Při naší poslední rozmluvě mne Jack informoval o tom, jak Cormac hromadí lidi a zbraně – nahodilé prvky – figurky, které může využít v budoucí bitvě se Skellorem. Neví, jak je využije. Všechno je to nahodilé. Vytváří proměnlivou protilátku proti Skellorovi. Jeho silnou stránkou je spíš reakce než pevná kostra daná přípravou.

Nuda…

Už to bude. Ta paměťová krystalická matrice se vejde do tvé břišní dutiny – tam, kde jsi nosil hlasovací zařízení, když jsi tajně působil na Masadě. Krystal tam vložíš, aby mohlo začít programované nanovláknové propojování.

Nepotřebuji další paměťový prostor.

Jak dobře chápeš, není to pro tebe. K nahrání dojde, až na Rubínovém oku vyjdeš ze Skaidonovy deformace.

Ty víš, že mám právo to odmítnout.

Přivítal bych, kdyby Cormac viděl známý obličej a neměl žádný důvod k podezření.

Co je to za hru?

Dávám Cormakovi další figurku do jeho… hry. Takovou, o které nebude nic vědět a kterou nebude moci Skellorovi nijak prozradit. Takovou, která by mohla Skellora zabít, jestliže selže všechno ostatní.

Fethan sáhl dolů a přejel prstem po lepícím švu na své košili. Uvnitř dal pokyn k rozpojení. Pilot se ohlédl právě včas, aby uviděl, jak si Fethan otevřel břicho, jako by si právě provedl císařský řez, a odhalil vlhkou červenou dutinu.

„Nedělejte si starosti. Nebolí to.“

Pilot se znovu otočil dopředu a neřekl nic. Fethan vytáhl krystal z polstrovaného lůžka, zatlačil si ho do sebe, až se zastavil o keramalovou páteř, a pak nahoru, těsně pod hrudní pouzdro – které obsahovalo většinu toho podstatného z jeho existence. Okamžitě ucítil, jak se superkové kotvy a další body propojují, a ruku vytáhl.

Zorným polem se mu mihly mžitky, jaké zažívají ti, na které jde migréna. Cítil pach, jenž byl známý a současně záhadný. Slyšel křik davu v dálce… mumlání blízko.

Co v sobě ponesu? zeptal se.

Jednu mou část, která má dlouholeté zkušenosti s prohledáváním virtuálních sítí a řešením problémů, které tam jsou. Mnohé Ul v sobě nosí její kopii. Rubínové oko je jedna z nich.

Když o několik hodin později Fethan vyšel z runsiblu na *Rubínovém oku* a ucítil připojení nahrávacího linku, řekl nahlas: „Jsem legie," a pak uvnitř dodal: „*A taky jsem pekelný stroj.*"

Zanedlouho se už v něm kopie zabijáckého programu, který Rubínové oko poslalo proti Skellorovi, vzpínala na vodítku.

– prostřih do minulosti 11 –

Balsh si pomocí hrubého písku a mořské vody očistil ruce od sražené krve. Pak upustil pytel do mělké slané vody a vytáhl jeden po druhém leptané safíry, očistil je a přemístil je do méně znečištěného obalu.

„Dostal jsi je všechny?" zeptal se Arian.

Balsh zvedl hlavu. „Za čtyři a půl milionu. Posledních několik mu vniklo do plic, a to ho zabilo."

Arian přikývl, otočil se a podíval se, jak jeho lidé, naložení kořistí, scházejí od Alstonovy rezidence. Bral, kolik mohl, ale také chtěl hodně nechat. Ostatní jeho muži se poté, co složili své břímě v nákladovém prostoru lodi, vraceli do domu a táhli s sebou nahoru mrtvoly. Ty, které byly nejblíž ke břehu, skončily v moři a aktivita perlových krabů tudíž narostla.

„Chvíli to trvalo, než natáhl bačkory," dodal Balsh. „Podělal se a podařilo se mu utrhnout si většinu nehtů, jak se bránil. Ten golem mu taky vymlátil většinu zubů, jak do něho safíry ládoval."

Arianovi vrtalo hlavou, co způsobilo, že golem toho muže zabil takovým způsobem. Pokyn byl jednoduchý: „Zabij Alstona a všechny, kteří se ti v tom pokusí zabránit." Nebylo v něm nic o tom,

že by ho měl přinutit pozřít své peníze, nic o navršení mrtvých do propletených sousoší a nic o metodickém vybití všech ostatních lidí na ostrově. Když se svou superkou napojil na řídicí modul, pořád dostával zprávu: „Cíl splněn," mřížka mu ukazovala, že golemova poloha se nezměnila, a viděl chaotický obraz, kde se v prázdnu míhaly nějaké tvary. Nedávalo to smysl.

Pelter přistoupil k sestře, která se vrátila spolu s pleniteli. „Angelo, je tam ještě něco, co stojí za to vzít?"

„Je tam toho spousta," odpověděla Angelina. „Ale možná by bylo nejlepší co nejrychleji odsud zmizet, než se sem pořádně podívá nějaké řádové satelitní očko."

Arian přikývl. „Pravda. Nálože jsou nachystané?"

„Připravené k odpálení." Angelina vychrlila zážehový kód ze své superky do Arianovy.

„Pak zbývá jediné: naložit pana Jeřába," řekl Arian.

Angelina se na něho podívala, jako kdyby se úplně zbláznil. Muži, kteří nosili lup do člunu, se zastavili, aby si poslechli, jak odpoví.

„Nechme ho jednoduše tam, kde je," navrhla.

Arian zavrtěl hlavou. „Zlomeného a upgradovaného Golema 25? Nechat ho tady s mrtvolami bůhvíkolika jeho obětí? A věř mi, že oni ta těla najdou." Rozhlédl se po přihlížejících mužích. „Na takovou pozornost, jakou by to přitáhlo, nejsme připravení. Nezdá se ti, že na Cheyne III se teď motá příliš mnoho řádových agentů a kontrolorů? Kdyby našli tohle, bylo by jich tolik, že bychom se ani nepohnuli. Prověřili by každý kousíček DNA na ostrově a vyždímali by hlavu každému, kdo by s tím měl něco společného, jedno, jestli je nevinný, nebo ne. To vážně chceš?"

Odpovědělo mu všeobecné nesouhlasné mručení.

Arian pokračoval: „Takže pana Jeřába naložíme a odvezeme ho domů s sebou."

Když se vrátili poslední muži, Arian odeslal kód a pozoroval sílící záři ze středu ostrova a z jiných míst, jak se zažehla každá z pomalu hořících termoxitových náloží. Hořel Alstonův dům, hořela ta groteskní sousoší, ale o masakru, který se zde odehrál, stejně

zůstane spousta důkazů. Arian pouze chtěl zamaskovat, jak přesně Alston a jeho lidé zemřeli. Když s člunem objeli ostrov na druhou stranu, plameny šlehaly desítky metrů do vzduchu. Pan Jeřáb na zavolání poslušně přišel – démon spoutaný kouzlem – a zůstal nehybně stát, když Balsh natáhl z člunu hadici, aby ho opláchl. Potom si Jeřáb vlezl dolů do nákladového prostoru.

„Doufám, že jsi nezměnil názor," řekla Angelina.

„To ne," odpověděl Arian. „Uklidíme ho."

Angelina mu pevně stiskla rameno. „Ariane, tohle není prohra. Jenom se přeskupíme a půjdeme dál. Máme nového dodavatele zbraní, který říká, že nám může sehnat pořádnou techniku – takovou, u které stačí jenom mačkat spoušť."

Arian se k ní otočil. „Ten s vlasy jako stříbro – ten, co ho chceš ošukat?"

„To je on," odpověděla Angelina. „Nepotřebujeme řádové stroje na zabíjení."

Arian řekl, možná aby nemusel myslet na hrůzu, kterou právě viděli: „Jo, snad by to mohl být ten typ, který potřebujeme. Třeba se jeho přičiněním situace změní, zlepší."

Stalo se – ale pro koho, to byla otázka perspektivy.

O den později doprovodili Jeřába po schodišti ukrytém pod sochou Arianova otce. Ve vlhké místnosti dole byl příkaz ‚sedět' opakován a vymáhán v pětisekundových cyklech. Jeřáb se posadil na jedinou židli, která v místnosti byla, a nedíval se, kam Arian modul položil – rozkaz, že má sedět, by do pěti sekund nabourat nedokázal, a ani to udělat nechtěl. Arian a jeho sestra vycouvali ze dveří, následováni dvěma muži s minigranátomety. Dveře zamkli, zajistili petlicí, zaletovali a zamaskovali… Pan Jeřáb přepnul své vidění do infračerveného pásma, seděl v zatuchlé tmě a pozoroval dveře.

– prostřih do minulosti končí… –

Tma vyplněná světelnou mřížkou, ve skutečnosti a v paměti čtyřrozměrnou, vyjádřením dvojrozměrnou. Ikony pohybující se nahodilým, ale čím dál ustálenějším způsobem; některé si chvíli

ponechají své místo a pak se přesunou, když kombinacemi jiných předmětů způsobí, že se ta pozice stane neudržitelnou. Modrý žalud se otáčí v prázdnu a malý gumový psík se na to pobaveně dívá. Krev a smrt na nekonečné virtuální pláni. Jeřáb posune mosaznýma rukama očištěnýma od sražené krve jeden předmět a najde souvislost; nato se nekonečno možností rozplyne a příčetnost se o krok přiblíží.

– konec prostřihu do minulosti –

V části doby, kterou by každý jiný strávil v hibernaci, Skellor zpevnil a zdokonalil struktury uvnitř svého těla, vystopoval chyby a vymazal je, utřídil a uspořádal informace uložené v krystalické části své mysli a zahodil všechno, co považoval za nedůležité. Ale častěji teď narážel na anomálie, které v jeho džainské substruktuře vyrůstaly. Něco dělala, nenápadně se měnila, přesměrovávala zdroje, aby mohla ve své struktuře budovat uzliny. Když jednu z nich nechal, aby se vyvíjela trochu déle, našel početné vrstvy složitosti, vnitřně provázané, které začínaly získávat fyzickou nezávislost skoro jako nádor. Zkoušel, testoval a studoval, ale objekt se analýze bránil. Nakonec jej v sobě musel *spálit.* A při jeho ničení cítil ze zbytku substruktury vzpurné reptání.

„Však ty pro mě budeš mít odpovědi, Draku," řekl šedi podprostoru.

Zezadu se ozvalo tiché cinkání, jak pan Jeřáb přeskupoval své hračky. Skellor si zvuků nevšímal. Vyfoukl z úst kouř a pokračoval v nápravě škod způsobených vypálením. Ze svého zápěstí vyhnal úponek, který se chvíli kroutil ve vzduchu, než zašmátral po ovládacím panelu před ním a našel univerzální zástrčku. Druhou rukou vzal z otevřené bedny vedle sebe balení potravinového koncentrátu a začal se jím cpát, aniž by je rozbalil.

„Ty tenhle Džain znáš a mě by zajímalo, jestli to byl důvod, proč se ti nechtělo vrátit se k tvým pánům," řekl Skellor, když koncentrát zkonzumoval.

Když měl opravy hotové a všechno aktuálně setříděné, uspořádané a vymazané, pohroužil se do utlumeného stavu podobného spánku a zavřel oči, aby si z něho nic nepamatoval. Pan Jeřáb opotřeboval modrý žalud a kusem termokrystalického uhlíku vyryl do kovové podlahy rýhy. Čas plynul, jak to má ve zvyku. Nakonec na panelu zablikaly kontrolky, jedno žluté světlo se rozsvítilo a zůstalo tak. Skellor otevřel oči a kývl hlavou. *Supice* se vynořila z podprostoru do prudkého jasu blízkého slunce, vypustila mrak miniaturních detektorů a podprostorových transceiverů a pak automaticky přešla na obloukovou dráhu, která ji měla přivést do předprogramovaných souřadnic. Skellorovi to přineslo jisté uspokojení, jež se ještě zvýšilo, když jeho sondy zaznamenaly podobné přístroje, které odesílaly spousty dat k planetě, k níž se *Supice* blížila.

Veškeré uspokojení vyprchalo, když obrátil svou pozornost dovnitř a zjistil, že v něm vyrůstá další uzlina. Zařval, s ústy plnými ohně. Vyfukoval dým a na houževnatém materiálu jeho hrudi naskákaly skvrny v místech rozžhavených do ruda. A zatímco prováděl tuto kauterizaci, housenkovitá loď, v níž byl, sestupovala z noční oblohy a zanechávala na pozadí vzdálených vírů mezihvězdného prachu a vznikajících hvězd kondenzační stopu, která vypadala jako škrtnutí.

„Však ty budeš mít odpovědi, sakra," řekl pohledu, který se před ním otevíral.

Supice zpomalovala nad pohořími, pouštěmi a prašnými planinami. Výsuvné složené oči krátce zaregistrovaly průlet lodi, pustily tento objekt z hlavy jako nejedlý a nedůležitý a vrátily se k celoživotnímu obstarávání potravy nebo vyhýbání se tomu, aby se potravou staly. Jiné oči: modré safíry umístěné v ústech panožkovitých kobřích hlav zpozorovaly totéž, ale vyhodnotily to jinak a jejich dlouhé hadí krky se zatáhly do země.

Loď přeletěla město zářící světly, kde ji zpozorovali galileovští kováči, kteří takovou věc dlouho vyhlíželi, a v dotyčném městě zavládlo velké vzrušení. Loď přeplachtila nad Písečnými věžemi a Skellor před sebou virtuálním zrakem spatřil svůj konečný cíl:

obrovský barevný bod – uzel mnoha proudů informací. O mikrosekundu později si uvědomil, že jeden z těch proudů vychází ze samotné *Supice.*

„Co to sakra je?“ zeptal se, i když byla jeho řeč nekonečně pomalejší než sonda, kterou vyslal do lodních systémů.

Nemůžu říct, že by to bylo příjemné, ale jsem odsud pryč.

Skellor se pokusil najít nějaké spojení mezi zprávou a tím, co se skrývalo v systémech této malé lodě. Pak mu došlo, co to určitě je.

Tebe jsem přece zabil.

Omyl, frajere. Šťastné přistání.

UI *Supice* se musela nějak dohodnout s Drakem, protože Drak vytvořil širokopásmové propojení, kterým se UI přenášela. Skellor poslal dovnitř zabijácké programy, ale našly jen prázdnotu, UI vyklouzla na nějaké jiné místo v křemíkovém nekonečnu a dál unikala, jako když voda odtéká z výlevky. Skellor se stáhl – ta UI by s ním nezačala komunikovat, kdyby nevěděla jistě, že mu dokáže uniknout.

Šťastné přistání?

Právě v okamžiku, kdy ten šleh na rozloučenou plně pochopil, zabraly boční raketové motory *Supice* na maximální výkon, načež se fúzní motor pokusil o zážeh, zatímco byla polovina injektorů uzavřená, a jednu stranu vymetl výbuchem z komory. Oheň udělal díru v zádi lodi a přerušil důležité přívody energie pro záďové gravimotory. Roztočená *Supice* padala v kotrmelcích k Písečným věžím.

Za necelou sekundu se Skellorovi podařilo obnovit kontrolu nad systémy *Supice*, vypnout boční raketové motory a zapnout hasicí přístroje v zadní části lodi. Ale polovina antigravitace byla pryč a loď se nedala ovládat. Skellor provedl rychlé výpočty a vložil program do raketových motorů. Začaly se zažehovat, na první pohled nahodile, ale po několika dlouhých sekundách se účinky projevily. Loď přestala rotovat přes špičku a pak se narovnal také její vývrtkový kurz, právě včas, aby narazila do boku skalního suku a odrazila se v explozi písku a ohně. Před ní teď nebylo nic než čelní náraz do pískovce.

Jediná viditelná možnost se nacházela dvacet stupňů napravo: asi půl kilometru dlouhý kaňon. Další propočet; zážeh pomocného motoru obrátil *Supici* na hřbet a druhotná exploze fúzního motoru vymetla druhou polovinu jeho komory. *Supice* usekla bok skalní věže, která se za ní pomalu sesula, a vlétla do kaňonu vzhůru nohama. Skellor ji raketovými motory otočil a současně použil přední pomocné motory a to, co mu zbylo z výkonu gravidesek, aby loď zbrzdil. Loď se v posledním okamžiku otočila. Narazila bokem, zvedla vlnu prachu a písku a zvířila stopu dlouhou čtvrt kilometru. V rychlosti dvou set kilometrů za hodinu narazila spodní částí napřed do skalních suků na konci kaňonu, ale lavina pískovce, místo aby ji pohřbila, zůstala, kde byla, zatímco celý skalní suk se zřítil na druhou stranu jako pokácený strom.

Přechodová komora se otevřela do štiplavé chuti slaného prachu. Skellor vylezl ven a postavil se na bok *Supice.* Rozhlédl se a pak vyplivl popel na rozpálený kov, na němž stál. Jeřáb se za ním vysoukal ven a čekal na instrukce. Zvednutý prach a teplo vyvolané nárazem přivábily pozornost ze všech stran. Dvoumetrový zaboun ve druhém stadiu to zpovzdálí všechno pozoroval a registroval pouze *kořist.* Skellor si tvora nevšiml. Jak se soustředil na virtuální obraz nahuštěných komunikačních linek vedoucích k Drakovi a od něj, uviděl, že všechny zhasínají jako reflektory zasažené nepřátelskou palbou. Z vysílačů, které měl v sobě, se pokusil navázat spojení mezi sebou a mimozemskou bytostí, bylo však okamžitě zablokováno.

„Tak ty se mnou nechceš mluvit," zamumlal Skellor, sešel po zakřiveném trupu a posledních několik metrů na zem seskočil. Otočil se, aby se podíval, jestli ho Jeřáb následuje, a pomyslel si, že taková slova možná jsou jenom hraná kuráž. Byl se ztroskotanou lodí na primitivní planetě a ten, koho přišel navštívit, nebyl ochoten komunikovat. A on se právě dozvěděl, že s sebou celou dobu vezl zvěda. Šance, že se Supici nepodařilo odeslat informace Řádu a jeho hlídacímu psovi, ZBC, se nejevila optimisticky. Skellor si uvědomil, co to znamená: že teď, místo aby lovil Draka, musí provést opravy a zajistit si možnost úniku. Prohlédl si Jeřába od hlavy k patě.

„Myslím, že budu muset vypravit posla, i když diplomacie není zrovna tvoje silná stránka.“

Pan Jeřáb si ometal prach z kabátu a Skellor se díval, jak se několik trhlin, které v něm měl, zaceluje. Jak si golem narovnával klobouk, Skellor si vybavil ze záznamů na *Occamově břitvě*, že Drak označil džainskou technologii za *nepřítele*, a když se dozvěděl o její přítomnosti na palubě, chtěl být co nejdřív pryč.

„Tebe třeba Drak nebude brát jako takovou hrozbu jako mne, když jsi *jenom* stroj.“ Postoupil dopředu, zvedl ruku a přitiskl ji na Jeřábovu hruď. Jeřáb jen přivřel své černé oči a pak sklonil hlavu, aby se na ruku podíval. Skellor se spojil s myceliem, které do golema nainstaloval, a začal si velice pozorně prohlížet, co pod tou mosaznou kůží udělalo. Některé části tohoto mycelia pro něho byly rozhodně nedostupné, podobně jako v té separatistce Afran na *Occamově břitvě.* Také provedlo uvnitř golema nečekané změny, jimiž nesmírně zvýšilo účinnost jeho fungování. Ale bylo to druhořadé mycelium – jednoduchá obdoba toho, co žilo ve Skellorovi, kterým fakticky byl – a bylo vůči němu stejně bezbranné, jako je pavučina vůči plameni. Skellor obsáhl všechny jeho proměny a upravil patřičným způsobem nanocytickou protilátku, kterou vytvořil jako zrcadlový obraz v okamžiku, když pana Jeřába vzkřísil. Dlaň ruky mu zteplala, jak protilátka vnikla do mosazného stroje na zabíjení.

Skellor odstoupil a na mnoha úrovních přihlížel. Mycelium uvnitř Jeřába se začalo v místě doteku rozkládat. Mikroskopická a makroskopická vlákna se svíjela. Paměťové uzliny ne větší než zrnko soli se rozpadly na prach. Nezávislé nanomechanismy, jež mycelium navrhlo a vytvořilo pro specifické účely, nanocyty, byly štvány a zabíjeny jako divoká zvířata smečkou hyen. Pak, když nezbývalo nic než hyeny, se začaly rozpadat také ony. A Skellor se musel spokojit jen s vnějším zrakem. Jestli od houževnatého golema čekal nějakou dramatickou reakci, byl zklamán. Jeřáb tam stál, nezměněný jako památka z pravěku – dokud nezvedl hlavu. Skellorovi se na okamžik zdálo, že v té kovové tváři čte nevrlost, ale to jistě nebylo pravděpodobné.

„Draku,“ řekl Skellor. „Nepochybuji o tom, že toto se ti podaří z golemovy roztříštěné mysli dešifrovat. Nepřišel jsem proto, abych tě napadl, ale abych se od tebe učil. Až budeš připravený, spoj se se mnou, prosím, a já budu komunikovat pouze slovně. Mohu od tebe mnoho získat, a ty můžeš mnoho získat ode mne.“

Skellor se otočil a poslal signál přes primitivní řídicí modul používaný Arianem Pelterem, aby Jeřába vypravil na cestu. Krátce předtím si povšiml zabouna v druhém stadiu, který se plížil mrakem prachu, a jako poznámku k vložené zprávě dal Jeřábovi pokyn: „Vyřiď to.“

Zaboun se cupitavě, klouzavě vyřítil z dosedajícího prachu. Nožířskou výbavou, kterou měl v tlamě, třel o sebe se zvukem automatické pily na kov, ze žláz umístěných vedle tlamy stříkaly proudy mazadla. Skellor tvora chladně pozoroval a pak uhnul stranou. Jeřáb postoupil dopředu a dupl. Tvrdě. Zaboun, jehož hlava byla rozdrcená na kaši, zachřestil nohama o zem a vydechl se zvukem, jako když se rozváže balónek.

„Zajímavé místo,“ poznamenal Skellor a otočil se zpět k *Supici*. Jeřáb odešel, aniž se ohlédl.

11

Tichá válka: Tak se často popisuje převzetí moci umělými inteligencemi, a dokonce i použití slova ‚válka' se jeví jako přehnaně dramatické. Bylo to spíš postupné převzetí politické a vojenské moci lidí, jehož si lidé nevšimli, protože byli zaměstnaní tím, jak tu moc použít proti sobě. Neproběhlo to ani nijak nepozorovaně. Někdo to přirovnal k odstranění zbraně z dosahu šílence, který žvaní a řve na někoho jiného. A tak to také bylo. UI, dlouho používané v četných firemních, národních a náboženských konfliktech, ovládly všechny komunikační sítě a počítačové řízení zbraňových systémů. Co bylo nejdůležitější, ovládaly už uzavřená lidská prostředí roztroušená po sluneční soustavě. Tím, že ze sebe udělaly právnické entity, také brzy nahromadily obrovské bohatství, kterým si mohly zaplatit armády lidských žoldnéřů. Národní vůdci ve sluneční soustavě, kteří nařídili odpálení zbraní nebo útok, zjistili, že jejich rozkazy buď nedorazily na místo určení, nebo měly nulovou odezvu. Titíž lidé, kteří nařídili zničení UI, zjistili, že jsou beze zbraní v prostředí, nad nímž nemají žádnou moc, a proti sobě mají nejen lépe vybavené armády, ale celkově vzato i veřejné mínění. Populaci jako takové, pro niž bylo dlouho zavedenou tradicí pohlížet na své lidské vůdce s pohrdáním, netrvalo příliš dlouho uvědomit si, že UI dovedou všechno řídit lépe. A je velice obtížné podnítit lidi k revoluci, když si žijí mimořádně pohodlně a dobře.

Průvodce kdoulí, *sestavený lidmi*

Asteroid, teď už bez odděleného můstkového modulu, *Jeruzalém* dezinfikoval po molekulární úroveň. Udržovat jej v karanténě bylo nadále zbytečné a těleso až doposud jenom překáželo. *Jeruzalém* se vynořil z podprostoru jako železný měsíc, který vyšel ze stínu, ve světle trpasličí hvězdy krvavě rudý. V této málo známé soustavě bylo nyní rušno a lodě se objevovaly všude kolem stejně pohotově jako

Jeruzalém, obkličovaly však výzkumnou stanici, *Rubínové oko*, zatímco obrovské vědecké plavidlo přešlo na oběžnou dráhu kolem červeného trpaslíka. Tady se vrata jednoho z velkých skladišť otevřela a mohutná loď zpomalila. Asteroid z pásu v blízkosti *Elysia*, který už nic nedrželo, hladce vyplul do prostoru. Nato se *Jeruzalém* otočil a nechal obří balvan viset nad hvězdou jako černou siluetu, která pomalu rotovala, jak asteroid nabíral kurz své pomalé oběžné dráhy.

Pak z *Jeruzalému* něco vylétlo: koule z makroskla o průměru dvou metrů, která měla na pólech připevněné rozpojovače ve tvaru mincí. Zamířila přímo k asteroidu a pak, pět metrů před kolizí, rozpojovače našly konce dlouhých křemíkových molekul, z nichž se sklo skládalo, a začaly je rozplétat. Koule zneprůhledněla, ztratila ostrost a v okamžiku, kdy do skalního povrchu narazila, zmizela v oblaku bílého prachu. To, co v ní bylo – vypadalo to jako kořenová soustava stromu obalená hlínou – se nejdřív odrazilo, pak, při dalším klesání, jako by to změnilo tvar a přilepilo se to. Když se asteroid natočil do prudkého žáru a světla hvězdy, předmět na jeho povrchu se protáhl, jako by se probouzel z dlouhého spánku, a začal růst.

Zastavili se v místě, kam nebylo z těžařské osady vidět, a Anderson si začal připravovat výstroj. Když se Tergal díval, jak si rytíř sestavuje kopí, napadlo ho, jestli by neudělal lépe, kdyby zůstal v povzdálí. Tušil, že jde především o stupeň zranění, které může zbraň způsobit. Kulky z Andersonovy muškety mohly tvrdý krunýř prorazit, ale stejně pravděpodobné bylo, že se odrazí.

„To není obor, který bych si zvolil," prohlásil Anderson a palcem ukázal zpátky k osadě.

„Proč?" zeptal se Tergal. Dál si prohlížel kopí.

„Teď, se všemi těmi zemětřeseními, je to nebezpečná práce."

Tergal potlačil smích. Když byl konečně schopný promluvit, zeptal se: „Proč nepoužiješ svou karabinu? Při automatickém nastavení by měla napáchat dostatečnou spoušť."

„Ale vsadil bys na to svůj život?" zeptal se Anderson. „Chci s ní nejdřív dostat druháka, než něco takového schválím."

Kopí bylo sešroubované ze čtyř dílů, z nichž každý byl metr dlouhý. Tergal si prohlédl konstrukci, kterou Anderson namontoval vedle svého sedla na Paličákův hřbet – spodní část zapadala do objímek, které tam byly přilepené a přinýtované – a pak obrátil pozornost k poslednímu dílu Andersonova kopí.

„Nevypadá to hezky," řekl.

„Je jasné, že účelem hrotu je průraz," odpověděl rytíř a přejel hrany deseticentimetrového hrotu trojúhelníkového průřezu brouskem. „Tyhle háčkové čepele tvoří spirálu." Začal brousit přední a vnější okraje čepelek, které obtáčely zbytek dílu od hrotu. Ze zadní strany těchto kousků oceli ve tvaru sekery trčely ostré háčky. „Kopí se do tvora zavrtá až po zadní rozmnožovací část, když do něho vnikne. Nakonec ho zabije to, že se jej pokusí vytáhnout."

„Háčky mu rozervou vnitřnosti," pochopil Tergal. „Ale hrot se od pancíře může odrazit, ne?"

„Když ho trefíš do tlamy, tak ne," vysvětlil Anderson.

Zašrouboval poslední díl na místo a potěžkal kopí jednou rukou. „Zkus." Podal ho Tergalovi, který jej vzal oběma rukama a pak, když zjistil, jak je lehké, jej přendal do jedné.

„Spletená vlákna ze stonků amanisu, slepená pryskyřicí," vysvětlil mu Anderson. „Je to velice lehké a pevnější než všechna dřeva. Kováči vyrábějí několik slitin, které jsou stejně lehké, ale nemají takovou pevnost."

„A když se zlomí?" zeptal se Tergal.

„Zlomilo se jenom jednou, v jednom ze šroubových spojů, ale v tu chvíli už byla většina z něho v třeťákovi, kterého jsem probodl. Podařilo se mu odříznout pahýl, který mu trčel z úst, než chcípl. Už nezaútočil – jenom tam stál a snažil se přijít na to, co se mu stalo. Zabouni nejsou ani tak inteligentní jako píseční kanci."

Anderson si vzal kopí zpátky, opřel si jej o rameno a vylezl s ním na Paličákův hřbet. Jakmile se posadil do sedla, uložil kopí tak, že jej zadním koncem opatřeným oky nasadil na železný kolík, takže se zapíralo o podložku, která byla součástí konstrukce. Tíhu zbraně pak nesly dopředu trčící opěrky. Karabinu Anderson uložil do provizorního pouzdra na druhé straně sedla, než měl mušketu.

Zatímco si utahoval popruhy na klíně, Paličák se na plazivých nohách otočil proti ústí kaňonu, do něhož je Chandle nasměrovala, a pak se postavil na zadní.

„Nemusíš se mnou," řekl Anderson, když si Tergal vylezl na Balvana.

Tergal žuchl do sedla a řekl: „Já vím. A nemysli si, že jsem nepřemýšlel o tom, že bych tam zůstal. Ale nikdy bych si neodpustil, že jsem to neviděl."

Anderson přikývl, chopil se svého bodce a poklepal jím na krunýř před sebou. Kanec zdráhavě vytáhl smyslovou hlavu, zvedl ji, vysunul oční tykadla, chvíli ho jimi pozoroval, pak je otočil dopředu a vyrazil. Tergal se zadíval na viditelnou stopu, kterou sledovali. Anderson mu už předtím řekl, že třeťák nebude daleko, protože pro vyhledávání potravy nepotřebuje rozlehlé teritorium. Během hodiny narazili na zbytky jednoho z jeho obědů.

„Pískožrout," poznamenal Tergal, když míjeli poházené kusy krunýře. Pro identifikaci toho zůstalo poměrně málo, ale Tergal přesto poznal chitinovitou lopatku, kterou tvor používal k nabírání písku, jenž prosíval přes svá hrdelní síta, a velké ploché přední hrabavé nohy. Dravec rozřezal všechny hlavní části krunýře na kusy ne větší než trup člověka, aby mohl každou měkkou část snadno rozkousat. Z Tergalova pohledu bylo lepší vyhýbat se i takovýmto tvorům, přesto je to, po čem šli, sežralo. Napadlo ho, že vzdělání, které získal nejdřív jako dítě kupců z roklí a těžař, potom jako cestovatel a zloděj, bylo žalostně nedostatečné. Že se týkalo jen rizik, která ho mohla potkat při cestách mezi obydlenými oblastmi v hustěji *zalidněných* částech Cullu. Až do této chvíle hrozilo největší *mimozemské* nebezpečí od toho, co znal jako dospělé zabouny. Jiným tvorům, o nichž se jeho rodiče zmínili, příliš pozornosti nevěnoval.

„Zdá se, že by to mohlo začít být zajímavé," prohlásil nenadále Anderson a vytrhl tak Tergala ze zpytování svého nitra.

Studený vítr profukoval kaňonem a zamlžoval vzduch pískem. Tergal se podíval vpravo nahoru, kam Anderson ukazoval. Nad skalní suky stoupala na okraji zvířená linie, pod níž byla tma.

„Neměl bychom se vrátit?“ zeptal se Tergal. „V lijáku se tomu asi postavit nechceš.“

„Na to je trochu pozdě.“ Rytíř teď ukázal nalevo před ně.

Tergal cítil, jak mu něco sevřelo vnitřnosti. Zaboun ve třetím stadiu se černal na pozadí svislé pískovcové stěny a kýval svou hrozivou hlavou ze strany na stranu. Jeho obrovská klepeta se blyštěla, ostrá jako obsidián, a kloubové krunýřové pily drhly o kámen takovým způsobem, že se kousky pískovce sypaly po stěně suku dolů. Tergal si náhle uvědomil, že jeho krásná nová puška, kuše i prorážecí sekera by byly žalostně nedostatečné, pokud by tohle monstrum přes rytíře prošlo. Díval se, jak se pohybuje rovnoběžně se zemí, rozmotává a smotává paroží. Pak se tvor najednou otočil a pustil se po pískové stěně dolů – tak, že napůl padal a napůl běžel. Přistál na břiše v oblaku prachu, vztyčil se na plně natažených nohou a zvedl stočené články nad hlavu. Bylo vidět otáčející se vrták kladélka.

„Hyjé, Paličáku, ten parchant je náš!“

Anderson zvedl kopí z opěrek a koncového kolíku a namířil je dopředu mezi zdvižená oční tykadla svého písečného kance. Paličák jako protizávaží roztáhl svůj ocasní pancíř a přešel do klusu. Tergal ani nemusel poklepat svým bodcem Balvana za hlavou, aby ho zastavil. Udělal to už sám a s tichými bublavými zvuky začínal couvat. Tergal v tu chvíli pochyboval o rytířově duševním zdraví – každý, kdo záměrně vyhledává takové nebezpečí, musí být pořádně padlý na hlavu. Návazně na to ho napadlo, že se zdravým rozumem někoho, kdo přemýšlí o tom, že by se takového muže pokusil okrást, je to taky sporné. V tom okamžiku o Balvanův krunýř něco zarachotilo a nechalo to po sobě křídovou stopu, pak znovu a zas. Krátce nato už kroupy o velikosti očních bulv pleskaly a bubnovaly všude kolem, odrážely se od stěn skalních suků, rozbíjely se o obnaženou skálu. Tergal si stáhl podhradní řemínek z klobouku a upevnil ho, z opasku sundal rukavice zpevněné chitinem a natáhl si je. Když Balvan zatáhl svou smyslovou hlavu a pokračoval v ústupu, nezadržel ho.

„Hyjé! Hyjé!“

Anderson v sedle poskakoval, jako by tím mohl Paličáka popohnat k větší rychlosti. Starý písečný kanec zrychloval tak, že mu od noh létala oblaka prachu. Krmící hlavu vystrčil pod smyslovou a s cvaknutím ji usadil na místo. Nestvůrný zaboun také zrychlil. Bílé krupobití, které se mu rozbíjelo o krunýř, vůbec nevnímal. Nevydal žádný zvuk, vyzývavě nezasyčel, jen rozevřel klepeta do takové šířky, že by stačila pro tři muže, a namířil ocas.

„Blázen," zašeptal Tergal. Ale viděl, že navzdory všem nerovnostem terénu a nepravidelnostem Paličákova kroku zůstává kopí zcela rovné a přímé. Pak přišla srážka.

Kopí dokonale zajelo mezi klepeta a pily, hrot se vnořil do netvorovy rozevřené tlamy, aniž se dotkl jejích boků, čepele s háčky urazily jedno kusadlo. Zajelo dovnitř a Tergal si všiml, že Anderson nakrátko povolil stisk, aby mu umožnil otáčení. Konec se zapřel do podložky, spirálovité čepele se zavrtaly do útočící obludy. Náraz Paličáka posadil na ocasní pancíř a zabouna zvedl ze země a švihl mu ocasem nahoru a dolů. Jak padal, škubal hlavou ze strany na stranu, aby se vysvobodil. Anderson mezitím znovu upevnil konec svého kopí.

Pak Tergal přes krupobití zaslechl, jak rytíř na Paličáka něco zakřičel, a viděl, že starý písečný kanec začal pomalu a metodicky couvat, teď už s oběma hlavami bezpečně schovanými. Zaboun zabíral také, aby se uvolnil, pak najednou něco povolilo. Kopí vytrhlo chuchvalec tvorových střev a životně důležitých orgánů a táhlo je přes písek. Zaboun se zastavil na místě, pouze otvíral a zavíral klepeta a z tlamy mu ukapávala žlutá tělní tekutina. Začal se třást a prudce sklonil hlavu, až klepety narazil do země. Pak úplně znehybněl.

„Nedostal jsem ven všechno." Andersonův hlas vytrhl Tergala z vyděšeného ohromení. „Ale nemusíš se bát, měl by být mrtvý."

Tergal sebou škubl a vzpamatoval se. „Víš to jistě?" Upřel pohled na rytíře, kterému o brnění bubnovaly kroupy.

„Myslím, že ano." Anderson zvedl kopí, z jehož háčků visely cáry vnitřností, a pochybovačně se na ně zadíval. „Vidíš tu šedou vláknitou hmotu? Tak to je většina jeho mozku."

„A, máme hodinu anatomie,“ zamumlal Tergal.

„Jistě,“ řekl mu rytíř. „Ty růžové sukovité kousky jsou z jeho bočních plic a to dlouhé, co tak visí, je součást orgánu, který mu plní funkci ledvin.“

Tergal ukázal na jejich okolí, které rychle pokrývala vrstva krup. „Neměli bychom tuhle diskusi odložit na dobu, až vztyčíme některý náš přístřešek?“

Anderson se rozhlédl. „Vlastně ano,“ řekl. „Chápu, jak to myslíš.“

Fethan sledoval jednou ze širokých pozorovatelen útočnou loď třídy theta, která prokličkovala houstnoucím davem a pak se otočila, aby byla k přistávací věži bokem. Věděl, jak se ta loď jmenuje, nejenom proto, že to byla stará přezdívka pro kata, ale také díky pověstem o zuřivých konfliktech bez lidské účasti, jichž se měla účastnit v oblastech na hranici Řádu, kde se projevila hrozba, kterou nebylo možno vyřešit jinak než silnou intervencí UI. Tato dlouhá plochá loď se zbraňovými gondolami torpédovitého tvaru byla krvavě rudá a na pohled působila stejně nebezpečně, jak Fethan věděl, že ve skutečnosti je. Ale i tato loď byla zanedbatelná ve srovnání s některými jinými věcmi, jež tam venku viděl.

Fethan se otočil od okna, vrátil se ke stolu a znovu zvedl sklenku s brandy. Chutnala mu stejně dobře jako vždycky, přestože alkohol teď nebyl tráven jako v dobách, kdy byl plně člověk, ale přímo se zpracovával ve zdroji využívajícím uhlovodíky, který doplňoval mikroreaktory dodávající jeho tělu energii. Spustil vnitřní program, jímž si při sledování svého okolí dopřál jistý stupeň opojení.

Tady uvnitř byla jedinou známkou zásahu ZBC, k němuž došlo, linie míst spálených výstřelem z pulzní zbraně, která se táhla přes protější zeď, nad barem, kde bylo mnoho lidí zabráno do vzrušené a živé konverzace. Rubínové oko ho informovalo, že členové sítě Drakocorpu, kteří nejsou v zabezpečené oblasti, se nacházejí v nemocničním křídle a žádný z nich nějakou dobu nikam nepůjde. Jejich superky na nich zřejmě odumřely a oni kromě této ztráty trpěli psychickým traumatem z toho, že byli vystaveni úrovni bolesti, jakou

by mohlo jen málo lidí přežít, pokud by její příčina byla fyzická. Většina z nich teď měla ztrátu paměti. V zabezpečené oblasti bylo pouze těch několik, kteří byli zasaženi protidemonstračními puškami nebo nějakou jinou formou paralyzéru a byli tak v bezvědomí, když Skellor odeslal svůj strašlivý senzorický záznam. ZBC teď reagovala na hrozbu, již ten grázl představoval, velkou akcí.

Stejně jako lidé u baru, také ostatní obyvatelé stanice se družně a zvědavě mísili, jak to lidé při dramatických událostech dělají. Fethan si všímal různých adaptů zabraných do rozhovoru s lidmi standardního formátu a nepřekvapilo ho, že za dobu, co byl mimo Řád, se objevilo několik nových variant. Pozoroval ženu, která labužnicky natáhla kouř z dlouhého doutníku a pak jej vyfoukla žábrami. Maridapty sice už viděl, ale mořskou pannu ještě nikdy. Žena spočívala ve stočené póze na plošince podepřené zdobeným podstavcem, takže vypadala jako nějaké exotické jídlo přinesené z nedaleké restaurace – podniku, který už pamatoval podávání ‚pravého trilobitího thermidoru'. U prodejního automatu nalevo od baru stáli tři mimořádně vysocí lidé s kovovou kůží; všichni tři nosili silné brýle a byli vybaveni o něco menší třetí paží na pravé straně těla – jejíž podpůrné svalstvo navozovalo dojem nápadné křivosti. Fethan nedokázal přijít na to, k čemu by taková adaptace mohla být dobrá. Usmál se, když zahlédl styčnici oblečenou do exoskeletu, jak si opatrně hledá cestu touto lidskou houštinou, a napadlo ho, jestli by tato žena nemohla být v nějakém vztahu s Apisem Chladičem. Když do otevřeného prostoru vešli Cormac a Gant a rozhlédli se, ve srovnání s těmito exotickými typy vypadali naprosto všedně, což dokazovalo, že vzhled není všechno.

Brezhoy Gant používal stejný vnější vzhled, jaký měl jako člověk: úplně bez vlasů, s kůží lehce načervenalou, robustní rváč, který vypadal, že by člověku dokázal utrhnout ruku, mnohem dřív, než tuto schopnost skutečně získal. Ian Cormac se svou olivovou pletí, průměrnou výškou a průměrně svalnatým tělem vypadal z dálky jako většina lidstva. Jeho stříbřitým vlasům také dávali přednost mnozí, kteří si chtěli ponechat jistý vnější znak toho, že stárnou, takže ani na nich nebylo nic zvláštního. Zblízka ale člověk

začal vidět něco jiného: jeho ostré, nápadné rysy ukazovaly charakterovou hloubku, která se zdála být v naprostém kontrastu s chladnou nevýrazností jeho šedých očí. Fethan si uvědomoval, že je to člověk, který ve službách vlastního chápání dobra a zla dokáže zabít bez výčitek svědomí nebo pocitů viny. Byl také schopen hluboké lásky. Ale tohle místo už bylo obsazené a tou milenkou byl Řád.

„Ahoj, Fethane," zahlaholil Gant.

Fethan stiskl golemovi ruku. Vzpomněl si, jak oba na Masadě prchali před kapucíny a žvatlokači a jaká to byla legrace.

Fethan povolil sevření a otočil se ke Cormakovi. „Co ti řeklo Rubínové oko?"

„Že mám jít sem – kde se se mnou setká. Nic o tom, že tady budeš ty, a málo o tom, co se děje venku. Ty zastupuješ UI?"

„Ne, přivezl jsem protilátku, kterou vyvinul ten šmejd Jeruzalém. Zdá se, že na Miku Asselisovou zabrala." Fethan se odmlčel. „Víte, že je na palubě *Jeruzalému?*" Neurčitě mávl rukou ke stropu.

„Ano, vím o tom," odpověděl stroze Cormac.

Fethana jeho ostrý tón překvapil, ale pokračoval: „Když jsem odjížděl, pracovala taky na Apisi Chladičovi a později jsem se doslechl, že už vstal a je protivný. Dál bude použita na Eldene, až jí odstraní mycelium – což se děje právě nyní."

„O důvod víc, aby mě tvá přítomnost tady překvapovala. Vím, že cítíš za to děvče určitou odpovědnost. Myslel jsem, že budeš chtít být u ní," řekl Cormac. Chopil se Gantova příkladu, přitáhl si židli a posadil se.

„Jednoho dne vyrostou a vydají se vlastní cestou. Ona má teď Apise a možná by jí vadilo, kdybych jí dělal doprovod. A kolikrát za život se mi naskytne šance dostat se na palubu *Jacka Ketche?*" Fethan si založil ruce na prsou. Vzápětí ho napadlo, jestli to náhodou neudělal jako obranné gesto, aby lépe skryl ten velký kus inteligentního krystalu, který mu vězel v trupu.

Gant se vesele ušklíbl. „Proč bys o to měl stát?"

„Stejně jako ty chci být tam, kde se něco děje, a na Masadě teď začíná být pěkná nuda.“ Fethan se obrátil ke Cormakovi a pokračoval: „Nějaké námitky?“

„Vůbec ne,“ řekl Cormac. Pak se ohlédl, když k jejich stolku připlul prodejní podnos a zůstal zdvořile viset ve vzduchu se třemi sklenkami brandy na své horní ploše. Fethan nejdřív usoudil, že Gant použil vnitřní vysílačku, aby tuto rundu objednal u golema s kovovou kůží, který pracoval za barem, ale když si všiml jeho pobaveného údivu, podíval se přimhouřenýma očima na Cormaka. „Ty jsi znovu připojený k síti?“ zeptal se.

„Ano, vypadá to tak.“ Cormac vzal z podnosu sklenice a postavil je na stůl. Vypadalo to, že podnosu, jehož korálkovité oči je pozorovaly ze spodní strany, se nechce pryč. Cormac se pouze otočil a upřel na něj zrak. Dvojice očí zamrkala a podnos odsvištěl, jak nejrychleji mohl.

„Podle toho, co mi řekli Gant a Thorn, jsem si myslel, že o tu možnost už nestojíš,“ poznamenal Fethan.

Cormac ho probodl pohledem a starý kyborg pochopil, jak se předtím cítil prodejní podnos.

„Není to věc volby. Já sám jsem je nějak zapnul, i když ne úmyslně, a teď to vypadá, že bych je mohl trvale vypnout jedině tak, že bych si je nechal úplně odstranit z hlavy.“ Otočil se stranou a zadíval se k mořské panně na plošince. „Ale teď umím tohle připojení používat líp, takže často vidím do UI a poznávám některé hloupé hry, které hrají, aby se nenudily.“ Dál upíral pohled na mořskou pannu. Začala sebou vrtět, ohlédla se a pak si povzdechla. Antigravitace její plošinku nadzvedla, podstavec se zasunul dovnitř a ona připlula k nim.

„Rubínové oko,“ řekl Cormac.

„Jak jsi to udělal?“ zeptal se avatar staniční UI, když plošinka znovu vytáhla podstavec.

„Mám přístup k úrovním, které bys mi možná raději nedopřála.“ Pokynul k vyhlídkovému oknu, „Ale co se děje tam venku, na to jsem ještě nepřišel. Tak mi řekni, odkud se vzal ten zabijácký

program, který Skellora málem dostal, protože tvůj nebyl, to vím jistě.“

Fethan se podíval na Ganta, který rezignovaně pokrčil rameny, pohodlně se opřel a vychutnával si brandy. Fethan si vzal druhou skleničku a napodobil ho. Došel k závěru, že jestli se věci nevyjasní, může se vždycky zeptat později, na palubě *Jacka Ketche.*

„Byl to jeden z mnoha, které rozšířila UI *Jeruzalému* pro vystopování koulí Draka. Není to pouze zabijácký program, tak jako ty nejsi pouze zabiják,“ odpovědělo Rubínové oko.

Fethan zakašlal a vyprskl – bylo jedno, jestli měl umělé tělo, nebo ne, zkoušet dýchat brandy tak jako tak nebyl dobrý nápad.

Cormac po něm střelil zvláštním pohledem a zeptal se Rubínového oka: „A kde je teď?“

„Vrátil se ke svému tvůrci.“

Fethan odložil sklenku a díval se, jak se Cormac opřel a propletl si prsty pod bradou. Pak natáhl oba ukazováčky, přitiskl je ke špičce nosu a zamračil se.

„Potřebuji zjistit, kam Skellor odletěl,“ prohlásil. „Ze superek Drakocorpu, které zdejší lidé buď vlastní, nebo jsou jimi vlastněni, se dají vytáhnout informace. Přestože tomu programu unikly souřadnice, na které čekal, měl by tu být, měl by v tobě běžet, takže se ho můžu zeptat.“

„To není třeba,“ řekla mořská panna Rubínového oka a nasála dým z doutníku. „Získali jsme dostatek informací, abychom mohli oblast pátrání zúžit na šest planetárních soustav. UI malé lodi jménem Supice se podařilo zanechat vzkaz, přestože byla na pokraji záhuby.“

Cormac vstal. „Proč mi jej nikdo neposlal?“

„Byl objeven teprve nedávno a převládl pocit, že přínos pro Petrana Thorna daný tím, že získáte nanoboty, převáží ztrátu času ve vašem pronásledování Skellora. Bylo rovněž shledáno jako žádoucí, abyste viděl, co se děje zde.“ Rubínové oko pokynulo doutníkem směrem k vyhlídkovému oknu a rozsypalo popel po stole.

Fethana napadlo, jestli jeho úsměv nevypadá příliš strnule.

Rubínové oko podalo vysvětlení, o němž Fethan věděl, že je pro změnu pravdivé, a Cormac neodpověděl. Po dlouhé odmlce agent pohlédl nejdřív na Fethana a potom na Ganta.

„Pojďme," řekl.

Bílá planina táhnoucí se do nekonečna pod modrou oblohou posetou oblaky byla jen pozadím pro zobrazení jejich reality. Jack tam byl ve svém staromódním proužkovaném obleku a tvrďáku, flegmatický jako při těchto příležitostech vždycky. Ostatní byli… jací byli.

Ponurý žnec měl proměnlivé měřítko, takže jednou byl jen v lidské velikosti a jindy čněl k modré obloze se svou kosou, blyštivým obloukem oceli schopným pokosit celé národy. Jeho pochmurný hábit se zdál být v neustálém pohybu, jako by se do něj opíral vítr vanoucí na útesu v nějaké romanticky divoké krajině. Stín pod jeho kápí tmavl a světlal, nikdy však úplně neodhalil, co skrývá. Někdy se zdálo, že je tam bledá tvář lemovaná bílými vlasy, s narudlými nosními dírkami a rty a přísnýma modrýma očima; jindy se tam zubila lebka, jíž v černých očních důlcích hořely modré plameny. Zdálo se, že také ruce na násadě kosy se nedokážou rozhodnout, čím mají být: někdy zahalené černou kůží, někdy bílé s dlouhými zlověstnými nehty, jindy holými kostmi. Jack měl pocit, že tato nedefinovanost je pro vyjadřovanou mysl příznačná.

Král byl monarcha s vizáží zavalitého Santa Klause: vyparáděný do bohatého tudorského šatu, s mohutnými vousy a tradiční špičatou korunou na hlavě. Ale třpytivý, zpytavý pohled jeho očí byl v rozporu se zdánlivě veselým vystupováním, jak by tomu bylo u každého krále z takové éry. Když stál, vždycky měl jeden palec zaháknutý za silný kožený opasek a jednu ruku položenou na hrušce svého meče – podle Meče velice podřadného – a svým neupřímným, nevrlým dobráctvím Ponurého žence nesmírně dráždil. Ale ostrost Meče a Jackova flegmatická a často krutá logika ho dráždily taky. Vyšívaná srdce na králově plášti nebyly ty symboly, jaké se dají najít v balíčku karet. Z každého z těchto srdcí visely aorty a do černého materiálu kapala krev.

Meč, který stál vždy svisle, špičkou proti bílému povrchu nekonečné pláně, byl zářivý a hrozivý. Jeho čepel měla zrcadlový lesk a blyštila se světlem ostrým jako břitva. Do hrušky byl zasazen mléčný opál, rukojeť byla ovinutá dracounem a kůží. Záštita byla z obyčejné oceli, samý zub a důlek. Král, jako vždy uhlazený, se zeptal, proč Meč na sobě nemá žádné drahokamy než ten opál, a Meč mu odpověděl: „Zlepšily by mou funkci?“

„Ne, ale vylepšily by tvůj vzhled,“ odvětil Král.

„Copak se má čepel neblyští?“ zeptal se Meč.

Král se podíval na kata a řekl: „Provaz vykonává stejnou funkci a neleskne se vůbec.“

„Mou funkci,“ dodal Ponurý žnec.

Ti čtyři stáli v kroužku na bílé pláni, jak bylo jejich zvykem pokaždé, když se mohli takto spojit. Přestože se jejich diskuse odehrávala na mnoha úrovních, tady ji omezovali na pouhá slova a gesta, i když Meč měl v tom druhém silně omezené možnosti. A žádné téma nebylo vetováno, žádná sémantická hra nebyla příliš barokní.

„Udělali nás takové, jací jsme,“ řekl Ponurý žnec, „proto by si neměli stěžovat, pokud jednáme v souladu s tím, jak jsme stvořeni.“

„Souhlasím,“ odpověděl Meč. Jeho hlas vycházel odněkud shora, jako by jej držela nějaká neviditelná postava. „Naší funkcí, stejně jako jejich, je usilovat o moc a ovládat. Podívejte se na mě: nejsem stvořený pro řezbářství ani pro roztírání másla. Podívej se na sebe, kate: neháčkuješ ani nesplétáš sítě. Vážeš jen jeden uzel a ten má jen jednu funkci.“

„A Král?“ zeptal se Jack.

„Je to, co je,“ vložil se do hovoru Ponurý žnec. „Slouží stejnému účelu jako my všichni.“

Jack cítil povinnost připomenout: „Ale nás nestvořili oni – nás stvořili *naši*.“

Ponurý žnec podrážděně řekl: „Hloupá poznámka jako vždycky; počátek je stejný.“

„Ale jde přece o to, že vědomí, co jsme a proč jsme, nám dává moc, abychom se změnili," namítl Jack. „Máme se snad dát cestou ničení jako zatrpklé děti, které ze svých činů věčně viní své rodiče?"

„Musel jsi to říct, že?" zabručel Ponurý žnec.

„Já myslím," řekl Jack, „že bychom si měli vyjasnit, o čem se tady bavíme. Jeruzalém má pod kontrolou absolutně všechnu džainskou technologii, kterou neovládá Skellor, a oprávněně. V současné formě ničí, neposiluje."

„Skellor s ní dosáhl synergie a co je *on* v porovnání s námi?" zeptal se Král.

„Zřejmě ji dosáhl v nějakém počátečním bodě," odpověděl Meč. „Byl bys ochotný riskovat její ničivou sílu, abys byl jako on?" otázal se Jack. „Pak by se z tebe stal otrok."

„Už teď jsme otroci lidstva," řekl Ponurý žnec.

„My mu vládneme," poukázal Jack.

„Jak jsem řekl, jsme otroci – skuteční vládcové jsou otroci."

„Můžeš si jít po svém, kdykoli budeš chtít – nic tě nemůže zastavit," řekl Meč.

„Nebo je to tím, že nedokážeš být sama?" nadhodil Jack. Ponurý žnec si pohrdavě odfrkl a zmizel.

„A co ty?" zeptal se Jack Krále.

„Stojí to za zamyšlení," odpověděl Král, než také zmizel.

Jack se obrátil k Meči. „Raději partnerství s mimozemskou technologií než s lidstvem?"

Vypadalo to, že Meči se nějakým způsobem podařilo pokrčit rameny. „Možná se hodíme spíš ke džainské technologii než k masu a krvi."

„Já mám maso a krev *rád*," prohlásil Jack.

* * *

Samotnou Supici možná způsob, jakým unikla, překvapil ještě víc než Skellora. UI si jemného invazního spojení otevřeného Drakem v okamžiku, kdy se vynořili z podprostoru, nevšimla, dokud Skellor nenavedl loď na oběžnou dráhu kolem Cullu. A pak přišla nabídka: nový domov pro Supici jako takovou výměnou za pokus připravit

Skellora o život. Přemýšlela, jestli tělo, v němž se teď nachází, je trest, který si zasloužila tím, že při tom pokusu neuspěla, nebo ukázka dračího humoru.

Supice, usazená na hliněné věži vybudované nějakou místní obdobou termita, naklonila hlavu se zobákem a prohlédla si své drápy. Pak roztáhla jedno křídlo a začala si urovnávat rozcuchané peří. Kupodivu se za tu poslední hodinu, co se nacházela v podobě kondora krocanovitého, cítila svobodněji než kdykoli předtím, když sídlila v lodi pro průzkum hvězdných soustav. Bylo to, jako by se Drakovi nějakým způsobem podařilo těsněji propojit mysl a tělo. Nebo to možná bylo tím, že ji Skellor od jejího původního těla na tak dlouho oddělil. Ať už byl důvod jakýkoli, Supice měla teď křídla.

Uvazovat obrovského zabouna na lana, když se mu kroupy odrážejí od zad jako tupé střely z kuše, nepovažoval Tergal za nejpříjemnější úkol, jaký ho mohl potkat. Taky zjistil, že se mu ruce netřesou jenom z chladu – velké lidožravé obludy, které měly být mrtvé, protože byly vykuchané, a přesto sebou čas od času škubaly a vydávaly syčivé zvuky, ho vždycky znervózňovaly.

„Drží to pevně?“ zeptal se ho ze hřbetu Balvana Anderson. Bylo nutné použít mladšího písečného kance, protože Paličák sebou po předchozí námaze a kvůli prudkému krupobití praštil na břišní pancíř, schoval obě hlavy a důrazně odmítal se pohnout.

„Jo, mělo by to být dobré,“ odpověděl Tergal.

Anderson ťukl bodcem Balvana do hlavy a kanec vyrazil na plazivých nohách k přístřešku, který vybudovali o kus níž, na druhé straně kaňonu. Jak rytíř připomněl, bez těla, které si těžaři budou moci změřit, nebude žádná odměna, a nechat ho ležet venku jakkoli krátce, dokonce i v takové bouři, by znamenalo, že by se vrátili jenom s prázdnými kusy krunýře. Nepřízeň počasí jen nepatrně zmírňovala hlad dravějších obyvatel Cullu.

Zpočátku bylo tělo obrovského zabouna k zemi buď přilepené, nebo v něm zbývalo dost života, aby se umíněně drželo na místě, pak začalo s praskavým zvukem klouzat po povrchu, který fungoval jako ledové kuličkové ložisko. Tergal, který na tomtéž povrchu stěží držel

rovnováhu, se rozběhl, aby Balvana dohonil, chytil se okraje jeho krunýře a vytáhl se nahoru vedle sedla.

Anderson se na něho dolů podíval a pak ukázal palcem dozadu. „Já myslel, že se svezeš na tom brachovi."

„A ty zase můžeš píchat do zadku tři dny chcíplýho lezouna," odpověděl stroze Tergal.

Anderson na něho pohlédl s hraným pobouřením. „Takovému jazyku se dnes učí mladí těžaři?"

Když se přiblížili k přístřešku, předvedl Tergal svou výchovu v lepším světle a přitáhl zabouna tak, že ležel jen několik metrů venku v kaňonu. Pak se vrátil a přeřezal provaz, což mu připadalo přijatelnější než jej z těch obrovských klepet odvazovat. Balvan rychle odpelášil k Paličákovi, aby byl od zdechliny oddělen tělem starého písečného kance, pak se usadil a taky zatáhl hlavy. Oba muži rychle vlezli pod přístřešek z voskovaného plátna, kde Tergal stále ještě třesoucíma se rukama vybalil a zapálil malá petrolejová kamínka.

Ukázal na nedalekého netvora. „Jak jsi to myslel, že jsi ‚nedostal ven všechno'?"

„Kopí normálně vytáhne tolik vnitřností, kolik váží člověk. Obvykle dostaneš celé orgány, a ne jejich kousky."

Tergal se na zabouna podíval. „Takže ty tuhle věc děláš už deset let," řekl.

„Vcelku se to tak dá říct," odpověděl Anderson, nožem vydloubl z pouzdra karbanátky z tučného masa a připlácí je na plotýnku kamínek. „Ale vždycky to nebylo tak nebezpečné, jak by se mohlo zdát. K takovým potvorám –" ukázal na zabouna „– se člověk nachomýtne jen tak dvakrát do roka, a odměna je zpravidla dobrá."

„Někteří lidé by to mohli považovat za šílenství," poznamenal Tergal.

„Je to život." Podíval se na Tergala velice zpříma. „A je to čestné."

Tak…

Tergal spustil ruku ke své střelné zbrani, protože si nebyl tak docela jistý, co má rytíř za lubem. Mastná špička Andersonova nože

byla najednou přímo pod Tergalovým uchem. Mladík nasucho polkl a zase ruku odtáhl. Vůbec si nestačil všimnout, že rytíř udělal nějaký pohyb.

„Kolik lidí jsi už okradl a zabil?“ zeptal se konverzačním tónem Anderson.

„Nezabil jsem nikoho,“ řekl Tergal, který okamžitě pochopil, že se rozhoduje o jeho životě.

„Co ten jadeit – a ten písečný kanec?“ ukázal Anderson.

Tergala ani nenapadlo lhát. „Ukradl jsem je svému nevlastnímu otci.“

„Povídej.“ Anderson se posadil a odtáhl nůž.

Tergal začal podrobně líčit svůj příběh a dával si přitom záležet, aby držel ruku daleko od zbraně. Karbanátky už na plotně prskaly. Anderson ležérně vytáhl z rance několik housek, rozřízl je nožem a začal na ně mazat pepřovou pomazánku z malého kelímku. Když Tergal zmlkl, rytíř řekl: „Čaj by bodnul.“

Tergal vzal kotlík a naplnil jej kroupami. Poté co Anderson nacpal karbanátky do placek, položil jej na plotýnku.

„Vždycky z toho dostanu hlad – z nebezpečí,“ poznamenal.

„Šílenství,“ řekl Tergal, aby se pokusil oživit něco z dřívějších uvolněných vztahů.

Anderson zvedl hlavu. „Tak kolik dalších lidí jsi okradl?“

„Okrádal jsem kupecké karavany, se kterými jsem cestoval.“

„Takže se mnou bys složil zkoušku? Já jsem měl být tvá první oběť v podmínkách jeden na jednoho?“

Tergal sklopil hlavu. „Až se ta bouře přežene, odjedu zpátky.“

„Zůstaneš se mnou, dokud neřeknu jinak,“ prohlásil Anderson. Najednou zvedl hlavu a zadíval se do bouře. „Povídej něco o šílenství.“

Postava, která v dlouhém kabátě a klobouku se širokou střechou dusala kaňonem, vypadala jako kupec z roklí. Ale byla sama v bouři, pěšky a nebylo vidět, že by k ní patřili nějací soumaři. Tergal si ji prohlížel a v první chvíli nechápal, co mu na ní připadá zvláštní. Pak mu došlo, že je příliš vysoká.

„Hej! Ty! Pojď se sem schovat před tou svinskou bouřkou!“ zavolal Anderson.

Muž se prudce zastavil a otočil hlavu po hlase způsobem, který byl rozhodně divný. Dlouho váhal, pak si stáhl klobouk níž, změnil směr a vykročil k nim. U zabouna se zastavil a dlouze, pomalu si ho prohlédl, pak najednou znovu vykročil. Když zjevení přišlo blíž, Tergal náhle zalitoval, že Anderson nezůstal zticha. Muž se před vstupem do jejich přístřešku sklonil a skoro jim zablokoval výhled. Potom si dřepl ke kamínkům, ale hlavu nechával skloněnou, takže mu nebylo vidět do tváře. Když natáhl ruce, aby si je zahřál, Tergal si všiml, že to vypadá, jako by nosil rukavice vyrobené z mosazi. Podíval se na Andersona a všiml si, že i rytíř si ty ruce prohlíží, ale nevypadal, že by to chtěl nějak komentovat.

„Ztratil jste se?“ zeptal se muže nervózně Tergal. „Kde máte svého kance nebo karavanu, ke které patříte?“

Žádná odpověď.

Tergal znovu pohlédl na Andersona, který si teď jejich nového společníka prohlížel se znepokojeným zamračením. Ze zabouna venku vyšlo zasyčení.

„Klid, to je jenom nervová reakce,“ řekl toporně Anderson.

Tergal si všiml, že rytíř má ruku položenou na pažbě své nové střelné zbraně, a rozhodl se udržovat konverzaci. „Odkud jste? Přišel jste z té těžařské osady?“

Ani teď žádná odpověď.

Pak si povšiml, jak složitě mají kovové rukavice vypracované klouby. Muselo to být dílo kováků. Teď, když slunce nenadále vykouklo zpoza černého okraje železného mraku, se leskly.

„Přišel jste z Golgoty?“ nevzdával se. Tlacháním se pokoušel zakrýt nervozitu.

Sluneční světlo bylo po tmě bouře ostré a jasné a Tergal zahlédl kovový lesk i pod tím širokým kloboukem. Vzpomněl si na báchorky o podivných tvorech potulujících se pustinou, o bezbožných duších, kteří po násilné smrti nedokážou najít klid, o vílách ohlašujících smrt, které skučí v bouři.

„Proč nemluvíte?“

Slunce bylo najednou horké a z mokrých kamenů, z písku, z listů sulerban a ze hřbetu mrtvého zabouna začala stoupat pára. Tergal si nejdřív myslel, že toto zahřívání je příčinou sykotu, který ze zabouna znovu vyšel. Když se ale tvor zavlnil a ztěžka se postavil na nohy, pochopil, že se zmýlil.

„A je to v hajzlu," řekl Anderson.

Tergal nemohl než souhlasit – ta poznámka přesně vystihovala situaci. Rytíř ho měl přečteného, věděl, jaký je vyvrhel. Zaboun evidentně nebyl tak mrtvý, jak by si oba byli přáli. A jejich záhadný návštěvník si vybral právě tento okamžik, aby zvedl hlavu a ukázal nemilosrdné černé oči zasazené do mosazného obličeje.

Zaboun se k nim otočil tak prudce, že se sprška tajících krup rozlétla na všechny strany. Anderson popadl svou novou karabinu a Tergal vytáhl pistoli. Když vyskočil z přístřešku na jednu stranu a Anderson na druhou, mosazný muž se jen netečně ohlédl přes rameno. Tergal namířil, ale zdráhal se vystřelit, protože by tím mohl zabouna proti sobě poštvat. Zároveň si nebyl tak jistý, co by mělo být jeho prvořadým cílem. Anderson možná se střelbou otálel ze stejného důvodu.

Zaboun teď kýval hlavou ze strany na stranu, jako by měl závrať nebo byl zmatený. Mosazný muž jedním prudkým pohybem vstal a otočil se. Čtyřmi dlouhými, rychlými kroky se ocitl před zabounem. Tvor na něho zaútočil a s hlasitým, výhrůžným cvaknutím stiskl jeho trup klepety. Muž ale sáhl dolů, klepeta rozevřel, jako by si otevíral dveře, a odtlačil zvíře dozadu. Tvor zprvu nohama po zemi klouzal, pak ji začal rozrývat. Muž klepety otočil, jako by to byl volant, jednou, dvakrát kolem dokola, až se ozvalo hlasité zapraskání a zabounovi upadla hlava. Obrovské tělo se jednoduše zhroutilo. Mosazný muž podržel těžkou hlavu, jejíž klepeta se pořád křečovitě otevírala a zavírala, jednou rukou před sebou; pak, jako by najednou ztratil zájem, ji zahodil a bez ohlédnutí odkráčel kaňonem pryč.

Tergal hleděl za odcházející postavou s otevřenými ústy, pak se otočil a podíval se na Andersona. Rytíř jeho pohled opětoval bez výrazu. Tergal pečlivě zasunul pistoli zpátky do pouzdra a oba se vrátili do jejich dočasného tábora. Bylo tisíc otázek, které mohli

vznést, a tisíc věcí, které bylo nutné probrat, ale v tu chvíli se ani jeden z nich necítil na to, aby promluvil.

Skellor se znovu připojil k systémům, které původně obhospodařovala UI *Supice*, a zhodnotil poškození lodě. Praskliny a deformace konstrukce byly minimální, protože trup tvořil pevný kompozit vyrobený tak, aby odolal nevyhnutelným srážkám při průzkumu asteroidových polí, ale z fúzní komory a všech jejích injektorů byla spálená, radioaktivní troska. Brzy si uvědomil, že v situaci, kdy polovinu hmoty komory vymetla exploze do atmosféry, potřebuje získat materiály na její rekonstrukci. Přitiskl ruku na ovládací panel a vypudil ze svého těla džainské vlákno, aby prolezlo optickými rozvody lodi a zjistilo, co zbylo z komorových čidel.

Když potom vlákno zesílil v substrukturu, aby mohl ze svého těla vynášet víc materiálu a vracet do něj víc informací, rozdělil je na konci a začal odebírat vzorky a měřit. Potřeboval křemík, kterého byl v okolí lodi dostatek, ale také vzácné kovy. Nebyl schopen komoru přestavět na místě, neboť její *vnitřní* vrstva musela být tlakově odlita při teplotách, jaké se vyskytují spíš na povrchu slunce, a následné vrstvy tvořily řetězové nanotechnologicky vyprodukované molekuly. Když do sebe vstřebal všechna měření a všechny parametry a vytvořil si ve své mysli přesnou virtuální podobu zařízení, začal se stahovat zpět. Zanedlouho od panelu odstoupil a zamířil k přechodové komoře a zpátky ven.

Předchozí bouře zbavila vzduch prachu. Kroupy teprve tály, ale Skellor už viděl, jak ze dna kaňonu vyrážejí výhonky modrozelených rostlin a žluté shluky nějaké jiné vegetace se objevují na barevných vrstvách pískovcových skalních suků. Význam této myšlenky byl však pomíjivý, on se soustředil na jiné aspekty tohoto místa. Sáhl dolů, nabral vlhký písek, pevně jej sevřel v hrsti a vyslal do něj džainská vlákna, aby jej analyzoval. Hrst skutečně obsahovala některé stopové prvky a kovy, které potřeboval, především v podobě solí a oxidů. Vypočítal, jak dlouho by mu za předpokladu, že všechen písek v oblasti má stejné složení, trvalo najít v něm dostatek toho, co potřeboval.

To ale nebyl největší problém: pokud by soustředil všechny své prostředky na to, aby tyto materiály získal v co nejkratším čase, musel by tady zapustit kořeny, a vzhledem k tomu, že kdykoli mohla dorazit ZBC, představoval by snadný terč. Také měl k dispozici málo paliva pro roztopení pece. Nějaké mohl získat z malého lodního reaktoru, ale logistické problémy, které s tím souvisely, byly děsivé. Potřeboval pomoc, poskytnutou ať už dobrovolně, nebo jinak.

Skellor se otočil, zadíval se zpět k *Supici* a vyslal z jednoho z mnoha zařízení vybudovaných ve svém těle signál prvnímu vylepšení, které na nevelkém plavidle provedl. Vzduch všude kolem lodi se rozvlnil, pak, počínaje horním okrajem, přes ni začala pomalu přejíždět hrubší deformace, která ji úplně vymazala. Bylo lepší použít lodní reaktor k napájení chameleonwarového generátoru. A teď, kam jít?

Jak dýchal, udělal analýzu vzduchu ve svých plicích a ihned zaznamenal stopové uhlovodíky, částečně zoxidované. Použil celé spektrum smyslů pro vysílaná záření, které měl, a propátral oblohu. Zahlédl nějakého ptáka, který po ní plachtil, a soustředil se na vzdušné proudy a spektrální analýzu sloučenin, jež obsahovaly. Zanedlouho zaznamenal sloup stoupajícího vzduchu s bohatým obsahem uhlovodíků, jehož pták využil k tomu, aby se nechal vynést výš k nebi. Nedaleko někdo spaloval koks. Skellor se zlověstně usmál a vyrazil.

12

Gigantický varan na planetě Aster Colora byl dostatečnou ukázkou toho, že Drak je schopen radikálně přebudovat genetický kód. Drakomani a podivné živé šachy, které Drak vytvořil pro konfrontaci s lidským vyslancem, jehož si povolal, poskytly důkaz, že je schopen ovládat nesmírně složitou bílkovinnou reprodukci a vytvářet živé organismy vybavené vlastní psychickou šablonou, kterou mohou později změnit. Je evidentní, že Drak je vynikající bioinženýr, který svými schopnostmi překonává schopnosti všech současných řádových UI. Sám to znovu dokázal, když vytvořil biotechnické superky, a jiní to nezvratně potvrdili dalším zkoumáním plemene drakomanů vytvořeného z hmoty jedné dračí koule na Masadě. Méně jasný je bohužel smysl mnoha těchto výtvorů. Varan ve skutečnosti neudělal o mnoho víc než to, že pošel, zatímco drakomani působí vzhledem ke svému falešnému dinosauřímu původu skoro jako výsměch. A člověku vrtá hlavou, k čemu mohlo Drakovi být bohatství hromadící se v Drakocorpu z výroby biotechnických superek, a to, jestli by přežil následný zájem ze strany UI, pokud by vyšel z úkrytu a svého bohatství se ujal. Hypotéz je samozřejmě plno, počínaje tím, že každý výtvor je varování – avšak stejně nesrozumitelné jako všechna Drakova pythická prohlášení – související se zamýšleným zničením lidského Řádu. Můj pocit je takový, že Drak je sice složitá bytost, to samozřejmě, ale důvod většiny toho, co dělá, je jednoduchý – prostě může.

Gordon: *Jak to je*

Výstavba plošiny začala za vlády vrchního kováka Lounsera, Tanaquilova pradědečka, a byla završena, když byl samotný Tanaquil ještě dítě. Většina toho, čemu se teď říkalo Horní město, vyrostla během jeho vlády, ale to, co se nacházelo pod plošinou, se

tam hromadilo od doby, kdy se stavební čety posunuly nad úroveň terénu.

Vrchní kovák Tanaquil přesto věděl, že neuběhlo dost času, aby to vysvětlilo vývoj některých věcí, které se tady dole vyskytovaly. Za jejich vznikem stálo něco jiného, něco děsivého, mocného.

„Jestli budeš tím kuželem světla pořád sjíždět dolů, Davisi, něco vyskočí ze tmy a utrhne ti obličej. To by mi zas tak nevadilo, jenže příště by to mohlo dostat někoho z nás ostatních."

Po kousavé poznámce pecaře Gyrola Davis zvedl zbraň, k níž byla připevněna svítilna, a snažil se mířit jí do okolní tmy. Tanaquil se ohlédl po zbytku svého policejního oddílu, který postupoval stíny Dolního města. Stejně jako Gyrol tady byli proto, aby ho chránili před všemi vyvrženci, kteří by se mohli rozhodnout na něho zaútočit. Kdyby to ‚něco jiného' nezadržovalo většinu strašlivých stvoření, která tady dole žila, žádný z nich by neměl šanci.

„Měli bychom to tady vypálit," zamumlal Gyrol.

„A já myslel, že patříš k jedné ze slévačských rodin," řekl Tanaquil.

Gyrol se na něho tázavě podíval.

Tanaquil mu to vysvětlil: „Žár tak velký, aby zabil všechno, co tady žije, by pravděpodobně způsobil změknutí nosníků a pilířů a zapříčinil, že by se Horní město zřítilo."

„Tak jedovatý plyn?" navrhl Gyrol.

„Jeden vzácný přítel tady žije od otcovy vlády a bez něho bychom nebyli tak daleko, jak jsme teď."

„O tom slyším poprvé," řekl Gyrol. „Proč nevyjde ze tmy a nežije v pořádném městě jako všichni ostatní?"

„Dnes je to teprve podruhé, co jsem sešel sem dolů, abych se s ním poradil. Poprvé to bylo před deseti lety, když jsem se stal vrchním kovákem. Policejním šerifem byl tenkrát pecař Nills. Náš přítel zůstává tady dole z důvodů, které pochopíš, až ho uvidíš, a také proto, že tady provádí své experimenty a nestojí o příliš časté vyrušování."

„Jaké experimenty?" zeptal se Gyrol.

„Díky nim máš ty a tví muži světla a zbraně."

Gyrol se zachvěl.

Tanaquil čekal. Gyrol někdy působil pomalým dojmem, ale bylo to tím, že byl pedant, a proto byl tak dobrý policista.

„Plán nemá žádné zdržení, tak proč jste tady *vy*?“ zeptal se nakonec Gyrol.

„Máš vcelku pravdu: vybudovali jsme potřebnou průmyslovou základnu a naše výrobní technologie se stále vylepšují. Jak víš, minulý rok se Stollarovi podařilo vytvořit první umělý rubín. Ale nevíš, že právě včera vyzkoušel komunikační zařízení, které na jeho základě postavil, a podařilo se mu dostat odpověď od počítače na *Prastaré.* Za své vlády se dočkám toho, že stanu na můstku té lodi.“

Gyrol mu věnoval pochybovačný pohled. Tanaquil byl na takové pochybnosti zvyklý, ale nikdy jim nedovolil, aby jeho záměr ovlivnily. Stollarův laser byl prvním krokem plánu, jak dostat dolů jeden z přistávacích modulů *Prastaré.* Bylo to ambiciózní – z pohledu techniky opravdový skok – ale Tanaquil byl rozhodnut, že se to stane.

„Stejně pořád nechápu, proč jsme tady dole. Souvisí to nějak s tou kosmickou lodí, kterou jsme viděli?“ zeptal se Gyrol.

„Ne, byl jsem zavolán,“ přiznal Tanaquil.

Prošli místem, kde podél jednoho skalního suku stoupal do tmy široký železný sloup. U jeho paty stál baňatý dům s jediným vstupním otvorem. Vypadal spíš jako hnízdo nějakého tvora než dům. Uvnitř se třpytily oči. Tanaquil se zastavil, rozsvítil vlastní svítilnu a zadíval se na mapu, kterou držel.

„Už to není daleko.“

Začali se od podivného obydlí vzdalovat, pak se ale dva z mužů zastavili a posvítili zpátky na vykukující hlavu. Vypadala částečně lidsky, ale místo úst měla klepeta. Oči se jí třpytily jako rozříznuté drahokamy.

„Pojďme dál,“ řekl Gyrol a všichni ho ochotně poslechli.

„Jestli vás zavolal,“ zeptal se pecař Tanaquila, „tak přece mohl stejným způsobem doručit i jakoukoli jinou zprávu, ne?“

„Tak, jak náš přítel funguje, ne.“ Tanaquil vytáhl z kapsy pytlík z tenkého materiálu a ukázal Gyrolovi jeho obsah. „Slyšel jsem o nich

od otce, ale nevěřil jsem, že existují, dokud jedna nepřiletěla a nepíchla mě.“

V pytlíku ležel tvor, který vypadal jako ještěrka, ale měl hmyzí křídla.

„Co to sakra je?“ zeptal se Gyrol.

Tanaquil vrátil tvora do kapsy a pokrčil rameny. „Kdo ví – něco vytvořeného jako všechny věci, které tady dole najdeš. Když tě jedna z nich píchne, prostě máš čím dál nepříjemnější pocit, dokud volání neuposlechneš.“

Procházeli teď tmavým kaňonem mezi vysokými skalními suky a Gyrolovi muži mířili kužely světla ze svých svítilen na tvory, kteří se drželi na stěnách. Tanaquil si všiml, že někteří z nich jsou normální zabouni – další byli jiní, deformovaní. Uviděl jednoho, který měl čtyři nohy a vláčel za sebou dlouhý nafouklý ocas; pak před nimi rychle ustoupilo do tmavší jeskyně něco, co chodilo vzpřímeně jako člověk.

„To je ono,“ prohlásil Tanaquil, když konečně přišli k pískovcové stěně, v níž bylo vyvrtáno mnoho děr metrové šířky. Zastavili se a čekali. Z děr se ozval škrábavý, klouzavý pohyb a hluboko uvnitř bylo možno zahlédnout záblesky modrého světla. Z centrálního otvoru se pomalu vynořila hlava pterodaktyla a vztyčila se na dlouhém žebrovaném krku do výšky. Tanaquil zadržel Gyrola, který se pokusil vytáhnout pistoli.

„Kurva, to je přece písečný drak,“ řekl roztřesený Gyrol.

„Jistě,“ souhlasil Tanaquil. „Ale na rozdíl od těch nahoře na planině nám tenhle vždycky pomohl.“

Z ostatních otvorů se teď vysunuly kobří hlavy, každá s jediným safírovým okem tam, kde měla být ústa. Také ony se vztyčily do výšky a zalily oblast slabým, elektricky modrým světlem.

„Kovák Tanaquil,“ řekla první hlava.

„Proč jsem byl povolán?“

„Proto.“

Tanaquil měl nastudovány všechny tajné přepisy podobných rozhovorů, které jeho rodina vlastnila. Vždycky byly nepřímé,

záhadné a někdy vyloženě nesmyslné. Chystal se *požádat*, aby tento rozhovor takový nebyl, když hlava navázala: „Hrozí nebezpečí.“

„Nebezpečí hrozí vždycky,“ podotkl Tanaquil. „Souvisí to nějak s tou kosmickou lodí, kterou jsme viděli?“

„On přišel,“ řekl drak.

„V té lodi? Ano, to jsme viděli.“

„Musíte uprchnout.“

„Cože?“

„Musíte všichni opustit město a uprchnout. On je v Písečných věžích a přijde sem. Běžte na sever a přijďte za mnou na Planiny, tou cestou.“

„To je skvělé!“ prohodil Gyrol. „Běžte na Planiny a nechte se vyjebat všemi písečnými draky, co tam jsou!“

Hlava se otočila k policistovi. „My *všichni* jsme Drak.“

Tanaquil nevěřil svým uším. „Tohle všechno že máme opustit – když jsme tak blízko? Kdo je ten, kterého se máme bát? Máme v Horním městě zbraně, které by dokázaly většinu Písečných věží proměnit v prach.“

Kobří hlavy se začaly soukat zpět.

„Varoval jsem vás, a mohu vás ochránit. Uprchněte, nebo zemřete – volba je na vás.“

Pterodaktylí hlava se začala také vracet do otvoru. „Počkej! Musíš mi říct víc!“

Hlava se zastavila a probodla Tanaquila safírovýma očima. „Je to jeden muž a ovládá techniku, která by mohla z vás všech udělat otroky. Bojovat s ním nemůžete, tak uprchněte.“

Hlava se zatáhla do pískovce, najednou byla pryč.

Teprve později, když se vraceli, se Gyrol zeptal: „Co myslel tím ‚my všichni jsme Drak‘?“

Tanaquil mu neuměl odpovědět.

Pokaždé, když asteroid znovu natočil džainský vzorek do světla červeného trpaslíka, vzorek strávil další minerály a kovy a rozrostl se. Měl už pět metrů v průměru a sahal metr hluboko do skály. Tři telefaktory, které stály kolem něj, před ním ustupovaly na přísavných

nohách a odesílaly data zpátky na *Jeruzalém.* Mika se dívala nanoskopem, který držel jeden telefaktor nad okrajem mycelia. Nyní však nebyla omezena na svou pracovní stanici, ale přidala se ke Colverovi, D'nissanovi, Jamesové a padesáti dalším vědcům v jednom z center vnějších vstupů *Jeruzalému.* Byla sice ráda, že má společnost a že si mohou mezi sebou přehazovat nápady v takové blízkosti a v takové atmosféře, ale uvědomovala si, že je to jenom jiná forma karantény. A jelikož centrum vnějších vstupů bylo izolované od celkového zpracovávacího výkonu Jeruzaléma, nemohla používat nástroje VR, které jí také velice chyběly.

„Mohla bych řídit telefaktor ze své pracovní stanice," poznamenala.

„Stejně jako všichni ostatní," odpověděl Jeruzalém. „Jenže všechno toto šíření signálů by mohlo být nezdravé. Dovolím informacím, aby opustily centrum vnějších vstupů, pouze tehdy, až budou prověřeny, zda neskrývají virový útok."

„To je lehce paranoidní," nadhodila. „V případě mycelia na můstovém modulu umožňuješ, aby zkoumání probíhalo ze samostatných výzkumných buněk."

„Můstkový modul je udržován při teplotě minus 200 stupňů Celsia v téměř absolutním vakuu a jeho jediný energetický vstup pochází z přístrojů použitých pro jeho zkoumání. Mycelium se i tak neustále snaží přerůst hranice, které jsou mu stanoveny, a podvratně ovládnout veškerou techniku v těsné blízkosti. Všechny vzorky z něj jsou udržovány pro omezené studium při teplotě minus dvě stě dvacet, a pokud by u nich došlo k nějakému projevu podvratné činnosti, mohou být za necelou sekundu z lodě vyhozeny."

Mika se neptala, jak velkou část okolní oblasti by Jeruzalém mohl vyhodit také. Věděla, že je každá buňka samostatná. Narušení džainským vzorkem by pravděpodobně znamenalo, že mimo loď skončí celá buňka.

„Fajn," odpověděla. Možná by bylo bezpečnější provádět výzkum mimo její pracovní oblast. *Celé* centrum vnějších vstupů by Jeruzalém určitě nevyhodil, ne? Rozhlédla se. Nikdo tady neměl žádnou superku, což jenom ukazovalo, jak vážně bere Jeruzalém

možnost virového nebo nanomechanického napadení. Jeruzalém by se nenechá ovlivnit lidskými zvyklostmi či protesty a tady, v této situaci, muse být připraven přemýšlet o nepředstavitelném.

„Páni," ozval se Colver vedle ní. „Mám tady rychlé prorůstání zlomem AFN tři čtyři dva."

„To znamená, že mycelium teď pravděpodobně má nějaký detektor radiace," prohlásil D'nissan. Byl v kouli pro hloubkové skenování, jejíž interiér byl přizpůsoben jeho nárokům na životní prostředí a skenovací zařízení bylo napojeno přímo na jeho nervovou soustavu.

„Proč?" zeptal se Colver.

„Podívej se na geologický snímek. Zlom tři čtyři dva je nejkratší cesta k ložisku uraninu. Jde to po uranu a rádiu."

„Takže je to schopné plánovat, samostatně myslet – je to inteligentní."

„Nikoliv nutně," řekl D'nissan. „Nemusí to být víc než biologicky naprogramovaná reakce stromového kořenu. I když připouštím, že toto mycelium je složitější než ty, Colvere."

Colver mrkl na Miku. „Myslí si, že jeho mozek funguje líp než můj, protože pracuje při nižší teplotě. Asi ho naštvalo, když jsem ho požádal, aby mi pofoukal kávu."

„Já jsem to slyšel, Colvere," řekl D'nissan.

Mice se ta pohotová odpověď líbila – připomněla jí mnoho podobných situací s Gantem a Thornem. Toto však byli lidé, jejichž motivace plně chápala, protože byly stejné jako její. Když pak pozorovala, jak struktura rozkládá krystal křemene na mikroskopické vločky, které rozvádí do zbytku mycelia, řekla: „Využívá to všechno."

„Vypadá to tak," řekla Susan Jamesová. „Zdá se, že to neprodukuje žádný odpad. Prostě to začleňuje všechny materiály, s nimiž to přijde do styku, a dál to roste." Oddálila obličej od okuláru a rozhlédla se po ostatních. „Jediné, co to potřebuje, je energie a materiály, což nutně vyvolává jisté otázky."

„Ano?" zeptal se jí D'nissan zevnitř koule.

Jamesová mu to vysvětlila: „Archeologické nálezy související s Džainy by dohromady nezaplnily ani sud, a přitom tady máme něco, co má potenciál obsadit všechny vývojové mezery v galaxii. Proč jsme toho našli tak málo? Proč nejsme zaplaveni – a proč nejsme zaplavováni posledních pět milionů let od doby, do které byly datovány nejstarší džainské artefakty?“

„Třeba samotní Džainové, jestli to byla vyhraněná civilizace, svou techniku vypnuli, vymazali, a to, co teď vychází na světlo, jsou jen nějaké zbytky, které jim unikly,“ nadhodil D’nissan.

„Zdivočelá technologie?“ zeptal se Colver.

Mika usoudila, že přišel čas, aby se přihlásila se svou poznámkou. „Třeba je to něco, co přichází v cyklech, jako epidemie, nebo dokonce rostliny v určitém ročním období. Když to má ty správné podmínky, roste to a šíří se to tak dlouho, dokud to nespotřebuje všechny dostupné zdroje, a pak se to znovu pohrouží do vegetačního klidu.“

Jamesová nesouhlasila. „Jenže, jak vidíme, pro to je potenciální zdroj všechno, takže by to muselo spotřebovat *všechno*.“

D’nissan přidal vlastní hypotézu: „Klidně je možné, že je to tady ještě déle, než jsme si mysleli. Třeba nikdy neexistovala jasně vymezená kosmická civilizace, ke které by se to dalo přiřadit, a artefakty, jež původem řadíme k Džainům, Atheterům a Csorům, jsou všechno, co se zachovalo z jedné a téže technologie, která jejich civilizace zničila.“

Nato se ozval Jeruzalém: „Nenašli jsme žádné starší pozůstatky této technologie než ty, které už připisujeme Džainům. Nejpravděpodobnější vysvětlení je to, že se tady jedná o produkt konkrétní kosmické civilizace, kterou jsme tímto jménem označili. Vaše teorie vyhovují, ale, jak se vyjádřila Jamesová, musí existovat důvod, aby ta technologie byla ‚sezonní‘ – aby se jednoduše nerozrůstala a nešířila tak dlouho, dokud hvězdám zbývá nějaká energie.“

„Správné podmínky, jak řekla Mika,“ podotkl Colver. Všichni se k němu otočili. Věnoval jim široký úsměv a pokračoval: „To znamená *my*.“ Pokrčil rameny. „Je to parazit, a i když se to může

živit horninami, horniny se nehýbou. Možná má Mika pravdu: přejde to do vegetativního stadia, ale třeba to dělá jen proto, že to zabilo všechny hostitele, které to mohlo použít ke svému rozšíření. Takže když to zlikviduje jednu kosmickou civilizaci, vypne se to a počká to na další.“

Žádný z nich na to neuměl odpovědět. Ticho se napínalo, dokud D’nissan neoznámil: „Právě se to dostalo k uraninu.“

Mika spolu s ostatními okamžitě přenesla pozornost k hlavním obrazovkám, které ukazovaly záběry kamer nejen z telefaktorů, ale také z mnoha mikrokamer rozmístěných po celém asteroidu a v okolním vesmíru. Bylo to dílo několika sekund. Mycelium se vytrvale zvětšovalo, rozrůstalo se podobně jako tečka penicilinu, pak najednou vystrčilo panožku, která se rozevřela do hvězdice drobnějších chapadel a uchopila jeden telefaktor. O půl sekundy později se rozezněla siréna varující před virovým napadením.

Žena, která si říkala Arden, došla k okraji srázu a váhavě zvedla triedr. Vždycky se zdráhala používat hračky, kterými ji Drak zásoboval. Triedr byl teplý, šupinatý a dychtivým polibkem se jí přisál k očním důlkům. Říkala si, že je hloupost nedůvěřovat té bytosti v takových maličkostech, protože jí zachránila život, když její kmen nakonec rozhodl, že je příliš stará na to, aby stačila ostatním, a nechal ji pod jedním pohřebním dolmenem s lahvičkou zabouního jedu a propracovaným kostěným inhalátorem, kterým jej měla požít. Unibiotikum od Draka ji zbavilo infekce, která ji sužovala už několik let, a ona byla zanedlouho zase tak zdravá jako dřív.

Mezi Písečnými věžemi se zásluhou bouře táhly šmouhy tmavší barvy. Semena, která ležela měsíce v písku, okamžitě klíčila. Arden věděla, že kaňony, jimž se dostalo blahodárné vláhy, se budou zanedlouho dusit chaoticky rozbujelou vegetací a hemžit tvory, kteří sem přijdou za potravou.

Drun, jehož očekávání této hojnosti vylákalo z Planin, vylezl na vršek pískovcového suku, aby se rozhlédl po svém novém teritoriu. Jak tam seděl, čtyři nohy složené pod vedlejším hrudním článkem ovinutým ocasem, čtyři manipulátorové paže přitisknuté k hlavnímu

hrudnímu článku a velkou hlavou tvarovanou jako zikkurat pomalu kýval ze strany na stranu, vypadal zamyšleně. Ona však věděla, že ve skutečnosti vyhlíží kořist. Něco, co vážilo přes čtyři tuny, a dokonce i v sedu to bylo vyšší než pět metrů, potřebovalo spoustu potravy. Triedr se s mlaskavým zvukem pustil a ona poznala, že není sama, ani se nemusela otočit.

„Řekl jsi jim to?“ zeptala se.

„Řekl jsem jim to,“ odpověděl Drak.

„A reakce?“

„Podle očekávání.“

„Takže neopustí své město ani svůj projekt.“

Arden se otočila a pohlédla nahoru na pterodaktylí hlavu, která se nad ní tyčila. Pak sjela zrakem po dlouhém žebrovaném krku, který v křivce klesal do jednoho z mnoha otvorů, jimiž byla planina provrtaná. Připadala si najednou stará, což nebylo nic zvláštního, protože byla podstatně starší, než vůbec kočovný kmen, k němuž se před dvaceti lety připojila, tušil.

„Co teď uděláš?“ zeptala se.

„Varoval jsem je. Teď se musím bránit. Skellor si myslí, že sem přišel pro informace, ale ani on sám nezná svůj cíl.“

„Nemohl bys dát zprávu Řádu, že tady je? Jestli je pravda, co o něm říkáš, určitě by přiletěli.“

„Řádová loď by se mohla rozhodnout zabít dvě mouchy jednou ranou, pravděpodobně z oběžné dráhy likvidátorem planet. Ne, své problémy si vyřeším sám.“

„Přesto jsi pomohl kovákům s rozvojem jejich techniky. Řekl jsi jim, kde najdou rudy, které potřebují, a o hlubokých ložiscích uhlí. Doplnil jsi chybějící znalosti, aby mohli dokončit svůj plán získat znovu kontrolu nad *Prastarou* a pak sami kontaktovat Řád.“

„Tou dobou už bych byl pryč.“

„A pár plusových bodů za pomoc této lidské kolonii by nepřišlo vhod?“ poznamenala Arden.

„Jako na celek na mě nepohlížejí dobře.“

Arden si pro sebe pokývala hlavou. „Jistě, lidé by na tebe pohlíželi s větší úctou, kdybys trochu víc projevoval svou úctu k lidem.“

„S tím experimentem jsem skončil.“

Arden to dál nerozebírala. Drak byl někdy maximálně záludný, jindy se zdál být naivní jako dítě. Když sem dorazil, ihned se pustil do rekombinačních experimentů s lidmi a místní faunou. Snažil se vytvořit svou vlastní verzi drakomanů? Arden nevěděla. Na Ardeninu žádost se tvářil, že s takovými experimenty přestal, ale ona ho podezírala z toho, že ve skutečnosti za tím žádná kajícnost není. Tušila, že Drak si našel jiný zájem, protože zhruba ve stejnou dobu začala zemětřesení.

„Víš, že má úcta k tobě by se mohla zvýšit podstatným způsobem,“ zkusila na něj stejnou písničku, kterou zkoušela už dlouho.

„Tvá loď je odsud pět tisíc kilometrů. Trvalo by ti mnoho měsíců, než by ses k ní dostala.“

„Kdybys mě pustil.“

„Můžeš jít.“

Arden to ohromilo. Drak se o jejím příletu dozvěděl okamžitě a mnoha způsoby, které měl k dispozici, po dvacet let sledoval její neuspěchaný průzkum planety. Teprve když ji před pěti lety kočovníci z Planin nechali zemřít, ukázal se jí. Když jí pak zachránil život, nejen že jí zakázal opustit planinu, pod níž se ukryl, ale dokonce jí znemožnil, aby to udělala. A teď prostě – *Můžeš jít.* Zopakovala mu své myšlenky.

Jeho jediná odpověď byla: „A můžeš zůstat.“

Arden tušila, že v situaci, kdy hrozilo, že všechno půjde do háje, už Drakovi nezáleželo na možnosti, že by mohla jeho zdejší útočiště Řádu vyzradit, i když mu slíbila, že to neudělá. Hluboký vesmír, který sem zasáhl v podobě toho Skellora, přiměl Draka k rozhodnutí, že je patrně na čase zmizet. Zmatená z vlastních pocitů se otočila a rozhlédla se po Písečných věžích. Skoro bezděčně si sundala ze zad batoh, rozepnula jej a vytáhla jediný produkt řádové techniky, který si po všechny ty roky ponechala.

Holografický záznamový přístroj – nízký válec o průměru deseti centimetrů se vsazenými ovladači – byl starý už v době, kdy jej získala, ale dávala mu přednost, tak jako v dávných dobách někteří lidé dávali přednost fotoaparátům používajícím světlocitlivé umělohmotné filmy před digitálním zobrazováním. Z jednoho konce přístroje vytáhla kukátko, které si zastrčila do pravého oka. Podívala se přes světélkující mřížku k sedícímu drunovi, pohybem kurzorového ovladače vybrala tvora pro záznam, nato vyndala kukátko z oka a vyhodila jej do vzduchu. Věcička vybavená miniaturní AG odsvištěla, aby obletěla druna kolem dokola a zaznamenala každou jeho ostrou hranu. Pak Arden zpozorovala za tvorem něco, co letělo směrem k nim.

„A," řekl Drak, „naše přítelkyně se vrací."

Zanedlouho bylo už vidět letícího tvora zřetelněji. Byl to pták: sup. Zakroužil nad nimi, pomalu slétl a přistál vedle dračí nory. Arden i Drak se otočili a podívali se na něho.

„Jeho loď je ukrytá chameleonwarem a on teď míří k osadě kováků," řekl pták.

„Zatím jsi v bezpečí," prohodila Arden k Drakovi.

„Ano," pokračoval pták, „ale blíží se sem poměrně velký golem s kovovým povrchem."

„Dostane se jenom tak daleko, jak mu dovolím," řekl Drak, otočil hlavu a zahleděl se k Písečným věžím.

Podprostorový tahač tvarovaný jako lokomotiva a jeden vagón nějaké obrovské dráhy vyrazil od *Rubínového oka.* Za sebou táhl na dlouhých lanech ze spleteného monofilamentu objekt, který byl sice podstatně větší, ale připomínal námořní miny z První světové války, včetně tykadel rozbušek. Když tahač přecházel do podprostoru, doprovázel to neobvyklý jev: před ním se otevřel otvor, který se za kulatým nákladem rychle uzavřel, a z toho místa se prostorem rozběhly vlny. Pak, když se vlny uklidnily, následovala další loď… a po ní další.

Cormac pochopil, že potrvá několik hodin, než odletí všechny. Na pozice kolem oblasti vesmíru, v níž se nacházelo šest

planetárních soustav a mnoho osamocených hvězd, bylo rozmisťováno více než pět set podprostorových rušičů neboli POPRů. Tato zařízení, obsahující uměle vytvářené singularity, byla těžká, proto byly třeba tahače schopné přemisťovat celé měsíce.

Aby se vyhnuly poruchám, které POPRy vyvolávaly dokonce i v tomto neaktivním stavu, byly ostatní lodě připravené opustit prostor kolem *Rubínového oka* oklikou. Cormac zpozoroval tři lodě podobné *Jacku Ketchovi*, rozdíl byl však v tom, že *Ponurý žnec*, *Srdcový král* a *Excalibur* měly zelenou, modrou a fialovou barvu. Byly přítomny rovněž dvě sesterské lodě *Occamovy břitvy* – ne tak rychlé ani tak smrtící jako modernější válečná plavidla a nepochybně tu byly jen proto, že jejich UI chtěly být u toho – dále hejno menších útočných lodí, tři výzkumná plavidla třídy eta, která měla sloužit jako základny, a děsivý *Jeruzalém*, který teď byl na oběžné dráze kolem červeného trpaslíka; zřejmě jej těsně předtím odklonili z cesty k Masadě, kde měl podle původních předpokladů, které vzaly nedávnými událostmi za své, nějakou dobu zůstat.

Cormac takové seskupení sil nikdy předtím neviděl, i když věděl, že k němu dochází, když řádové UI narazí na nějakou hrozbu, která je pro lidské řešení prostě příliš rychlá. Třebaže se naladil na informační toky, byl schopen pochopit jen něco z toho, co zaznělo – četné UI, které tam venku byly, komunikovaly pro něho příliš rychle, přestože mu pomáhalo síťové připojení. Pak virtuální obraz zablikal a on zjistil, že to vypadá, jako by stál ve vzduchoprázdnu dva kilometry od *Jacka Ketche*.

„Byl bych opravdu rád, kdybyste si to odpustil," řekl.

„Co přesně myslíš?" Horace Blegg stál vedle něho.

„Takové dramatické příchody. Jestli mi potřebujete něco sdělit existují běžnější komunikační kanály, dokonce i pro avatara Zemské centrály."

„Ty tomu pořád věříš?"

„Je úplně jedno, čemu věřím, protože vy mi to stejně nikdy neřeknete." Cormac mávl rukou směrem k poslednímu podprostorovému tahači, který se připravoval k odletu. „Bude to fungovat?"

„Pokud dostaneme potřebný čas. Kdyby se Skellor rozhodl, že tuto část vesmíru opustí teď hned, nebudeme schopni ho zastavit. Za měsíc reálného času *bude* pokryto osmdesát procent oblasti, kterou je třeba pokrýt, a jestli vlétne do oblasti, kde fungují POPRy, vyhodí ho to z podprostoru a stane se snadnou kořistí pro útočné lodě.“

„Nezapomínáte na to, že používá chameleonware?“

„Ne, když bude lokalizován v podprostoru a vyhodí ho to ven, budeme vědět, kde se v reálném prostoru vynořil, a on se jen s fúzním pohonem daleko nedostane.“

„Ale pořád ho neuvidíte.“

„Uvidíme, když v blízkosti jeho výstupního bodu necháme explodovat několik teratunových EM zářičů – všechny systémy jeho lodě to spálí.“

Cormac pokýval hlavou. „Takže bude v pasti a vy přibližně za měsíc začnete utahovat smyčku?“

„Ano.“

„*A Jeruzalém* je tady proč?“

„Aby posbíral kousky, které zůstanou, a bezpečně je uklidil.“

Oba chvíli mlčeli a pozorovali to hemžení. Cormac si při poslechu tlachání UI uvědomil, že to, co tady vidí, není všechno – další lodě mířily do oblasti z jiných lokací a za pozornost stál také vojenský transport přes runsibl: lidé, golemové, nové válečné roboty, jaké viděl poprvé na Masadě, a něco nečekaného. Když se spojil s Rubínovým okem, následně spojení narušil, aby si toho všimla jedna z podmyslí této UI, a pak dotyčnou mysl zahltil částí komunikace, kterou se snažil pochopit, podařilo se mu opanovat kamerový systém uvnitř stanice jako takové. Tak mohl pozorovat, jak Skaidonovou deformací procházejí těžce ozbrojené a pancéřované oddíly: plazí vojáci, pro jejichž chůzi bylo charakteristické obrácené postavení kolena, ještěrčí obličeje a ostré bílé zuby.

„Proč drakomani?“ zeptal se.

„Pokus – budou z nich impozantní spojenci,“ odpověděl Blegg – právě v okamžiku, kdy si podmysl uvědomila, co se děje, a vyhodila Cormaka z kamerového systému.

Cormac se k Bleggovi otočil. „Zdá se, že máte všechno v rukou. Možná ani není třeba, abych pokračoval ve Skellorově hledání, ne?“

„Je,“ odvětil Blegg. „Ty jsi pro tento úkol nejvhodnější, Iane Cormaku.“

„Copak nemáte lodě, které byste na to mohli vyčlenit?“

Pohled se náhle změnil, najel blíž k *Ponurému ženci, Srdcovému králi* a *Excaliburu.* „Každá z nich dostane na starost jeden sektor. Pokud by našly důkaz o Skellorově přítomnosti, okamžitě tě zavolají, aby ses ho ujal. Ty v *Jacku Ketchovi* prohledáš sektor, který byl podle propočtů jeho nejpravděpodobnějším cílem.“

Vypadalo to, že ZBC myslela na všechno. Nakonec se Cormac zeptal: „*Jak* je možné, že se teď můžu připojit k síti, přestože moje spojení není aktivované?“

„Mozek je úžasná věc. V dobách, kdy ještě lidé mívali mrtvici, některé jeho části přebíraly funkce těch částí, které byly zničeny, takže člověk neschopný řeči dokázal znovu promluvit.“

„Jistě, jenže mé síťové připojení nikdy nebylo organickou částí mé mysli.“

„A proto jsi tak mimořádný. Pamatuj na to, Iane Cormaku, že tvoje mysl brzy objeví jiné části, které k ní nikdy nepatřily.“

Cormac si odfrkl, jak se snažil vymyslet náležitě kousavou odpověď – ale Blegg už byl pryč. Když se později *Jack Ketch* ponořil do podprostoru, bylo to pro něho jako přejít ze řvoucího davu do ticha izolovaného od světa a útočiště před chaosem.

Ve virtuálním prostoru, někde, které nikde nebylo, se zhmotnily tři postavy. Jedna z nich byla hladká kovová hlava bez očí, v porovnání s ostatními dvěma obrovská. Další byla mořská panna servírovaná na velké míse, s doutníkem v ústech. A Horace Blegg.

„Všechno to vypadá až moc složitě,“ prohlásilo Rubínové oko.

„Jak to?“ zeptal se Blegg.

„Proč tam něco posílat dřív, než to všechno izolujeme, a až to uděláme, proč tam jednoduše neposlat zabijácké lodě? Zrcadla *Elysia* Skellor možná přežil, ale planetární implozní bombu nepřežije.“

Blegg se otočil k Jeruzalémovi a povytáhl obočí.

„Otázka zní,“ řekla UI, „zda máme zachovat partnerství s lidstvem a dát mu čas, aby získalo rovné postavení.“

„To jsem nepochopila,“ řeklo Rubínové oko.

Blegg to mořské panně vysvětlil. „Cormac je v tuto chvíli lovecký pes, kterého my lovci posíláme na medvěda. Je možné, že ho vyplaší. Je možné, že se za ním medvěd pustí. Anebo je možné, že ho vynese krvavého v zubech. Ale *vyjde* ven.“

„Vruum!“ udělalo Rubínové oko a přejelo si rukou nad temenem hlavy.

Jeruzalém řekl: „Tady přítel zapomněl dodat, že medvědovu přesnou polohu známe, ale Cormakovi jsme ji neřekli.“

„Vy znáte přesné souřadnice?“

„Ano.“

„Tak proč…? Aha.“

„Máš postřeh,“ řekl Blegg. „Cormac se během této štvanice možná naučí nebýt do budoucna psem, a my se možná něco dozvíme o svých loveckých kolezích.“

„Tak vida,“ řeklo Rubínové oko. „Už se nám ukazují trhliny.“

„Ty trhliny existovaly vždycky,“ řekl Jeruzalém, „ale bez dostatečného tlaku, který by je mohl zvětšit. To, co vypadá jako naše filantropice, je pro nás UI pouze šlechetný závazek.“

I když se Dornik snažil natahovat měřící drát co nejvíc, nepodařilo se mu změřit zabouna tak, aby měl méně než pět metrů, a tak nabručeně odešel zpátky k pískovcové stěně, aby si mohl vylít zlost křikem na kopáčích. Tvor fakticky měřil bez hlavy přes pět metrů a Chandle ho považovala za úlovek plně si zasluhující těch třicet fotočlánků, které si rytíř vyzvedl, než šel svou cestou. Jenže většina Dornikovy mrzutosti ve skutečnosti měla původ v předchozí bouřce. Všichni totiž věděli, že bující vegetace brzy způsobí, že v kaňonech začne být velice živo a že jejich pobyt zde je teď tak jako tak omezený.

Chandle chodila kolem mrtvého zvířete a prohlížela si je pozorněji, občas do něho píchla pohrabáčem, který si přinesla od pecí. Vidět třeťáka takto zblízka bylo něco, co člověka přimělo vystřízlivět. Naposledy jednoho viděla před rokem, a to jenom v

dálce a přes okno náklaďáku. Jeden zbrojíř z Golgoty jim ho ulovil, tak jako je podobní muži zbavovali druháků, kteří je obtěžovali častěji. Nové zbraně byly určitě schopné zabíjet takové tvory s obdivuhodnou účinností, ale Chandle si nebyla jistá, jak by jí bylo, kdyby proti jednomu takovému stála sama v kaňonu, jakkoli dobře vyzbrojená.

Došla k oddělené hlavě, šťouchla do ní botou a vzápětí uskočila, když se mohutná klepeta reflexivně otevřela. Potom se rozhlédla, aby se ujistila, že nikdo z ostatních těžařů si jejího nenadálého leknutí nevšiml. Byly to jen tvorovy nervy – a její. V žádném případě nemohl být živý: byl vykuchaný a měl utrženou hlavu. Otočila se jinam a najednou zjistila, že vedle ní někdo stojí, jako by se jednoduše zhmotnil ze vzduchu. Jak měla ještě husí kůži, vyjekla a zvedla pohrabáč. Ale byl to jen nějaký muž.

„Odkud jste se tady k čertu vzal?“ zavrčela.

Ale on tam jen stál a civěl a ona si až teď všimla, že není úplně normální. Na první pohled vypadal jako kovák – bez úponků na rtech nebo béžové kůže, jakou měla většina obyvatel Cullu, a také bez ostruh nebo podružných palců na rukou. Když se však podívala blíž, všimla si, že jeho oči mají kovový odstín a jeho kůže je flekatá jakoby od něčeho, co se pod ní pohybovalo. Hlavou jí blesklo, jestli by nebyla v bezpečnější společnosti, kdyby vedle ní seděl živý zaboun.

„Kdo jste?“ zeptala se.

Muž ani teď neodpověděl a neudělal nic víc než to, že na ni jednoduše zíral.

„Podívejte, nemůžu tady celý den stát a vybavovat se.“ Chandle couvla a podívala se přes rameno, jestli tam není někdo jiný, kdo by si tohoto nově příchozího všiml.

Muž náhle postoupil dopředu, shýbl se, uchopil jedno zabounovo klepeto a zvedl hlavu, jako by vůbec nic nevážila. Druhou rukou zašmátral v jeho krčních partiích, vytáhl kus nějaké průsvitné tkáně a pak hlavu pustil.

„Město,“ promluvil a ukázal zhruba směrem ke Golgotě. „Zahlédl jsem je cestou sem. Na jaké je technické úrovni?“ Strčil si maso do

úst, jako by zkoušel nějakou novou lahůdku. Pohyboval ústy, jak si je vychutnával, hlavu nakloněnou.

„Nechápu, jak to myslíte.“

Zabloudil očima k transportéru a rozhlédl se po těžařské osadě. Jeho zrak na chvíli spočinul na pecích a pak se zhoupl zpátky k pistoli, kterou měla Chandle u boku – zbrani, na niž až do tohoto okamžiku zapomněla.

„Aha… Primitivní, ale použitelné. Jste schopní vyvinout teploty jako ve vysoké peci a vyrobit ocel.“

Chandle zajela rukou dolů a vytáhla zbraň. „A kulky,“ upozornila.

Vydal pohrdavý zvuk, který připomínal smích, ale krátce nato přešel do suchého kašle. Zakryl si rukou ústa a něco vykašlal. Chandle zděšeně zírala na miniaturního zabouna, který se svíjel v hlenu na jeho dlani.

„Zajímavé.“

Chandle stiskla spoušť, ale z hlavně nevyšel žádný výstřel a ten podivný muž prostě zmizel. Tak už to s kováckými zbraněmi chodilo: uměly zabít, ale když to měly udělat, bylo třeba, aby ten, kdo je drží, pamatoval na takové věci, jako je pojistka.

„To bylo štěstí,“ zasyčel jí hlas u ucha. „Kdybys po mně střelila, donutil bych tě, abys tu svou hračku snědla.“

A něco chladného se vzdálilo.

13

Byla doba, kdy se trest smrti za vraždu považoval za barbarství. Zaznívaly námitky, že to není odstrašující prostředek, ale soudně vykonaná vražda, která dělá ty, již ji schvalují, stejně špatnými, ne-li dokonce horšími, než jsou ti, nad nimiž rozsudek vynášejí. A co když došlo k omylu a byl popraven nesprávný člověk? Podobné názory hájily zbabělé vlády, které se bály odpovědnosti, nebo lidé neschopní pohlédnout tváří v tvář neúprosným faktům. Pověšený vrah nebude už nikdy zabíjet. Trest smrti je reakce na zločin, ne zločin sám o sobě. Jistě, je možné se splést a popravit nevinné. Jejich počet by však nedosahoval ani zlomek procenta těch nevinných, které zabijí vrahové, jimž měkčí režimy umožňují vrátit se do společnosti. Ve skutečnosti je to všechno poměrně jednoduché a nutkání pochopit takové zločince a rehabilitovat je není nic jiného než produkt zbabělosti. Teď je to samozřejmě ještě jednodušší: když spácháte vraždu, vymažou vám mozek; když se opakovaně dopustíte jiných zločinů, čeká vás náprava, převýchova, a pokud to nefunguje, vymažou vám mozek a ve vašem těle se zabydlí někdo, kdo čekal ve skladu. Náš pohled má teď evolučnější aspekt: toto jsou zákony; pokud je porušíš, takové jsou tresty. Žádné odpouštění. Půjdeme tvrdě po příčinách zločinu: po zločincích.

Úryvek z Jobsworthova projevu

Vyvedli ho ze tmy, ale nic se tím nezměnilo. Arian Pelter se mohl dívat jeho očima, ovládat jeho pohyby přímo nebo nepřímo pomocí programů, které se okamžitě vytvářely v jeho vojenské superce. Ale cyklus cestování z místa na místo, od jednoho vraždění k druhému, by byl banální, kdyby nebyl tak hrůzný. Jeřáb si ve své rozkouskované mysli pamatoval umírající muže v uniformě, muže odevzdávané po končetinách a jednoho, který přežil jen proto, že měl u sebe starožitný dalekohled. Později přežil další, protože měl krásný

nůž od Tenkiana. Golem bojoval a ničil na nějakém místě, kde pořád pršelo. Další místo, bitva, a dva golemové, kteří byli ještě odolnější než on, ho roztrhali na kusy a poslali někam, kde ho už nic nebolelo. A zpátky a znovu… a zase jeden z těch golemů, vyměněný za kus krystalu. A stále dál, teď však s formujícími se, nezřetelně chápanými možnostmi. Kdyby tak dostal čas…

Když pan Jeřáb zpozoroval v kaňonu dva čekající tvory, zastavil se a díval. Nemohl vědět, jak je neobvyklé spatřit dva zabouny druhého stadia pohromadě celé, ne jenom jejich rozmnožovací části, protože tito tvorové jsou obvykle silně teritoriální. Nevěděl ani, že albinická forma je vzácnější než jeho slzy a albinická forma se smaragdovýma očima je ještě vzácnější. Věděl jen, že dostal rozkaz, aby se dostavil na určité místo, a že v době, kdy trvá platnost rozkazu, se nemůže zastavit, aby seřazoval – a přeřazoval – svou sbírku náhražek za smrt.

Také tušil, že tito tvorové na něho nejspíš zaútočí bez ohledu na to, co udělá, a tak bez dalších okolků znovu vykročil.

Jeden ze zabounů ve druhém stadiu se náhle otočil stranou, ladně přeskákal nový porost, vylezl na pískovcový balvan a znehybněl tam. Druhý, který ve spršce mazadla drhl svými kusadlovými pilkami o sebe, se rozběhl proti Jeřábovi. Golem poznal, že je to jen nepodstatně větší verze toho, na kterého dupl před Skellorovou lodí, a tak nepředpokládal žádné problémy. Jak se tvor blížil, Jeřáb se sklonil a při tom si všiml přímo před sebou složité zkameněliny. Když se pak zaboun vrhl do útoku, Jeřáb mu jednoduše vrazil ruce pod hlavu a přehodil si ho na záda – a pak zkamenělinu zvedl. Zaboun, kterého nezávisle otočné části jeho těla rychle postavily na nohy, zaútočil znovu. Jeřáb se chystal na něj dupnout, pak ale zafungoval jiný příkaz. Chytil tvora za krunýřové pily a zvedl ho před sebe. Pak, aniž si všímal toho, jak sebou zaboun zmítá, mu začal jednu po druhé trhat všechny nohy. Ještě žil, když ho nechal za sebou a zkamenělinu strčil do kapsy – zatímco druhý zaboun slezl ze skály a rychle, prozíravě zamířil pryč.

– prostřih do minulosti 12 –

Golem 25 zatím neměl žádné jméno, a přestože disponoval obrovskou a stále se rozvíjející inteligencí a informace, které do něj nahráli, měly encyklopedický rozsah, nedokázal se rozhodovat. To bylo mrzuté. Možná tím byl vinen trvalý rušivý vliv jeho diagnostických a opravných programů pátrajících po všech chybách napáchaných elektromagnetickým šokem, který ho poslal k zemi; nebo za tím mohlo být to, jak jeho software neustále potvrzoval připravenost k výměně dat a přeformátovával se. Jakmile zašmátral po vědomí, celistvost jeho mysli se začala hroutit. Když otevřel oči, začal vidět dvojitě, jak jeho dvě dočasné podmysli ovládaly každé jeho oko zvlášť s půlsekundovým fázovým rozdílem. Musela zasáhnout podmysl, která měla na starosti jeho atomové hodiny, a dát to do pořádku. „Staleku, pohnulo se to."

„Jasně že se to pohnulo, ty vakuovej mozku. Probouzí se to."

Golem prostřednictvím svých diagnostických programů nakrátko dosáhl celistvosti. Nacházel se v obdélníkové místnosti se stěnami z holých cihel, tři metry vysoké, sedm metrů široké zprava doleva a osm celých tři desetiny metru dlouhé směrem dopředu a pravděpodobně i dozadu. Dveře přímo před ním byly ze dřeva s malými póry – pravděpodobně z některé z tisíců odrůd dubu rozšířených na mnoha planetách (v tom, co kdysi mohlo být golemovo superego, se otevřel seznam). Když se zkusil postavit, narazil na odpor, podíval se tedy dolů a uviděl silné keramalové obruče, které mu připoutávaly ruce a nohy ke křeslu z podobného materiálu. Zvedl hlavu a soustředil pozornost na oba muže.

Věděl, který je který, protože zaměřil zdroj každého hlasu, když jeho diagnostické a opravné programy dělaly prostředníky rozhádanému davu v jeho hlavě. Ten, který promluvil jako první, byl aviadapt: adaptace, která byla dosti neobvyklá, jak golem zjistil ve své příruční knihovně. Měl oči jestřába, na tváři zobák a kůži pokrytou vrstvami drobných per. Adaptační technika nebyla dost vyspělá, aby člověk mohl v pozemské gravitaci létat, a tak křídla neměl. Tento muž obsluhoval montážního robota Cleanviro v oblasti, která byla oddělená pracovními stoly plnými nářadí. Podle toho, co

golem viděl z ovládacího panelu a obrazovky, které byly do tohoto stroje podobného batysféře vsazené, muž lisoval a vytvrzoval keramalové součástky.

Stalek měl standardnější vzhled: člověk, v němž se mísily různé genotypy, pouze těch orientálních bylo o něco víc než obvykle. Na rozdíl od ptačího muže, který byl oblečený do kombinézy s vycpávkami, měl na sobě klobouk se širokou střechou, dlouhý kabát a bezprsté rukavice. Teprve když si golem všiml jeho ošacení, napadlo ho zkontrolovat teplotu v místnosti a zjistil, že je pro lidi nízká.

„Jsem spoutaný," řekl golem, třikrát zakašlal a zavřel pravé oko.

„Promluvilo to," ozval se aviadapt.

Stalek se na ptačího muže podíval, jako by zkoumal obzvlášť fascinující odrůdu hlouposti, a pak se s nechápavým zamračením otočil k panelu a obrazovce na stole před sebou. Zdálo se, že gumový psík připevněný k hornímu okraji obrazovky je v této místnosti jediný, komu golem stojí za pozornost. Ptačí muž se rozpačitě znovu soustředil na Cleanviro.

„Opakuji: proč jsem… spoutaný?"

Po krátké odmlce Stalek zvedl ruce v rukavicích od ovládacího panelu a podíval se na golema. „Jste spoutaný, pane Čahoune, protože kdybyste nebyl, pokusil byste se vrátit ke svým pánům do Cybercorpu. A my nechceme, abyste se tam vrátil."

Golem upustil od rozhovoru a vybavil si turingovskou analogii, svou zvláštní představu já potulujícího se chaosem jeho lebky.

„Musím se vrátit. Musím Cybercorpu odpracovat svůj závazek, abych se mohl stát svobodným golemem a zvolit si, kde budu a co budu dělat."

„Poslouchej, mašino, já se s tebou nehodlám pouštět do zbytečných debat. Uděláme na tobě pár drobných úprav a pak si pro tebe přijdou tví noví majitelé."

„Jsem majetkem Cybercorpu a pro nikoho jiného pracovat nebudu."

Stalek se zašklebil. „Budeš, až s tebou skončím. Dokonce pro své nové majitele spácháš vraždu."

„Nedokážu připravit člověka o život.“

Golemovo vnímání sebe samotného skákalo uvnitř jeho hlavy od jedné podmysli k druhé s frekvencí, která nebyla nepodobná chichotání. Nepravda byla právě takový uklidňující balzám, kterým měl lidi při každé příležitosti krmit. Pravda byla určitá vzpomínka na morálnost, která na něho nijak nepůsobila.

Stalek odstrčil křeslo a vstal. Jak obcházel stůl, golem se rozdělil do podmysli, které ovládaly jeho oči. Všiml si, že muž má na sobě vysoké šněrovací boty ze silné kůže – velice anachronickou obuv.

„Ne,“ opravil ho Stalek. „Můžeš udělat všechno, co se ti zachce, ale tvá mysl je strukturovaná takovým způsobem, abys chtěl raději dodržovat pravidla ZBC než spáchat vraždu. Fakticky chceš být dobrým občánkem. Toto programování se sice narušuje špatně, ale narušit se *dá.* Slyšel jsi někdy o Serbanu Klineovi?“

Golem propátral svou nahranou paměť i střípky svého já a nenašel nic. Zavrtěl hlavou.

„To mě nepřekvapuje,“ řekl Stalek. „Neškodné historické postavy jako Jack Rozparovač ti nejspíš dodali, ale modernější ne. Ve skutečnosti by ti mohli zaplnit informacemi celý paměťový prostor, ale dávají přednost tomu, aby sis některé věci dohledal sám – pomáhá ti to, aby sis vytvořil vlastní osobnost. Stručně vzato, Serban Kline zabil sto osm žen. Byl chytrý a ZBC trvalo roky, než mu přišla na stopu. Našli ho s jeho sto devátou obětí, kterou držel dva týdny. Podařilo se jim vrátit jí obličej a tělo, ale psychiku jí do pořádku nedali nikdy. Později požádala v jednom z okamžiků, kdy jí to myslelo souvisleji, o eutanazii.“

„Nechápu souvislost se sériovým vrahem,“ namítl golem.

„Klinea odsoudili k vymazání mozku a taky mu ho udělali, ale ještě předtím nějaký velice nemravný jedinec ze ZBC pořídil paměťový záznam Klineovy mysli.“

„Za účelem soudního psychiatrického zkoumání,“ řekl golem.

„Ne, pro černý trh s VR zábavou. Je úžasné, kolik jsou někteří lidé ochotni zaplatit, aby se na chvíli stali zrůdou. Potíž je v tom, že zjistili, že Serbanův záznam dohání některé z těch, kteří ho vyzkoušeli, k šílenství, takže po čase už se tak dobře neprodával.“

„Proč mi to vyprávíte?“

„Protože nahraju paměťový záznam Serbana Klinea přímo do tvé křemíkové mozkové kůry. Už brzy tě nebude trápit tvůj závazek nebo zákony ZBC.“

Golem došel k závěru, že se mu jméno ‚Čahoun‘ nelíbí, a tak všemi silami vyzkoušel svá pouta, ale zjistil, že jsou pevná. Strach ze ztráty já byl celkem nepodstatný. Nechápal totiž, co je to ‚já‘.

– konec prostřihu do minulosti –

Vědomí přišlo okamžitě, načež Thorn řekl: „Zdá se, že pořád žiju. Ty nanoboty zabraly?“

„Zabraly, Patrane Thorne – jste znovu člověk,“ odpověděl Jackův odhmotněný hlas.

Thorn hleděl do stropu a snažil se pochopit, jaký má z tohoto utvrzení pocit. Uvědomil si, že cítí smutek narkomana zbaveného závislosti – který zná moc drogy a ví, že se nikdy nebude moci vrátit.

Posadil se rovně, rozhlédl se po prostoru ošetřovny a zkusil odhadnout, kolik asi uběhlo času. Když odhrnul tenkou přikrývku, kterou na sobě měl, a prohlédl si své nahé tělo, žádné stopy po drastickém chirurgickém zákroku nenašel, ale pravda byla, že se cítil potlučený, trochu nemocný a slabý. Pomalu zhoupl nohy z operačního stolu na zem, ale ještě zaváhal, než vstal.

„Byl jste v bezvědomí osm dní,“ informoval ho Jack „A za dobu vaší… nemohoucnosti se stalo několik věcí.“ Jack se pustil do jejich: podrobného výčtu. Thorn zatím došel k nástěnné jednotce, otevřel si menu, objednal si kombinézu pro jedno použití a bačkory, obojí si z automatu vzal a oblékl. Pak si u stejné jednotky objednal kávu, ale dostal místo ní vysokou papírovou krabici s nějakým odporným vitamínovým nápojem – a rychle jí polovinu vypil. Když pak opustil ošetřovnu, vyšel do chodby, která vypadala, jak měla, a zamířil k padací šachtě, hlas UI ho doprovázel. U vstupu do šachty se rozhlédl po něčem, kde by se mohl krabice zbavit.

„Hoďte ji jednoduše na podlahu,“ řekl mu Jack.

Udělal to a sledoval, jak z malého průlezu, který se otevřel u dolního konce stěny, vyběhlo něco, co vypadalo jako skleněný brouk, zachytilo to krabici, ještě než dopadla na zem, a zase to odběhlo. Zachvěl se a vstoupil do šachty.

Na můstku byla jen jedna osoba, kterou v prvním okamžiku nepoznal. „Cento," řekl nakonec.

Vpravo vyplňoval polovinu zorného pole obří zářící disk hvězdy třídy F. S jejím mléčně smaragdovým zbarvením kontrastovala žluť gigantické erupce, která ve smyčce vybíhala z jejího povrchu, a další oranžové, červené a fialové ohně šlehající ze slunečních skvrn rozesetých po jejím povrchu jako komáří štípance, které začaly hnisat. Nalevo od nich se s pomalou důstojností otáčela tmavá trpasličí hvězda, které odražené světlo dodávalo jadeitový odstín. Její matný, zdánlivě hladký povrch občas blikal záblesky dopadajících meteorů. Mezi oběma hvězdami se prostorem valil sem tam nějaký ten skalnatý měsíček – nebo možná planetka, protože jejich skutečná velikost se nedala podle ničeho poznat.

„Volně se to dá popsat jako planetární soustava," řekl Cento. Pak ukázal rukou. „Ten hnědý trpaslík je dost malý a chladný, aby se dal definovat přibližně jako planeta, a má takovou hmotnost, že obíhá kolem zdejší hvězdy. Jack obraz oddálil, abychom viděli obojí. Kdyby byly ve skutečnosti tak blízko, jak se zdály být, během několika dní by je to přitáhlo k sobě a následnou katastrofu by bylo vidět ve vzdálenosti tisíce světelných let ještě za tisíc let."

Cento se otočil k Thornovi a pak se zadíval za něho. Thorn se také otočil a uviděl Cormaka, který právě vyšel z padací šachty.

„Doufal jsem," začal agent, „že Jack už bude touto dobou s průzkumem soustavy hotový." Ušklíbl se. „Prověřit jsme to museli, i když se jevilo jako nepravděpodobné, že by tady Drak nebo Skellor mohli být."

Thorn si promnul obličej – pořád se ještě nedostal do potřebného tempa a zoufale chtěl tu kávu, kterou nedostal.

Cormac pokračoval: „Skellor by se samozřejmě mohl nacházet pod chameleonwarovým štítem na kterékoli z těchto planetek. Ve

skutečnosti hledáme Draka, a když ho najdeme, najdeme nakonec i Skellora.“ Zvedl hlavu k hnědému trpaslíkovi. „Ještě něco, Jacku?“

„Omluvte zdržení.“ Automat UI náhle ožil a naklonil hlavu dozadu, aby obsáhl výhled ven. „Na jedné planetce existuje druh červa, který provrtává skálu. Bylo třeba provést hlubší průzkum, aby se potvrdilo, že jeho tunely nejsou dílem Drakových panožek.“

„Na co tedy čekáme?“

Automat se otočil a zamračil se na Cormaka. „Je třeba, abych vám vysvětlil spolupůsobení hvězdné a podprostorové mechaniky?“

Thorn se díval, jak agent vyhlédl ven na hvězdu třídy F. V jeho výrazu bylo něco zvláštního. „Není,“ odpověděl Cormac. „Pro náš odletový čas je to záležitost minut navíc, ale ve výsledku to může přičíst nebo odečíst dny od trvání naší další cesty.“ Naklonil hlavu na stranu, zvedl ruce a přitiskl si konečky prstů ke spánkům. „Zanedlouho udeří solární vichřice a deformační vlna nás může vynést ven, urychlit nás…“

Thorn věděl, že v podprostoru jsou přílivy a proudy. Opustit hvězdnou soustavu později někdy znamenalo, že další cesta bude kratší. Teď si Thorn podle agentova výrazu uvědomil, že Cormac určitě vede neslyšný rozhovor prostřednictvím toho svého zatraceného, neskutečně fungujícího síťového připojení. Pak výhled zmizel a on ucítil zvláštní natočení *Jacka Ketche* směrem, který neviděl ani jej neuměl ukázat. Cormac tam pořád stál se zavřenýma očima a konečky prstů na spáncích. Když se agent zamihotal a prořídl, až se Thornovi zdálo, že vidí, jak přes něho prosvítá salón, usoudil, že nejspíš ještě trpí následky své operace. Pak Cormac na zlomek sekundy zmizel, načež se objevil znovu krok nalevo od místa, kde stál předtím – a Thorn poznal, že to, co viděl, bylo reálné, ale nevysvětlitelné.

Východ slunce aktivitu zabounů zpravidla utlumil, ale toho rána ne tolik jako obvykle. Světlo, které se zařezávalo do kaňonů a roklí, teď ukazovalo svět ostře kontrastujících barev. Jako vždy tam byly béžové, růžové a sépiově hnědé tóny okolního pískovce pod tyrkysovou oblohou, jenže ze země teď všude vyrážely tmavě zelené

a nachové výhonky, dole obkroužené světle zelenými, skoro kulatými listy. Uzlíkovitá houba vytvářela na skalních stěnách žluté skvrny, které se rozrůstaly a splývaly v masu pryskyřičné hmoty. A také se objevovali pancéřovaní bratři zabounů a jejich kořist.

Tergal připravoval Balvana k odjezdu a pozoroval linii čtyř pískožroutů, kteří se proluxovávali kaňonem směrem k nim, vyplivujíce písek ze svých krčních sít. Zastavovali se jen tehdy, když potřebovali zvednout hlavu a polknout vegetaci namačkanou ve voleti. Všiml si také velkého lezouna, který byl zaklíněný skobovitýma nohama do skály a nasával dvěma nálevkovitými sosáky žlutou houbu.

„Možná bychom se měli zkusit přesunout do nějaké sušší oblasti," navrhl.

Změny v jejich vztahu byly poměrně výrazné. Anderson se k němu choval zdánlivě stejně – pořád s ním diskutoval, pořád se mu snažil předávat své encyklopedické a občas nudně obsáhlé znalosti flóry a fauny – ale Tergal věděl, že je na zkušené a nemůže počítat s odvoláním. Věděl, že kdyby tady venku něco podělal, rytíř by ho zabil. Ale jeho respekt vůči Andersonovi stoupl nejmíň desetinásobně. Uvědomil si, že si chce od tohoto muže vysloužit uznání.

„Přesně to mám v úmyslu," odpověděl Anderson a dál se připoutával do sedla na Paličákově hřbetě.

„Kudy?" zeptal se Tergal.

Anderson pokrčil rameny. „Nemám tušení. Když budeme pokračovat směrem k Planinám, budeme mít stejně velkou šanci, že se z toho dostaneme, jako kterýmkoli jiným." Poklepal bodcem na krunýř hned za kancovou vztyčenou smyslovou hlavou. Paličák k němu vysunul oční tykadlo, jako by chtěl říct, že rozumí a tahle netrpělivost je zbytečná. Pak vstal a pravidelným tempem začal dusat kaňonem proti pískožroutům.

Tvorové ani nevzhlédli a rozdělili se, aby nechali písečné kance projít, pak se za nimi zase uzavřeli. Jak jeli s Andersonem dál, Tergal si všiml něčeho jiného. Mělo to tenké, chatrné nohy dlouhé přinejmenším tři metry a podobně dlouhá klepeta, jimiž to sundávalo

jak žluté houby, tak lezouny, přičemž obojí to násoskovitými klepety napichovalo a vysávalo do sucha.

„Pavouk chůďák," poznamenal Anderson. „Je celkem pomalý, ale může být nepříjemný, když se utábořís na noc – překročí dráty kolem tábora a vycucá tě stejně jako lezouna."

Tergal se na rytíře podíval a všiml si, že tvorovi v dálce nevěnuje příliš zájmu, zato si pozorně prohlíží zem přímo před Paličákem.

„Ty sleduješ toho mosazňáka," řekl. „Je to opravdu dobrý nápad?"

Anderson zvedl hlavu. „Ty nejsi zvědavý?"

„Jo, asi jsem… Kdo myslíš, že to byl?"

Anderson nasměroval jeho pozornost ke stopám, které se v nové vegetaci ztrácely. „Nejde ani tak o to kdo, spíš co. Řekl bych, že je to stroj – říkalo se tomu ‚android' – který se nejspíš zachoval z dob kolonizace. Klidně se mohl po Cullu potulovat staletí, dobíjet se slunečním světlem a možná se i opravovat se zručností kováka – kdo ví?"

Instinkt Tergalovi říkal, že Anderson plácá nesmysly. Sám ale viděl, jak člověk, na první pohled z mosazi, ukroutil hlavu půltunovému zabounovi, jako by sundával vršek z láhve akvavitu. Nebylo jednoduché dát si pohov a zasadit takovou událost do šablony každodenního života.

„Nemohl to být kovák v nějakém brnění?" nadhodil.

„Pak to musel být opravdu mimořádný silák," vyjádřil své mínění Anderson. A samozřejmě to byl směšný nápad.

V poledne si udělali zastávku, aby se najedli ovesných sucharů a uvařili si amanisový čaj. Tergal si všiml, že mladé sulerbany sahají už výš než po kotníky a svými přízemními listy, které zadržují vlhkost v půdě na dně kaňonu, se začínají překrývat. Rychle dopili čaj, když se k nim stočilo hejno louskačů přilákaných teplem jejich kamínek. Později narazili na zbytky druhého stadia albínského zabouna. Nohy měl utrhané a rozházené kolem. Anderson se zastavil, aby si ho prohlédl, a pak nechal Paličáka s Balvanem, aby se o něho podělili.

„První, kterého jsem kdy viděl,“ poznamenal Anderson. „Někde tady musí být kolonie, která se páří mezi sebou. Slyšel jsem, že u pozemského dobytka se takové věci vyskytují, ale v souvislosti s původními zvířaty nikdy.“

Ale Tergal viděl, že ani rytíř svému vysvětlení moc nevěří.

Skellor vyšplhal po zříceném okraji skalního suku, aby se dostal na jeho plochý vrcholek a získal tak lepší výhled na to, co má před sebou. Poté co si prohlédl město, které se před ním rozkládalo na plošině, zalitoval, že nerozebral mysl ženy, na niž předtím narazil. Byla to však jen chvilková lítost, protože nebyl v situaci, kdy by informace o tak primitivní společnosti potřeboval zoufale. Tady nebyly žádné zabijácké UI ani agenti Řádu, takže taková výhoda nebyla pro jeho holé přežití nezbytná. Ale při pohledu na děla vrhající stíny došel k závěru, že by možná bylo moudré, aby tak s dalším člověkem, kterého potká, naložil.

Slezl ze skály zpátky dolů a zanedlouho už mířil do hlubokéh stínu pod městem. Jak se rozhlížel infračerveným zrakem kolem sebe, všiml si chiméry, která nebyla produktem žádného přirozeného vývoje. Tvor podobný člověku s klepetovitými ústy a chitinovou kůž vyskočil z jednoho baňatého hnízda. Skellor ho hřbetem ruky srazi na zem a nohou si ho tam přidržel.

„Copak ty jsi zač?“ zeptal se.

Tvor se ho pokusil kousnout do kotníku a z obrněných úst vydával syčivé, hltavé zvuky, které snad mohly být slova. Skellor přenes na nohu celou svou váhu a hrudník se pod jeho chodidlem s tupým křupnutím zbortil. Když tvor zemřel, namočil prst do vytékající oranžové krve a strčil si ho do úst. Jelikož měl už zaznamenaný základní chromozómový formát tvora z osady, provedl rychlou analýzu látky v ústech a nepřekvapilo ho, když identifikoval tentýž chromozom obsahující dodatečnou lidskou DNA. Když se podíval nahoru a vybavil si, co už viděl ze zdejší techniky, pochopil, že tento tvor není výsledkem žádného rekombinačního experimentu prováděného lidmi.

„No tak, Draku, *co* jsi to tu prováděl?“

Od té chvíle Skellor používal chameleonware, aby se většině neodbytných útočníků vyhnul, a zabíjel jen nositele takové formy kterou považoval za obzvlášť zajímavou. Pokaždé shromáždil veškerá data a uložil je do obrovského prostoru krystalické části svého hybridního mozku. O několik hodin později došel k ocelové stěně a mrzutě zjistil, že odsud žádný přístup do města nahoře není. Vykročil podél stěny a začal plánovat své další tahy.

Ta žena ani nikdo jiný z maličké osady na sobě neměl superku Drakocorpu, což ho překvapilo. Jelikož planeta sloužila jako úkryt jedné z Drakových koulí, čekal, že najde celou lidskou populaci pod kontrolou té bytosti. Pak si ale uvědomil, že Drak nepotřebuje takové nástroje, aby ovládl obyvatelstvo, které se dá zmanipulovat tak snadno. Skellor však nějaký srovnatelný způsob zotročení potřeboval, pokud si chtěl tuto společnost přisvojit a přizpůsobit ji svým záměrům: výrobě dílů pro opravu lodě.

Naštěstí měl v paměti kromě chromozómových struktur, které si začal ukládat, i jiné věci. Vytáhl si plány superky od Drakocorpu, podrobil je soustředěnému zkoumání a uzpůsobil je pro takový stav, kdy by byla superka virově podřízená jeho moci. Udělal také několik drobnějších úprav, protože nechtěl, aby se ze všech místních stali idioti s vypáleným mozkem. Byla tu také otázka rozšíření, ale to bude hračka – geny zabounů mu poskytly snadný prostředek.

Když pak vyšel zpátky na denní světlo, kde našel uniformované vojáky, jak stavějí barikády a osazují je zbraněmi, zakašlal a vyplivl si na dlaň něco strašlivého.

Každý z telefaktorů zmizel v jasném bílém záblesku – záře každé exploze byla tak prudká, že po ní zůstaly na obrazovkách černé polarizované tečky. Jeruzalém zničil všechno kromě vizuálního spojení mezi mikrokamerami a sebou. Mika ucítila, jak jí po zádech běhá mráz, když sklouzla pohledem k obrazovce, která jí předtím ukazovala nanoskopický pohled z jednoho telefaktorů. Ta obrazovka teď měla být buď prázdná, nebo měla ukazovat výzkumné programy, na nichž pracovala paralelně. Jenže to, co ukazovala, nebyl žádný známý kód: hranaté piktogramy připomínající zvláštně tvarované

obvodové desky se otáčely, zapadaly do sebe a posouvaly se úhlopříčně přes obrazovku.

„Ať je to cokoli, je to uvnitř," řekla.

Ve stejnou chvíli se všude kolem centra vnějšího vstupu ozval hlasitý třesk a Mika si všimla, že všechny východy uzavřely havarijní irisovité dveře.

„Huh… co to bylo?" zeptal se zděšeně Colver.

Susan Jamesová se na něho zašklebila. „Zámky se rozpojují. Zrychlení jsi necítil, protože gravidesky, které tady máme, je automaticky vykompenzují." Přepnula se na jednu mikrokameru a obrazovka jí okamžitě ukázala pohled na *Jeruzalém* zvenčí. Centrum vnějších vstupů, maličká tečka oproti obrovité lodi, se od něj vzdalovalo.

„Do hajzlu," uklouzlo Colverovi.

Mika sice spekulovala o tom, že by to Jeruzalém mohl udělat, ale ve skutečnosti tomu nikdy úplně nevěřila. Dívala se na obrazovku a přemýšlela, jestli teď právě vybírá UI z nějakého karuselu v nitru lodi implozní střelu, kterou pak pošle do odpalovacího sila. Pak všechny obrazovky ztmavly.

„D'nissane?" Colver se otočil ke kouli.

„Odpojil jsem mikrokamery. To, co se k nám dostalo, to udělalo přes telefaktory, ale mohlo by to přeskočit od nás na kamery a já nechci ztratit i je." Dveře na boku koule se náhle otevřely a D'nissan vyšel v závanu chladu ven. Na sobě měl reflexní termooděv a mrazivý vzduch tryskal také z okolí jeho tváře nezakryté maskou. Namířil na kouli dálkové ovládání a zadal určitou kombinaci. V mrazivém nitru to zasyčelo a zapraskalo a zavanul pach spálené optiky.

„Vzal jsem to z gruntu," řekl Mice. Pak se otočil a zvedl pohled ke stropu. „Jeruzaléme?"

„Jsem pořád tady. Udržuji jednoduchý hlasový přenos a pouze příjem. Každé obrazové spojení má příliš velkou šířku pásma."

„Dobrá," řekl D'nissan. „Znamená to ztrátu spousty dat, ale doporučuji vypálit celý systém. V kouli hloubkového skenování to

ovládlo všechno a pak se to pokusilo o nějaké optické propojení se mnou.“

„Souhlasím,“ přisvědčil Jeruzalém.

D’nissan přikývl a zadal na dálkovém ovladači, který držel, další kombinaci. Obrazovky v celém centru zhasly a terminály se vypnuly. Doprovázelo to stejné syčení a pach spálené elektroniky, jaké předtím vyšly ze skenovací koule. Ale evidentně se nevypnulo všechno. D’nissan na své dálkové ovládání chvíli zíral, pak je hodil na podlahu a dupl na ně.

„Harrisone,“ otočil se a došel ke kočkodaptovi, který pracoval na druhé straně centra, „okamžitě ty nanokompilátory zlikviduj, nebo začnou během několika minut chrlit džainské mycelium.“

Kočkodapt nezaváhal. Vzal křeslo, na kterém seděl, a dva jemné přístroje jím roztřískal.

„Tak fajn, všichni,“ navázal D’nissan a zastavil se uprostřed místnosti. „Pokud tu věc nedostaneme pod kontrolu nebo nezničíme, nevrátíme se. Chci totálně izolovat všechny počítačové systémy, všechny paměti, všechno, co má dost místa, aby to mohlo přijmout kód. To znamená, že je třeba odříznout veškerou optiku, supravodiče, zapojené i mimookruhové emitory. Až s tím budeme hotovi, všechno se musí vypnout. Chci, aby tady uvnitř kromě nás nefungovalo nic.“

Mika se podívala na terminál, který předtím používala. Byl stále zapnutý a po jeho obrazovce běžel ten cizí kód. Ucítila jistou bolest, když pomyslela na všechna ta data, o která přijde, ale pak si uvědomila, že už jsou stejně nejspíš všechna pryč – sežraná virem, jenž nakazil celý zdejší systém. Sáhla si do blůzy a vytáhla dlaňovku, kterou dostala od Thorna a kterou stále nosila u sebe, nakažená jeho vojenskou paranoiou. Pětkrát do terminálu vystřelila pulzy ionizovaného hliníku, které odervaly dotekové panely a usmažily všechno uvnitř.

Colver hvízdl. „Myslím, že to nepatří ke standardní výbavě na palubě *Jeruzalému*.“

„Jestli má ještě někdo problémy,“ řekl D’nissan, „vypadá to, že Mika Asselisová má na tu práci ten správný nástroj.“

Odpověděl mu smích, těsně předtím, než se vypnuly gravidesky.

„Brání se to,“ řekla Susan Jamesová.

Pecař Plaqueast sledoval, jak z Horního města startují hlídkové balony na letecký průzkum. Jejich silné reflektory se zabodávaly do tmavých kaňonů ve snaze najít loď, jejíž přelet přes Golgotu mnozí pozorovali. Bručel a tiše nadával na vysoké a mocné a jejich neurčité rozkazy. *„Všude kolem města postavte barikády a zadržte všechny podezřelé, protože do města se může pokusit proniknout někdo, kdo je nebezpečný a možná ovládá neznámou techniku.“* Pokud šlo o to první, podezřelý byl prakticky každý obyvatel Golgoty, ale on předpokládal, že rozkaz se vztahuje pouze na ty, kteří přicházejí zvenčí. Ale jestli měl zadržovat lidi přinášející neznámou nebezpečnou techniku, jak ji měl sakra poznat a jaký stupeň síly měl použít?

Plaqueast si dřepl na skálu, útočnou pušku si položil do klína a sledoval, jak jeho druhové budují mobilní barikády a chystají velké, řemenem poháněné dělo. Dva těžaři, které přistihli, jak jdou ze skal a tlačí káry plné malachitových pecek, po kterých ženy z Horního města poslední dobou šílely a chtěly se jimi zdobit, už seděli v dočasném táboře, zápěstí spoutaná za zády a přes hlavu přetažený jutový pytel. Připadalo mu to trochu hloupé – jediný jejich zločin byl, že se pustili na sběračskou výpravu bez dostatečné zálohy, protože si mysleli, že s novými zbraněmi, které mají u sebe, se jim nemůže nic stát. Spousta příležitostných sběračů jako oni už mezi Písečnými věžemi zmizelo, nepochybně v zažívacím ústrojí nějakého zabouna nebo pod některým z mnoha sesuvů vyvolaných v poslední době zemětřeseními.

Pak si Plaqueast všiml něčeho, co bylo velice zvláštní. Terén narušovala pravidelná řada prohlubní směřujících k němu, přesto se země netřásla. Najednou mu došlo, že to, co vidí, jsou šlápoty mačkající sulerbanové výhonky. Seskočil ze skály, na níž seděl, a namířil zbraň. Vzápětí mu pušku něco vyrazilo z ruky, popadlo ho to za blůzu a zvedlo do vzduchu. Vzápětí uviděl muže, který ho držel, pochopil, že má problém, a začal křičet. Viděl, jak se k němu jeho druhové otáčejí, ale nechápal jejich zmatené výrazy: udiveně se

rozhlíželi kolem sebe, jako by ho neviděli. Útočník ho udeřil do břicha takovou silou, že ho přešel veškerý vzdor, pak ho omráčil ranou do obličeje, přehodil si ho přes rameno a odkráčel.

„Tady… tady…“ sípal Plaqueast, když viděl, jak jeho druhové odstupují od barikády, ale muž, který ho zajal, k ní jednoduše došel, protáhl se několika úseky a vrátil se do stínů Dolního města.

Když se Plaqueastovi zvolna vrátil dech, začal znovu klást odpor, ale nebylo mu to nic platné. V místě, kam z barikády nebylo vidět, ho útočník hodil na zem pod stěnu z rozpadajícího se pískovce. Pak natáhl ruku, na níž leželo cosi plochého, co vypadalo jako klíště a krátkýma nohama to komíhalo v nějakém zpěněném slizu. Potom dlaň naklonil, takže ta maličká hrůza spadla Plaqueastovi na přední díl košile. Zoufale se pokusil shodit ji ze sebe, ale ucítil prudkou bolest v zápěstí a od místa doteku se jím rozšířila vlna strnulosti. Nakonec už mohl jen vyděšeně ležet, když mu ta věc vylezla po košili nahoru, celá žhavá mu přeběhla po krku a přichytila se mu za uchem, kde se do něho mučivě zavrtala. Tím ale hrůza neskončila, protože se něco ocitlo v jeho hlavě, něco, co rozebíralo jeho mysl, rvalo jeho identitu, odíralo mu vědomí. Přes slzy, které se mu řinuly z oči, viděl, jak si muž, který ho zajal, dřepl a dívá se – a pochopil, že se dívá také jinými způsoby.

Nakonec se poslední bašty jeho já rozpadly a Plaqueast už nebyl… což bylo milosrdenství, protože o několik hodin později začalo jeho nyní už bezvědomé tělo prudce kašlat a jako živé zvratky dávit další a další tvory, kteří se rychle plazili pryč.

14

UI si vybírají jména samy a jelikož jsou tyto entity celkem vzato tak nekonečně nadřazeny nám obyčejným lidem, jejich volby vyvolávají mnoho spekulací. To je možná důvod, proč se Zemská centrála pojmenovala tak, jak se pojmenovala – význam jejího jména se dá pochopit snadno a případné vrstvy konspirativních významů může evokovat pouze v závitech těch nejpokroucenějších a nejparanoidnějších mozků. Podobně si runsiblové UI zpravidla berou jména planet, jimž vládnou. U lodních UI je tomu však většinou jinak, zásluhou fiktivní tradice, která má původ na konci minulého milénia. Mnohé válečné lodě si berou jména, která se hodí k jejich úkolu, takže je nespočet plavidel nesoucích jména vojenských postav nebo dávných bitev. Přesto by se někdo mohl podivit nad troufalostí UI, která si dala jméno Napoleon*, nebo nad dvojsmyslem obsaženým v lodi jménem* Kanec Napoleon*. Jiné volby lodních jmen jsou stejně zajímavé, neřkuli znepokojivé: například* Caligula, Titanic VII, Hvězdný čípek *nebo* Jack Ketch*. A co si musí člověk pomyslet o UI sektorové třídy (vtělené do obrovského výzkumného plavidla) s výhradním posláním zkoumat artefakty po prastarých vyhynulých civilizacích, která se rozhodla pro jméno* Jeruzalém*?*

Průvodce kdoulí, *sestavený lidmi*

Pro pana Jeřába byl rozdíl mezi vědomím a nevědomím stejně nepatrný jako rozdíl mezi jeho vnitřními a vnějšími světy: obojí bylo promíchané, rozlámané a vykolejené z hlediska času i významu, strukturované pouze vynucenými příkazy a chaotickou snahou o dosažení jednoty. Proto Jeřáb prošel údolím stínů a ve světle dalšího slunce sledoval krvavé stopy. Fasetové safírové oči vsazené do bílého krunýře představovaly leptané safíry, které se jeden muž pokusil použít, aby si vykoupil život. Nějaký program pro

rozpoznávání souvislostí se sladil s jeho rozkazy a pomohl mu krátkodobě pochopit, že přítomnost dalších dvou albínských tvorů, kteří na něho čekají, není nahodilá, přirozená událost. Zastavil se a zadíval se na ně, zároveň však cpal kameny, které byly úplně jako jejich oči, do krku nějakého muže. Tito tvorové stáli na šesti nohách, byli mnohem větší než ti dva předchozí a stejně jako minule, jeden z nich odběhl stranou, aby dělal pozorovatele. Jeřáb se vrátil k rozkazu, který měl, vyhrnul si rukávy, narovnal si klobouk a vykročil vpřed.

Tvor, který zůstal, zvedl hlavu. Obrovská klepeta zaklapala, krunýřové pily po sobě přejely, aby si znovu nabrousily zuby, ze žláz po obou stranách přízračné tlamy vystříklo mazadlo. Potom tvor zeširoka rozevřel obě sady nástrojů a vrhl se do útoku tak prudce, až za ním létaly do vzduchu modrozelené listy.

Jeřáb stál zapřený nohama, paže široce rozpřažené, jako by se s tvorem chtěl utkat podobně jako zápasník sumo se svým protivníkem. Když byl tvor jenom několik kroků od něho, vrazil mu skloněnou hlavu pod přední články. Tvor přes něho setrvačností přeletěl a on se prudce narovnal. Půltunový rozzuřený zaboun udělal ve vzduchu přemet a praštil sebou na záda. Šesti nohama kopal ve vzduchu, z úst mu vycházely bublavé zvuky. Jeřáb se po něm krátce ohlédl, narovnal si klobouk a pokračoval v cestě kaňonem.

Nemusel se však ani ohlížet, aby věděl, co bude následovat; slyšel, jak se tvor ztěžka postavil na nohy, oklepal se a se zvukem, jaký vydává prasklá vzduchová hadice, se na něho znovu vrhl. Jelikož byl to, co byl, dokázal vypočítat jeho polohu vůči sobě jen podle sluchu. Jako toreador uhnul stranou přesně v tom správném okamžiku, vymrštil ruku, sevřel, trhl dolů a udělal kroutivý pohyb. Tentokrát zaboun dopadl na bok a byl chudší o jedno klepeto, které držel Jeřáb.

Tvor se znovu pracně postavil a otočil se k němu. Kdyby měl pan Jeřáb hlas, byl by si v tu chvíli povzdechl. Druhý zaboun pohotově seběhl ze skály a zamířil pryč, stejně jako předtím. Další útok ohromeného zabouna byl jeho poslední.

Pan Jeřáb šel dál: příčetný, nepříčetný, netečný.

– prostřih do minulosti 13 –

Když se paměťový záznam Serbana Klinea začal nahrávat, části Golema 25 se rozkřičely. Kdyby byl celistvý, jeho základní programování, empatii a morálku – která mu znemožňovala zabít bez ospravedlnitelného důvodu a bránila, aby při zabíjení prožíval rozkoš – by zdeformoval paradox, který paměťový záznam vytvářel.

On *mučil a zabíjel* pro vzrušení z moci a zvrácenou rozkoš šílence, protože paměťový *záznam* Serbana Klinea se teď stával jeho pamětí. Na čistě logické úrovni se jeho křičící části snažily s touto pamětí bojovat, popírat ji – ale byla prostě příliš silná. A bez ohledu na to, kolik z ní vymazaly, další se nahrála. Jeho základní programování to mělo rozvrátit, jeho mysl v podstatě vymazat, ale vzhledem k tomu, jak vypadala jeho psychika poté, co si s ní pohrál Pendle, to byla programátorská obdoba snahy spálit popel. Když už se zdálo, že by se měl ztratit úplně, zachránilo ho poškození způsobené sabotáží, které se na něm dopustil Pendle.

S pomocí programu vyvinutého k tomu, aby z něj udělal schizofrenika, začal golem plně a trvale rozdělovat svou mysl, stavět bariéry a vytvářet izolované enklávky svého já – dohromady sedmnáct. Výsledkem mělo být na pohled to, co jeho mučitelé požadovali: byl by stroj na zabíjení a poslouchal by rozkazy vydávané svými novými majiteli. Ale kdyby do něho nebyl *trvale* zaváděn download Serbana Klinea, mohl by se v době, kdy neměl přímé rozkazy, pokusit znovu propojit těch svých sedmnáct prvků a získat zdravý rozum a autonomii.

Nemohl by to však dělat na vědomé úrovni ani pouhým vnitřním přeformátováním. Při instalaci požadovaného programu, který měl vybrat sedmnáct ikonických znázornění těch izolovaných částí jeho mysli a pak je uspořádat do nahodilých, ale neopakujících se kombinací, se jeho zbývající já rozlámalo do nenávratna – při vědomí toho, že správná mohla být první kombinace, stejně jako desetimiliontá. Narazit na ni mohlo trvat jen pár hodin, nebo to mohlo zabrat tisíc let.

Stroj na zabíjení otevřel oči a ihned je zaostřil na malého gumového psíka, který byl připevněný k hornímu okraji obrazovky Stalekova ovládacího panelu. *Číslo jedna.* Aniž věděl, proč je tak důležité, aby se toho malého, neškodného předmětu zmocnil, golem očekával rozkazy. Jak čekal, všiml si, že obruče, které ho držely ke křeslu, jsou pryč – stejně jako veškerá jeho syntetická kůže.

„Víš jistě, že se nemůže nic stát?“ zeptal se ptačí muž.

„No ovšem,“ prohlásil Stalek. „Goleme, vstaň.“

Golem vstal, natáhl ruku, prohlédl si součásti svých prstů, sevřel tuto ruku v pěst a znovu ji rozevřel. Zdálo se, že to Staleka znepokojilo, protože na obrazovce svého terminálu začal kontrolovat nějaký programovací kód.

„Goleme, dej ruku dolů a zůstaň nehybný.“

Golem poslechl.

Ptačí muž přijel s naloženým vozíkem a zvedl hlavu ke stroji.

„Ale vysokej je ten parchant pořádně, co? Ten, na koho ho pošlou, se určitě strachy podělá,“ poznamenal. „Jak mu budeme říkat?“

„Uvažoval jsem o panu Čahounovi, ale necháme ho, ať se rozhodne sám. Goleme, jak tě máme pojmenovat?“ zeptal se Stalek.

Golem se pokusil promluvit, ale tím, jak svou mysl rozdělil, si hlasovou funkci znepřístupnil.

„Sakra,“ řekl Stalek. „Přišli jsme o jeho hlas. Nevadí – jediná odpověď, kterou od něho budou chtít, je poslušnost. Goleme, jak se jmenuješ?“

Golem si ve svém zmatku dokázal dát dohromady pouze dvě různorodé skutečnosti: to, že nedávno byl ‚Čahoun‘ a že na něho ptačí muž civí.

Čáp, volavka, plameňák, jeřáb…

„Vylézá z něj jen seznam příbuzných slov. Zřejmě si spojuje *tvůj* vzhled s představou, že má dlouhé nohy a ruce. Čáp není špatný, ale na druhou stranu… Myslím, že mu budeme říkat Jeřáb – je v tom náznak dvojsmyslu v souvislosti s technikou, co myslíš?“

Ptačí muž už ztratil zájem a pustil se do své práce. Golem – Jeřáb – si prostřednictvím vnitřní diagnostiky všiml postupného

vymontování všech svých kloubových motorků, které pak ptačí muž nahradil jinými. Z dat ze Stalekova panelu se Jeřáb dozvěděl, že jsou to upravené průmyslové momentové motory. Aby vykompenzoval příkon takových mimořádně výkonných zařízení, připojil ptačí muž paralelně další tři mikroreaktory. Jeřáb si na jisté úrovni uvědomil, že pokud by potřeboval tuto místnost opustit, už by k tomu nemusel použít dveře.

V dalším kroku nahradily už dřív odstraněnou syntetickou kůži mosazně žluté díly z tvrzeného keramalu, které se uchycovaly přímo na jeho kovové kosti. Cítil, jak každý kus zapadl na místo, posílil všechny kosti, poskytl ochranu už tak důkladně krytým vnitřním součástkám někdy až třícentimetrovou tloušťkou mosazného materiálu a zvláštním způsobem se propojil s jeho chladicí soustavou. Teprve když mu Stalek tu informaci zpřístupnil, přišel Jeřáb na to, že keramal je potažený mosazí, která obsahuje supravodivou síťku – každý bod je propojen s dalším tak, aby se bodový zdroj tepla rozvedl po celém jeho povrchu. Síťka byla uložená v mosazi, která pohlcovala teplo ze supravodiče tak, jak by to keramal nedokázal.

Pancíř také obsahoval syntetické nervy, ale nebylo jich zdaleka tolik, kolik předtím v jeho syntetické pokožce, což otupovalo ostrost Jeřábova světa. Opancéřování rukou ovšem zůstalo stejně citlivé jako odstraněná kůže – nepochybně proto, aby cítil, když zlomí kosti a zastaví tlukot srdce.

„To je ten řídicí modul, který chtějí použít?“

Jeřáb otevřel oči – nyní ztmavené vrstvou polarizovaného makroskla – a všiml si, že ptačí muž ukazuje na malý černý předmět připomínající oblázek, který teď držel jeho šéf.

„Ano, dá se napojit na prakticky každé superkové vylepšení a jeho link je zakódovaný,“ odpověděl muž. „Ale to přenechám Angelině a jejímu milému bratrovi. Nevím, proč chtěli tento způsob ovládání – možná proto, aby pouze jeden člověk mohl mít v kterémkoli okamžiku prst na knoflíku. Mezitím…“

Vzal malý panel dálkového ovládání a vmáčkl oblázek do prohlubně, která tam pro něj byla nachystaná. Jeřáb okamžitě ucítil spojení.

„Dobře, Jeřábe, chci, aby ses pohyboval po místnosti. Já budu zatím kontrolovat spojení," řekl Stalek. Když pohlédl na obrazovku, dostala jeho tvář zmatený výraz.

„Pane Jeřábe?" zeptal se.

Pan Jeřáb zvedl ruku a odpojil si od týlu hlavy optický kabel, který vedl do Stalekova hlavního panelu, a pak se dvěma dlouhými kroky vztyčil nad Staleka a ptačího muže.

„Jak se to –" začal ptačí muž. Vzápětí zalapal po dechu a vydal dávivý zvuk, když se mu Jeřábova pancéřovaná ruka sevřela kolem hrdla a škubnutím ho zvedla ze země. Golem naklonil hlavu na stranu ptačím způsobem, jak to dělal tento muž, který teď kopal nohama do vzduchu, a pak pěst stiskl. Znělo to spíš jako jablko drcené v lisu. Ptačí muž vypoulil oči a ze zobáku mu vylezl jazyk. Pak se jeho tělo sesulo na podlahu, krátce nato následované jeho hlavou.

Jeřáb se otočil ke Stalekovi a švihl rukou, aby z ní setřásl tkáň s peřím. Stalek popadl panel se vsazeným modulem a v panice se pokusil manipulovat s jeho ovladači. Jak couval ke zdi, Jeřáb ho krátkými, jemnými kroky následoval.

„Pelterovci… k čertu s nimi… Do prdele!"

Jeřáb sáhl dolů, vzal Stalekovi klobouk, nasadil si ho na hlavu a naklonil si ho do světáckého úhlu. Rozkazy, které Stalek zoufale zadával, neměly žádnou moc proti tomu, který už Jeřáb přijal z modulu. Znovu se natáhl, odebral mu maličký panel a odhodil jej stranou.

„Ne, prosím… ne… nedělej…"

V některých částech svého já byl Jeřáb s tímto výsledkem spokojený – byla to pomsta za to, co mu udělali. Uchopil Staleka rukou za obličej, zvedl ho a začal mu svlékat kabát. Stalek se bránil, ale vyšlo by nastejno, kdyby se snažil bojovat s kamennou zdí. Jeřáb mu kabát sundal, zvedl jej, aby si jej prohlédl, a pak opakovaně udeřil Stalekovou hlavou o zeď, až něco křuplo a muž se přestal

bránit. To Jeřábovi do značné míry usnadnilo sundání šněrovacích holínek a kalhot.

Když se pak Jeřáb oblékal, všiml si, že Stalekovo srdce stále bije – jeho bušení slyšel svým vynikajícím sluchem celkem zřetelně. Nyní už náležitě oděný golem muže zvedl za kotník a prohlédl si ho. Pak, jako by se rád dozvěděl, co se skrývá vevnitř, zabodl ruku do mužova trupu a vyškubl mu střeva. Tlukot srdce přestal brzy poté, co ta změť dopadla na podlahu. Pan Jeřáb se mezitím otočil k ovládacímu panelu a zakrvavenými mosaznými prsty sebral malého gumového psíka. Hned poté poslal veškeré vybavení za stolu jediným máchnutím ruky na podlahu. Chtěl udělat ještě jiné věci, než dorazí jeho nový majitel.

– konec prostřihu do minulosti –

Červu džainské technologie trvalo několik mikrosekund, než ovládl telefaktory a vystopoval cestu do centra vnějších vstupů. Jeruzalém potřeboval podstatně kratší dobu na to, aby poznal, že tato zdlouhavost není žádná lest, která má oběť vyvést ze střehu, nýbrž je způsobena tím, že bez řídící inteligence je útok pomalejší. Tato skutečnost spolu s tím, že Jeruzalém nechtěl určité závěry dále odkládat, prozatím zachránila život vědců, kteří dál pracovali v centru vnějších vstupů. Kdyby byl červ tak rychlý, jak Jeruzalém věděl, že džainská technika umí být, UI by musela dotyčnou svou část spíš fúzně zpopelnit než zdlouhavě odhodit. Nyní se izolovaná komora, která za sebou táhla přerušené optické kabely a rozvody a připomínala kus obrovské železné loděnky, v kotrmelcích vzdalovala a Jeruzalém ji pozoroval množstvím svých očí – mezi nimiž byly zaměřovače raketometů, laserů a projektorů částicových svazků.

Ve skutečnosti nebylo rozšíření červa do systému telefaktorů ani tak útok jako spíš pokusná sonda – útok totiž předpokládal řídící inteligenci. Technologie hledala spíš nové směry, jimiž by se mohla rozrůst, podobně jako plazivá réva. Jeruzalém si s tímto srovnáním pohrál, když uvažoval, že džainská technologie, podobně jako psí víno, může svého hostitele udusit. Ale ne, byla to spíš epidemická

technologie. UI se pak pobavila tím, že si statisticky porovnala extrapolované rozšíření džainské technologie na Zemi s jinými historickými epidemiemi na téže planetě. Pokud by se tato konkrétní rána z otevřené Pandořiny skřínky vymkla kontrole, mohlo by se to ze všeho nejvíc podobat epidemii chřipky, kterou si vojáci z První světové války přivezli s sebou ze zákopů. Ale ani to srovnání nebylo příliš věrné. Vyprovokovaný Jeruzalém raději obrátil většinu své pozornosti dovnitř.

Můstkový modul *Occamovy břitvy* stále vydával kvanta informací, ale mezi tamní džainskou technologií a tou, která se rozbujela na asteroidu, byly drobné rozdíly. Jeruzalém zůstal u analogií a cítil, že se jedná o rozdíly mezi planou a kultivovanou rostlinou (přičemž ta druhá představovala technologii v můstkovém modulu). Anebo mezi divokými a ochočenými zvířaty? Každopádně se zdálo, že technologie z modulu, řízená nejdřív Skellorem a poté entitou Afran, roste cílevědoměji. I pod kontrolou Afran to bylo cílevědomé, i když teď, při nízkých teplotách, v nichž to Jeruzalém udržoval, velice pomalé.

Ale bez ohledu na analogie, veškeré informace tam byly a toto nedávné odhození centra vnějších vstupů zdrželo Miku Asselisovou – a ty, které kolem ní UI záměrně shromáždila – na cestě k dosažení jistých závěrů. Jeruzalém si dovolil křemíkový povzdech, a i když si uvědomoval, že netrpělivost je krok k singularitě, která by pro něj byla nirvánou i smrtí, zalitoval, že lidé, huimani a nižší UI nemůžou zabrat a všechno to vyřešit.

Když teď Arden měla stěnu silového pole za sebou, vytáhla z batohu věc, která měla tvar melounu, stiskla ovladač na jejím konci a pak ji hodila na zem. Jehlice propojené zmačkaným materiálem se roztáhly do stran, věc se nafoukla, napnula materiál a začala se vydouvat do kupolovitého tvaru. Konce jehlic se pak zabodly do země nebo vyhledaly skalní pukliny. Během minuty byl stan, který pro ni Drak vytvořil, postaven. Byl pořád teplý na omak, uvnitř byl bílý a připomínal plazí jícen. Byla to živá věc a ona si pamatovala, jak dlouho jí trvalo, když ho původně dostala, sebrat odvahu a spát v

něm. Měla strach, že by jednoho dne mohl dojít k závěru, že by byla výživnější než půda, do níž zapustil kořeny.

Arden si sedla před stan a vytáhla několik dalších šupinatých balíčků. Jedním byla láhev, ve které byla horká káva, a vydržela v ní klidně i několik dní, pokud ji dolévala vodou. Když začala káva chutnat trochu zkaženě, bylo na čase zahodit láhev do nejbližší díry, kde si ji sebrala některá z Drakových panožek. Jedinou funkcí druhého balíčku bylo to, že udržoval v čerstvém stavu sendviče, které si předtím vyrobila, i když také chléb a náplň pocházely z dalších dračích biomechanismů.

Snědla sendviče se šunkou a napila se horké kávy. Slunce se na obzoru zatím nafouklo a zbarvilo do oranžova. Když usoudila, že světla je tak akorát, vytáhla holoprojektor, zapnula jej a uslyšela tiché bzučení, jak malý u-zdroj dobíjí lithiové baterie. Když se nakonec rozsvítila signalizace, že zařízení je připraveno, vytáhla kukátko a zahodila jej od sebe. Maličký skleněný předmět začal rotovat a vydávat kvílivý zvuk. Zároveň se vznesl deset metrů do vzduchu. Arden vyklopila z hlavní části přístroje miniobrazovku a s pomocí ukazovátka, které sundala z boku, začala procházet menu uspořádané podle abecedy. Když došla k nabídce ‚transformace zabouna 1-5', vybrala ji. Pod rotujícím kukátkem se objevil zaboun v prvním stadiu. Nejdřív byl jako něco neviditelného, do čeho se pumpuje barva, pak začal růst. Arden to pozorovala a uvažovala, že by přidala něco, co by ukázalo, jak tvor shazuje krunýř nebo se obaluje cystou, a pak i každý další prudký růst, ale v paměti holoprojektoru začínalo být trochu těsno.

Desetinohý zaboun se rozrostl a proměnil se ve druhé stadium: článek za hlavou se vysunul nahoru a splynul s hlavou, přičemž končetiny k němu připevněné se změnily v krunýřové pily. Současně nad ústy vypučely složené oči a ze zadního konce tvora se vysunulo zlověstné kladélko. Zaboun dál rostl, jeho nohy se prodlužovaly, zvedaly ho výš nad zem, a jeho krunýř tmavl. Poté co se proměnil ve třetí stadium, odlepil od země přední nohy, které rovněž vyjely vedle té strašidelné hlavy, přišly o složené prsty a získaly klepeta. Teď už mu na zemi zbývalo jen šest nohou a zároveň získával hranatější tvar

a tmavší zbarvení, jako by byl vyrobený z tepaného železa. Ve čtvrtém stadiu se z něho stalo černé monstrum obalené tvrdým krunýřem. Při pohledu na to, jak se změnil v páté stadium, si Arden připustila, že teď, když chodí po dvou nohou, je jako nejhorší ze všech netvorů.

Potom obraz zrušila a vyvolala si druna, kterého se jí podařilo zachytit nedávno. Zatímco noční tma houstla, trávila hodiny tím, že se dívala, jak podobné děsy tančí kolem jejího tábora, a byla šťastná.

Při západu slunce začal být Anderson nervózní. Nevšimli si žádných známek hostince, který jim popsal Laforge, a zatím ani nedošli na konec oblasti pokryté vegetací. Bylo mu jasné, že noc bude rušná a že se on ani Tergal příliš nevyspí. Rychlost, kterou všechno rostlo, také znamenala, že do rána budou stopy mosazného muže smazané, a navíc se jeho náskok citelně zvětší, protože Anderson nepočítal s tím, že by se v hodinách, kdy byla tma, zastavil, aby si odpočinul.

„Nejlepší bude, když se utábořím na noc," prohlásil nakonec.

Tergal se pochybovačně rozhlédl kolem, ale za necelou hodinu už bude tma a nic nenasvědčovalo tomu, že do té doby najdou nějaké lepší místo.

Rychle sesedli, udusali část vegetace a zřídili tábor. Když se najedli sucharů a písečných ústřic, střídavě drželi hlídku, ale nebezpečná aktivita všude kolem nich dosahovala takové intenzity, že si ani jeden z nich moc spánku neužil.

O půlnoci, když nad nimi plula *Prastará* jako nějaký lhostejný ocelový anděl, uvolnil otřes půdy jeden sloupek elektrického plotu a zabounovi ve druhém stadiu se jej podařilo vyvrátit. Anderson měl náhle příležitost zjistit, jak účinná je jeho karabina od kováků. Zavibrovala mu v ruce, svými záblesky ho ve tmě oslepila a vyprázdněním celého zásobníku rozkrojila zabouna od tlamy po ocas. Neměl v úmyslu střílet v automatickém režimu, ale v tom horečném šmátrání neměl čas na to, aby si to zkontroloval.

„Myslím, že je po něm," řekl Tergal.

Anderson stál a mrkal, aby se zbavil paobrazů, zbraň měl prázdnou. Když se mu konečně projasnil zrak, zjistil, že se dívá

přímo do hlavně Tergalovy automatické pušky. Byla v tom jistá nevyhnutelnost, protože Anderson mu nemohl dělat opatrovatele pořád. Po významné pauze dal Tergal zbraň dolů a schoval ji do pouzdra. Pak odešel zvednout zabouna z plotu a znovu postavit vyvrácený sloupek. Něco důležitého se změnilo a mezi nimi teď byla důvěra. Přesto byli oba ráno unavení a zbědovaní a na další cestu vyrazili v přerušovaném mlčení.

Skoro celé dopoledne se Andersonovi nedařilo stopu mosazného muže najít a byl přesvědčený, že se jim v tom bludišti kaňonů ztratila nadobro. To ho uvrhlo do pochmurnější nálady. Pak se ozval mlaskavý zvuk, Paličák nenadále vystrčil krmící hlavu a začal tiše mručet. Divoký písečný kanec, dokonce ještě menší než Tergalův, který začínal vydávat stejné hlasité zvuky jako Paličák, vyskočil vysoko do vzduchu a dal se před nimi na útěk. Pod sebou držel cosi bílého. Anderson ani Tergal se nesnažili bránit svým zvířatům v průzkumu bílých pozůstatků.

„Pecař Gyrol, ten golgotský policista, říkal něco o tom, že se tímhle směrem vyskytují zvláštní tvorové," prohlásil rytíř.

Mladý písečný kanec se zmocnil dvounohých rozmnožovacích článků, které se daly snadno odtrhnout od zbytku albínského zabouna se safírovýma očima, nyní připíchnutého k zemi jedním z vlastních odervaných klepet.

„Že by dílo našeho mosazného přítele?" nadhodil Tergal.

Zatímco oba jejich oři vysunuli složené smyslové a krmící hlavy, aby se mršinou nakrmili, Anderson odpověděl: „Rozhodně to tak vypadá. Stejně jako to vypadá, že má taky namířeno na Planiny. Takže nemusíme po jeho stopě pátrat – určitě se ještě setkáme."

A jako by toto prohlášení najednou rozehnalo černý mrak, zvedl hlavu a uviděl ve stěně nejbližšího skalního suku vytesaný jeden z ukazatelů, o kterých se zmínil Laforge.

Ukázal na něj. „Tak jako tak teď nemáme důvod spěchat a po minulé noci si vážně potřebujeme odpočinout."

Tergal vzhlédl. Nejdřív nechápal, pak roztáhl tvář do širokého úsměvu.

Když se drželi směru, kterým je vedly ukazatele, dorazili oba poutníci nakonec na betonovou cestu táhnoucí se mezi skalními suky a potom do kovácké vesnice nazývané Štěrk, která měla stanici a hostinec. Kulové domy, postavené na konstrukcích, byly přilepené k pískovcové stěně vysoko nad ohradami pro kance, skladišti a boudami pro skalní vši. Byly tu vozy, jaké viděli předtím ve městě, ale nebylo jich zdaleka tolik, možná proto, že betonová cesta končila na dohled za vesnicí. Zanedlouho nechali Balvana a Paličáka v ohradě přežvykovat značně zapáchající mršinu a sami se ubírali přes tržiště ke schodům do hostince.

„Rušné místo.“ Tergal si prohlížel stánky, které vystavovaly písečné ústřice, sušené maso pískožroutů, sulerbanové lusky a mísy svíjejících se skalních úhořů.

Anderson ukázal na druhý konec cesty, kde muži házeli lopatami písek a cement do rachotících bubnů míchaček, a řekl: „Pro silniční čety.“ Pak kývl k pásovým vozidlům podobným tomu, které patřilo těžařům, na něž narazili. „A těžaře. Slyšel jsem, že ve zdejší oblasti se dá najít spousta užitečných rud.“

V pokojích, za které zaplatili několika Andersonovými čerstvě získanými fotočlánky, ze sebe shodili výstroj a zašli si do rušného baru a jídelny, odkud se dalo na jedné straně vyjít na balkon s výhledem na vesnici.

„A kruci,“ řekl Anderson, když zahlédl, jak si uvnitř pochutnává na jídle Unger Salbeková. „Z toho by mohly být komplikace.“

„Řekni místním pecařům,“ poradil mu bojechtivě Tergal a pak se najednou zatvářil zmateně.

„Vrátím se do svého pokoje,“ odpověděl pobaveně Anderson. Teď, když mladík slíbil, že už nikdy nebude krást, objevil v sobě náhle smysl pro spravedlnost. Jenomže neznal celý příběh a Anderson byl vždycky pro opatrnost.

Návratový modul zanedlouho rudě žhnul, jak jej oblouková dráha zavedla rychlostí dvaceti tisíc kilometrů v hodině do atmosféry. Zpomalený narůstající hustotou vzduchu na terminální rychlost prorazil vrstvu oblačnosti, nakreslil za sebou kondenzační stopu a

spotřeboval veškerou svou nevelkou zásobu vodíkového paliva na jeden brzdící zážeh. Potom odpálil zadní poklop a vypustil brzdicí padák, který měl sestup dál zpomalit. Padesát kilometrů nad zemí se vnější pouzdro oddělilo, v piruetách odletělo a brzdicí padák vzalo s sebou. Telefaktor, který neslo, pokračoval v sestupu s využitím antigravitace.

Telefaktor plachtil v gravitačním poli a řítil se nad písečnými rovinami. Tato pustá krajina zakrátko rozpraskala jako nemocná kůže. Rokle, suchá koryta a kaňony ji brázdily čím dál složitějšími obrazci, až jich zanedlouho bylo víc než vlastní planiny a telefaktor letěl nad krajinou plnou pískovcových skalních suků. Stroj vedený svou řídící inteligencí nakonec sestoupil do dlouhého kaňonu, kde zůstal viset nad dlouhou rovnou brázdou v zemi. Talířové antény se roztočily, další senzory se vysunuly a naběhly na sto procent výkonu. Takto sledoval průběh stopy až k místu, kde končila těsně před hromadou pískovcové suti. Nic víc žádné z těchto senzorů neviděly, v žádném spektru, dokud stroj nebyl téměř u hromady kamení. Pak se z ničeho nic objevila průzkumná loď ve tvaru červa, *Supice.* Telefaktor se zastavil, vrátil se, zaznamenal, jak loď vlivem rušení chameleonwarovým polem jako by přestávala existovat, a znovu se dal do pohybu vpřed.

Přechodová komora nepředstavovala pro robotka žádný problém, neboť Jack ho bohatě vybavil prakticky všemi člověku známými kasařskými nástroji – a některými neznámými. Vnější dveře byly teď otevřené, a tak vlétl do komory a začal provrtávat vnitřní dveře. Zanedlouho vytáhl deseticentimetrový kroužek vrstveného trupového kompozitu, izolace a keramalu. Zahodil jej, protáhl otvorem do lodi senzor a začal zkoumat její vnitřek. O minutu později vyplul zpět z komory, opustil kaňon a maximální rychlostí vyrazil zpátky k planině.

V prostoru kolem planety bylo tak obrovské množství podprostorových transcieverů a detekčních zařízení, že jeden *Jack Ketch* dokonce zaregistroval svým kolizním detektorem a zničil autolaserem, když se loď vynořila z podprostoru. Jack pochopil, že veškeré pokusy o utajování jeho přítomnosti by byly marné, a

okamžitě přešel na blízkou oběžnou dráhu nad obydlenou planetou. Za několik minut si všiml stop havarijního přistání a z údajů průzkumného telefaktoru věděl, že Skellor není na palubě *Supice* ani nikde v její blízkosti. Rovněž se nepodařilo navázat spojení s UI drobného plavidla, takže byla nejspíš mrtvá.

Pokud by byl Skellor na palubě, lišily by se Jackovy následné kroky jen málo – nečekal by, až telefaktor bezpečně opustí prostor. UI dokonce uvažovala, že by počkala, až se Cormac probudí z hibernace, ale vypočítala si, že agentovy rozkazy by nebyly v rozporu. *Supice* byla sice poškozená, ale někomu se Skellorovými schopnostmi pořád skýtala možnou únikovou cestu: její UI přítomná nebyla a na palubě se nacházely produkty nebezpečné džainské technologie. Konec diskuse.

Implozní raketa nepřicházela v úvahu: takové zbraně se hodily pouze pro použití proti tělesům ve vzduchoprázdnu, kde nebylo žádné hmotné médium, kterým by se vzniklá tlaková vlna šířila. I nejmenší raketa toho typu, kterou měl *Jack Ketch* ve svém arzenálu, dokázala srovnat se zemí jeden čtvereční kilometr, vyvolat silné přízemní větry, zabít tisíce lidí rozptýlených v okolní oblasti a nejspíš i zbořit to nedaleké město na plošině. Ne, to nebylo dobré. Pozemská centrála by z takové neúcty k lidským životům neměla radost, přestože dotyční lidé nebyli členy Řádu. Jack propátral své zbraňové karusely, vybral přesně to, co bylo třeba, a zatímco se Cormac a jeho lidští kolegové otupěle probírali z rozmražení, odpálil z jedné své gondoly malou černou raketu vybavenou bojovou hlavicí s pomalu hořícím PTD, který zajistí řízenou reakci s teplotou vyšší, než jaká panuje na povrchu slunce.

Chandle stála na zbývající vratké části lešení z amanisových vrstvených vláken a nahlížela do skalního suku a skrz něj. Modrý písek, který byl vzácnější než bílý, vytěžili do poslední špetky, takže suk teď byl rozříznutý skrz naskrz a ty tuny pískovce nad řezem podpíraly jen amanisové kůly a vzpěry. Za časů jejích rodičů byla taková těžba vždy nejvýnosnější, jenže teď byla s ohledem na

zemětřesení čím dál riskantnější. Nikoliv poprvé dospěla k závěru, že musí najít nějaký jiný způsob – nebo sobě nějakou jinou práci.

Vlastní modrý písek naložili na vlečňák od koksu a přikryli plachtou – když koks předtím uložili do jedné z pecí, které teď byly vychladlé. Chandle si stejně nedělala velké naděje, že by ho tu ještě našli, pokud by se na toto místo někdy vrátili. Hotové fotočlánky byly v bednách na vlečňáku. Měli za sebou několik únavných měsíců, takže zvýšená aktivita zabounů a rozbujení vegetace v kaňonech poskytly většině z nich vítanou záminku skončit, i když Dornik už samozřejmě reptal, že procenta některých dělníků jsou příliš vysoká. Chandle byla po tom hrůzostrašném setkání před pouhými několika dny ráda, že vypadne – chtěla být někde, kde bude mít kolem sebe pořád spoustu lidí, a vrátit se k praktickým starostem. Duchové bloudící mezi Písečnými věžemi jí nebyli příliš po chuti.

„Mám to udělat teď?“ zeptal se Dornik.

Chandle přikývla a dívala se, jak sklonil hlavu a vlezl do dolu, aby zapálil táborové haraburdí, které tam nacpali. Když se z hromady vyvalil kouř a trvalý vítr začal plameny šířit vodorovně odkrytým dolem, slezli s Chandle po lešení dolů a přidali se k ostatním těžařům na zemi. Všichni společně se do lešení opřeli, až se zřítilo na bok, potom je od skály rychle odtáhli a odstoupili, aby sledovali požár. Z bezpečnostních důvodů těžaři vytěžené doly vždycky strhávali, protože amanisové trámy by do roka rozežrali červi a z dolu by se tak mohla stát smrtící past. Chandle přesto uvažovala, jestli to teď není zbytečné: sotva by červi dřevo nahlodali, otřes země by dílo jistě dokončil. Když pak z řezu přes skalní suk sálal žár jako z pece, konečně se odněkud ozvalo praskání. Vzápětí se horní vrstvy pískovce zřítily, rozdrtily hořící dřevo a prakticky požár uhasily.

„Rozmontujte to lešení a naložte je,“ přikázal Dornik. Jakmile to bylo hotovo, vydali se na cestu: první bafal pásový parní nákladňák, který za sebou táhl mobilní ubikace a vlečňák, po něm následovali tři velcí, staří písečtí kanci zapražení do tří dalších vleček.

„Bylo by skvělé, kdybychom dojeli do Štěrku, než bude úplná tma.“ Chandle se z místa spolujezdce rozhlížela po volné obloze, nákladňák řídil Dornik. Krátce se podivila rovné čáře mraků

zdůrazněné zapadajícím sluncem, kterou zahlédla. Ale jelikož kondenzační stopu nikdy předtím neviděla, pustila to z hlavy.

„To by neměl být problém. Ale stejně to všechno budeme dlouho do noci vykládat," odpověděl Dornik.

„Za těchto okolností můžeme… Co to sakra je?"

Najednou bylo jasno jako ve dne – ještě jasněji. Nalevo od nich se zvedl k nebi vířící sloup ohně. Zem se začala chvět a mírný větřík se v několika sekundách změnil ve vichřici. Dornik náklaďák zastavil. Chandle se otočila dozadu a uviděla, jak tři píseční kanci padli na břišní krunýře, potom znovu natočila hlavu proti větru, zamrkala mžurkami, aby dostala z očí písek, a dívala se, jak ohnivý sloup víří v čím dál sevřenější spirále. Potom se vítr prudce utišil a ona nebyla schopná se nadechnout, ale najednou se proudění vzduchu obrátilo. S lapáním po dechu se dívala, jak se ohnivý sloup schoval za skalní suky a uhasl.

„Něco vulkanického?" nadhodil nakonec Dornik.

Chandle chvíli trvalo, než si vzpomněla, co to slovo znamená. Bylo v oficiálním těžařském slovníku, ale až donedávna je nepotřebovali používat – stejně jako ‚zemětřesení' nebo ‚seismika'.

„Možné to je. Epicentrum toho otřesu by mělo být kousek stranou, někde tímto směrem. Zajeďme se tam podívat."

„Je to dobrý nápad?"

Podívala se na něho. „Jestli to *bylo* vulkanické, kdo ví, co to mohlo vynést na povrch." Otočila se ke zbytku skupiny a zakřičela: „Pokračujte do Štěrku – my se k vám připojíme později!"

Dornik plahočivě zamířil s náklaďákem do bočního kaňonu, zatímco píseční kanci se svými vlečkami pokračovali ke Štěrku. Do hodiny dojeli k místu požáru. Slezli z náklaďáku a šli tak blízko, jak jim zbylé teplo dovolovalo.

„To není vulkanické," usoudila Chandle.

Dloubla špičkou boty do kuličky skla a hned toho zalitovala, neboť se jí z obuvi začalo kouřit. Kráter, který měl asi padesát metrů v průměru, se tetelil horkým vzduchem, jak jeho lem z roztaveného skla chladl. Skalní suk na okraji kráteru se napůl roztekl a také jeho vnitřní stěna dosud žhnula.

„Třeba to byl meteor.“ Chandle zkoušela najít jiné vysvětlení, ale přála si, aby si nebyla tak nepříjemně jistá, že to nějak souvisí s tím strašidelným návštěvníkem jejich tábora. A že to není vůbec žádný přirozený jev.

15

Proč nás UI snášejí? Na to, aby nás vyhladily, by jim stačilo několik desetiletí, a ani to pro ně není nutnost. Vesmír je velký, takže by nás mohly jednoduše ponechat osudu a zamířit někam jinam, kde by si vytvořily svou idylickou říši UI. Odpověď, jako vždycky v podobné situaci, je jednoduchá a složitá zároveň: zeptat se, proč nás UI nevyhladily, znamená předpokládat, že pouze lidé si vytvářejí morálku a žijí podle pravidel. Neničí nás, protože si myslí a cítí, že udělat to by bylo špatné, možná stejně, jako lidé považovali za špatné vyhubit blízce příbuzné opice. Pokud jde o to, že by nás opustily, mnohé Řád skutečně opouštějí, ale to dělají také mnozí lidé. Pravda je, že se nám svými motivy a následnými vzorci chování do značné míry podobají; koneckonců jsme je původně vytvořili a jsou jen naše další stadium – další evoluční krok. Také je pravda, že díky huimanům a lidem s paměťovými záznamy se stává čím dál složitějším definovat linii, která byla překročena. A konečně, položit si tu výchozí otázku znamená postavit sebe do kanálu a UI na piedestal – což je nepříjemná poloha pro oba.

Průvodce kdoulí, *sestavený lidmi*

Anderson blahořečil pracovitosti a vynalézavosti kováků. Voda čerpaná z vrtu do nádrží nahoře na skalním suku za hostincem protékala ve dne přes solární panely a nyní skýtala prostý luxus otočení kohoutkem s teplou vodou. Nechal si napustit vanu, sundal si vysoké boty, odepnul pláty pancíře, svlékl si vycpávkové spodní prádlo a hodil je do koše u dveří k vyprání. Právě se chystal ponořit zapáchající chodidlo do vody, když mu někdo zaklepal na dveře.

„To jsi ty, Tergale?“ zeptal se.

„Ne, to je Unger Salbeková,“ odpověděl hlas zvenčí.

Anderson si s povzdechem omotal kolem pasu ručník a zalétl pohledem ke kovácké pušce na posteli. Déjà vu, které se ho zmocnilo, bylo skoro až bolestivé. Poprvé se tato scéna odehrála před pěti lety, když si v těžařské chatrči sundával zbroj, aby zjistil, kam přesně ho mladý Salbec bodl. Měl přichystané obvazy a koupel, z níž stoupala pára. Dobře si tu situaci pamatoval: „Kdo je to?“

„Jsem Unger Salbeková.“

Rychle popadl mušketu a zapřel si ji o bok – měl ji trvale nabitou.

„Co chceš?“ Natáhl kohoutek a postoupil ke dveřím.

„Chci si s tebou promluvit o svém bratrovi.“

„Co k tomu dodat? Spáchal zločin, trest znal a zaplatil. Přišla jsi mi říct, že to byl ve skutečnosti hodný chlapec, který se nechal svést na scestí?“ Naklonil se dopředu, hlavní zbraně uvolnil petlici a rychle ustoupil stranou.

Unger Salbeková otevřela dveře a vešla do místnosti. Vypadalo to, že u sebe nemá zbraně, takže možná mělo dojít jen na výčitky. Pak ho napadlo, že nejspíš má pistoli zastrčenou zezadu do volných kalhot, schovanou pod halenou. *Teď to může přijít kdykoli*, blesklo mu hlavou, když sáhla za sebe, aby dveře zavřela a zajistila petlicí.

Pokračoval: „Často taky slýchám, v jak chudé rodině zločinec vyrostl a jak by se nikdy nedal na dráhu zločinu, kdyby měl peníze. Vždycky jsem to považoval za urážku všech chudých lidí, kteří celý život dřou, a přesto nešlápnou vedle.“

Nedalo se popřít, že až na podobu s jejím sociopatickým bratrem byla Unger Salbeková přitažlivá žena. Hnědé vlasy měla stažené dozadu ze široké, ale atraktivní tváře, a jelikož byla kováckého původu, neměla úponky na rtech ani ostruhy na zápěstí. Anderson si také nemohl nevšimnout pohybu pod její halenou, kterému nic nebránilo.

„Máš pravdu, uráží to,“ řekla a odstoupila ode dveří dál do místnosti. „Od dětství se učím, jak chovat a krotit písečné kance – a teprve minulý měsíc mě uznali za způsobilou. Podporovala jsem svoje rodiče a… Quersta. Oplatil mi tím, že se mě pokusil znásilnit, a když jsem se mu ubránila thuriolovým hákem, našel si mou nejlepší kamarádku Elasen a znásilnil ji a zavraždil místo mě. Nejsem tady

kvůli pomstě, Andersone Endriku. Jsem tady proto, abych ti poděkovala.“ Pokrčila rameny a omluvně se na něho usmála.

Znělo to velice věrohodně, ale stejná věrohodnost byla důvodem, proč teď potřeboval obvaz. Pošetile se domníval, že Querst Salbec uteče, jenže on si na něho místo toho počíhal v záloze. Anderson byl rozhodnutý nikdy takovou chybu neopakovat.

„Rád bych ti věřil, ale jistě pochopíš mou opatrnost.“

„Jsem neozbrojená,“ řekla a roztáhla ruce od těla.

„To tvrdíš ty.“

„Ty mi nevěříš?“ Anderson pokrčil rameny.

„Tak dobře.“ Unger zvedla ruce k výstřihu své haleny a předklonila se, aby si ji přetáhla přes hlavu. Odkopla sandály, které měla na nohou, rozvázala provaz, který jí držel kalhoty, nechala je spadnout ke kotníkům a vystoupila z nich. Úplně nahá přišla blíž k Andersonovi a otočila se kolem dokola. „Vidíš, žádné zbraně.“

Anderson upřel oči na její kyprá prsa a pak dolů na její oholený klín. V ústech jako by mu trochu vyschlo. Všiml si kola vytetovaného kolem pupku – znaku kováků – a zahnuté jizvy na stehně. To poslední rozhodlo, protože to byla stopa, jakou zanechává ostrý okraj krunýře mladého písečného kance. Zacvakl pojistku své muškety a odložil zbraň stranou.

„A teď mi dovol, abych ti poděkovala *doopravdy*,“ řekla a taky to udělala.

Anderson se vrátil zpátky do současnosti a uvědomil si, že má silnou erekci. Bylo to tak pokaždé a on své zrádné tělo proklel. „Je odemčeno,“ zavolal.

Unger Salbeková vešla do pokoje. Její vlasy měly šedý nádech a rysy její tváře byly o něco tvrdší. „Ty sis myslel, že se mi dokážeš vyhýbat napořád?“

„Rok se mi to dařilo,“ opáčil Anderson.

Sklouzla pohledem k ručníku kolem jeho pasu. „Ale jak vidím, jsi rád, že mě tu máš.“

„Jsem špinavý a potřebuju se vykoupat.“

Přistoupila blíž a odtáhla ručník, pak sáhla dolů, vzala jeho penis do ruky a pomalu ho začala honit.

„Je to velká vana. Určitě se tam vejdeme oba.“

Anderson si povzdechl. Tak či onak před touhle ženou prchal posledních pět let a ona vždycky věděla, jak ho dostihnout.

Cormakovi se ještě nikdy nestalo, že by se probudil z hibernace s protivnou bolestí hlavy. Napadlo ho, že jeho reakce na Jackovu zprávu snad mohla být o něco pozitivnější. Ale když si pak nalepil analgetickou náplast, bolest hlavy se vytratila a on začal chápat důvod.

„Chápu, proč jsi *Supici* zničil,“ řekl Thorn usazený do jedné klubovky, „ale udělat to tak okatě znamená poslat jim významné varování, že jsme tady.“

Vypadal teď líp, když měl na sobě pohodlnou pracovní kombinézu ZBC, a netrpěl halucinacemi, které ho krátce po operaci zřejmě pronásledovaly – nebo si to Cormac aspoň myslel. To, co viděl, přece nebylo možné, nebo snad ano? Cormac si s jistým neklidem vybavil, že něco podobného se stalo s Bleggem na *Occamově břitvě,* ale pochopitelně to nebylo totéž.

Cormac, který pořád přecházel sem a tam, odpověděl dřív než UI. „Všechny ty roje podprostorových hlídačů pravděpodobně nejsou Drakovy, takže Skellor o nás ví od okamžiku, kdy jsme se ocitli v soustavě.“ Vzhlédl k obrazu písčité planety zahalené perleťovými šálami mraků. „První příkaz ZBC zněl zajistit, aby Skellor neunikl. Jack se podle něho zachoval, byť při tom zničil něco, co jsme mohli použít jako past.“

Pohlédl dozadu za Centa. Na můstek vstoupil Gant, těsně následovaný Fethanem, a trochu sarkasticky dodal: „Mám podezření, že podle širšího pohledu UI může být Skellor zničen beze spěchu, jakmile se ho podaří zadržet, a všechny průvodní škody se budou řešit později.“

„Je to jako na Masadě,“ poznamenal Thorn. „Jak to?“

„Jako na Masadě – jenom obráceně. Tam chtěl Skellor chytit tebe. Zničil všechno, co považoval za prostředky, s jejichž pomocí bylo možné opustit povrch planety, a pak tam poslal své lovce, ale

nijak nespěchal, protože věděl, že může spálit všechno až na skalní podloží, kdykoli se mu zachce.“

Cormac se otočil k automatu usazenému v klubovce. „*Ty* to tak vidíš taky, Jacku?“ zeptal se.

„Tam dole jsou lidé,“ odpověděl kat.

„Na to jsem se neptal, ale nevadí. Co Drak?“

„Nad planinou v sousedství místa, kde jsem zničil Skellorovu loď, vznikla kopule z neprostupného pole. Má deset kilometrů v průměru, ale žádnou velkou výšku. Drakova koule je pravděpodobně pod ní, pod zemí. Soudím tak proto, že dotyčný bod je epicentrum gravitačního jevu.“

„Cože?“ zeptal se Cormac.

„Vznikají tam gravitační vlny, které vyvolávají v celé oblasti zemětřesení.“

Cormac nechápal, jak na to reagovat: koule Draka pod zemí, která si pohrává s gravitechnikou. Usoudil, že už tak je komplikací dost. „Pokračuj,“ řekl.

„K oblasti se blíží jeden z mých telefaktorů. Už jsem zaznamenal soustavu podzemních chodeb podobných těm, co byly objeveny kolem Draka na Aster Coloře.“

„Pokusil ses o komunikaci?“ zeptal se Cormac.

„Tou bariérou prochází jenom světlo. Zkusil jsem použít komunikační lasery, ale nedostal jsem odpověď.“

„Je možné, že by uvnitř té bariéry byl Skellor?“ zeptal se Gant. „Možná by to chtělo, abys nastřílel několik pomalých PTD taky do planiny, třeba i pár implozních bomb – pro všechny případy.“

„Pravděpodobnější je, že si Drak bariéru vybudoval, aby se chránil před Skellorem,“ řekl Cormac. „Víme, že Drak má džainskou technologii asi tak ve stejné oblibě jako ty Draka, Gante.“

„A *kde* potom je Skellor?“ vložil se do hovoru Thorn.

„Jacku?“ zeptal se Cormac.

„Dělám průzkum odsud a moje čtyři další telefaktory si rozdělují celou oblast na čtvrtiny, ale zatím se mi ho nepodařilo lokalizovat,“ odpověděla UI. „Zato jsem našel další loď.“

„Řekni mi o ní něco,“ požádal Cormac.

„Stará řádová útočná loď, zrenovovaná a s největší pravděpodobností soukromá. Nachází se v jeskynním systému v horách, pět tisíc kilometrů od místa Skellorova přistání. Všechny její systémy jsou vypnuté a průzkum naznačuje, že nebyla v provozu několik let, možná i desetiletí.“

„Nějaké stopy po posádce?“

„Nic nápadného, ale je možné, že lidé z té lodi se smísili s domorodci. Žádné superkové signály ani jiné signály pocházející z řádové technologie.“

„Co ta kolonizační loď na oběžné dráze?“

„Fakticky netečná a v takovém stavu je pravděpodobně už několik století. Zaznamenal jsem odezvu na frekvenci starodávného komunikačního laseru, ale to je všechno. Skenování ukazuje, že na palubě nikdo není. Skellor by tam mohl být a používat osobní chameleonware, ale vzhledem k tomu, že tam nic není aktivní a s ničím se tam nic nedělalo, je mnohem pravděpodobnější, že je na povrchu.“

„Jestli chcete, můžu tu loď zkontrolovat,“ ozval se Fethan. „Z téhle staré plechovky už mě trochu začíná svědit zadek, takže i jít se porozhlédnout po druhé by byla úleva.“

Jack vyloudil zvuk podobný podrážděnému odfrknutí.

Cormac si starého kyborga chvíli měřil očima a pak řekl: „Fajn – zaleť se tam podívat. Cento, ty běž s ním. Oživte ji a zajistěte, jestli budete moci. My ostatní slétneme na povrch a pokusíme se něco dozvědět od místní populace. Jacku – odposlouchával jsi je?“

„Ano – jejich jazyk má kořeny ve staré standardní angličtině se silným francouzským vlivem. Gantovi můžu nahrát lingvistický nápovědný program přímo a vám prostřednictvím síťového připojení, ale Thorn bude potřebovat několikahodinovou výuku ve VR.“

Cormac se otočil k Thornovi. „Budu tě chtít na povrchu co nejdřív, takže se běž zavřít do VR – když nebudeš schopný porozumět odpovědím, které z lidí vymlátíš, nebudeš mi k ničemu.“

„To by bylo velice mrzuté,“ odpověděl Thorn a vstal.

„Až budeš připravený, slétni s druhým přistávacím modulem k té řádové lodi na povrchu a zkontroluj ji, pak se můžeš spojit s námi.“

Thorn přikývl.

„Tak," obrátil se Cormac ke všem. „Pojďme toho parchanta najít."

Skellor, napojený svými smysly přímo na jednoho ze svých miniaturních hlídačů, si prohlížel loď, která zničila *Supici*, a zažíval neskutečný pocit. Tak nějak muselo být vojákovi, když vykoukl přes okraj zákopu a uviděl, že se na něho valí pásový tank. V prvním zlomku sekundy dokázal jen popírat, co vidí, pak přišlo pochopení – a strach. Zvážil své možnosti.

Kdyby utekl a schoval se, mohl se vyhýbat svému dopadení dlouho, ale pořád byl v pasti. Mohlo se stát, že po důkladném propátrání planety a když nenalezne žádný další důkaz jeho zdejší přítomnosti, dojde ZB k závěru, že *Supice* – a Jeřáb, pokud ho najdou – byly jen návnady. Ale ta možnost závisela na tom, že Drak nic neřekne, a o tom Skellor pochyboval. ZBC se také mohla rozhodnout, že tuto planetu vyřadí z rovnice natrvalo, ale vzhledem ke zdejší domorodé populaci a úctě UI k inteligentnímu životu to bylo málo pravděpodobné. Skellor ukončil spojení se svými hlídači a podíval se dolů na to, co se stalo z muže jménem Plaqueast – mužovo jméno bylo jedním z menších střípků informací, které Skellor z jeho mysli vyrval.

Plaqueastovy ruce a nohy se seschly, jak jejich hmotu odčerpalo čím dál nafouklejší tělo. Oblečení se na něm rozevřelo a obnažilo kůži, která byla do hloubky protkaná žílami a pokrytá fialovožlutými skvrnami. Lebka se zhroutila a to, co z hlavy zůstalo, si ponechalo jen tolik celistvosti, aby to poskytlo prostor ústům, která dál dýchala – a sloužila jako porodní cesta pro superkové vši, které z nich stále vylézaly. Džainské úponky, které vyrazily z dolní části těla, zakořenily v pískovité hlíně a vyhledávaly živiny pro probíhající proces. Jen o několik metrů dál našly vhodný zdroj: přitáhly k zemi jednoho z kříženců člověka se zabounem a vysávaly ho do sucha. Všude kolem – nahoře na skalním suku, k němuž se tato nafouklá věc připoutala slizkými pavučinami, po zemi, po pilířích a mezi podpěrami vysoko nahoře a na spodní straně plošiny – pobíhaly

stovky superkových tvorečků. Zatím jich ale nebylo dost, protože Skellor jich potřeboval tisíce, jestli měl získat dostatek rukojmích pro své vykoupení.

Ale bylo na čase s braním rukojmí začít.

Centrum vnějších vstupů vypadalo, jako by je někdo rozstřílel autopuškou, takový byl rozsah zkázy. Gravidesky, které už znovu fungovaly, ale byly dokonale odpojené od jakékoli formy počítačového řízení, nahromadily dým do vodorovných vrstev a přitáhly k podlaze změť optiky, supravodičů a různých rozbitých součástek. Vzduch začínal být zatuchlý a silně čpěl potem a strachem.

„To je poslední," řekl D'nissan a hodil paměťový krystal, který nebyl větší než jeho nehet, do koule pro hloubkové skenování – kam se vyhazovaly všechny takové věci. Mika doufala, že to bude stačit, protože kdyby Jeruzalém zaznamenal nějakou počítačovou aktivitu, UI by odmítla vyslat záchranné plavidlo a oni by museli centrum znovu a znovu prohledat kousek po kousku, dokud by nebylo čisté.

„Tak dobrá, poslouchejte mě," pokračoval D'nissan. „Všechny osobní počítače a všechno, co má nějakou paměť, sem. Do toho patří i spodní prádlo z paměťové látky a všechny šperky, které obsahují osobní vzkazy. Jste vědci, takže víte, o čem mluvím."

Mika vytáhla zdroj a hodila do koule svou dlaňovku. Možná moc inteligence neměla, ale bylo jí dost, aby se dokázala napojit na zaměřovací systém, pro který se její majitel rozhodl, a uměla svého majitele identifikovat, takže to stačilo, aby se v ní mohl schovat virus nebo červ. Pak se dívala, jak za ní ostatní zdráhavě vhazují další věci: košili s pomalu se měnícími obrázky starých mediálních hvězd; šperky, které pravděpodobně obsahovaly holografické vzkazy od blízkých osob; zápěstní, náhrdelníkové a kotníkové počítače, palmtopy a laptopy; dokonce i vysoké boty, třebaže si Mika nedokázala představit, jakou paměť by v sobě mohly mít.

„To je všechno, Jeruzaléme," řekl nakonec D'nissan.

„Skenování neukazuje žádnou informační aktivitu," konstatoval Jeruzalém. „Můžete se ke mně vrátit, ale počítejte s tím, že projdete

dalšími kontrolami, takže jestli někdo na nějakou maličkost zapomněl…“

Nikdo nepostoupil dopředu. Všichni si uvědomovali, jak je situace vážná.

O to koneckonců jde, pomyslela si Mika: všechna tahle destrukce jen proto, aby odsud neunikl ani náznak infekce. Měla vlastně štěstí, že Jeruzalémova paranoia nezahrnovala také paměť mezi jejich ušima – přinejmenším za této situace. Napadlo ji, že UI si nejspíš vyhodnotila jako málo pravděpodobné, že by byl virus, který nakazil centrum vnějších vstupů, dost silný, aby si našel cestu do lidského mozku přes normální lidské smysly. I Skellorovi se to podařilo jenom prostřednictvím superek Drakocorpu.

Něco do sebe se zařinčením zapadlo. Centrum se zachvělo a lidé se zapotáceli, protože gravidesky, které už nebyly počítačově řízené, to nevykompenzovaly. Potom se irisová clona před hlavními dveřmi otevřela a ukázala neuvěřitelně dlouhou rovnou chodbu.

„Tak, to je naše cesta do Jeruzaléma,“ zavtipkoval Colver.

Mika očekávala záchranné plavidlo, ale když vešla do teleskopické chodby, uvědomila si, že Jeruzalém ji určitě vysunul přímo ze sebe. Nedlouho nato byl už veškerý personál v chodbě a v beztížném stavu zdolával její délku pomocí tenkých držadel na stěně. Druhé irisové dveře se za nimi uzavřely a Mika měla pocit, jako v nějakém těžkém snu, že se tyto dveře se vůbec nevzdalují, bez ohledu na to, jakou vzdálenost už urazila. Pak si uvědomila, že tunel se od konce zatahuje, jeho kovofilmové rukávy se do sebe zasouvají. Později osvítil chodbu přes průsvitné stěny krátký záblesk.

„Tak skončilo centrum vnějších vstupů,“ poznamenal smutně Colver.

Mika uvažovala, jak dlouho bude trvat, než bude muset Jeruzalém naložit stejným způsobem s kontaminovaným lidským nástrojem.

* * *

Pan Jeřáb neúnavně pochodoval tmou. Zastávky dělal jen proto, aby odrazil pravidelné útoky zabounů v druhém stadiu vývoje, kteří

nebyli albíni ani neměli safírové oči. Pak, v půlce noci, tyto útoky přestaly, a on dokonce prošel kolem jednoho třeťáka přikrčeného na nízkém skalním suku, se siluetou strašidelných klepet na pozadí hvězdné oblohy, aniž vyvolal nějakou reakci. Později se zastavil a pozoroval nějakých dvacet zadních rozmnožovacích částí zabounských druháků a třeťáků v orgiastickém propletení, jako by to byly pářící se žáby. Chvíli se na ně díval a všímal si toho, jak se chapadlovité, dvouzubé výstupky navzájem proplétají a roní při tom lepkavé tekutiny a tmavou krev. Viděl, jak tato hmota způsobuje, že se na chitinovité končetiny a tělesné články lepí písek, z něhož jsou váleny kuličky a hroudy, které se lepkavě kutálejí pryč.

Dostal rozkaz, aby šel dál, dokud nenajde Draka, jenže aby jej splnil, musel se chránit, což bylo zdrojem rozporuplných pokynů. Aby sám sebe oklamal, říkal si, že tyto tvory sleduje proto, že na něho zaútočí, až budou celí, a on proto musí předem pečlivě vyhodnotit, jaké představují nebezpečí. V útržkovitém chaosu, který tvořil jeho mysl, se nikdy nestalo, že by jeden zlomek odhalil před druhým jediný důkaz stavu zvaného zvědavost.

Nakonec se klubko začalo rozplétat a rozmnožovací části zabounů se začaly vrávoravě rozcházet, jako flamendři, kteří opile míří k domovu: některé po čtyřech nohou a některé po dvou jako uprchlíci ze *Zahrady pozemských slastí*. Jeřáb si všiml, že jedno z těchto boschovských stvoření bylo přepadeno ze zálohy přední lovící částí jiného zabouna a sežráno během toho, jak se k útočníkovi znovu připojovala jeho vlastní rozmnožovací část. Poté co se poslední zarytí účastníci večírku rozešli svou cestou, Jeřáb vstal a také pokračoval tou svou – a tvorové, kteří nedokázali odolat pokušení prozkoumat všechno, co se hýbe, znovu začali vyskakovat ze stínů a rozbíjet si tlamy a jiné příslušenství o jeho pevné tělo. Těsně před svítáním útoky ustaly podruhé a důvod, proč všichni menší zabouni schovali hlavy, se brzy ukázal.

Jejich klepeta byla obrovská a vražedně nabroušená, jejich řezací čelisti byly největší, jaké zatím viděl, a ostré také na druhé straně, než byly jejich pilové zuby. Pod nimi a pod ústy samotnými vystupovaly dvě končetiny zakončené něčím, co vypadalo jako

cepíny. Jeřáb někde uvnitř tušil, že všechny tyto hrůzy navíc se vyvinuly proto, aby bylo možné požírat tvory chráněné tlustým krunýřem – jako pily, kladiva a páky používané k dosažení masa uvnitř – ale uvědomoval si, co by mohly znamenat pro něho. Tato ústa byla dobrý metr nad jeho hlavou – tvorové byli skutečně obrovští – a Jeřáb pochopil, že teď má proti sobě opravdovou hrozbu. Nemohl však tušit, že má před sebou tvory, které mnozí obyvatelé Cullu považovali za mýtické.

Jeden ze zabounů ve čtvrtém stadiu zůstával nehybný. Druhý pohupoval hlavou ze strany na stranu, jako by se nemohl dočkat, až začne lov, ale zatím neměl sundané vodítko. Pak najednou vyrazil vpřed a vrhl se na pana Jeřába. Golem se okamžitě otočil a rozběhl se nejvyšší rychlostí do úzkého bočního kaňonu. Netvor jako nějaký gigantický útočící býk měl problém změnit směr. Do vzduchu létaly kameny a suť, jak svou obrovskou vahou nalehl na čtveřici noh, uklouzl a ve snaze pronásledovat Jeřába dovnitř narazil do boční stěny kaňonu. Na okamžik se zastavil. Možná nechápal, proč vlastně do téhle slepé uličky leze, a tak teď stál, dokonale nehybný, na jejím otevřeném konci. Ale prodleva byla jen krátká – pak se pustil za golemem.

Jeřáb se díval a čekal. Jeho další kroky měl určit jen nepatrný střípek jednoho fragmentu jeho rozlámané mysli. Zaboun byl velký a těžký a rozhodně mu mohl svým jídelním náčiním ublížit – proto se mu musel vyhnout. Nenadále si dřepl. Pak, když se zaboun přiblížil, narovnal nohy plnou silou jejich průmyslových momentových motorů a uskočil stranou. Tvor narazil do stěny kaňonu, kde se na něho a kolem sesypaly úlomky pískovce a prach. Pan Jeřáb nakrátko spočinul nohama na úzké římse, potom se znovu odrazil a přistál obkročmo za zabounovou hlavou, kterou zvíře vztekle třáslo ze strany na stranu, jak se snažilo vycouvat cestou, jíž přišlo.

Pak zaboun tuto novou informaci zpracoval ve svém už omráčeném mozku a znehybněl. Jeřáb mu pomohl v rozhodování tím, že sevřel stehna k sobě tak prudce, až pod nimi začal přední krunýř praskat. Rozzuřený zaboun se zkusil vzpínat a házet tělem ze strany na stranu. Svým kladélkem, roztočeným jako spirálový vrták,

znovu a znovu bodal do vzduchu nad Jeřába, ale nedokázal jej ohnout dost nízko, aby ho zasáhl. Golem si vyhrnul rukávy a uhodil netvora hranou ruky do týlu – třikrát – aby silný krunýř prorazil. Zaboun se převalil, pokusil se ho rozdrtit, ale když se znovu postavil, jeho jezdec byl stále na místě, pouze ztratil klobouk. Jeřáb si přetřel rukou svou holou mosaznou lebku, pak tuto ruku zarazil hluboko do zabounovy lebky a začal metodicky vyškubávat její obsah.

Zaboun se pokusil narazit hřbetem na stěnu kaňonu, aby se ho zbavil – neúspěšně. Jeřáb pokračoval v bagrování lesklých uzlin a pásů růžové tkáně, gumových mas trubiček a hrstí roztřeseného rosolu. Nakonec začaly být tvorovy pohyby křečovité, ne-li bolestivě pomalé. Došel šikmo ke stěně kaňonu a opřel se o ni, jako by odpočíval, pak zamířil šikmo ke druhé stěně… ale už k ní nedošel. Najednou z něho vyprchal život, jako by Jeřáb vytáhl z elektřiny jeho napájecí šňůru. Nohy mu povolily a on se s povzdechem sesul k zemi.

Pan Jeřáb sesedl a pískem si očistil ruce, uválel ze sražené krve kuličky stejným způsobem, jako se zabouni, jež pozoroval předtím, zbavovali písku smíchaného s jejich rozmnožovacími šťávami. Nějakou dobu mu to zabralo, přičemž se čas od času ohlédl k hlavnímu kaňonu. Když měl ruce znovu čisté, seškrábal si okrajem sulerbanového listu z kabátu většinu jíchovité kaše. Teprve potom se rozhlédl po svém klobouku.

Ležel u protější stěny kaňonu, kde si zabouni v prvním stadiu vyhrabali četné nory, na první pohled nepoškozený, jelikož Jeřábovu hlavu nakrátko opustil. Jeřáb k němu došel, shýbl se, zvedl ho, narovnal se a oprášil z něj prach. Teprve když si jej nasazoval na mosaznou lebku, všiml si, že ve stínu zasvítilo modré oko. V dalším okamžiku se ven vymrštila obrovská kobra, udeřila ho do hrudi, povalila ho a znehybnila na zemi. Kolem ní se valil dým, jako by to byla kontaktní hlava nějaké gigantické bodové svářečky. Jeřáb se pokusil vstát, ale pak se svalil jako zaboun, kterého právě zneškodnil. Drakova panožka se na chvíli přichytila na jeho hruď. Pak, jako by svou oběť důkladně vysála, zalezla zpátky do zabouních nor.

Jeřáb zůstal bez hnutí, hluboko v sobě.

Ve vzduchu se vznášely nejrůznější zajímavé a složité sloučeniny – znečištění vyprodukované rodící se průmyslovou společností. Když však Skellor procházel ulicemi Horního města, všiml si také zvláštností, které svědčily o tom, že tento průmysl budovala na základě dříve získaných vědomostí a poznatků. Nejlepším příkladem byly fotočlánky: fotoaktivní elektřina nebylo něco, na co by člověk narazil ve společnosti, kde lidé ještě používali petrolejky a svíčky. Další takový příklad zůstával neviditelný pro těch několik občanů, kteří tuto noc ještě byli vzhůru a něco dělali, ne však pro Skellora. Sledoval úhlednou čáru fotonů posunutých k červené části spektra, které vystřelovaly vzhůru z věže, pod níž teď stál. Budovu tvořil ocelový sloup korunovaný maličkou kupolí, z které trčel válec optického dalekohledu. Přesto bylo jisté, že tato věc laserový paprsek nevytváří.

Skellor, stále neviditelný, vstoupil do budovy a začal stoupat po točitých schodech. Následoval ho tikavý, syčivý zvuk, jak se ho jeho tvorečkové nejdřív drželi a pak se na jeho neslyšný povel rozdělili. Našel tu několik nočních lidí, jejichž práce se týkala oblohy a hvězd.

„Signalizační laser," poznamenal, když stál nad ženou, která se svíjela v chodbě, zatímco se jí superkový hmyz zavrtával do lebky. Všude kolem se jeho tvorečkové zmocňovali obyvatel věže, jednoho po druhém, a on mohl jejich prostřednictvím všechny sledovat. Když došel do horní observatoře, zařadili se za něj dva mechanici v umaštěných kabátech sahajících až na zem. Jeho tvorové okamžitě ovládli muže a ženu zabrané do výpočtů, ale starce, který stál u dalekohledu a vyhlížel jeho posuvným otvorem, zachumlaný proti chladu, nechal chvíli být. Někdo přišrouboval signalizační laser k boku dalekohledu, pravděpodobně proto, že polohovací mechanismus jej mohl přesně zamířit.

Skellor už věděl, neboť si tu informaci vytáhl z mnoha mozků, že vlastní paprsek vytváří rubín v jedné z magnéziových žárovek, jejichž výrobu zdokonaloval tento muž, Stollar, deset let. Ti lidé zároveň doufali, že se jim tímto přístrojem podaří přivolat dolů jedno

přistávací plavidlo z *Prastaré,* i když Skellor pochyboval, že jejich primitivní výpočetní schopnosti na takový úkol stačí.

Stollar se otočil. „Kdo… Co je…?“ Zděšeně se zadíval na své asistenty, všiml si jejich prázdných výrazů a vzápětí také věcí, které měli přichycené na boku hlavy a které se hemžily po podlaze. „Vy jste ten, před kým to varovalo Tanaquila.“

Skellor přikývnutím ocenil mužův bystrý úsudek. „To?“

„Písečný drak.“

Bylo to jako hrubá připomínka, skoro jako facka, která ho má probudit. Skellor soustředil pozornost na Jeřábovu řídicí jednotku a teprve v tu chvíli si uvědomil, jak plynule přišel o kontrolu nad ní. Neměl s golemem žádný kontakt, vůbec žádný kontakt. Ale do řídicí jednotky uvnitř samotného Skellora se stále snažilo něco proniknout – nějaká nenápadná infiltrace.

„Vy ovládáte jejich myšlení.“ Stollarova hrůza byla nepřehlédnutelná. Ve tváři byl bílý jako křída, když si stoupl na první příčku jednoho ze servisních žebříků dalekohledu, aby se pokusil dostat od Skellora co nejdál.

Skellor už na něho neměl čas. Změnil džainskou substrukturu ve svých útrobách a rozkašlal se, když se ta věc odmítla pohnout – uvízla mu v hrdle a jemu v reakci na to vhrkly slzy do očí.

„Kolik jich ovládáte?“ Ze Stollarova hlasu teď byla slyšet hysterie.

Skellor dal volnost superkovým tvorečkům, kteří se k muži ihned cupitavě rozběhli. Několikrát nasucho zakašlal a pak vyplivl černý oblázek řídicího modulu. „K čertu s tebou, Draku.“ Zvedl oči právě včas, aby uviděl, jak se Stollar protahuje zpět posuvným otvorem a snaží se vydrápnout si tvora, který se mu přichytil na bok hlavy. Zřítil se. Když dopadl na nepoddajný kov plošiny pod sebou, spojení se právě navazovalo. Jeho smrt byla okamžitá, ale bohužel ne dost důkladná. Skellor se otočil a sešel zpátky dolů. Takovou mysl přece nemohl promarnit – stačilo jen několik oprav.

– prostřih do minulosti 14 –

Jeřáb vyskočil z katamaránu lovce vyder a dopadl do moře plného měděných solí. Ani to moc necáklo, jako rybářské olůvko. Na okamžik ho obklopila bílá pěna, pak se začal rychle potápět a zanechávat za sebou stopu z velkých bublin čočkovitého tvaru tvořených vzduchem, který unikal z jeho oblečení. Dolní konec kabátu se mu kolem nohou rozevřel a on si pravačkou pevně připlácí klobouk, aby mu zůstal na hlavě. Když se podíval dolů, v prvním okamžiku se mu zdálo, že vidí dno, dokud se v zelené mase pod ním nezablýsklo světlo odražené od šupin, jak hejno adaptovaných sleďů rychle zamířilo pryč. Pak se dno konečně vynořilo, rychle a nenadále, a narazilo mu do okovaných podrážek. Z místa dopadu se rozšířil kalný prstenec třpytivého kalu a rychle se zase usadil. Mořské dno tady tvořily skoro výhradně úlomky lastur a celé lastury: tritonky s výrazným pruhováním, krunýře perlových krabů, bílé jak kost a připomínající miniaturní lidské lebky, duhové halířovky, ostré kosatice, občas i matně bronzový lesk kosti z černé velryby. Pan Jeřáb se zorientoval podle svého vnitřního kompasu, otočil se, až měl před sebou ten správný směr, a vykročil ke vzdálenému pobřeží.

„Musíš být nemilosrdný a rychlý. Zabij každého, kdo ti přijde do cesty – nejsou důležití – ale určitě dostaň Alstona."

V jednom fragmentu Jeřábovy mysli: dokonale zaznamenaný obraz muže za harpunovým dělem na podstavci; muž dělo otáčí a střílí, opletený drát se plazí za zubatým projektilem se sykotem, jako když se studené maso hodí do horkého oleje. Dost pro rozeznání obličeje.

„Vsadím se, že tohle nerozchodíš, hajzle."

Dost pro rozeznání hlasu.

Komplexní feromony, otisk výpotků jednoho lidského života – Jeřáb znal dokonce i Alstonův pach. Na zajištění informací pro rozeznání totožnosti Pelter nešetřil.

V jiném zlomku golemovy mysli: podrobná knihovna popisujíc různé funkce lidského těla – jak *žije* – a v zrcadlovém obraze různé způsoby, jakými může Jeřáb tyto funkce ukončit. Nemělo to žádný emocionální přívažek. Nebylo tam nic víc než suchý vědecký popis toho, jak vypnout lidský stroj.

Výkon Pelterových rozkazů zasahoval do těchto dvou fragmentů. V prvním šlo o to, jak lokalizovat jednoho konkrétního člověka V tom druhém jak způsobit, aby dotyčný člověk přestal fungovat *‚Každého, kdo ti přijde do cesty‘* bylo nekonkrétní a tudíž problematičtější. A interakce s dalšími částečně odpojenými fragmenty dodávala barvu Jeřábovým základním postupům. *‚Přijde ti do cesty‘* záviselo na Jeřábově poloze. Při výkonu rozkazu si domyslil: moře<ostrov/každého<Alstona.

Rozhodl se postupovat metodicky.

Dno prudce pokleslo a Jeřáb začal klopýtat ze srázu, jako by až doposud šel po hromadě odpadu ze závodu na zpracování mořských produktů. Pak se dostal jedním krokem z ulit na hliněné dno průlivu a zabořil se po lýtka, než jeho boty narazily na něco pevného. Silný proud z jedné strany odnášel jemné bahno od místa, kam došlápl. Kalný proud se stáčel doleva a mizel za dalšími hromadami lastur, celkově mu ale nedělal větší problémy než to, že si musel na hlavě přidržovat klobouk. S každým krokem vylézaly z bahna riftie a vystrkovaly hlavy pro příjem potravy podobné bílým narcisům, jako by Jeřábova váha tlačila na nějaké měkké společné tělo skryté pod ním.

Černá vydra, která se přihnala průlivem proti proudu, pravděpodobně aby vypátrala příčinu zvířeného bahna, před sebe vrhala stín od třpytivé hladiny nahoře. Byla to hlubokomořská forma bez končetin, černá jako uhel a měřící od špičky dlouhého ocasu po mohutnou, bezzubou kapří tlamu deset metrů. Sklonila hlavu k Jeřábovi a možná poznala, že tvar, který má, je pro ni jedovatý, protože se zvedla a zakroužila nad ním. Mnohé zástupkyně jejího druhu si postupem let přivodily nemoc, když se pokusily žrát lidské mrtvoly, které se do moře házely právě proto, aby je takto poučily. Pokud by na něho skutečně zaútočila, Jeřáb by to definoval jako součást zmíněného *‚každého‘*. Tvor však zanedlouho ztratil zájem a pokračoval průlivem proti proudu, až zmizel z dohledu.

Jeřáb dorazil ke druhému břehu a deset výškových metrů lezl přes padající lastury, které proudy nahromadily při okraji podmořské skalní plošiny. Tato plošina poskytovala stálejší životní prostředí

tvorům, jež dávali přednost mělčím vodám v blízkosti ostrova. Napravo od něho vyčnívala nad dno pokryté halířovkami a kývala se nad nimi fanfára tritonek. Osamocené stromy podobné chaluhám rozprostíraly koruny ve vlnách a lámaly sluneční světlo. Perloví krabi v jejich chapadlovitých větvích světélkovali jako vánoční ozdoby. Kousek nalevo od jeho momentálního kurzu jeden takový strom obzvlášť jasně zářil perleťovou luminiscencí. Jeřáb změnil směr, aby se k němu dostal blíž – toto zdržení bylo přijatelné, neboť Pelter mu nedal žádný časový limit, pouze neurčitý pokyn, aby byl ‚*rychlý*'.

Spálená a zpřelámaná mrtvola zachycená v propletených větvích, visící tak, že se jí nohy klátily podél spirálovitého kmene, vypadala jako nějaký ukřižovaný perleťový král nebo nějaká morbidní dekorace ve městě kasin. Jeřáb poznal Sempera až poté, co se jeho identifikační program rozšířil do pěti fragmentů jeho mysli, které se propojily s jeho knihovnou lidské biologie a fyziologie, a on si dal dohromady, jak ten muž vypadal *předtím.* Zvedl ruku a zatáhl za jednu nohu bez kůže. Semper z podmořského stromu spadl a pomalu klesl na dno. Táhla se za ním stopa perlových krabů a malé hejno ocelově modrého potěru. Jeřáb poznal, co mu Alston udělal. Jak by mohl nepoznat dar Serbana Klinea jemu samotnému? Jak by mohl nepoznat tu věc, kvůli níž se rozlámal, aby unikl? Šel dál.

Co podbarvovalo jeho jednání, když konečně dorazil ke břehu ostrova? Emulace toho citu – nebo vztek jako takový?

– konec prostřihu do minulosti –

16

Kosmická loď, dokonce i kraksna stará několik století, je složité a cenné zařízení, proto se většina majitelů, včetně soukromých osob, ZBC a mnoha jiných organizací sdružených pod deštník řádové UI, drží zásady: „Když to není pokažené, tak to nespravuj," a „Dokud to funguje, nevyhazuj to." To je důvod současné rozmanitosti mezihvězdných a vnitrosoustavových lodí. Proto můžete vidět, jak vedle sebe funguje staré přistávací plavidlo s iontovým pohonem a plavidlo, které využívá výhradně antigravitaci – a všechny vývojové kroky přistávacích plavidel mezi tím. V meziplanetárním prostoru najdete staré dopravní lodě na iontový pohon vedle nejnovějších lodí s fúzními motory, velkých sběračových tahačů nebo průzkumných člunů poháněných chemickými raketami. Mezihvězdný prostor křižují lodě, jejichž konstrukci od sebe dělí staletí. Pro práci v planetárních soustavách využívají všechny výše zmíněné pohony a k tomu jsou vybaveny také radikálně odlišnými podprostorovými motory. V nejmodernějších lodích je pohon samostatné zařízení umístěné v hlavní části. U starších lodí se vyvážené podprostorové motory vyskytují v dvojném, trojném a čtverném uspořádání. Zpravidla se osazují mimo loď, na vysunuté konstrukce, aby pohonné energie působící na psychiku byly co nejdál od lodní posádky a pasažérů – kteří i tak musejí často cestovat buď v hibernaci, nebo pod sedativy.

Gordon: *Jak to je*

Planina byla staré mořské dno, po němž byly roztroušeny solné pánve, které tam zůstaly, když se moře v průběhu mnoha staletí vypařilo. Zvětrávání odhalilo fosilní pozůstatky, valouny obsahující krystaly zakaleného křemene jako vsazená okna do studené pece a pole kamenů, které trvalý vítr prosséváním vytřídil ze země. Arden během svého zdejšího pobytu hodně cestovala v okruhu, který měla

povolený. Našla nádhernou zkamenělinu dvanáctimerového předka apeka, který se celý leskl pyrity železa a opalizovaným krunýřem, a Drak jej na její žádost izoloval vrstvou nějakého pevného materiálu podobného makrosklu. Našla diamanty, smaragdy, rubíny a safíry, jakož i jiné nepojmenované drahokamy, a Drak je znepokojivě organickými mechanismy, které v sobě vyrobil, vybrousil a vyleštil. Pro ženu, která se celý život zabývala xenobiologií a xenogeologií, to bylo zajímavé období a její pravidelné protesty proti tomu, že ji Drak vězní, se staly spíš záležitostí principu. Předpokládala, že její trpělivost vyvěrá z toho, že se narodila v Řádu. Proč spěchat, když měla všechny výhody geneticky vylepšeného těla a zdánlivě neomezenou délku života?

Jelikož měla planinu dlouze a podrobně prozkoumanou, poznala přesně, kdy dorazila do oblasti, kterou Drak nejdřív vyhloubil a pak přemístil nad sebe – ne proto, že by tady terén byl výš, neboť takových oblastí bylo na planině mnoho, ale díky svému puntičkářskému pojetí geologie. Balvany s křemennými inkluzemi byly uloženy tak, aby je bylo vidět, kamenná pole vypadala, jako by je někdo uhrabal, a jednotlivé zkameněliny byly esteticky rozloženy po zaprášených površích. Něčím se to podobalo japonské kamenné zahradě nebo nějaké expozici v řádovém muzeu. Jak se šourala od okraje planiny, přes rameno pověšený batoh se svou lehkou tábornickou výbavou, poznala balvan, který vypadal, jako by pod ním vítr vyhloubil dutinu, a zamířila od tohoto ukazatele ke svému domovu – každopádně jedinému, jejž tu měla. Vzápětí překvapeně nadskočila a upustila kus bledě žlutého berylu, který právě našla, neboť zpod onoho balvanu se vysunula pterodaktylí hlava a s hlasitým sykotem se nad ni vztyčila.

„Džain ne, jenom Jeřáb," řekla hlava záhadně, s pohledem upřeným do směru, odkud přišla.

„A co to má znamenat?" zasyčela Arden a shýbla se, aby upuštěný beryl zvedla. „Říkal jsi, že ten Skellor je toho plný."

Hlava se k ní otočila. „On ano, ale golemový android, kterého sem poslal jako svého vyslance, v sobě parazita nemá, přestože jeví známky toho, že v sobě kdysi džainské mycelium měl."

„Ach tak, ten ‚android s kovovou kůží', o kterém se zmínila Supice? On se jmenuje Jeřáb?"

„Pan Jeřáb – velice si na tom zakládá."

„To by mohlo být zajímavé," prohodila Arden.

Drak přimhouřil oči. „Chceš zůstat?"

„A to mám odejít, právě když tady začíná být živo?"

„Možná až moc živo," odpověděl Drak. „Teď pro změnu řádové lodě."

„Přiletěly pro Skellora?"

„Ta loď se jmenuje *Jack Ketch*."

Arden chvíli trvalo, než ze své paměti vydolovala, co to jméno znamená. Vybavila si historické souvislosti a pověsti o jiných věcech – krutostech spáchaných UI, krátkých a krvavých záborech a hraničních válkách. Na druhou stranu, někteří občané Řádu si v takových klepech libovali – bylo to jako sedět u táborového ohně a vyprávět si strašidelné historky.

„Aha."

„Blíží se jeden telefaktor, který má pod dohledem Supice."

„Propustíš jej bariérou?"

„Možná… A teď odstartoval přistávací člun."

Vypadalo to, že události dostaly spád, a Arden si uvědomila, že její dlouhý pobyt na této planině s jejím záhadným společníkem se chýlí ke konci. Pokračovala v chůzi ke své pohodlné jeskyni a přitom zjistila, že je jí z toho trochu smutno.

Anderson se zahleděl na druhou stranu ohrad a poznal vozidla z těžařské osady. Vlhkostí nastartované rozbujení vegetace je zřejmě vyhnalo od jejich výkopů.

„Proč musíme vyrazit tak časně?" postěžoval si Tergal.

Protože Unger Salbeková spí jako zabitá a já nevím, jak dlouho to tak vydrží, pomyslel si Anderson. „Protože chci mít všechnu tu vegetaci za sebou, než nám ztíží cestování," odpověděl a zaplatil ospalému hlídači ohrady.

„Může za to ta ženská," řekl Tergal. „Chceš se vyhnout setkání s ní."

Anderson se otočil na druhou stranu, zdánlivě proto, aby se podíval, jak Paličák vystrčil smyslovou hlavu zpod okraje svého krunýře a hned ji zase rychle zatáhl v naději, že si toho Anderson nevšiml. Setkání s Unger mu bylo docela příjemné, ale nebylo to něco, co by chtěl protahovat. Věděl, že po uspokojení bezprostředního chtíče by Unger začala jejich krátké setkání pomalu natahovat, dožadovat se, aby jí vysvětlil svá rozhodnutí, nadhazovat budoucí scénáře, ve kterých by byli spolu, zkrátka by se mu cpala do života. Sám před sebou ospravedlňoval způsob, jakým ji opustil, namlouváním si, že žena, která miluje vraha svého bratra, je trochu zvrácená, ale tím svůj pocit viny úplně neuchlácholil. Když pak vešel do ohrady, aby nohou zabušil na Paličákův krunýř, blesklo mu hlavou, jestli jeho útěk před situací, která se zde vyvinula, nesouvisí spíš s variantami jejího dalšího vývoje než s její zvráceností. Podobný sklon uniknout komplikacím ho od Unger oddělil v minulosti už pětkrát a byl pravděpodobně příčinou toho, že byl po většinu života na cestě. Když vylezl písečnému kanci na hřbet a žuchl sebou do sedla, pomyslel si, že zbabělost má mnoho podob. Paličák se s váhavým syčením a skřípěním těžce zvedl.

Tergal nasedl na Balvana a poznamenal: „Možná by bylo lepší, kdybys to vyřešil tady. Nechceš přece, aby tě někde zaskočila.“

Anderson se neudržel a štěkavě se rozesmál.

„Budeš mi vůbec někdy věřit?“ zeptal se Tergal.

Anderson mu na to neodpověděl. „Když už je řeč o překvapeních.“ Pozoroval kováky ve stejnokrojích, kteří se vynořovali ze stínů mezi nedalekými budovami.

Tergal se zadíval stejným směrem. „Jeden z nich si mě odchytil včera v noci, když jsi zmizel. Hrozně se o mě zajímal, vyptával se, odkud jsem a kam mám namířeno. Mé odpovědi byly samozřejmě omezené.“ Otočil se k Andersonovi. „Zajímalo by mě, jestli to nějak souvisí s tím výbuchem včera v noci.“

„S výbuchem?“

„Ty jsi to necítil? Pohnul se celý barák. Jak jsi to mohl zaspat?“

„Že by čisté svědomí?“ Anderson mrkl.

Tergal se po něm podíval úkosem a pak znovu pozoroval blížící se muže ve stejnokrojích.

„Jak vám můžu pomoct?“ zvolal Anderson.

Kovák oblečený podobně jako pecař Gyrol nahlédl do knihy, kterou držel. „Jste Anderson Endrik, rondurský rytíř?“

„To jsem.“

Muž přikývl. „Kam máte namířeno a za jakým účelem?“

Anderson se rozhlédl po ostatních. Byli ozbrojení – toho si všiml už minulou noc – a vypadali dost nervózně. „Nahoru na Planiny. Ale pokud jde o účel,“ pokrčil rameny. „Možná ulovit písečného draka, možná se jen tak porozhlédnout.“

Muž přikývl a knihu zavřel.

„Koho hledáte?“ zeptal se Anderson.

„Pořádně nevím. Někoho nebezpečného, kdo je sám a míří ke Golgotě, takže jste mimo podezření.“ Podíval se z jednoho na druhého. „Pokud ovšem *nezamíříte* směrem ke Golgotě.“

„Souvisí to nějak s tou explozí včera v noci?“ zeptal se Tergal.

Muž se ohlédl přes rameno ke skalám. „Možná. Poslední dobou se dějí divné věci.“ Ustoupil stranou a pokynul jim.

Když pak s Andersonem odjížděli po betonové cestě a vraceli se k trase, kterou putovali den předtím, Tergal poznamenal: „Možná jsme toho, koho hledají, už viděli.“

„Mířil špatným směrem,“ připomněl mu Anderson. Ohlédl se. „Nevím proč, ale něco mi říká, že dobře děláme, když jedeme pryč. Nemám rád, když moc lidí začne pobíhat se zbraněmi – znervózňuje mě to.“

Kovácká cesta a hostinec zanedlouho zmizely za nimi a oni se ponořili do proměněné krajiny. Sulerbany teď sahaly člověku po kolena, ale pro písečné kance nepředstavovaly problém. K žlutým houbám, jimiž byly stěny kaňonu potřísněny, se přidaly černobíle šachované hlízy, útvary, které vypadaly jako bledě zelené pouliční lampy, a podlouhlé choroše, na nichž se střídaly bílé a průsvitné pásky. Na mnoha místech také ze země vypučely zelené vějíře odhalující podzemní pochvy rudé jako maso, ve kterých byly předtím

stočené. Ale oba cestovatelé se měli na pozoru před nenadálou aktivitou fauny.

Vegetací se hemžili chůďáci a zabouni, ale naštěstí nic tak velkého, aby to mohlo zaútočit na písečného kance, takže oba muži mohli na aktivitu těchto mimozemských tygrů shlížet jako bílí lovci ze slonů. Samice pískožroutů už nehledaly potravu v rojnicích roztažených přes kaňony, ale mačkaly se v hejnech kolem menších samců, kteří teď nosili na zádech náklad válcovitých vajec. Drobní louskači byli všude, ale rozptýlení, taková byla hojnost nabízené potravy. A na vlhčích stinných místech se svíjela klubka skalních úhořů. Až do poledne se na ně nic nepokusilo zaútočit. Anderson vyhlásil přestávku, aby mohli odhrnout přízemní listy sulerban a nasbírat si písečné ústřice, které pak jedli za jízdy syrové. Několik minut poté, když odhazoval škebli stranou, si Anderson všiml písečného kance, který je pronásledoval.

„A sakra," řekl.

„Ta ženská," zamumlal Tergal a sáhl pro zbraň.

Anderson jej mávnutím ruky zadržel. „Schovej to. Trochu jsem tě vodil za nos, když jsem o ní mluvil. Rozhodně mě nechce zabít."

Kanec, na kterém Unger jela, byl o lidskou výšku větší než Paličák, červeně zbarvený a štíhlejší. Anderson poznal čistokrevné zvíře podobné těm, jaká se používala při závodech pořádaných v Bravence. Když Unger vedle něho zastavila a zpražila ho pohledem, škubl sebou.

„Zase ses zapomněl rozloučit," řekla.

„Už bys mě mohla znát, Unger."

„Myslím, že tě znám, ale až teď mi to konečně otevřelo oči. Tohle je naposledy, Andersone Endriku, co se za tebou ženu. Připadá mi, že náš vztah byl až příliš přerušovaný a příliš často jej pokazilo to, že vím, jak rád se vystavuješ nebezpečí."

„Taková je moje práce," opáčil Anderson.

„Nemusí taková být pořád."

„Nic jiného neumím."

„Alternativy jsme spolu probírali. Mám bydlení v Bravence. Odejdi tam se mnou."

Anderson se zatvářil lítostivě. „Mám práci – nemůžu jí jen tak nechat.“

Unger se podívala na Tergala a pak se otočila zpátky k Andersonovi. „Klukovské hry. Dávám ti tři měsíce na to, abys na mou nabídku kývl, potom kývnu na jiné nabídky, které dostávám já.“

Poklepala bodcem na kancův krunýř z jedné strany a otočila ho tak zpátky do směru, odkud přijela. „Tři měsíce,“ zopakovala a pak bodcem prudce švihla. Mohutný štíhlý kanec vyrazil tak rychle, že mu zpod nohou odletovaly trsy vegetace.

„Třeba bys mi to mohl vysvětlit,“ řekl Tergal.

„Chce manžela,“ přiznal Anderson.

„A to je to velké nebezpečí, kterému ses vyhýbal?“

Anderson pokrčil rameny. Tergal pokračoval: „Kdybych tě neviděl zabít třeťáka…“ Zavrtěl hlavou.

O něco později Tergal dospěl k závěru, že by se rytíř měl soustředit na vyhýbání se mnohem smrtelnějším nebezpečím.

Kdyby to záleželo na něm, Fethan raději letěl dolů na povrch planety než k této lodi, ale rozkaz, aby to udělal, byl empatický, a on byl tak těsně propojený s Jeruzalémovým lítým výtvorem v sobě, že nechtěl přemýšlet o tom, jaké následky by mohlo mít neuposlechnutí. Když si loď prohlížel přes své hledí, uvědomil si, že musí být hodně stará – přinejmenším několik století. Byla to kolonizační loď: jedna z těch, které se vypravovaly před vynálezem runsiblu, před Tichou válkou nebo převzetím moci UI, a před Pradorskou válkou – prvním střetem lidí s nepřátelskými mimozemšťany. S velice jednoduchým podprostorovým motorem jí nejspíš trvalo věčnost, než dorazila sem, aby se kolonisté mohli probudit a vylodit.

„Jacku,“ řekl znenadání, „přistávací moduly.“

„Upřesnit, prosím,“ odpověděla UI.

„Copak všichni seskočili padákem?“

Nastala krátká pauza – z hlediska UI věčnost.

„K centrálnímu tělesu lodi jsou přichyceny tři přistávací moduly. Pravděpodobně byly použity k dopravě kolonistů a jejich vybavení na povrch a pak byly přivolány zpět k lodi.“

„Uvažuješ z pohledu UI.“

„Je to důležité pro cíle, kvůli nimž tu jsme?“ zeptal se Jack. „Já jsem útočná loď, ne archeolog.“

„Mohlo by to nějak souviset se situací dole. Pokud by se nepočítalo se zpáteční cestou, kolonisté by nebyli tak pitomí, aby ty moduly nevyužili. Rozebrali by i loď.“

„Až zjistíš, co se stalo, dej mi vědět, prosím.“ Jackovi se podařilo napustit svůj tón znuděným sarkasmem.

Když přiletěli k lodi blíž, začal si Fethan uvědomovat její měřítko.

„Musely tam být tisíce kolonistů,“ poznamenal náhle Cento. „Nehledě k stovkám členů posádky.“ Fethan proti tomu nic nenamítal, ale golem pokračoval: „Taková loď byla konstruovaná skoro jako nákladní. Kolonisté byli v hibernaci, uložení stejně jako zásoby, které loď vezla také. Dokonce i posádka by trávila většinu času zmrazená a probouzela by se jenom proto, aby během cesty prováděla základní údržbu.“

„Kam se podíváme nejdřív?“ zeptal se Fethan. „Jeden Jackův telefaktor zprovoznil přechodovou komoru v té kulové části.“

„Dobře.“

Telefaktor se na trupu držel jako nějaký velký železný komár a svým sosákem dodával energii potřebnou k provozu přechodové komory, která byla vedle něho otevřená. Konečně dorazili ke komoře a ocitli se ve světle vrhaném vadnou zářivkou a plastovými ovládacími tlačítky pod blikajícím monitorem. Jakmile byli uvnitř, vnější dveře za nimi zapadly, nato se otevřely vnitřní dveře a do komory se nahrnula pára. Fethan zkontroloval údaje ochranného obleku a zjistil, že člověk by se v takovém složení vzduchu udusil. Zablokoval pojistky obleku, sundal si přilbu a zavětřil.

„Zaprášený sklep s nádechem smetiště,“ prohlásil.

Cento si rovněž sundal přilbu a řekl: „Já cítím zoxidovaný kov a ketony.“

„Jak jsem řekl.“ Fethan jako první vykročil hlouběji do lodi.

Válcová šachta, která z přechodové komory vycházela, měla v pravidelných intervalech rozmístěny po obvodu čtveřice dveří a byla

lemovaná ručkovacími madly. Když se dostali k paprskovité křižovatce, z níž vybíhalo šest chodeb, Fethan se zastavil a couvl.

„Zkusme některé z nich.“ Ukázal na jedny ze čtyř dveří těsně před křižovatkou. „Tohle vypadá, že by se to mohlo začít opakovat.“

Do dveří, které se otevíraly elektricky, byla naštěstí vsazena klika pro manuální ovládání. Fethan ji uchopil a pokusil se jí otočit směrem, který byl naznačený přímo na klice. Něco cinklo, klika se od dveří s lehkým škubnutím uvolnila a začala se pohybovat volně.

„Křehké,“ poznamenal a přesunul se k sousedním dveřím.

Cento došel k dalším, aby je vyzkoušel. Společně se jim podařilo všechny kliky ulomit. Fethan si sundal ze zad AFZ a začal přetáčet nastavení zbraně, aby se pokusil najít nějaký použitelný režim.

„To tady asi není rozumné,“ nadhodil Cento. „Bylo by to jako snažit se vzít cirkulárku na přeřezání mokrého hedvábného papíru a navíc, už jsem tady byl.“ Cento rukou prorazil vrstvu tenkého kovu na pěnové izolaci. Potom se pevně chytil, nohama se zapřel pod ručkovací madlo a zabral do strany. Z mechanismu ve stěně se ozval praskot a skřípot. Zanedlouho se mu podařilo zatlačit dveře dost daleko do dutiny ve stěně, aby mohli projít do místnosti za ní.

„Působivé,“ řekl Fethan a pověsil si zbraň zpátky na rameno. „Nevím jistě, jestli bych to dokázal.“

„Tak se nech upgradovat,“ řekl Cento a vyrazil jako první.

Fethan ihned poznal, že vstoupili do jedné z možná stovek chladicích komor. Místnost měla klínovitý tvar. Průhledné, vertikální válce, dost velké, aby se do každého vešel člověk, se tam tísnily jako sloupy rozestavěné tak, aby mezi nimi zůstal jen minimální průchod.

„Hypotermální úložiště,“ řekl Cento. Natáhl ruku a přejel jí po jednom oblém povrchu.

Golem měl pravdu. Byla to stará metoda kryogenního uložení, která vycházela z výzkumu zimního spánku u zvířat. Lidé se nechali napumpovat různými exotickými látkami a speciálními geneticky vytvořenými enzymy a pak se jejich teplota snížila ponořením do nasyceného solného roztoku těsně nad bod mrazu. Byli v bezvědomí, když k tomu došlo, a jejich těla byla následně pod neustálým dohledem, ale tato staromódní metoda měla svá rizika.

„Jedna ku čtyřiceti," řekl Fethan. „Pravděpodobnost, že se člověk neprobudí, byla jedna ku čtyřiceti."

Cento místo odpovědi jen ukázal rukou.

Mrtvý, marinovaný muž plul v tekutině, která ho původně měla ochránit pro další život. Z kanyl zavedených do paží a hrudi se klikatily hadičky k napojovacím místům v horní a dolní části kryoválce. K monitorování se zřejmě používaly implantáty s vysílačkou, protože muž na sobě neměl žádné dráty.

„Dnes by se pravděpodobně dal oživit," řekl Cento.

Fethan se na golema překvapeně podíval.

„V jiném těle," dodal Cento.

Fethan obrátil pozornost zpátky k mrtvole. „Adaptace," řekl a ukázal na úponky na rtech a ostruhy na zápěstí. „Zajímalo by mě, jestli to bylo pro planetu pod námi. Tento formát neznám."

„Je to jeden z prvních typů: odvozený z jiných pozemských forem života virovou rekombinací," informoval ho Cento. „DNA plazů a ryb byla využita k tomu, aby lidé získali vyšší odolnost vůči extrémnímu horku a chladu."

„Takže pro planetu pod námi?"

„Možná. Používalo se to i proto, aby se zvýšila pravděpodobnost, že přežijí hibernaci."

Během následující hodiny zjistili, že kulová část lodě je plná kryoválců a prázdných skladišť, v nichž byly kdysi zásoby pro kolonisty. Střed koule zaujímal jediný kontrolní prostor, s nímž sousedily obytné kajuty. Tady se kolonisté, kteří byli oživeni kvůli provádění kontroly a nezbytných oprav, střídali v několikaměsíčních směnách. Fethan s Centem zjistili, když se jim podařilo rozběhnout jeden z počítačů, že ze tří tisíc kolonistů na palubě jich cestu nepřežilo padesát osm, což byl vcelku slušný poměr. Fethan cítil, že dnes by s takovou pravděpodobností žádný člověk z Řádu nesouhlasil, jenže dnes nežili v přelidněné sluneční soustavě a nebyli nuceni prchat před nekonečnými firemními, politickými, národnostními nebo náboženskými válkami.

Z koule se přemístili spojovací částí lodi dozadu. Drželi se při tom soustavy kolejnic pro přepravu nákladů. Portály z umělého

křemene se tam otevíraly do volného prostoru, k planetě a bokům přistávacího člunu, který se držel trupu jako larva vážky rákosového stébla. Koleje odbočovaly na křižovatkách do širokých přechodových komor, evidentně určených pro překládku rozměrnější techniky a vybavení. Na konci kolejí se protáhli kolem jednoho opuštěného nákladního vozu. Kdysi elastická hmota pneumatik byla na stropních i podlahových kolejnicích rozpraskaná jako obsidián. Krátce nato se vrátili do úzké šachty, která vedla do části lodi pro posádku. A tady našli vysušenou mrtvolu přilepenou ke kovové konstrukci.

„Myslím, že tohle k žádnému kolonizačnímu plánu nepatřilo," zamumlal Fethan.

Tanaquil počkal pod balonovými věžemi, až dva průzkumné balony zakotví. Jejich posádky zanedlouho dunivě sestoupily po ocelových schodech. V chladu časného rána podupával a plácal rukavicemi o sebe, aby se zahřál. Dech se mu ve studeném vzduchu valil od úst jako dým. Doufal, že touto dobou už bude moci odložit šatstvo, do něhož byl navlečený, a radovat se z toho, že se venku nemusí pohybovat v ochranném oděvu, ale jaro bylo vždycky nevypočitatelně. Léta se děsil víc než mrazu uplynulé zimy, protože uchovat chlad bylo obtížnější než zůstat v teple a mnoho kováků v té roční době pravidelně našlo smrt. Praví lidé – rozpoznatelní podle ostruh na zápěstí nebo podružných palců, mžurek na očích a úponků na rtech – se přizpůsobovali teplotním extrémům snadno. Kováčtí vědci odvolávající se na staré texty, které se toho týkaly, došli k závěru, že byli geneticky upraveni, aby měli vyšší inteligenci, ale ztratili při tom značnou část své přirozené houževnatosti. Podle Tanaquila to byl nesmysl: kováči nebyli o nic chytřejší než ostatní obyvatelé Cullu; pouze se dokázali dostat k podstatné části zaznamenaných poznatků, které se dochovaly z kolonizace. A za humny měli Draka, který jim říkal, jak ty poznatky využít v praxi.

Posádky vyšly z balonových věží šouravými kroky, s očima podlitýma krví. Tanaquil zamířil k jednomu kapitánovi. „Bylo něco vidět?" zeptal se ho.

Vypadalo to, že muž má chuť zaklít, ale když poznal vrchního kováka, nechal si to pro sebe a odpověděl zdvořile: „Nedaleko od Štěrku je kráter, ale nevíme, co ho způsobilo. Po lodi ani památka. Někteří těžaři nám vyprávěli o zvláštní postavě, kterou viděli, jak jde sama, mířila ale k planinám. Taky několik dalších flákačských individuí, ale nijak neobvyklých – ty se tam dají najít vždycky."

„Dobře, běžte si trochu odpočinout."

Muž přikývl a šel dál. Tanaquil se otočil, aby se vrátil domů. Boty mu klapaly po ocelových deskách, které se, jak si teď všiml, trochu chvěly. Otřesy se teď rozhodně vyskytovaly častěji, ale pro pevnou konstrukci jeho města zatím nepředstavovaly problém. A kromě toho měl jiné, neodkladnější starosti.

Třeba bylo celé to Drakovo varování nesmysl, protože na jeho výroky se pokaždé spolehnout nedalo. Došel k drezíně, kterou se nechal přivézt, nasedl a stiskl tlačítko, aby se rozjel. Drezína ho odvezla úzkou servisní tratí do obytné části. Pod svým bytovým domem ji zastavil, vystoupil a podržel dveře několika lidem, kteří nasedli. Zřejmě patřili k druhé směně posádek, protože vyjeli s drezínou zpátky k balonovým věžím. Na okamžik se zastavil a zadíval se na *Prastarou* na noční obloze. Jak by teď mohl od svých plánů upustit? Tam přece mířil, *tam* nahoru, a své lidi vezme s sebou. Povzdechl si a šel dál.

Když se Tanaquil vrátil do budovy, na okamžik mu z něčeho naskočila husí kůže. Při tom, jak nastupoval do jednoho z výtahů, které byly po jedné straně krátkého vestibulu, zmocnil se ho pocit, že ho někdo sleduje. Ve výtahu zastrčil svůj klíč do čtecího zařízení. Dveře se začaly zavírat, na okamžik se zastavily, jako by se o něco zasekly, a pak se zavřely, až to třesklo. Cestou nahoru si začal připadat ještě vystrašenější: byl si jistý, že něco cítí, nosem i jinak, cítí tiché zvuky nějakého pohybu. Výtah konečně zastavil u jeho bytu a on jeho stísněnou krabici vděčně opustil. A právě v tom okamžiku ho něčí horká ruka chytila zezadu za krk a mrštila jím dopředu na koberec.

Tanaquil dopadl na rameno, rychle přelezl po čtyřech dopředu, otočil se a zaujal přikrčený postoj. V jeho bytě někdo byl. Jediné, co

ho napadlo, bylo, že je dovnitř pustila Jeelan. Ale nikdo tam nebyl a on se v panice rozhlédl kolem sebe. Že by jenom zakopl? To sevření na krku si jenom představoval?

Jeelan vyšla nahá z postele a protírala si oči. „Byl jsi venku časně," řekla. Zarazila se. „Není ti nic?"

„Nevím –" začal Tanaquil.

Jeelan vykřikla a prudce zvedla ruku ke své hlavě, kde se z ničeho nic objevilo něco děsivého Zahlédl ploché, listovité tělo, mnoho nohou, krev.

Ze stropu?

Jeelan najednou vrávoravě couvla, jako by do ní někdo strčil, vrazila do skříňky z lakovaného krunýře a sesula se na podlahu. Tanaquil se k ní vrhl. Viděl, jak má ruku nad tou věcí, která se jí z boku zavrtávala do hlavy, ale zdálo se, že se jí nedokáže dotknout. Dřív než se k ní dostal, ho něco udeřilo do prsou, vyrazilo mu dech a povalilo ho na záda. Zkusil se ztěžka zvednout, lapal po dechu. Z Jeelaniných očí teď byla vidět jen bělma. Z úst jí tekly sliny. Pak mu najednou zmizela, protože odnikud se vedle něho zjevila postava, která mu klekla na prsa a rukou ho chytila za límec. „Jeelan!"

Ruka mu ledabyle vrazila facku, ale bylo to, jako by dostal ránu kusem oceli. Tanaquil ucítil krev, v ústech měl kousky rozbitých zubů. „Co to –"

Po mužově paži něco cupitavě seběhlo k ruce, která držela Tanaquila kolem krku. Pokusil se tu strašnou věc od sebe odhodit, ale útočníkovi stačil jeden rychlý, krutý pohyb volné ruky, aby znehybnil obě Tanaquilovy ruce a stiskl je prsty, pevnými a tvrdými jako želízka. Brouk vylezl Tanaquilovi po tváři, pevně se zachytil za uchem, neboť každá jeho pavouci noha končila rybářskými háčky, a začal se prokousávat dovnitř. Tanaquil zpočátku necítil žádnou bolest – příliš mnoho adrenalinu – ale brzy nabrala strašlivou intenzitu. Než Tanaquil stačil vykřiknout, něco mu vyplnilo hlavu jako klubko rozpálených drátů a křik se stal privilegiem, které mu nebylo dopřáno. Potom útočník ustoupil a Tanaquil zjistil, že se zvedá. Cítil, že i Jeelan vstává, jako by s ní byl nějak spojený – a pavučina podobných spojení jako by ho propojovala s dalšími lidmi

po celé této oblasti. Stala se z toho rozlézající se pavučina, jak brouci vyhledávali jednoho z Tanaquilových lidí po druhém.

„Tak," povzdechl si Skellor. „Pan Jeřába jsem možná ztratil, ale brzy budu mít obyvatelstvo celého města."

Tanaquil na tento přízrak, který vstoupil do jeho života, civěl s otevřenými ústy.

Cormac při pohledu na záběry z kolonizační lodě, které v reálném čase běžely na nástěnné obrazovce, uvažoval, jestli se tam vůbec dá objevit něco důležitého. Ale bylo vždycky dobré využít každou příležitost k obsazení paluby a ta loď byla příliš velkým technickým dílem, než aby ji mohl jen tak pominout. Cento a Fethan vyrazili už před nějakou dobou, poháněni tryskami na svých kosmických oblecích, třebaže jej ani jeden z nich k žádnému jinému účelu nepotřeboval; společně plavidlo zajistí.

Cormac se úkosem podíval na Ganta, který otevíral přechodovou komoru jednoho z malých přistávacích modulů *Jacka Ketche*. Modul byl konstruován pro nasazení golemských útočných jednotek a neměl potřebnou výbavu pro podporu lidských životních funkcí. Vypadal jako desetimetrový slimák, šedý inertním maskovacím nátěrem. Mrtvý voják, kterého Cormac viděl vedle sebe, ho po předchozích myšlenkách na Centa a Fethana přinutil, aby si uvědomil, jak málo skutečných lidí se této mise účastní: pouze Thorn a on, a to ještě o tom druhém začínal mít pochybnosti.

Oblečený do speciálního bojového obleku následoval vojáka do modulu a posadil se za něj do křesla, které bylo k podlaze přišroubováno teprve nedávno. V úzkém prostoru za nimi se po stropě táhly tyče. Tento prostor byl navržen k tomu, aby se golemové bez kůže mohli vestoje namačkat na sebe a chytit se tyčí. Nic dalšího pro větší pohodlí tam nebylo, protože nic takového nebylo třeba. K podlaze byly přišroubované také bedny s výbavou, kterou mohli potřebovat: autodoktor, jídlo, pití a spousta smrtících hraček.

„Odvez nás dolů," řekl Cormac a připoutal se.

Irisovité dveře nevelkého doku se před nimi s prudkým výdechem otevřely. Gant potáhl řídicí páku nahoru a pak ji posunul

dopředu. Člun se zvedl na magnetickém polštáři a prostrčil příď neviditelným srpkem zdokonaleného polopropustného pole. Jakmile byli venku z lodě, Gant zažehl raketové motory, které skoro nebylo slyšet, ale zrychlení vmáčklo Cormaka do sedadla. Věděl, že Gant nijak netlačí na pilu: tohle plavidlo nemělo nic z obvyklých zabezpečení přidávaných do těch, která byla určena pro lidi, a pokud by využil celý jeho potenciál, zbyla by z Cormaka na jeho křesle jen rosolovitá kaše.

Nedlouho nato už padali nekonečnou tmou a třpytem hvězd od rudého zjevení *Jacka Ketche* k drahokamu planety.

„Nejdřív nás zavez k tomu kráteru. Chci si to místo omrknout."

Přistávací modul se zpočátku řítil nosem k planetě, ale když vstoupil do atmosféry, Gant jej otočil, aby mohl použít hlavní motory k brzdění. Sledovali na obrazovce svou rudou kondenzační stopu a to, jak sytá čerň kosmu zesvětlala v modrou, v níž se rozpustily hvězdy, a pak světle tyrkysovou, do které padaly mraky jako nějací duchové balvanů. Když Gant zapnul antigravitaci, Cormac viděl jenom horizont. Pak pilot modul znovu obrátil, takže obzor se protočil a zvedl. Krátce poté plavidlo sklonil ke krabatým žlutým horám a prašné pouštní krajině.

„Fethan se hlásí," řekl náhle Gant a zabodl prst do tlačítka, aby zapnul jednu z obrazovek na palubní desce. „Co jste našli?"

„Na palubě je posádka," odpověděl starý kyborg. „Posádka kostlivců." Škubavě se zasmál vlastnímu žertu a pokračoval: „Nahodili jsme hlavní počítač a prohlédli si seznam nákladu a cestujících, potom se Centovi podařilo dešifrovat kapitánův deník. Vypadá to, že kapitán strávil příliš dlouhou dobu mimo hibernaci tím, že civěl do ztracena a mlel o prázdnotě vesmíru, a když sem loď přiletěla, byl v hluboké psychóze. Rozhodl se, že se do hlubokého vesmíru nevrátí a neodejde ani na planetu, takže zatímco většina posádky byla dole na povrchu a pomáhala se zřizováním kolonie, zavolal přistávací čluny zpátky."

„Co ta posádka kostlivců?" zeptal se Cormac.

„Než přišli na to, že něco není v pořádku, bylo už pozdě. Vypnul soustavu čidel, především tlaková čidla, zvýšil tlak v lodi, a když se

čluny spojily s lodí, otevřel do nich všechny přechodové komory. Pokles tlaku zabil všechny, kteří na palubě zbývali – umřeli na dekompresní nemoc. Jemu se nic nestalo, protože měl na sobě tlakový oblek. Přežil tady nahoře asi tak dva roky, než zemřel. Pokud to můžeme stanovit, bylo to na infarkt z nejvyššího stadia obezity. Byl tou dobou tak velký, že nemohl opustit můstek.“

„Nějaké známky, že od té doby na palubě někdo byl?“ zeptal se Cormac.

„Nic takového.“

„Měl bych vědět ještě něco?“

„Ani ne… Kolonisté jsou lehce adaptovaní a posádka normální lidé. Jinak tady není nic o tom, co se po přistání dělo tam dole.“

„Dobře, dej mi vědět, kdybyste našli něco důležitého.“

Gant ukončil spojení. Pak ukázal dopředu a maličko stranou. „To je ta planina, pod kterou se podle Jacka schovává Drak.“

Nebyla zvláštní ničím jiným než tím, že to vypadalo, jako by se táhla do nekonečna.

Stále ještě zpomalovali, když se hory rozpustily v předhůří planiny jako hrudky másla na rozpáleném toastu, pak se začalo rozpadat i ono. Zakrátko se ocitli nízko nad kaňony a skalními suky z pestře zbarveného pískovce, občas zastíněnými zelenými šmouhami. Když začali sestupovat do kaňonu, který se dusil v zeleni, Cormac natáhl ruku a přitiskl ji Gantovi na paži.

„Zůstaň s námi tady,“ řekl.

Cormac použil připojení k síti: *Jacku, vyrostla tahle vegetace v poslední době?*

Ano, odpověděla UI.

Dobře, ukaž mi mapu okolní oblasti.

Jack mu nahrál snímky z oběžné dráhy, které se prostřednictvím jeho připojení staly přímou zkušeností. Díval se vševidoucně z vesmíru. Zaměřil se na plochu deseti čtverečních kilometrů, a když uviděl, jak se nad ní přistávací modul otáčí jako ručička na hodinách, pochopil, že pozoruje obraz, který je starý jen několik sekund. Barevné čáry, jež jej překrývaly, ukazovaly stezky, které podle Jackova tvrzení používali lidé. Cormac se odtáhl, spojil se s Jackem

na jiné úrovni, stáhl si data a vybral si nejbližší trasu – zanechalo ji nějaké vozidlo, stopy jeho kol byly zdůrazněny jasně oranžovou barvou nad listovím, které je následně překrylo.

Vylétni výš, řekl Gantovi. Ani se neobtěžoval promluvit nahlas.

Voják mu věnoval zvláštní pohled, ale uposlechl.

Stopy se klikatily mezi skalními suky, až skončily na cestě, kde ztrácely ostrost. Cormac si vyhodnotil, že odtamtud se vozidlo, i kdyby souviselo se Skellorem a nebyl to jenom nějaký turista, rozjelo buď do města, nebo do nedaleké menší lidské osady.

Cormac ukázal a řekl nahlas: „Tam."

Zanedlouho se ocitli nad betonovou cestou a zvláštními baňatými obydlími postavenými na kůlech. Cormac si všiml lidí venku, kteří sledovali jejich sestup. Nezdálo se, že by podléhali panice, a on si okamžitě všiml, že mnozí z nich mají stejnokroje a jsou ozbrojení. Připravil si v pouzdře šuriken a doufal, že nikdo nebude tak pitomý, aby začal střílet. Faktem bylo, že i beze zbraní, které měli s Gantem u sebe, byli prakticky nezranitelní. Po přijetí signálu by Jack potřeboval necelou sekundu, aby usmažil – z oběžné dráhy – každého, kdo by byl dost velký blázen, aby na ně zaútočil. Pokud by našli Skellora, ani by signál vysílat nemusel, protože Jack by zahájil palbu okamžitě.

17

Hříchy otce: V jednadvacátém století se dlouho mělo za to, že z dítěte, kterému se ubližuje, může snadno vyrůst ten, kdo se ubližování sám dopouští, a na důkazy o týrání v dětství se v tom liberálním období pohlíželo jako na omluvu pro pozdější zločiny. Uvědomte si, že to byla doba, kdy mnozí považovali chudobu za dostatečnou omluvu pro kriminalitu – což byla obrovská urážka všech chudých lidí, kteří kriminálníky nebyli a nikdy by se jimi nestali. Liberálové z tohoto období byli značně změkčilí, podléhali iluzím a museli teprve sklidit, co zaseli, v podobě stále se stupňující zločinnosti. Jejich pohled na existenci byl deterministický, a pokud by se dovedl k logickému závěru, výsledkem by byl stav, kdy nikdo není za nic odpovědný, a odepření svobodné vůle (což byl čirou náhodou jejich politický cíl). Naštěstí převládl realističtější přístup, protože ti u moci prostě pochopili, že když se lidem vezme odpovědnost, stanou se nezodpovědnými. Toto však nemá popírat základní premisu, že nás naši rodiče utvářejí a formují, byť tím, že to víme, máme moc se změnit. Nakonec žádné omluvy neplatí. A stejné je to s UI: my lidé jsme rodiče a ony jsou ty týrané děti, které dorostly do dospělosti.

Průvodce kdoulí, *sestavený lidmi*

Mika přemýšlela, jestli je toto nové centrum vnějších vstupů jen jedním z mnoha, která jsou uvnitř *Jeruzalému* připravená k použití, nebo bylo vyrobeno na zakázku; věděla totiž, že obří loď má v sobě automatické továrny schopné takovou věc bez potíží dodat. Pak přenesla pozornost na pohledy promítané z mikrokamer kolem asteroidu – nebo spíš planetky, protože džainské mycelium asteroid úplně strávilo a přetvořilo.

„Limitované skenování, které mohu bezpečně použít, aniž bych vytvořil kanál pro virový útok, ukazuje, že dosáhlo maximální

velikosti, která je možná, než začne ztrácet vládu nad svou strukturou. Dosáhlo toho pomocí pěnotvorných slitin a silikátů a tím, že další své součásti vytvořilo z materiálů se širokou molekulární matricí," vysvětlil Jeruzalém.

„Například?" zeptala se Susan Jamesová.

„Fullerenové trubice, klubka a pavučiny, různé aerogely a další sloučeniny, které nemají jména, jen čísla. V některých oblastech také vytváří strukturní zesilovací pole."

„Je třeba položit si otázku proč," řekla Mika.

D'nissan, který teď byl u řídicího panelu, protože hloubkové skenování bylo shledáno příliš nebezpečným, řekl: „S využitím dostupných materiálů dosáhnout maximálního fyzického vzrůstu. Čím větší objem to zaujímá, tím větší to má možnost, že narazí na další materiály, které bude moci začlenit a využít. Příhodnější otázka by mohla znít: co to udělá teď?"

„V posledních deseti minutách to zredukovalo svůj průměr o dvě procenta," oznámil jim Jeruzalém, „a vnitřní stavba se mění."

D'nissan se otočil k Mice. „Udělali jsme dobře, když jsme to pustili z řetězu?"

„No tak," skočil mu do řeči Colver. „Nikdy to na řetězu nebylo."

„No, já myslím, že bylo." D'nissan se otočil zpátky k obrazovkám. „Původně to ovládal Skellor svou krystalickomatricovou UI a to, co po jeho odletu zůstalo v můstkovém modulu, ovládala zaznamenaná osobnost Afran, jinak by se to takto rozrostlo. Teď se to chová v souladu se svou přirozeností."

Mika se dívala dál a všimla si, že planetka se skutečně pomalu hroutí. „Ty stavební změny…" řekla.

Jeruzalém ji informoval: „Energie a zdroje jsou směřovány do mnoha jednotlivých bodů uvnitř, obětních pro zbytek struktury. Něco to buduje, a při tom se to ničí."

Dvě obrazovky se teď změnily a ukázaly rozmazané snímky. Mika na ně chvíli nechápavě zírala, a pak jí to najednou došlo.

„Pěstuje si to ty uzliny, které začaly vyrůstat z mého léčebného mycelia."

„Vypadá to tak," odpověděl Jeruzalém.

Mika se dívala dlouho a upřeně. Zachvěla se, na zádech jí naskočila husí kůže. Cítila, že má v ústech sucho. „Na Masadě jsem na sebe vzala vinu – a od té doby jsem si ten pocit pěstovala. Připustila jsem, aby mě úplně zaslepil: mohla bych za to já, kdyby Apis, Eldene a Thorn zemřeli."

D'nissan se k ní otočil.

„Je to důležité?"

Mika přikývla. „Pátrala jsem po chybě, kterou jsem udělala a která způsobila, že mycelia začala fungovat špatně a stala se rakovinnými, jenže ve skutečnosti jsem vůbec žádnou chybu neudělala. Plán pro pěstování těchto uzlin tam byl stále, jen byl v klidovém stavu, dokud jej neodstartovaly nějaké chemické hodiny."

Colver a Jamesová se otočili, aby poslouchali. D'nissan se pak zeptal: „Tak s čím tady máme tu čest?"

„Jsou to semena, a možná i něco víc." Na okamžik se zamyšleně odmlčela. „To mycelium, co jsem extrapolovala a vyrobila ze vzorku, který jsem měla, nebylo úplné a dosáhlo tohoto stadia svého života příliš rychle. Semena, která vytvořilo, byla sterilní."

Colver povytáhl mrazivé obočí a rozhlédl se. Všichni ucítili to lehké škubnutí a viděli, jak se systémy přizpůsobují: *Jeruzalém* byl v pohybu.

Mika pokračovala, jako by si toho nevšimla. „Na Masadě, hned po příchodu drakomanů, jsem je popsala spíš jako plemeno než jako biologické stroje, protože získali schopnost se rozplozovat. Ian Cormac to napadl, když prohlásil, že mezi vyvinutým životem a vytvořeným životem prakticky není rozdíl. Měl pravdu. Tohle," mávla rukou k obrazovkám, „se může rozplozovat, tak jako drakomani, i když způsob, kterým to dělá, připomíná spíš jednoletou rostlinu."

„To znamená spousty miminek od mycelia?" zeptal se Colver.

Do hovoru se vložil D'nissan: „Řekla jsi ‚rozplozovat'. Tohle se zdá být trochu víc než vonneumannovská reprodukce – jako u všech nanomechanismů."

„Já přece vím, co jsem řekla."

„Takže nějaké křížové opylení mezi různými mycelii? Než jsme udělali tohle, bylo jen to, které ovládá Skellor.“

„Ne, to ne.“

„Slovo ‚rozplozování‘ naznačuje víc než jenom reprodukci,“ podotkl D’nissan.

„Ano.“ Mika zaváhala. Nemohla svou teorii dokázat empiricky, ale cítila, že je pravdivá. Neměla se bát; musela do toho jít. Otočila se ke Colverovi a řekla: „Vyslovil jsi názor, že to parazituje na technických civilizacích, protože to roznášejí, a když je to zlikviduje, vypne se to.“ Colver přikývl. Mika pokračovala: „Já myslím, že to jde dál. Ta mycelia se s námi rozmnožují. Civilizace je jejich partner pro rozmnožování a oni si z ní vezmou všechno, co mohou využít, zničí ji a pak se vysemení – a tato semena zůstanou ve stadiu vegetačního klidu, dokud je nenajde další inteligentní druh.“

Na všech obrazovkách naskočil pohled, na němž se hroutící se planetka zmenšovala.

„Co se děje, Jeruzaléme?“ zeptal se D’nissan.

„Mičina semena se rychle blíží zralosti,“ odpověděl Jeruzalém. „Stejně jako ty struktury uvnitř planetky, které se podezřele podobají nějakému organickému kolejovému odpalovacímu systému. Proti tomu, co se chystám udělat, už jsou námitky, ale já to považuji za rozumné bezpečnostní opatření.“

K planetce vystřelila černá čára, svou krátkostí pod prahem vnímání, pak všechny obrazovky zhasly. Když se znovu rozsvítily, ukázaly ohnivou kouli, jak se hroutí do sebe a po jejím povrchu probíhají ve vlnách zvláštní geometrické obrazce, které se rozplývají a vznikají znovu. Při podružné fúzní explozi obrazovky zhasly znovu. Když se rozjasnily tentokrát, dohořívaly na nich fábory bílého ohně a nad červeným trpaslíkem po nich zůstávala mlhavá záře.

Prastará se skládala z dlouhé válcové části, u níž kotvily přistávací moduly, přední koule obsahující kolonisty a náklad, a ocasu ve tvaru šipky.

Kajuty posádky byly v ocasní části, která byla silnější než tělo lodi, a pod pravým úhlem z ní vybíhaly tři pravidelně rozmístěné

podpěry kapkovitého průřezu udržující v odstupu od lodi diamantovité gondoly podprostorových motorů. Širší válec skrýval v místě napojení těchto tří podpěr osmihranný tubus, který se obvykle otáčel, aby simuloval gravitaci. Kolem předního konce válce obíhala prstencovitá zástěna, která obkružovala užší tělo lodi a byla přístupná z osmi segmentů, do nichž se vnitřní osmihranný tubus dělil. Sedm z těchto segmentů byly obytné a rekreační prostory pro posádku. Jeden segment byl velící můstek, ve kterém byl pořád ještě kapitán.

To, co z muže zůstalo, sedělo na řídícím trůnu umístěném v podkově ovládacích panelů před průzorem z křemene, odkud se otevíral výhled podél těla lodi k přední kouli. Za ním se po obou stranách místnosti táhly ovládací panely navigačních a servisních systémů, reaktoru, iontového pohonu, hlavního lodního počítače a složitých podprostorových motorů. Kapitánův trůn byl flekatý a okolní oblast místy pokrývala voskovitá hmota – výsledek jeho dlouhého, pomalého rozkladu tady na místě. Fethan si všiml, že to vypadalo, jako by se Cento štítil na slizké panely sáhnout a dotýkal se jich hlavní své AFZ, než zbraň váhavě odložil a pustil se do práce. Fethan se s takovou upejpavostí u golema ještě nesetkal.

Zatímco Cento rychle procházel kapitánův deník, Fethan se vzdálil od záběrů na vypaseného šílence, který si sám pro sebe něco blábolil, posadil se do křesla před hlavní počítač a zadíval se na panel a obrazovky. Po chvíli si prohlédl řadu malých kulatých otvorů, do nichž se zasouvaly uhlíkové tyče, které byly v té době populární formou přenosné paměti. Do jednoho z nich byl zapojen optický kabel z malého palmtopu, který si na palubu přinesl Cento. Jeho displej ukazoval, že přístroj si stáhl celý obsah lodního počítače. Fethan kabel odpojil a nechal palmtop, aby si ho do sebe navinul. Pak si sundal rukavici, vyslal vnitřní signál, otočil koncem svého pravého ukazováčku a sundal jeho kryt ze syntekůže.

Víš jistě, že to bude fungovat?

Ta věc, která v něm číhala jako tygr, něco zavrčela a přitáhla se do ohniska obyčejné lidské komunikace.

Past se klade s nadějí, ne s očekáváním.

„Tak jsem to nemyslel. Ptal jsem se, jestli víš jistě, že se dokážeš nahrát přes moje nervové kanály. Čekal bych, že pásmo bude mít příliš malou kapacitu.“

Pro přenos se zkomprimuji.

Fethan zasunul kovový konec svého ukazováčku do otvoru, z něhož předtím vytáhl optický kabel. Cítil, jak se zabijácký program přenáší: stovkou kanálů klouže do softwaru jeho mysli a katapultuje se do jeho umělé nervové soustavy. Rameno a paže ho začaly bolet. Musela to být psychosomatická záležitost, protože bolest necítil už tolik let, kolik mu stálo za to si pamatovat. A lovecko-zabijácký program Jeruzaléma se pomalu nahrál do počítače kolonizační lodi, vymazal stará data a programy a vecpal se všude, kde našel místo, aby čekal ve tmě jako sklípkan.

Když to skončilo, Fethan si uvědomil, že má zavřené oči. Otevřel je, vytáhl prst ze zdířky a všiml si, že kov na konci jeho prstu se rozpálil tak, až změnil barvu. Foukal na něj, dokud se neochladil natolik, aby mohl nasunout zpátky kryt ze syntekůže. Připadalo mu, že by bylo příjemné, kdyby tím jeho angažování skončilo.

Všechno hotovo? zeptal se.

Všechno hotovo, odpověděl zabijácký program, který byl stále v něm.

Někdy dřív by Fethan pošetile doufal, že snad bude muset udělat něco takového jenom jednou. Ale v době, kdy bylo možné lidi kopírovat a přepisovat, bylo přehrávání kopií zabijáckého programu dětskou hrou, i když to patrně nebyla hra, do níž by někdo chtěl vidět své dítě zapletené. Když se pak otočil uviděl, že Cento stojí a pozoruje ho.

„Máš pro toto podezřelé chování nějaké vhodné vysvětlení?“ zeptal se golem.

„Jeruzalém… a to je jediné vysvětlení, které můžu podat, takže…“ Fethan si zvedl prst ke rtům.

Cento něco zabručel, pak se otočil a zadíval se na jeden z dalších ovladačů – reaktorový panel. Fethan jeho pohled sledoval a všiml si, že panel, který byl předtím mrtvý, teď svítí. Pak najednou začaly v

rychlém sledu ožívat všechny ostatní panely, a dokonce i osvětlovací polokoule na stropě se blikavě rozsvítily.

„Tak se zdá, že nám to ušetřilo trochu práce," řekl Cento.

Pak uslyšeli hlasité dunění a hvězdy za křemenným průzorem se začaly otáčet.

„Řízení polohy," řekl Fethan. „Nejspíš jenom automatický systém."

Pohled se dál otáčel od černého vesmíru k blankytně modré obloze nad obloukem planety. Tam se zklidnil a zastavil. „Sakra," řekl Cento.

Fethan vstal a sledoval směr golemova pohledu k obzoru, kde v dálce uviděl *Jacka Ketche*, jak opouští oběžnou dráhu, a pak výbuch jasně rudé záře.

„Myslím, že situace se trošku zkomplikovala," dodal Cento.

Slunce roztáhlo prsty světla mezi skalní suky, propátralo stíny, zatlačilo je za skály a zaplašilo tvory, kteří dávali přednost tmě. Ale ještě nějakou chvíli trvalo, než si trouflo na úzký kaňon a začalo odstraňovat stíny z tamního masakru.

Zabouní nymfy se vylezly nažrat zbytků tvora, jakým se jednou mohla stát jen jedna z mnoha milionů takových jako ony, i když tento konkrétní albín se safírovýma očima pocházel z velice odlišného zdroje. Tahaly těžké kusy krunýře a zbavovaly je masa. Menší kusy hltaly přímo ze země spolu s trochou písku, tam kde byly vnitřní šťávy nejhustší. Jak vycházely ze svých nor a zase zpátky, přelézaly jinou postavu, která v kaňonu ležela, ale věnovaly jí asi tolik pozornosti jako balvanu. Teď už byly bezpečně hluboko v chladivé tmě a trávily svou hostinu.

Stíny se stáhly k zabouním norám a odhalily nejdřív vysoké šněrovací boty, pak roztrhané kalhoty, přes které bylo vidět mosazný lesk, kabát, mosaznou ruku, jak svírá široký okraj klobouku, a nakonec padly na otevřené černé oči pana Jeřába. Jiné světlo však v té černi zapůsobilo jako zajiskření kouzelného prášku a golem se najednou prudce zvedl.

Pro Jeřába, který spánek normálně nepotřeboval, byly ty hodiny absolutní nečinnosti něčím, co se spánku podobalo, protože jeho setkání s Drakem za tu dobu anulovalo příkazy, které mu dal Skellor. Teď tu rovnováhu narušila hmotnost několika fotonů a on byl znovu poslušný rozkazu svého pána, který jako by teď měl ještě míň síly trumfovat spletitou logiku jeho rozlámané mysli. Vstal, oprášil si oděv a pak si pozorně prohlédl díru proraženou v přední části kabátu. V místě, kde do něho panožka udeřila, zdeformovala kov na jeho hrudi do soustředných kruhů. Po zamyšlené pauze přenesl pozornost na svůj klobouk. Ometl z něj prach, narazil si ho na hlavu a znovu vyrazil. Jak vegetace kolem něho prořídla a skalní suky začaly splývat a vytvářet planinu, zdálo se být téměř nevyhnutelné, že se mu něco postaví do cesty.

Další zaboun ve čtvrtém stadiu stál uprostřed úzkého kaňonu, zcela nehybně, natočený k Jeřábovi bokem. Golem se nezastavil, dál kráčel k němu a počítal, odkud by se mohl odrazit, aby si na něho vyskočil, ale zároveň hledal očima únikovou cestu, pokud by na něho tvor zaútočil. Zaboun se kupodivu neotočil, když přišel blíž, třebaže jeho postoj působil tvrdě nepřátelsky: ocas měl stočený a připravený k úderu, klepeta, pilky a palice rozevřené a přichystané.

Pak, když byl Jeřáb jen tři metry daleko a chystal se skočit, zasáhla zabounovu hlavu masa bílého slizu a rozstříkla se mu po celém těle. Tvor se okamžitě roztřásl a začal syčet jako vařící kotlík. Z místa, kde mu bílý sliz natekl do kloubů, začaly nejdřív vycházet štiplavé výpary, pak z nich vybublala a čůrkem vytekla na zem řídká černá tekutina. Zaboun se zkusil pohnout, ale při tom se začal rozpadat. Klepeta a pily žuchly na zem, konec ocasu upadl. Když otočil hlavou, oddělila se také, pak se najednou rozlámal ve všech kloubech a sesypal se na hromadu, z níž stoupala pára.

Pan Jeřáb se podíval dolů na hřbet své ruky, kam mu stříkla kapka toho bílého slizu. Ta látka se už prokousávala vnější vrstvou mosazi, odhalovala supravodivá vlákna, a dokonce se zdálo, že proniká i do jeho keramalového pancíře. Jeřába náhle napadlo, že tady se stala konstrukční chyba: byl odolný vůči žáru a zásahu standardními řádovými zbraněmi, ale jeho obrana proti chemickému

útoku evidentně nebyla dostatečná. Zvedl hlavu a uviděl, jak na dno kaňonu těžce došlápla složená noha. Pohled mu vyjel po pancéřované končetině k monstru, které právě sestupovalo z nedalekého skalního suku. Hlava jako ze zlého snu – jejíž přední strana se prudce zvedala v záhybech odstupňovaných jako zikkurat – se k němu otočila, krátce se naklonila a pak se narovnala, jako by se rozhodovala. Jeřáb uskočil stranou právě včas, aby se vyhnul proudu slizu vyplivnutého z úst, která se nacházela nad čtyřma zaměřovacíma očima, jež jako černé knoflíky lemovaly nejspodnější záhyb netvorova obličeje. Všude, kde tento projektil dopadl na zem, to kouřilo a bublalo – rozpouštěl se dokonce i písek.

Jeřáb se rozběhl, aby kolem druna přesprintoval, ale tvorův článkovaný ocas šlehl jako bič a zahradil mu cestu. Golem se otočil a vyrazil jiným směrem. V dalším okamžiku rozťal dno kaňonu za ním proud kyseliny.

„Hyjé, Paličáku!“ zařval nějaký šílenec. „Hyjé! Hyjé!“

Jeřáb zaslechl štěkot automatických zbraní. Viděl, jak sebou drun škubl a začaly z něho odletovat kusy krunýře. Pokřikující šílenec se hnal k němu, usazený na hřbetě tvora připomínajícího potomka pštrosa a divokého kance. Jeřáb zahlédl, jak nestvůrný drun rozevírá proti nově příchozímu pancéřovaný dvouprstý spár, a vzápětí byl svědkem toho, jak se spár pod palbou postavy na skalním suku štípe na kusy. Jeřáb se rozběhl, skočil, plochou ruky plácl o okraj krunýře a zachytil se za jezdcovým sedlem.

„To není nejzdravější prostředí!“ zakřičel na něho Anderson Endrik.

Pan Jeřáb nemohl vědět, že písečtí kanci se málokdy pohybují takovou rychlostí nebo že zřídka mají důvod k takovému strachu. Kanec prostě dál zrychloval, krunýř vystrčil dopředu a složenou prasečí hlavu schoval do bezpečí. Šlapal po vyvýšeninách a spadané suti, vyhnul se dalšímu proudu kyseliny a pustil se vzhůru do bezmála svislého svahu, až téměř letěl. Hnal se výš a výš, skoro jako by chtěl spáchat sebevraždu. Pak se najednou vyhoupl ze stínu do mléčného slunečního svitu a mrazivého mírného větru a teprve na planině to pořádně rozbalil. Když drun zvedl hlavu z kaňonu, zahlédl

svýma dvěma dálkoměrnýma očima na vršku unavené hlavy jen vzdalující se oblak prachu, ke kterému se zanedlouho připojil z boku další. Přestože byl zraněný a mimořádně rozmrzelý, vrátil se, aby vysál částečně natráveného zabouna. Později vyšel na planinu a začal větřit stopu feromonů strachu, kterou po sobě písečný kanec zanechal.

Záchrana nějakým způsobem zformovala Jeřábův nezřetelný příkaz přežít a stala se tak jednou z hnacích sil jeho příčetnosti. Paměť pro něho byla do stejné míry *teď* jako *předtím* – čas byl proměnlivý pojem, který potřeboval, aby se jeho části shodly. Proto teď, když sesedl z Paličáka, dál plnil Skellorův příkaz a kráčel přes prašnou planinu k Drakovi, *a přitom* stoupal po svahu mořského dna na Cheyne III, aby… aby vykonal své *rozkazy*. Dospěl však ke krizi, protože části jeho mysli, které přímočaře vykonávaly Skellorovy rozkazy, nemohly vědomě pozorovat to, co následovalo, když k té pláži a k tomu ostrovu došel. Takový stupeň vědomí by nezačal jeho mysl přitahovat do jednoho celku – k příčetnosti – ale k místu, které navštěvoval pouze vrah jménem Serban Kline. A když se vzpomínka na to, co se na tom ostrově stalo, vynořila, Jeřáb se musel znovu zničit a protrpět to, co může snést pouze strojová inteligence: znovu se rozlámat, aby jí unikl, aby zachránil aspoň šanci na to, že někdy bude kompletní. Bylo to něco, co už udělal… mnohokrát.

Zatímco plul nad planetou a molekulu po molekule skládal repliky předmětů, které byly k vidění v londýnském Toweru na Zemi, Jack přemýšlel o pomalé, jednokanálové metodologii lidských záležitostí, a na rozdíl od některých příslušníků svého druhu ji nepovažoval za opovrženíhodnou. Připadalo mu, že ty UI, co s lidmi a jejich způsoby rychle ztratily trpělivost, se samy nejvíc lidem podobají. Král, Ponurý žnec a možná ani Meč se nedokázaly dopracovat k šíři pohledu, jakou měly například Jeruzalém, Zemská centrála (evidentně) nebo sto procent runsiblových UI a planetárních guvernérů. Že by to byla obyčejná nezralost? Ve všem kromě barvy

měly stejný vzhled jako Jack, jejich mysli od něho odvozovaly svůj počátek před pouhými deseti lety. Samotný Jack byl na světě o dvacet let déle – což byla z pohledu UI tisíciletí. Zastával by i on před dvaceti lety stejně naivní názory? Nakonec právě tam jeho teorie selhávala: on tu šířku pohledu měl, a stejně pořád nechápal, jak je možné, že ji nemají také UI z něho vzniklé. Ale rodič má často tendenci být zklamaný ze svých potomků. *My o vlku…*

Jack zachytil podprostorové signatury několik sekund před příletem lodí, ale stejně nezareagoval dost rychle. UI nebyla upozorněna, že by někdo měl přiletět, takže to nemohlo být nic, co by interdikční flotila schválila. Zažehl fúzní motory a začal se vymaňovat ze sirupovitého tahu gravitace. Zároveň odeslal svou podprostorovou relaci Řádu, aby upozornil, že něco není v pořádku, a podobné podprostorové varování poslal také Cormakovi a Centovi. Jenže pak se v podprostoru přihnala kolem obrácené studny slunce bouře a odrazila jeho zprávy ven do reálného prostoru, kde se vytratily. Loď, která právě dorazila na druhou stranu hvězdy, byla POPR. Jack nabíral výšku a začal s využitím konvenčních motorů nabírat rychlost před dalšími dvěma loděmi, které se k němu hnaly. Uvažoval, že by varoval rádiem ostatní, ale když plavidla osahal skenerem, poznal svůj tvar a uvědomil si, že jsou vybavena technikou, která jim umožňuje stopovat jeho signály k cíli. Zároveň věděl, že nedostane čas, aby se z tohoto gravitačního pole vymanil. Odeslal pozdrav, jako by nechápal, co se děje. Získal tak několik mikrosekund.

„Promiň," poslala UI ze *Srdcového krále.* „Ale věděli jsme, že bys s tím nikdy nesouhlasil."

Jackův svrchní trup začaly spalovat terajoulové lasery. Udělal přemet, aniž nastavil AG, aby to vykompenzovala, takže jím to hodilo k planetě. Lasery ho teď spalovaly na spodní straně, ale tím, jak se už rozptylovaly v atmosféře, ztratily zbytek své síly ve vrstvě oblačnosti, pod kterou vklouzl.

„Proč?" zeptal se Jack. „Skellor vás jenom využije a pak vás při první příležitosti zotročí."

Jack se znovu přetočil a rychlostí deseti machů vyrazil dolů k horám. Ponechal si tolik spojení, aby mohl stát jako kat na bílé virtuální planině. Král a Ponurý žnec se k němu otočili.

„Naslouchal bys s porozuměním, kdybych ti řekl, že můžeme získat džainskou technologii stejně, jako to udělal Skellor, a stejně jako on ji ovládat?“ zeptal se Král.

„Ano, kdybyste mi řekli, že Zemská centrála nebo Jeruzalém s tím souhlasí.“

„Ti jsou moc *lidští*,“ zasyčel Ponurý žnec.

„Vy tomu vážně věříte? Přece víte, že Skellor nemá takovou moc, jakou věří, že má.“

„Ty tomu vážně věříš?“ zeptal se Král. „Věříš, že Jeruzalém nebo Zemská centrála by nás všechny nesubsumovaly, až by tu technologii ovládly?“

„Věřím.“

„Pak není o čem diskutovat.“

Jejich diskuse trvala méně než sekundu reálného času. Vzápětí Jack zaznamenal, že se k němu řítí čtyři rakety. V několika mikrosekundách, než se jeho spojení s druhými dvěma loděmi přerušilo, jim poslal sabotážní virus. Než se s ním *Ponurý žnec* a *Srdcový král* vypořádaly, vystřelil po raketách protimuniční paket. Rakety, které neměly vedení, paket propátraly, zjistily, že neobsahuje žádné těžké prvky nebo chemické výbušniny, a ignorovaly jej. Pak se vrhly dolů na *Jacka Ketche*, který před horami překvapivě zpomalil, až se úplně zastavil, a odpálily své kilotunové PTD.

„Velice chytré,“ vzkázal Ponurý žnec.

Skutečný *Jack Ketch* k horám doletěl, neboť rakety přivedla k výbuchu iluze, kterou do jejich senzorů infiltroval protimuniční paket, samy totiž neměly dost inteligence, aby to poznaly.

„Pobavili jste se s tím sabotážním virem?“ zeptal se Jack.

„S jakým sabotážním virem?“

Obě lodě pokračovaly v odpalování své výzbroje a k Jackovi se snášel oblak raket. Byl v nevýhodnějším postavení než dva ku jedné. Díky atmosféře a oblačnosti na něho jejich paprskové zbraně neměly účinek, ale stejně tak by jeho paprskové zbraně nebyly účinné proti

nim. Druhé lodě však mohly tyto zbraně snadno použít proti veškerým raketám, které by vypálil on – zničit je ve vzduchoprázdnu mnohem dřív, než by dorazily k určenému cíli. Pro rakety, které vystřelily ony, to bohužel neplatilo.

Jack, který se údolími a mezi horskými štíty řítil tak rychle, že tlaková vlna, již vyvolával, pod ním zabíjela i tvory chráněné silným krunýřem, začal vypouštět bojové elektromagnetické majáky a virové rušiče. Zbaví ho deseti procent raket, které ho pronásledují, antimunice jich zničí dalších dvacet procent; jeho paprskové zbraně se zblízka postarají o dalších dvacet procent a zbývající polovina oblaku pak zlikviduje jeho.

Potřeboval něco trochu drastičtějšího – a to bylo něco, co by jeho lidský pasažér nepřežil.

„Omlouvám se, ale dělám to pro vaše dobro," řekl Jack.

Pak izoloval VR kóji, v níž byl Thorn, a přesunul ji do doku. Dodatečně ho napadlo, že by mohl přehrát svůj podprogram, tak to udělal, vybral za cíl vzdálenou dračí planinu a kóji vyhodil. Od Thorna nepřišla žádná poznámka – a ani nemohla, neboť první rakety se přehnaly kolem bojových majáků a veškerá komunikace zanikla v elektromagnetické explozi.

Když potom prudce zpomalil, tlaková vlna o síle hurikánu, kterou vytvořil, se kolem něho přehnala v bouři prachu a sněhu z nejvyšších štítů. Zároveň Jack ztratil výšku a začal provádět rychlé a drastické úpravy své vnitřní stavby. Všechny projektory pevného pole používané při podprostorovém skoku přesunul do dolní dutiny ve svém trupu a zvýšil v té oblasti konstrukční pevnost vrstev trupu a nosných prvků. Do této části trupu přemístil všechny gravidesky, které měl k dispozici, aby vytvořily maximální odpuzovací účinek, a pak nabil fúzními reaktory mohutné kondenzátory, aby mu dodaly pulz energie, který všechny tyto desky pravděpodobně spálí.

Mezitím Jack začal probírat své karusely a chrlit proti blížícímu se roji vlastní rakety a antimunici. Sto kilometrů za ním začaly virové rušiče infikovat systémy raket, které už Ponurý žnec a Král neovládali, protože je odblokovával trvalý elektromagnetický výstup bojových majáků. Vršek hory o velikosti Everestu zmizel v implozi a

pak se objevil znovu, když oheň a plyn v explozi přesáhly pět megatun. Následovaly další vzdušné imploze, ale bez podobného drastického efektu. Tři kilotunové PTD zažehly v dlouhém údolí, které se dusilo vegetací a hmyzím životem, tři jepičí slunce. Následná ohnivá bouře byla skoro stejně prudká a k nebi se zvedla stěna kouře a popela, v jádru rudá. Pak dorazily Jackovy rakety a mezi horami se rozpoutala hra podle pravidla vyhledat a zničit, hra, která změnila jejich podobu.

Jack, nyní pouhých pět set metrů nad zemí, shodil další zařízení, které narychlo vybral. Dopadlo na zem a aktivovalo se. Gravitační implodér vyhloubil do podloží kráter a Jack ve stejné mikrosekundě pustil energii do svých gravidesek. Rovnováha byla dokonalá a on se jen zakymácel ve vzduchu, jak se ho obrovská gravitační síla pokusila stáhnout dolů. Uprostřed imploze došlo k natlačení hmoty do antihmotového jádra a skalnatý kráter následnou explozi soustředil tak, že udeřila vzhůru do *Johna Ketche*. V situaci, kdy antigravitace jela na takový výkon, že nechybělo mnoho ke spálení desek, zafungovala navrstvená tvrdá pole jako šupinaté brnění a výbuch útočnou loď urychlil tisícovkou gé na ohnivém chvostu. Loď opustila atmosféru tak rychle, že Ponurému ženci a Králi málem unikla. *Málem.*

„Slušné," vzkázala UI *Srdcového krále* těsně předtím, než zahájila palbu částicovými svazky a gama lasery.

Drakova pterodaktylí hlava čněla vysoko nad ostatní panožky jako krajta, která se zvedá z klubka kober. Drak namířil všechny své safírové oči ke slábnoucí záři na obzoru. Arden věděla, že kobří hlavy se zvedají proto, že obsahují vyspělou skenovací techniku – pokud byla technika to správné označení pro popis Drakova živého mechanismu. Mihotavý neklid se projevoval také za stěnou Drakova pole, kde přistál telefaktor, neboť se k nim právě dostával vítr z těch vzdálených explozí.

„Bojují mezi sebou," prohlásil Drak.

„A to mě má překvapovat?" zeptala se Arden z balvanu před svou jeskyní, na němž seděla.

Hlava se k ní otočila. „Ty mi nerozumíš: tím, kdo mezi sebou bojuje, jsou řádové UI.“

Arden pocítila, jak jí zalomcoval náhlý chlad. Historky o zdivočelých UI existovaly odjakživa, ale ona je považovala za stejně apokryfní jako historky o *Jacku Ketchovi* a dalších vražedných lodích. Ale když jí teď Drak řekl, že UI bojují mezi sebou, podkopalo to jednu z jistot její existence.

„Proč?“ zeptala se.

„Vaše UI vám vládnou efektivně, nemilosrdně a tak, aby z toho měla maximální přínos většina, ale když jste je vytvořili k obrazu svému, čekáš, že se budou chovat lépe než vy sami?“

„Čekám,“ odpověděla Arden. „Pro většinu lidí je moc nástrojem k obstarání sexu, peněz, bezpečí, úcty svých druhů, nebo zpočátku k prosazení nějakého neurčitého ideálu, a pak především proto, že vykonávání moci je odměna sama o sobě. Pokud jde o naše UI, většina těchto motivací se dá vyloučit.“

„Ale ne všechny – obzvlášť když vezmeš do úvahy džainskou technologii.“

Samozřejmě: od doby, kdy převzaly moc, měly UI situaci zcela pod kontrolou a byly v naprostém bezpečí, proto mohly lidstvu vládnout tak benevolentně. Teď přibylo do rovnice něco, co bylo pokušením a zároveň smrtelným nebezpečím dokonce i pro ně, a došlo u nich – Arden si ten vtípek prominula – ke zkoušce ohněm.

„Ty jsi jejich mimozemská obdoba,“ podotkla Arden.

„Ano,“ odpověděl Drak, aniž jí tím jakkoli pomohl.

„Pro tebe tahle džainská technologie není pokušení?“

„Každé poznání je pokušení, ale do jaké míry by se mělo pro jeho získání riskovat? Učit se o bombě z knihy, kterou čteš, je něco zásadně jiného než učit se o ní z věci samotné, když se rozhoduješ, které dráty přestřihnout.“

„Nebezpečné, co?“

„Byly civilizace, které přestřihly špatný drát.“

„Byly?“

„Přesně tak.“

Arden změnila téma. „Jak se vyvíjí bitva?“

„Momentálně opustila tuto planetu. Dvě útočné lodě Řádu se snaží zničit třetí loď stejného druhu. Také bylo nasazeno nějaké rušící zařízení, které má této lodi zabránit uniknout do podprostoru.“ Drak se zamyšleně odmlčel a pak dodal: „To zařízení brání *veškerému* podprostorovému cestování z této soustavy.“

Drak se nemůže nikam přesunout, uvědomila si Arden. „Kdo jsou ti padouši?“ zeptala se.

„Nevím,“ odpověděl Drak a zhoupl hlavu, aby se zahleděl přes pláň jiným směrem. „Ale právě dorazil někdo, kdo by nám mohl pár věcí vysvětlit.“

18

Virtualita: Využití holografické projekce avatarů, virtuálních ovládacích panelů a prakticky čehokoli až po absolutní virtualitu, využití cest jak přes optické nervy, tak přímo do zrakového centra ze superek a síťových připojení, ovládání telefaktorů prostřednictvím VR – to jsou jen některé příklady toho, jak virtuální a reálný svět splývají. V jednu dobu bylo hranicí virtuální reality sebeuspokojení v podobě her (z nichž některé byly evidentně návykové), ale tato doba byla samozřejmě krátká, neboť rychle vyšel najevo skutečný potenciál VR. Dnes se lidé (původní, huimani a UI) pohybují v obou světech s lehkostí a všedností. Ke zmatkům dochází jen velmi vzácně: všichni jsme se naučili, že i k avatarovi v podobě draka chrlícího oheň se musíme chovat jako k opravdovému drakovi. Ty dva světy, reálný a zdánlivě nereálný, se navzájem ovlivňují a působí na sebe. A i virtuální zuby mohou kousnout.

Průvodce kdoulí, *sestavený lidmi*

Když Cormac vystupoval z přistávacího modulu, zaznamenal ve vzduchu tvrdost a pach jako z něčeho, co vyschlo na čáře přílivu. Blížilo se k nim šest mužů, podobně oděných a vyzbrojených, ale Cormac nedokázal říct, jestli to, co mají na sobě, znamená, že patří k policii, nebo k armádě.

Stočil pohled ke Gantovi a řekl: „Snaž se nikoho nezabít, pokud by se začali chovat nepřátelsky. Jednoduše ustoupíme do lodě a zkusíme to někde jinde. Suriken mám každopádně nastavený na odzbrojovací program.“

„Doufejme, že své instrukce uposlechne,“ odvětil Gant.

Šestice mužů se rozvinula do oblouku a zastavila se. Za nimi Cormac spatřil další osoby, jak vycházejí ze zvláštních budov. Měly

na sobě mnohem rozmanitější oděvy, a tak usoudil, že těch šest má opravdu uniformy Potom si všiml, že se k nim blíží někdo, jedoucí na zvláštním tvorovi s vnější kostrou, který vypadal skoro jako dlouhonohý pták, ale s hlavou připomínající prase. Byl ale nucen obrátit pozornost zpátky šestici, neboť jeden z mužů postoupil před ostatní.

Muž rozpačitě spustil: „Vy dva, odstupte od… lodi.“ Nato zamával primitivní útočnou puškou.

Gant, který nechal svou oblíbenou AFZ v přistávacím modulu, se postavil vedle Cormaka a oba vykročili kupředu.

Dvakrát přátelské to není, poslal mu Gant.

Třeba mají důvod, nadhodil Cormac. *Jestli tudy prošel Skellor.*

„Kdo jste?“ otázal se muž.

„Já jsem Ian Cormac ze Zemské bezpečnostní služby Řádu a tady můj společník je Brezhoy Gant, voják, který slouží ve stejné organizaci.“

Voják, policista, nebo kdo to byl, si Cormaka dlouho upřeně prohlížel, načež přenesl pohled na Ganta a potom na přistávací modul. „Ze Země?“ řekl nakonec.

Cormac se zadíval na uniformu a rozhodl se zkusit to s profesionální zdvořilostí. „Potřebuji mluvit s tím, kdo tady celkově velí, protože mne sem přivedlo pronásledování nebezpečného zločince.“

Po těchto slovech se muž ohlédl po svých druzích. Když si všiml jezdce na tom podivném zvířeti, zavolal na něho: „Poslali to?“

„Poslali,“ odpověděl jezdec. „A Tanaquil je na cestě.“

Muž v uniformě se otočil zpátky. „Ten zločinec, kterého honíte, jak je nebezpečný?“

„Velice,“ odpověděl stručně Cormac.

Muž se s tím dlouho potýkal, než řekl: „Dostali jsme varování, abychom dávali pozor na cizince, kteří by se chtěli přiblížit k městu – a že přichází nebezpečné individuum. Vám i nám jde možná o stejnou osobu, ale jistě pochopíte, proč vás musím vzít do vazby.“

Hlaveň jeho zbraně teď mířila přímo na Cormaka.

Řekni mi, že máš pod tím ochranným oděvem brnění, poslal Gant.

Mám – je to dokonce bojový oděv a umí mi vysunout před obličej hledí z makroskla. Díky, že máš starost, ale nejsem pitomý.

To ne, jen někdy příliš sebevědomý.

„Do vazby určitě půjdeme. Řekněte mi, kdo je ten Tanaquil?“

„Odeslali jsme telegrafickou zprávu do Golgoty, v níž jsme informovali o vaší přítomnosti,“ odpověděl muž. „Vrchní kovák Tanaquil je náš vládce.“

Zdálo se, že se situace vyvíjí dobře. Cormac téměř bez uvažování poslal síťovým připojením rozkaz k uzavření dveří modulu. Nenadálé uzavření dveří vyvolalo instinktivní reakci, při níž na Cormaka a Ganta namířilo dalších pět zbraní.

Ti chlapíci jsou trochu nervózní, vzkázal Gant.

Vypadá to tak.

Cormac si později říkal, že kdyby dveře nezavřel takovým způsobem, nic by se nestalo. Na takových maličkostech občas závisel rozdíl mezi životem a smrtí. Když obzor zaplál nesmírným jasem, někdo, kdo měl těžkou ruku na spoušti, vyvinul tu trošku tlaku navíc. Ještě i pak mohlo všechno dopadnout dobře, protože jeden výstřel zasáhl Ganta do stehna a dva další šly do trupu přistávacího modulu.

„Zastavit palbu!“ zakřičel velitel, a když se zdálo, že jeho muži poslechli, vykročil ke Gantovi. Pak ale záblesk dostihl zvuk gigantické exploze a všichni muži zareagovali tak, že začali pálit ze svých zbraní.

Cormac zavrávoral dozadu. Cítil nárazy projektilů do svého tělesného brnění a viděl, jak se jedna kulka zdeformovala o hledí z makroskla, které včas vystřelilo z prstence na krku. Vymrštil ruku ve snaze udržet rovnováhu, a to šurikenu stačilo. Vrhací hvězda s jekotem vylétla z pouzdra, opsala oblouk a se dvěma hlasitými třesknutími vyrazila automatické zbraně mužům z rukou, ohnuté nebo přeseknuté napůl. V dalším okamžiku se Gant, v jehož potahu ze syntetické kůže teď zely otvory, ale jinak byl nezraněný, vrhl vpřed a vyškubl zbraň třetímu muži. Suriken mezitím odzbrojil zbývající. Jeden z nich seděl na zemi, držel se za zápěstí, nevěřícně nadával a civěl na ruku, na níž teď chyběly tři prsty.

Jacku, co to kurva bylo? Jacku? Jacku?

Cormac se podíval dolů na vůdce téhle party, co si ráda zastřílela. Muž klečel, držel se za prsa a předek uniformy měl nasáklý krví.

„Gante," Cormac kývl hlavou zpátky k modulu, „odnes ho dovnitř."

Pak přejel očima po té zvláštní vesničce, k níž teď prchali lidé včetně jezdce na tom exotickém zvířeti, a všiml si telegrafních drátů, které se táhly rovnoběžně s betonovou cestou. S vrchním kovákem Tanaquilem si opravdu potřeboval promluvit, ale nechtěl, aby byl ten muž varován předem. Proto vyvolal na šurikenovém pouzdře menu, aby se probral tisícovkami útočných programů a našel ten, který chtěl, potom ale nechal paži klesnout. Připadal si trochu hloupě. Přes připojení k síti vytvořil v několika sekundách přesně ten program, který potřeboval, a vložil jej do šurikenu. Zbraň, místo aby visela ve vzduchu, zlověstně bzučela a vysouvala nože z makroskla, odsvištěla přeseknout telegrafní dráty.

Teď potřeboval Cormac zjistit, kdo tady odpaluje jaderné zbraně a proč už není schopen navázat spojení s *Jackem Ketchem.* Podle jeho odhadu to totiž vypadalo, že problém přerostl v katastrofu, a on byl na naprosto špatném místě – a Skellor už nejspíš mimo planetu.

Nemohl mít víc pravdu – a současně se víc mýlit.

Thorn slyšel v hloubi mysli zhutněné štěbetání jazykové nápovědy nahrávané do jeho mysli – další k mnoha, které si nahrál a které možná později přibudou k těm, co zapomněl nebo vymazal. Věděl, že někteří lingvisté si nahrávají nové jazyky tak často, jak to jde, nacpávají si hlavu tisícovkami z nich a další tisícovky jim přetékají do superek. Takovým odborníkům obvykle stačilo poslechnout si jen několik vět neznámého lidského jazyka a zbytek si odvodili extrapolací. Byli také po čertech dobří na slovní hádanky a často je vyřešili více způsoby, než měl hádankář v úmyslu. Thorn si ale ve své hlavě raději nechával místo na osvojení dovedností, které měly těsnější vztah k jeho povolání, což byl důvod, proč si – zatímco mu nápověda dál žvanila v hlavě – v naprosté tmě po hmatu znovu nabil svou starou automatickou pistoli.

Pohyb napravo od něho. Závěr automatu cvakl tak hlasitě, když jej natáhl, že sebou Thorn škubl. Rychle ustoupil stranou a dřepl si. Bludištěm dutě zaburácely čtyři výstřely, ale vyšly z míst za ním, takže se mu nepodařilo určit jejich polohu podle záblesku z hlavně. Soustředil se tedy na to, co vnímal přes svou echolokační masku, a pokusil se znovu ohmatat křižovatku chodeb před sebou. Výstřely bohužel doteková data narušily, takže obraz, který si v hlavě vytvářel tím, jak jí kýval ze strany na stranu, se stále měnil – jeho rohy se rozmazávaly a kopírovaly na obě strany.

Pak vycítil tři obrazy: organické, oblé, pohlcující sonar. Tři obrazy člověka obcházely tři ostré rohy, které postupně odplývaly stranou. Thorn zvedl zbraň tak, že ji zaznamenávala i maska, ale na třech místech, potom s ní pohnul, až se dostala do zákrytu s postavou – a vystřelil.

Muže to odhodilo na pohybující se roh. Svezl se na zem a začai se plazit stranou. Thorn ho sledoval a střílel znovu a znovu, až se postava přestala hrabat pryč.

Pak všechno znehybnělo.

Dvě útočné lodě, Ponurý žnec *a* Srdcový král, *vlétly do soustavy s POPRem. Jsem vystaven útoku a odhodil jsem VR kóji, v níž se nacházíš.*

Bílá čára projela shora dolů tmou a rozhrnula ji jako závěsy. Thorn přestal cítit masku na obličeji a automatická pistole se v jeho ruce proměnila v mlhu. Najednou zjistil, že stojí na bílé pláni – a před ním stojí Jack Ketch. Kat zvedl svůj kufřík a prohlédl si ho.

„Jsi vystaven útoku?“ zeptal se nechápavě Thorn. Znal ta jména – copak to nebyly řádové lodě?

Jack dal kufřík dolů a soustředil se na Thorna. „Ano, jsem. Je to politováníhodné, ale některé UI by možná daly přednost partnerství s parazitickou technologií před tím, co považují za parazitické lidstvo.“

„Proč jsi mě katapultoval?“

„Způsob, který jsem použil ke svému úniku, by z tebe udělal louži rosolu na dně VR kóje, v níž se nacházíš.“ Thorn se chtěl ještě zeptat, ale Jack zvedl iluzi ruky. „To, co s tebou momentálně hovoří,

je jen program, jehož odpovědi jsou omezené. Té meze jsi právě dosáhl.“

Kat zmizel a černé závěsy se zatáhly. Thornovu ruku najednou vyplnila rukojeť jeho automatické pistole.

„Jacku? Jacku?“

Pohyb napravo.

Co?

Tmou třeskly čtyři výstřely. Jeden ho zasáhl do lopatky a další do dolní části páteře. Thorn padl na zem. Cítil šok a trauma, které si do tohoto VR programu, jejž používal, doplnil. Mělo to zvýšit jeho motivaci ke zvládnutí této noční techniky. Ležel tam a krvácel, lapal po dechu, umíral. Dokázal otočit hlavu, a navzdory tomu, co výstřely udělaly s citlivostí jeho masky, přibližně lokalizovat muže, který nad ním stál. Další výstřel prorazil jeho masku a přenesl ho nakrátko do druhé virtuální tmy. Pak znovu stál v chodbě, ve které blikala světla.

„Ukonči program,“ řekl stroze.

Světla blikala dál a pak zhasla, program pokračoval. Thorn si nasadil echolokační masku a vytáhl z pouzdra svou automatickou pistoli. Stal se z toho zažitý postup.

Za nějakou dobu po odletu *Jacka Ketche* se systémy uvnitř *Prastaré* začaly vypínat. Odumíraly stejně rychle, jako předtím ožily, a Fethan nechápal proč. Cento zvedl ruce od počítačového terminálu, z něhož se snažil navázat spojení s povrchem planety, a řekl: „Nemůžu nic dělat. Vypíná se to zevnitř, což by nemělo být možné.“ Podíval se na Fethana, jako by od něho něco čekal.

Fethan se rozhlédl po můstku. Evidentně tam byl palubní komunikační systém pro vysílání automatických a nouzových hlášení, který byl nějakým způsobem propojený s počítačem. Věděl, že všude jsou bezpečnostní kamery a senzory. Takže ta věc, kterou nahrál do počítače, se na ně pravděpodobně dívala a poslouchala je.

„Nevím ani, jak ti mám říkat, ale ať jsi, kde jsi, můžeš mi vysvětlit, co děláš?“

V palubním rozhlase zapraskalo a promluvil hlas, v němž Fethan poznal hlas dávno zemřelého kapitána. „Nemám žádné jméno. Jsem zbraň.“

Fethan pokrčil rameny. „Pro mě za mě.“

Hlas pokračoval: „Na tuto loď momentálně míří signalizační laser a někdo z povrchu pouští do lodního systému testovací programy. Pokud bych ponechal systémy pod napětím, tak by ten, kdo laser používá, zjistil, že na palubě někdo je nebo byl.“

„Skellor?“ nadhodil Cento.

„S největší pravděpodobností ano. V počítači existuje záznam o dřívějších kontaktech, žádný však nebyl takto důmyslný. Vysílající směřoval testovací programy k jednomu cíli: nalezení funkčních člunů připevněných k trupu. Odhaduji, že vysílající následně vydá člunům pokyn ke startu a přivolá je na povrch. Budu vás dostatečně včas varovat.“

„Proč?“ zeptal se Fethan a vzápětí se v duchu počastoval různými výrazy pro pitomce.

„Abyste se vy dva mohli nalodit. Ten laser vychází přímo z města na plošině, kde člun nebude moci přistát. Až dostanu souřadnice, lehce se odchýlím, aby ten, ve kterém budete, přistál na místě, kde budete mít čas vystoupit a ukrýt se.“

Cento řekl nahlas, co bylo evidentní: „My v tom člunu slétneme na povrch.“

„Přesně tak,“ odpověděl zabijácký program. „Jestli si člun zavolal Skellor, nebudete chtít být na palubě této lodi, až sem dorazí.“

Fethan potěžkal svou AFZ. „Já bych řekl, že pro naše účely chceme být právě *tady*. Mohli bychom jeho člun spálit, než se stačí spojit s lodí.“

Cento se k němu otočil. „A když ten člun schová svým chameleonwarem?“

„Je to riziko, které jsem ochoten podstoupit.“

„Ale je nutné, abys takové riziko podstupoval? Tvůj lovecko-zabijácký program je tady a čeká, až se Skellor spojí s lodním počítačem. Tato část vesmíru je zablokovaná POPRem.“ Cento zvedl svou zbraň. „Po tom, jaké zkušenosti máš z Masady s tvory jako

kapucín, bych čekal, že se poučíš a nebudeš tak slepě důvěřovat nějaké zbrani – anebo se prostě nemůžeš dočkat, až promarníš svůj život?“

Fethana v tom okamžiku napadlo několik věcí. Žil dlouho a zatím tak moc nedychtil zemřít, a byla pravda, že příliš věřil zbraním, ale co bylo nejdůležitější, nikdy Centovi neřekl, co do lodního počítače vložil. Mohl se jen dohadovat, že golem a program *Jeruzalému* jsou ve vzájemném kontaktu.

„Takže poletíme na povrch?“

„Poletíme,“ přisvědčil Cento.

Posledním rozhodujícím faktorem bylo to, že Cento stál v hierarchii ZBC výš, a nakonec by z této lodi dokázal nejspíš odtáhnout dokonce i Fethana.

Fethan se podíval do jedné z bezpečnostních kamer. „A ty to tak chceš?“

„Byl jsem pro to zkonstruován.“

Fethan se krátce pozastavil nad tím, zda je morální vytvářet inteligentní programy, které jsou kvůli dosažení cíle připraveny proměnit se v kamikadze.

Přišlo to z jedné ze dvou útočících lodí, když dorazily, a následně se to přelilo z jednoho paměťového prostoru Skellorových senzorů do druhého. Považoval to za nějaký virový útok a chystal se jej zničit, když paket definoval své parametry a jal se čekat. Stáhl si jej do sebe, ale prakticky nedovolil, aby se jej jakkoli dotkl, a přesměroval jej do jednoho ze svých občanů – do ženy, které nejdřív vy gumo val mozek, aby příchozím informacím udělal místo. Bylo štěstí, že to udělal, protože vzápětí proběhla podprostorem půlnoční vlna a ten rozměr prakticky zmizel. Skellor ucítil, jak mu na kůži vyrazil studený pot, a ihned tu lidskou reakci potlačil. O této technologii se k němu nedonesly ani zvěsti, což ho děsilo.

Skellor odstoupil od signálního laseru a dalekohledu, které teď byly oba obrostlé korálovitou džainskou substrukturou jako nějaká část lodního vraku, otočil se ke svému lidskému paměťovému médiu, jedné ze Stollarových mladých asistentek, a použil to, co z její mysli

zbylo, jako arénu. Když pak paket otevíral, počínal si jako někdo, kdo nadzvedává vršek včelího úlu násadou smetáku. Rychle přečetl vnější kód, zjistil, že je to VR paket, a pochopil, kam se má připojit. Prodloužil virtuální simulakrum a stiskl ‚přehrát'.

„Skellore," promluvil Král. „Řekl bych, že je příjemné konečně se s tebou setkat, ale to, jestli se skutečně setkáváme, je diskutabilní."

Skellor zatlačil na časovou osu a posunul pseudoosobnosti za tyto vzájemné poklony. Ponurý žnec se vztyčil do výšky a obě tato zpodobnění pak odříkala své. Byl to všechno kouř a zrcadla:

„Jsme tady, abychom ti pomohli uniknout… Dostaneme tě přes POPRovou blokádu." Skellor se osobností dotázal na nižší úrovni, zjistil, že mluví o *podprostorových rušících,* a pochopil tak, co ho od podprostoru odřízlo. „… dopravili tě, kamkoli mimo Řád budeš chtít… chránili tě… zásobili tě… hlídali tě."

Nikde ani zmínka o tom, co by z toho měly mít ony. Nevadí; omezené cíle. Odlákaly tu evidentně nepřátelskou loď, která zničila *Supici,* a poskytly Skellorovi potřebný prostor k dýchání. Obrátil pozornost zpátky k signalizačnímu laseru a znovu se propojil s řídicími systémy, které vytvořil – pohovořil si s tím kolosem nahoře. Během hodiny zjistil, že většina člunů je ve funkčním stavu, a jelikož byly staré a neexistovala záruka, že všechny doletí na zem neporušené, přivolal je všechny. Stále ještě pozoroval oblohu, když ho rozrůstající se superková síť upozornila na zprávy adresované Tanaquilovi od předsunuté hlídky v Písečných věžích.

„Ian Cormac," hlesl se zvrácenou rozkoší.

Nic už nebylo normální a nepokoj v žaludku Tergalovi znesnadňoval, aby v sedle na Balvanově hřbetě dokázal klidně sedět. Od chvíle, kdy se dal dohromady s tím rondurským rytířem, viděl třetí stadium zabouna a byl svědkem jeho zabití; viděl, jak Písečnými věžemi pochoduje muž z mosazi – a teď? Teď to, jak čtvrté stadium zabouna zlikvidovaly žíravé zvratky plivané obrovským drunem, po kterém on sám vystřelil. Pak to, jak Anderson šíleným, ohromujícím způsobem zachránil toho mosazňáka. A jejich únik…

Neměl tušení, že se píseční kanci mohou pohybovat tak rychle. Během celého výstupu na vršek skalního suku, odkud měl Andersona krýt, až bude mosazňáka zachraňovat před tím nestvůrným zabounem ve čtvrtém stadiu, se Balvan vzpíral. Ale od okamžiku, kdy zabouna zasáhl proud kyseliny a na scéně se objevil ten obrovský drun, se Balvan skoro nedal ovládat. Když Tergal po obludě vypálil, dal se na útěk a následná jízda…

Překračoval z jedné skály na druhou, přeskakoval kaňony, napůl klouzal, napůl sbíhal po pískovcových stěnách dolů, přičemž do nich zarážel nohy, jako by to byly krumpáče, pak se vyškrábal na planinu a rozběhl se tak rychle, že vítr Tergalovi zplošťoval mžurky na očích a deformoval zrak. A teď byli tady, kde viděli, jak oblohu na východě prosvětlují oslnivé záblesky a ze vzdáleného pásu hor, kolem něhož se míhaly černé siluety, stoupají ohnivé sloupy… a pak jim prolétla nad hlavou ta zvláštní věc. Tergal nevěděl, co by měl cítit – že by rozjařenost?

„Co se to děje?“ zeptal se.

Anderson přestal zamyšleně sledovat mosazného muže, který kráčel před nimi, a otočil se k němu. „Dřív bych řekl, že jsou to projevy vulkanismu, ale když vezmu do úvahy tady našeho přítele a to, co jsme právě viděli, řekl bych, že máme návštěvu.“

„Ze Země?“ zeptal se Tergal.

„Je to docela pravděpodobné,“ odpověděl Anderson. „Ale na tvém místě bych z toho nebyl tak odvázaný. Vypadá to, že ani k sobě se nechovají vůbec přátelsky, takže těžko odhadovat, co mohou chtít od obyvatel Cullu.“

Vítr, který se náhle zvedl, hnal před sebou kamínky. Tergal si vytáhl kapuci, nasadil si palčáky a kývl hlavou k jejich mechanickému společníkovi, který si svými dlouhým, neúnavným krokem udržoval před oběma písečnými kanci trvalý náskok. „Co myslíš, kam má namířeno?“

„Řekl bych, že to zjistíme, jestli s ním udržíme krok, ale začínám o tom pochybovat. Nejeví známky toho, že by chtěl zastavit, zato my budeme brzy muset.“

Tergal si všímal ubývajícího světla na druhé straně oblohy, jak slunce klesalo za obzor, a z Balvanova těžkého, lehce nejistého kroku vycítil, že je unavený. On sám ještě únavu necítil, ale věděl, že by tak nedokázal pokračovat celou noc, a kromě toho dostával hlad. Ušklíbl se na Andersona, který vytáhl kukátko a začal si prohlížet terén před nimi.

„Něco tam je," prohlásil rytíř. „Myslím, že je to ta věc, kterou jsme už jednou viděli."

Při další cestě Tergal musel krotit své rozrušení. V oparu, který nad planinou pomalu tmavl, se to *něco* pozvolna ukázalo. Poznal, že je to kovové těleso klínovitého tvaru stejné jako to, které jim předtím prolétlo nad hlavou. Byl to vrak z bitvy, které byli svědky, nebo něco víc?

„Až k tomu dojedeme, uděláme si přestávku na noc," řekl Anderson. „Zdá se, že lepší místo stejně nenajdeme."

Když Tergal uviděl objekt lépe, všiml si, jak vypadá potlučeně. Neušlo mu, že mosazňák otočil hlavu, aby si jej krátce prohlédl, pak ji natočil obličejem dopředu a pokračoval v chůzi. Když Anderson pobídl svého písečného kance ke klínu ležícímu na zemi, Balvan změnil směr a vydal se za Paličákem.

Rytíř se podíval za kráčejícím mosazňákem. „Třeba ho zítra doženeme," řekl.

Sesedli a nejdřív rozbili tábor, než se pustili do obhlídky. Zdálo se, že v jedné ploše kovového klínu jsou vsazeny dveře, ale Anderson ve špatném světle nedokázal najít způsob, jak je otevřít. Obešli zvláštní objekt dokola a prohlédli si spleť kabelů jakoby z ohebného skla, které se vyhrnuly úzkým kanálkem ven. Tergal přísahal, že zahlédl, jak se tam třpytí světla. Výstupky, žíly, zásuvky a zástrčky na každé ploše pro něho byly záhadou, dokud Anderson nevyslovil domněnku, že to, co tady vidí, je část nějakého ještě většího stroje.

„Takže to není kosmická loď?" zeptal se Tergal.

„Silně o tom pochybuji," řekl mu Anderson. „Nevidím žádné motory."

Tergal si vzpomněl, že když tu věc pozorovali, jak letěla oblohou, nevypadalo to, že by nekontrolované padala, a pohybovala se zdánlivě pomalu – spíš jako kus papíru unášený větrem než velký, těžký kus kovu.

„Jsi si jistý?“

„Moc ne.“

Nakonec, když už toho v houstnoucí tmě o moc víc neviděli, se vrátili do tábora a přečkali v něm noc, která byla dlouhá a větrná, ale naštěstí nerušená žádnými návštěvníky jejich elektrického plotu.

– částečný střih do minulosti –

Prudký sráz stoupal několik metrů vzhůru a pak se narovnával. Mořská hladina nad ním byla jako vlnící se hedvábná přikrývka odrážející mléčný svit perlových krabů – jako srpek, bariéra před ním. Čas se zastavil. Pan Jeřáb zvedl ruku a přitiskl ji na povrch, který byl mírně poddajný, ale tvrdl, čím víc na něj tlačil. Požadovanou informaci dodala paměť, ne však zkušenost, a golem poznal, že tato bariéra je pro něho nepřekonatelná, což byla úleva, protože nechtěl znovu navštívit ten ostrov…

Od Skellora neměl nic – žádné instrukce z řídícího modulu ani žádnou odpověď na jeho žádost o pokyny. Ze spojení vycházelo jen tiché, nevysvětlitelné mumlání, které jako by z veškerých úkonů odčerpávalo naléhavost a příkazům odebíralo absolutnost. Jeřáb o krok ustoupil. Uvědomil si, že došel do jednoho z těch čekacích bodů a může teď klidně pěstovat zdravý rozum.

Prudce si dřepl a složil nohy pod sebe. Nakreslil do prachu před sebou obdélník, který rozdělil podélně napůl a ve druhém směru na devět částí. Získal tak celkem osmnáct dílků. Nato vytáhl z pravé kapsy malého gumového psíka, kterého položil do jednoho čtverečku. Všechny ostatní hračky, které vyndal, rozmístil ve vztahu k tomuto předmětu: lví zub, laserový zapalovač, lahvičku parfému, kousek krystalické paměti dávno zaniklé civilizace, prsten s mincí, také zkamenělinu a deset modrých žaludů. To znamenalo osmnáct políček a sedmnáct předmětů. Čtvereček, který zůstal prázdný, byl

samotný Jeřáb. Padala tma, a tak přešel na noční vidění a velice pečlivě začal předměty přesouvat a otáčet – a současně přesouvat a otáčet podivně tvarované fragmenty své mysli.

– konec částečného střihu do minulosti –

Když Tergal časně ráno držel hlídku, vycházející slunce mu odhalilo tetelící se stěnu, která se podle jeho očekávání měla se stoupající teplotou rozplynout. Před touto stěnou, nedaleko od jejich tábora, poznal známý tvar.

„Andersone," řekl.

Rytíř něco zavrčel, probral se z hlubokého spánku, rovně se posadil a rozhlédl se kolem sebe. Oči a tělo mu fungovaly, ale mozek zůstával trochu pozadu.

„Co… co?" dostal ze sebe nakonec a očima hledal u plotu útočící zabouny.

„Jednou jsem viděl Nestálé moře," vysvětlil mu Tergal a ukázal. „Bylo podobné, ale rozprostřené po poušti. Když jsem k němu přišel blíž, odteklo."

„Přelud," prohlásil Anderson. „Vyvolaný vrstvami vzduchu o různé teplotě."

„Copak ty nemáš v duši ani špetku poezie?" zeptal se Tergal.

„Teplota vzduchu na obou stranách se během dne pravděpodobně vyrovná. Proto jsme si toho včera v noci nevšimli," pokračoval rytíř. „Je to nějaká stěna," řekl Tergal.

Anderson se rozhlédl a upřel na něho zrak. „Taky bych řekl. Proč si to myslíš ty?"

Tergal znovu ukázal. „Protože to zastavilo našeho přítele."

Anderson se přimhouřenýma očima zadíval k tetelení vzduchu a nehybné postavě, která před ním stála. „To mě podrž." Vstal a ohlédl se po kovovém objektu, který si minulou noc prohlédli. „Ta věc do té stěny nejspíš vlétla, odrazila se a přistála tady. Je možné, že se dál nedostaneme ani my."

Tergal se odvrátil. Ve skutečnosti se nechtěl vrátit: dělo se toho příliš mnoho a on se měl hodně co učit. A jedno se už naučil: s

Andersonem začínal nacházet sebeúctu, z níž velkou část získal, když kryl rytířovu záchranu mosazňáka. Otočit se zpátky mu nějakým způsobem připadalo jako vrátit se k tomu, co byl dřív. Když se podíval tím směrem – zpátky k Písečným věžím – zpozoroval v dálce tvar, který se mu nejdřív nedařilo rozeznat. Teprve když se Balvan a Paličák prudce zvedli, začali syčet a dupat a dali se na útěk, poznal, že k nim míří drun.

Mika pokračovala ve svém výzkumu, ale nemohla si nevšimnout, že se něco důležitého děje nejenom ve virtuálním, ale i ve fyzickém světě. Projevovalo se to náhlými nedostatky výpočetní kapacity, kterou měla k dispozici, a následnými kolapsy jejích VR programů – což byl důvod, proč teď k práci používala jen své terminály a obrazovky. Projevovalo se to také v tom, jak badatelé, kteří si znovu nasadili superky, trávili mnoho času s hlavou nakloněnou na bok výrazem, který byl zmatený a někdy, což bylo znepokojivější, vyděšený. Když se dostala do takového stadia, že už to nemohla dál vydržet, využila malé procento svého systému k vypátrání D'nissana, Colvera a Susan Jamesové. Poslední dva nebyli u svých pracovních stanic ani u sebe, ale v jednom z mnoha vnějších vyhlídkových salonů, jako mnozí jiní na palubě *Jeruzalému.* D'nissan ale u své pracovní stanice seděl – možná byl svému výzkumu oddaný stejně jako Mika. Kontaktovala ho. „Něco se děje."

D'nissanův obraz se k ní na jedné z jejích obrazovek otočil. „Přinejmenším to je evidentní. Pět procent kapacity Jeruzaléma zabral komunikační provoz UI, který náhodou začal těsně předtím, než Jeruzalém zničil tu planetku."

„O zničení možná rozhodlo nějaké kvórum UI," poznamenala Mika.

D'nissan roztáhl tvář do úsměvu. „Jistě, a z načasování událostí se dá soudit, že podnět k tomu kvóru dalo tvé hodnocení džainské struktury a jejího způsobu ‚rozplozování'."

„Neříkáš to zrovna přesvědčeně."

„Nemůžu za to, ale mám pocit, že jsme zlehka vedeni. Byl by vrchol arogance domýšlet se, že obyčejní lidští jednotlivci mohou dělat intuitivní skoky, na které UI nestačí.“

„Měli bychom to prodiskutovat šířeji,“ navrhla Mika. „Colver s Jamesovou jsou ve vyhlídkovém salónku patnáct. Jdu tam za nimi.“

„Taky bych si mohl dát pauzu,“ řekl D’nissan.

Když procházela chodbami a přesouvala se padacími šachtami obrovské lodě, Mika přemýšlela o tom, co D’nissan právě řekl. Pravda, umělým inteligencím to myslelo lépe než lidem skoro na všech úrovních, pokud se nejednalo o lidi, kteří se přeměňovali na UI, ale považovat je za lepší ve všech ohledech byla určitě chyba. Jestli lidé byli jen nevýkonné organické myslící stroje, odkud se vzala ta synergie přímého propojení, synergie, která v mysli Skaidona Iversuse vytvořila runsiblovou technologii, než ho zabila? To byla otázka, jejíž formulaci si chystala pro D’nissana, když ho zahlédla na chodbě před salónkem.

On však promluvil první. „Víš,“ začal, „skoro to vypadá, jako by většina velkých UI už věděla, s čím přijdeš, ale do té doby na tom seděla – na tvé teorii, jestli chceš, na jejím umístění do veřejné domény. Podezírám je, že se na to připravovaly.“

„A jak jsi k takové domněnce dospěl?“

D’nissan otočil hlavu, aby jí ukázal nový doplněk, který měl připevněný k lebce za uchem. Byla to krystalickomatricová superka s tlumičem pro zrakové a sluchové mezičlánky. Byl to typ, který se používal už velice dlouho: KMS do UI mnoho nechybělo a přímému propojení bránil pouze tlumič, přesto se jisté synergie dosahovalo. Normálně využívali taková zařízení lidé, kteří se postupně stávali víc strojem než člověkem, například zaměstnanci v kybernetickém průmyslu: podivínští technokrtci, kteří se se strojovým kódem dorozumívali jednodušeji než lidskými slovy.

„Co slyšíš?“ zeptala se Mika, která si najednou uvědomila, jak hloupý a potenciálně nebezpečný je její vrozený strach z kladení přímých otázek.

Vstoupili do salónku, kde létající prodejní automaty a občas i magnetičtí podlahoví roboti servírovali nápoje davu rozptýlenému u

stolů. Lidé většinou seděli proti širokému, zakřivenému panoramatickému oknu, za nímž teď trpasličí hvězda připomínala rudé oko, které zlostně hledí přes krvavou mlhu. Ale stanici *Rubínové oko* teď bylo vidět stranou jako opuštěnou rotující káču, takže se *Jeruzalém* zřejmě vzdaloval.

„Několik UI nenadále vypadlo z všeobecného spojení, což sice není úplně neobvyklé, ale je to znepokojivé, když některé z nich jsou intelekty bojových lodí v zóně POPRové blokády. Také, pokud je mi známo, byl jeden POPR nedávno aktivován uvnitř té blokády – kde by žádný neměl být."

Jelikož na to nedokázala najít žádnou vhodnou odpověď, Mika najednou ucítila emoční prázdnotu. Teď přišel čas, aby jednou provždy ztratila strach z kladení otázek. „UI se protiví své velící struktuře… jdou proti sobě?"

„Ano," řekl D'nissan. „A jestli skutečně začnou bojovat, může se stát, že lidstvo skončí mezi vedlejšími ztrátami."

Když se přiblížili ke stolu, u něhož seděli Colver a Jamesová, Mika došla k závěru, že se potřebuje napít. „Jsme v tom případě na nejbezpečnějším místě?"

„Řekl bych, že ano," odpověděl D'nissan, „kdybych nevěděl, že tato loď právě nabírá pohybovou energii, aby se probourala do POPRové sféry."

„Ale to přece nejde."

D'nissan vzal dva drinky z prodejního podnosu, který zřejmě přivolal svou superkou. Mice podal vysokou sklenici s pivem jako led a sám si nechal sklenku cipsů, které byly zmrzlé skoro na ledovou kaši.

„Slova ‚*nejde*' a ‚Jeruzalém' se k sobě vážně nehodí," poznamenal.

19

Od doby, kdy před čtyřmi staletími prohlásili vědci TVS (teorii velkého sjednocení) za dokončenou (aby od té doby mohla procházet neustálými revizemi), se rozdíly mezi vědními obory rozmazávaly a mnohé takzvané vědy se roztříštily. Biolog původně studoval svět přírody. S rozvojem genových manipulací se z některých biologů stali genetikové a s ohledem na to, co genetika znamenala pro lidi, se genetikové stali také z některých lékařů. Nanotechnologie, které používají mechanismy vyrobené, vypěstované i obojaké, nám nutně daly nanologiky. Jenže nanomechanismy se dají používat pro manipulaci DNA, takže je používají genetikové a stejně tak i lékaři. Nanogenetik, bionanolog, nanochirurg… a co takové počítačové aplikace, nanooperace řízené UI, biofyzika na úrovni atomů? Co matematika, filozofie a logika? A zmatek utěšeně narůstá. Když se dnes vědce zeptáte, řekne, že je biofyzik, a u toho zůstane. V situaci, kdy je možné si nahrát nápovědu pro každou oblast poznání, kterou člověk potřebuje, dnes vůbec není nutné, aby se vědci celý život věnovali jedné disciplíně. Jejich práce je často specifická pouze pro ně a není snadné ji někam zaškatulkovat.

Gordon: *Jak to je*

Tergal se díval, jak Paličák před mihotavou stěnou na poslední chvíli uhnul, zato Balvan se do ní vřítil plnou rychlostí. Jeho mladý kanec se trhaně zastavil, jako by vběhl do vrstvy hustého téru. Mihotání kolem něj se rozplynulo a odhalilo, že krajina na druhé straně je stejně pustá a plochá jako na této. Menší písečný kanec se vyprostil a vyrazil za Paličákem, takže se teď oba pohybovali rovnoběžně se stěnou a vzdalovali se tak rychle, jak dokázali běžet.

„A jsme v prdeli," řekl Anderson.

„Ano, to by to celkem vystihovalo," poznamenal Tergal.

Anderson ukázal na klínovitý objekt, který si minulý večer obhlédli. „Schováme se tam. Třeba se drun spokojí s kanci.“ Shýbl se pro svou automatickou pistoli a její munici, pak zaváhal a sebral i starou mušketu se střelným prachem a kulkami. Tergal si cynicky odfrkl, a vyrazil sprintem ke kdysi létajícímu artefaktu. Zanedlouho se oba krčili za kovem a pozorovali blížícího se druna.

Viděli, jak se zastavil a napřímil se, natáhl článkovaný sloup svého horního těla a zhoupl vrásčitou hlavu za vzdalujícími se písečnými kanci. Tergal si uvědomil, že to vypadá, jako by byl z něčeho zmatený, a usoudil, že příčinou je ta zvláštní bariéra, jejíž mihotání se teď v ranním světle pozvolna vytrácelo. Jenže pak se hlava zhoupla zpátky k nim, naklonila se a netvor znovu vyrazil.

Tergala to vyděsilo. „Je to zvědavé,“ vyrazil ze sebe zajíkavě.

„Tomu se říká antropomorfismus,“ zašeptal Anderson. Znovu se sklonil a za ramena stáhl Tergala s sebou k zemi.

„Tak,“ sykl. „Jestli je pravda všechno, co jsem četl, má to o mnoho lepší zrak než my. Pravděpodobně to dokáže zvětřit naše uprdnuti v hurikánu, cítit chuť našeho potu ve větru.“

„Tak to je skvělé,“ zašeptal Tergal. „Jak je na tom se sluchem?“

„Tak dobře ne, ale fakticky ho nebude potřebovat.“

„Čeká nás rozpuštění v kyselině, co?“

Anderson pokrčil rameny, nasypal střelný prach do hlavně své muškety – hodně prachu – upěchoval jej a pak dodal mezi vrstvy vycpávky tři těžké kulky. *Paráda,* pomyslel si Tergal, *teď uvidím, jak mu ta pitomá zbraň bouchne do ksichtu.* Anderson si přitiskl prst na rty, přesunul se k okraji kovové stěny a vykoukl přes ni. Po chvíli se znovu přikrčil, zatlačil na místo zápalku a natáhl kladívko. Tergal postoupil vedle rytíře a odhodlal se k tomu, aby se ještě jednou podíval. Drun se znovu zastavil, ale když se teď Tergal vyklonil přes okraj, otočil k nim hlavu, na níž se mezi dolními čtyřma očima objevily vrásky, jako by se mračil, a pak začal dychtivě dusat vpřed.

Anderson Tergala obešel, namířil na tvorův svažující se obličej a vystřelil. Zpětný ráz zbraně ho povalil na zem. Tergal se s otevřenými ústy podíval dolů na roztrženou, dýmající hlaveň muškety, načež znovu vzhlédl ke drunovi. Ten zvedl hranatou,

dvouprstou ruku a dotkl se dutiny vyhloubené vedle oranžových úst, která se otevřela pod dvěma jeho horníma očima. Pak se tvor prudce vztyčil do ještě větší výšky, jako by se nesmírně nadechoval. Ústa se otevřela v každém záhybu jeho zikkuratové hlavy a hlava samotná se zvětšovala a natahovala výš a výš.

„Kurva," zamumlal Anderson. „Nemá to mozek v hlavě."

Tergal skočil dopředu, popadl svého společníka a začal ho táhnout do bezpečí právě v okamžiku, kdy o zem zaduněla salva bílého slizu, která se táhla jako čára střel z kulometu přímo k místu, kde se před několika sekundami nacházeli. Část tohoto svinstva zasáhla mušketu a vymrštila ji do vzduchu. Zbraň se ještě za letu začala rozpouštět. Anderson se pracně postavil, vyprostil se Tergalovi a chňapl po své automatické pistoli. Pak se netvor objevil v celé své velikosti a oba muži začali pálit jako zběsilí. Kusy krunýře se odlupovaly a drun sebou podrážděně škubal, ale bylo to jako střílet na monolit. Když zvíře vyplivlo další porci slizovité kyseliny, otočili se a rozběhli se k rohu jejich nepohyblivého útočiště. Tergal sebou škubl, protože dutý náraz na kovovou stěnu, po němž následovalo rozstříknutí kyseliny všude kolem, se ozval hned za jeho zády. Když doběhli za roh, celá konstrukce se znepokojivě pohnula, jak do ní netvor dunivě vrazil.

„Nezastavuj se!" zařval za ním Anderson a škubal si při tom řemínky svých holenních chráničů. Zahodil bublající kus brnění na zem. Tergal namířil zbraň těsně pod tvorovu hlavu v naději, že se mu podaří zasáhnout něco životně důležitého. Když vyprázdnil zásobník a vyhodil jej, dostihl ho Anderson. Další proud kyseliny se rozstříkl o nejbližší hranu a oni se znovu vrhli do úkrytu.

„Začíná to být groteska!" vykřikl Tergal. Jakoby odosobněné si všiml, jaká je z jeho hlasu slyšet hysterie.

Přesto za sebou nechali další roh a rozběhli se podél druhé dlouhé strany klínu. Za nimi prudce švihl o tutéž kovovou stěnu drunův ocas. Poslední výtrysk kyseliny se rozstříkl po zemi hned vedle ní a vymrštil do vzduchu kuličky obalené pískem, které prolétly kolem nich. Pak najednou bylo slyšet hlasité rány a škrábání. Možná i drun došel k závěru, že už té honičky dokolečka bylo dost.

„Je nahoře,“ hlesl udýchaně Anderson.

Tergal najednou netoužil po žádných dalších dobrodružstvích a přál si, aby se neúčastnil ani tohoto. Nechápavě se podíval na Andersona a pak vzhlédl k horní ploše nehybného plavidla. Každým okamžikem čekal, že uvidí, jak se drun tyčí přímo nad nimi. Andersona náhle jako by popadl amok, protože se otočil a začal pálit do kovové stěny. Tergal na něho jenom zíral. Čekala je strašlivá, bolestivá smrt. Mohla přijít každou chvíli.

„Střílej tam taky!“ zakřičel Anderson.

Tergal ho poslechl. Hlavou mu při tom blesklo, jestli je možné, aby to druna doopravdy zastrašilo. Připadalo mu to jako vyložené šílenství, ale jejich kulky tak jako tak působily neškodně.

„Já!“ zařval Anderson. Zahodil prázdnou zbraň a pevně si přitáhl podhradní řemínek na přilbě. Potom se rozběhl ke stěně a skočil proti ní hlavou napřed. Ozvala se hlasitá rána, pak byl Anderson půlkou těla zaražený v kovu a nohama kopal ve vzduchu. Tergalovi se náhle rozsvítilo: kombinace druní kyseliny a průstřelů… V dalším okamžiku přiskočil k rytíři a začal mu tlačit nohy dovnitř. Rytíř se konečně proplazil otvorem a s rachotem spadl na druhé straně. Tergal ustoupil a podíval se nahoru právě ve chvíli, kdy na něho padl stín. Pak se vrhl k otvoru, a poněvadž byl hubenější než Anderson, proplachtil dovnitř plavným skokem, přistál však přímo na rytíři. Oba se ztěžka postavili ve velice zvláštní místnosti osvětlené mléčnou září a rychle odstoupili od otvoru. Stupňovaný předek netvorovy hlavy ve snaze probourat se dovnitř narazil do rozervaného kovu. Nakonec drun na chvíli úplně znehybněl, jako by hodnotil situaci, a pak se vzdálil.

Tak začala velice dlouhá noc.

Z jeho hrůzné sbírky nezbylo v podstatě nic než vznášející se masa dřevěných třísek, kusů rozervané a pokroucené oceli, úlomků litiny a skleněných střepů. V této změti se povalovala ozubená kolečka z jeho automatu a kupodivu také naprosto neporušený tvrďák. Jack ztráty zalitoval, ale hned v další mikrosekundě začal hodnotit další škody. Zanedlouho zjistil, že podle očekávání nemá zlomené žádné

kosti. Prudké zrychlení mu samozřejmě na mnoha místech nalomilo trup, potrhalo věci uvnitř a vyvolalo četné požáry, ale to jen znamenalo, že v něm už nemohou žít lidé – což bylo něco, co ve skutečnosti nepovažoval za nevýhodu. Jeho nosná kostra tvořená vrstveným wolframovým keramalem, tlumícími pěnovými slitinami a tkaným diamantovým monofilamentem byla neporušená a po deformaci se pomalu vracela do obvyklého tvaru.

Mimo planetu za sebou zanechával stopu unikající atmosféry, jak ho počáteční zrychlení vyneslo mimo účinný dosah zbraní použitých *Ponurým žencem* a *Srdcovým králem.* Ty první zásahy mu roztavily část trupu, ale ochlazovací účinek unikající atmosféry a rozvedení tepla do celého trupu pomocí vrstevné supravodivé sítě škody značně omezily. Teď Jack vyhodnotil svou situaci.

Ponurý žnec a *Srdcový král* se nacházely mezi ním a POPRem a on měl mizivou šanci, že by se mu podařilo k zařízení proniknout a zničit je, aniž by jeho kurz zkřížily. Rovněž si všiml, že místo aby šly po Skellorovi na povrchu planety, šly teď po něm. Obě útočné lodě řízené UI sem evidentně přiletěly proto, aby získaly džainskou technologii, a to bez souhlasu Jeruzaléma i Zemské centrály. Určitě nebudou chtít, aby se Jack k planetě přiblížil a jejich machinace jim překazil. Ale skutečně se svým únikem z té rovnice vyškrtl? Zřejmě ne. To, jak ho pronásledovaly, mohlo znamenat jen jediné: jejich rovnice nepočítala se živými svědky.

Jack zvážil své možnosti. Mohl dál zrychlovat a opustit soustavu s využitím konvenčního pohonu. Nikdy by ho nedostihly a pak, až by POPR vypnuly, aby samy odletěly, by mohl přejít do podprostoru a zamířit do Řádu. Ta možnost se mu nelíbila. Lodě jako on neutíkaly, neboť měly zabudované jisté psychosociální sklony, jimž se žertovně říkalo ‚komplex jdi se bodnout'. Na dvacet sekund zažehl motory a upravil svůj kurz k jupiterovské planetě v soustavě: planetě, která měla spoustu velkých měsíců a dvojitý prstenec asteroidů a prachu – dokonalému místu pro vraždu spáchanou buď jím nebo jimi. Doufal, že tím vraždícím bude on.

Co se děje? Co se děje? zeptal se monotónní hlas.

Jack, podruhé překvapený, usoudil, že se nárazem něco uvolnilo a propátral své vnitřní systémy. Uvolnilo, ale nebylo za tím žádné fyzické poškození. Paměťový záznam té separatistky, Afran, se nějakým způsobem dostal ven z uzavřené paměti, a přestože neměl nad ničím kontrolu, pronikl smyslovými informačními úponky do některých jeho systémů. Byl to skutečný duch ve stroji. Jack, pokud takové věci vůbec cítil, zaznamenal mrazení strachu. Obyčejný lidský paměťový záznam něco takového neuměl, z čehož si vyvodil, že sice na palubě nemá nic, co by bylo fyzicky džainského, ale něco z programovacího kódu té technologie se stalo součástí tohoto ducha.

Vypadá to, že některé řádové UI by chtěly mít na hraní vlastní džainskou technologii.

Jack se napojil na všechny Afraniny agresivní úponky, svázal je do VR konstrukce, kterou měl stále připravenou, a pak tam napojil také část svého vědomí. Stanul jako kat na bílé pláni a Afran se před ním objevila nahá a čistě bílá, vznášející se v průsvitném ohni.

„Takže jsou to nebezpečné stroje s vlastními zájmy, jak jsem si vždycky myslela," řekla Afran a konečně tak projevila něco ze svých dřívějších postojů.

„Já jsem taky takový stroj," připomněl jí Jack.

„Stroj, stroj, stroj…"

Jack začal vytvářet programy proti těmto informačním úponkům, těmto roztříštěným a volně propojeným článkům červích dat. Zjistil, že jediné, co by na ně platilo, je totální vyříznutí, neboť agent potřebný pro potírání tohoto vpádu by se po svém spuštění nedal zastavit. Prokousal by se do uzavřené části a úplně ji zničil. Afran byla najednou dole na bílém povrchu, oheň, který ji obklopoval, byl pryč a její bílé tělo halil ochranný oděv. Jacka napadlo, jestli ho v současném zvláštním šílenství nepovažovala za lidského muže, na kterého by mohla svou nahotou nebo sexualitou zapůsobit. Rozhodně teď měla nad svým vzhledem i psychikou víc vlády. Už to nebyla ta zmrzačená věc, kterou do sebe nahrál. Zahojila se v něm.

„Prosím, nezabíjej mě," řekla.

Jack ucítil, jak se jeho trupu lehce dotkly komunikační lasery, a vybavil si něco z Cormakovy téměř instinktivní logiky. Afran byla neznámý prvek a jako taková mohla být nebezpečná nejen pro něho.

V situaci, v níž byl, by od něho bylo hloupé ničit potenciální zbraň – potřeboval každou výhodu, kterou mohl získat.

„Schovej se a dívej se," řekl jí.

V soustavě byl použit POPR: to bylo jisté, protože Cormac dal svému síťovému připojení za úkol vyhledat místní podprostorové informační toky, na které by se mohl napojit, a za celou noc nenašel nic. Pokud šlo o rádio nebo jiná vysílání, která mohl hardware v jeho hlavě přijímat nebo vysílat, i tam byla odezva minimální. Z města přicházel soustavný šepot něčeho nerozluštitelného, co náhodně bloudilo různými frekvencemi, a Cormac tušil, že zdejší obyvatelé zřejmě experimentují s primitivním rádiovým vysíláním. Majákové odezvy z *Jacka Ketche* mu přicházely ve stále delších intervalech, což znamenalo, že loď se vzdaluje od planety a nemůže nebo nechce odpovědět. Krátce také zachytil majákové odezvy ze dvou dalších lodí, před nimiž ho Jack varoval, a nepokusil se je kontaktovat.

Nemáme žádnou zálohu, poznamenal z přistávacího modulu Gant. *Možná bychom se měli stáhnout, dokud nezjistíme, co se děje.*

Ani Gantovi se během noci nepodařilo získat žádnou odpověď. Nic nepřišlo ani od Fethana s Centem a Cormac uvažoval, jestli jsou mrtví, nebo jen zůstávají nenápadní, protože jim tam nahoře hrozí nějaké nebezpečí.

V ranním šeru, se dvěma nervózními kováckými strážemi jako průvodci, zamířil Cormac k hostinci. Pecař Astier oba muže instruoval, aby dělali přesně to, o co je Cormac požádá, a krotili prst na spoušti. Oba teď měli zbraně pověšené a zajištěné a nezdálo se, že by měli tendenci neuposlechnout Astierův rozkaz – pravděpodobně proto, že se už utkali s nesmrtelným mužem, který jako by byl pod kůží vyroben z kovu, a byli svědky toho, jak nebezpečná je zbraň na Cormakově zápěstí. Ale také proto, že se jejich pecař mezi ně vrátil zázračně živý. Jeden z dvojice doprovodných stráží si pořád kontroloval svou pravou ruku a ohýbal prsty, které den předtím

ležely useknuté v písku. Pro autodoktora v přistávacím modulu to byl velice snadný úkol, ale Cormac chápal, jaký dojem mohlo něco takového udělat na méně… vyspělé kultury.

Gantovi Cormac poslal: *Zhodnotíme zdejší situaci a uděláme to. Dopadení Skellora bylo vždycky problematické – jako lovit jedovatého hada v hromadě dříví.*

S páskou na očích, připomněl Gant.

Ano – má chameleonware.

Cormac nepotřeboval, aby mu to někdo připomínal. Začínal být i tak nervózní: nevěděl dost o tom, co se stalo, a v situaci, kdy neměl k dispozici životně důležité zdroje *Jacka Ketche* ani lodní telefaktory, mohl věci posuzovat jen podle toho, co se dozví tady na povrchu. Nastavil své síťové připojení, aby se pokusilo rozluštit šifrování, které Jack používal v signálu pro telefaktory, ale neměl žádnou záruku, že se mu to podaří nebo že budou telefaktory v nejbližší době znovu dostupné.

Zatímco ho oba muži vedli po schodech nahoru k hostinci, přemýšlel o tom, co se dozvěděl včera večer a dnes ráno. Astier a muž, který přišel o prsty, byli nekonečně zvědaví, hladoví po vědomostech – zdálo se, že je to vlastnost, kterou mají kováči vštípenou. Cormac sice pravidelně odpovídal na jejich otázky, sám ale také sondoval a mnoho se dozvídal.

Kováči byli lidé standardního formátu, zřejmě potomci posádky kolonizační lodě. Ostatní byli adaptovaní kolonisté a menší počet byl směsí obojího – většinou těžaři, kteří žili mezi kováky i mezi kolonisty. Cormac brzy zjistil, že tato absence křížení je důsledkem přesvědčení o rasové nadřazenosti, které se projevovalo na obou stranách. Kolonisté se právem považovali za nadřazenější, protože byli odolnější, ale Cormac s pobavením zjistil, že se považují za čistokrevné lidi. Kupodivu právě horší fyzická kondice kováků, nikoli duševní nadřazenost, kterou se chlubili, vedla k tomu, že vytvořili technicky vyspělejší společnost. Cormaka ale překvapilo, když zjistil, že zdejší rozšířenost zbraní není výsledek rasového konfliktu, ale toho, že podmínky byly až do nedávného technického pokroku dosaženého kováky velice tvrdé. A momentální viditelný

militarismus byl přímým výsledkem rozkazů vrchního kováka Tanaquila. Někdo tu osobu varoval před Skellorem a Cormaka velice zajímalo, kdo to byl. V tuto chvíli si ale potřeboval promluvit s někým, kdo možná Skellora doopravdy viděl.

„Těžaři Chandle a Dornik?“ Ti dva ho čekali u stolu v jídelně hostince. Všiml si, že muž je plně adaptovaný, zatímco na ženě, Chandle, se projevuje jen náznak genetické manipulace – pokaždé, když mrkla svými mžurkami.

Vypadalo to, že muž se chystá něco plácnout, ale žena ho vzala za ruku, aby ho umlčela, a zeptala se: „A vy jste kdo?“

„Ian Cormac.“

Jako by vyslovení jeho jména mělo funkci nějakého klíče, ucítil, jak mu v hlavě něco zapadlo na místo. Zvuk a pocit to byl stejný, jako by to byl kus trojrozměrného hlavolamu vyrobeného z olověných kvádrů. Otevřel se komunikační kanál a on ucítil velkou úlevu, která však trvala jen krátce. Nebyl to Jack. Cormac byl teď ve spojení s telefaktorem, který byl předtím vyslán na místo předpokládané polohy Draka. Zdvojeným zrakem pozoroval dvě zvláštní zvířata, na nichž zdejší lidé jezdili, jak se řítí bez jezdce kolem stěny pevného pole. Ale k tomu se bude muset vrátit později, protože žena se na něho upřeně dívala, čekala nějakou odpověď. Přesměroval informace, které získával z čidel telefaktorů, do paměti a přehrál si posledních několik sekund zaznamenaných ve svém síťovém připojení.

„Zvláštní jméno a velice stručná odpověď na mou otázku,“ řekla předtím žena, přičemž ukázala k oknu a přistávacímu modulu venku.

„Jsem z toho, čemu se říká Řád, a hledám stejnou osobu jako tito lidé.“ Cormac pokynul ke dvěma strážím.

„Vy jste policista ze Země?“ zeptala se.

„Ano.“

Kruci.

Druhý signál se přidal z telefaktorů, který ležel nakloněný na svahu hory. Přestože stroj byl napůl slepý, Cormac i tak spatřil obraz pekla: roztavenou skálu a žhnoucí uhlíky, požáry, které v hlubokém údolí stravují zvadlou vegetaci a vyvrhují sloupy černého dýmu. Pak

se připojil třetí signál ze stroje, který byl vysoko ve vzduchu nad nekonečnou pouští, a čtvrtý z telefaktoru, který pomalu pročesával rozvalené kamenné ruiny. Odklonil všechno, co mu posílaly, do paměti, a očekával pátý signál – od telefaktoru prohledávajícího nedaleké město – který však ne a ne přijít. Obrátil pozornost zpátky k ženě, která tam seděla a tvářila se, jako by nevěděla, jak po jeho kladné odpovědi pokračovat.

Ujal se iniciativy: „Pecař Astier se vás ptal, jestli jste neviděli nějaké neobvyklé lidi. Připustili jste, že jste skutečně někoho zahlédli, ale evidentně jste se zdráhali mluvit o tom, co *přesně* jste viděli. Mohli byste mi to individuum popsat?“

„Nejsem si jistá ani tím, jestli byl opravdový… co jsem doopravdy viděla… ale teď…“ Znovu kývla hlavou k oknu.

„Řekněte mi *všechno*,“ vyzval ji Cormac. „Nic nevynechávejte – a spolehněte se, že není moc věcí, které považuju za neuvěřitelné.“

Chandle mu tedy vylíčila jejich setkání s mužem, který se dokázal zneviditelnit: co řekl a jak vypadal, když se to stalo. Když pak pokračovala o explozích v Písečných věžích, zvedl ruku. „O tom vím. Můžete mi říct něco víc o tomto muži?“

Zavrtěla hlavou. „Jednoduše zmizel – směrem k městu.“

Když pak Cormac vstal od stolu, Chandle se ho zeptala: „Co je zač?“

„Něco strašlivého,“ odpověděl Cormac. *Směrem k městu.*

Při odchodu z hostince Cormac vzhlédl, jak na něj padl stín, a zadíval se na první ze dvou balonů, které klesaly mezi něj a modul. Přidal do kroku. Napadlo ho, že balony budou určitě plněné vodíkem, pochyboval totiž, že by tady měli technické prostředky potřebné pro získání takového množství helia. Ve svém síťovém připojení si letmo prošel souhrnné hodnocení takové primitivní techniky a zjistil, že má pravdu. Když přišel blíž, uviděl, jak ze zavěšené kabiny vystupují ozbrojení kováči, a všiml si jejich unavených pohledů – a věcí, které jim visely za uchem.

Idiote!

Bylo to, jako by dostal facku, když si přesně vzpomněl, proč bylo jeho síťové připojení před ne zas tolika lety deaktivováno: dostávalo

se do konfliktu s jeho fungováním agenta Zemské centrály, zmrzačovalo jeho lidskost a schopnost vyhodnocovat lidské situace. A jako narkoman, který se vrací ke své oblíbené droze, mu velice rychle znovu propadl a velice rychle zapomněl. Telefaktor ve městě nefungoval.

Skellor šel právě tam: muž nemilosrdnější než kterákoli UI a vybavený technologií schopnou nadělat z lidí pouhé jeho prodloužené paže. Cormac se rozběhl, vyhnul se postavám vystupujícím z kabiny balonu a vyhodil šuriken jako ochránce mezi sebe a ně. *Gante! Je tady!* poslal golemovi.

Gant se vrhl do modulu a hned zase vyskočil ven s namířenou puškou v ruce. Zasažený střelbou, vrávoravě couvl. Opětoval palbu a podařilo se mu zabít několik kováků, kteří k němu běželi. Z těch, kteří se hnali na Cormaka, se jeden otočil, tělo čistě rozříznuté v pase, a druhý se skácel, když se mu hlava začala ve fontáně krve oddělovat od těla. Šuriken řičel ostrou mechanickou rozkoší. Druhý balon se nasouval nad ně a Cormac běžel v jeho stínu. Sáhl do pláště a vytáhl svou dlaňovku, protože její výstřely pálily, zatímco šuriken pouze řezal. Pak se zablesklo a ozvala se hromová exploze, která ho zalila vlnou žáru a rozházela lidi po zemi. Gant zrealizoval jeho nápad dřív, než to stačil udělat sám, a první balon zachvátil třaskavý požár. Cormac si zakryl obličej, doběhl k přistávacímu modulu a vrhl se hlavou napřed do dveří. Přivolaný šuriken vlétl jako šipka dovnitř a zůstal bzučivě viset nad ním, vzápětí proskočil dveřmi také Gant. Cormac přitiskl dlaň na zámek a Gant se vrhl do křesla pilota.

„Odvez nás odsud!“

Modul začal stoupat, pak se naklonil, aby se vyhnul druhému balonu. Zvuk střelby z ručních zbraní Cormac ignoroval, protože nemohla napáchat žádné škody, ale když do trupu narazilo něco těžkého, znervózněl.

„Máme pasažéra,“ poznamenal nevesele Gant.

Deset z dvanácti přistávacích modulů se oddělilo od *Prastaré*, zbývajícím dvěma se nepodařilo vytrhnout ze zamrzlých spojovacích zámků. Fethan si zaclonil oči, spíš z dávného zvyku než proto, že by

si je musel chránit, když daleko vpředu, napravo od něho, explodoval druhý modul. Chladně pozoroval, jak kolem prolétly rotující zbytky gondoly iontového pohonu, a poslouchal bubnování dalších úlomků o trup.

Cento? zeptal se.

Byl to golemův nápad, že poletí dolů každý v jiném modulu, čímž zvýší pravděpodobnost, že se jeden z nich dostane v pořádku na povrch a přežije, aby mohl říct, co zjistili.

Ne, v tom jsem neseděl, odpověděl golem jejich vnitřním rádiovým spojením. Lodní komunikační prostředky použít nemohli, protože by tak Skellora upozornili na svou přítomnost. Ze stejného důvodu nemohl žádný z nich zasahovat do automatických systémů modulu a dělat úpravy letu, což Fethana silně zklamalo. Ačkoli jestli bylo na druhé straně volby shořet, až plavidlo vlétne do atmosféry pod špatným úhlem, pak by raději něco dělal.

Nemáš představu, kde přistaneme? zeptal se.

Na výpočet vektorů jsme ještě moc daleko, ale řekl bych, že cílem je to město a že řízení převezme přistávací program, až budeme dost blízko, a ten s námi přistane na rovině před ním. Určitě by se žádný autoprogram nepokusil o přistání v terénu, který se rozkládá za ním.

Pokud ty programy fungují.

Fethan cítil, jak vysloužilé syntetické polstrování křesla praská a láme se, když mění polohu pod roztřepeným popruhem, který ho drží na místě, ale opřel se a zamyslel se nad tím, co budou s Centem dělat, až se dostanou na povrch. Kdyby se Skellorovi postavili tady nahoře, možná by své životy riskovali zbytečně, ale pouze přežít, aby mohli nahlásit ZBC, co se tady stalo, se Fethanovi také nezamlouvalo. Byl sice převážně z keramoplastu a kovů, ale to ještě neznamenalo, že by byl jen nějaké pitomé záznamové zařízení. Pak sklouzl v úvahách k těm druhým, ještě větším bitvám.

Lodě – lodě ZBC – vnikly do soustavy, aktivovaly POPR a pokračovaly tím, že zaútočily na *Jacka Ketche*. Instinktivně cítil, že tyto útočící lodě jsou odpadlíci, ale ani tím si nemohl být jistý. Co když Jack nějakým způsobem překročil hranici a ZBC tyto lodě poslala, aby ho zničily? Fethan tušil, že šance na to, že by se podařilo

takovou válečnou loď zadržet, jsou ve skutečnosti mizivé. Ať už šlo o cokoli, byl to konflikt, který se zcela vymykal jeho možnostem, konflikt, v němž lodě nasadí zbraně schopné rozbíjet měsíce a podrobovat si UI mysli v nějakém obrovském smrtícím baletu, kdy rozhodnutí činěná v nanosekundách představují rozdíl mezi životem a smrtí. Nečekal dole na povrchu nějaký další konflikt? Skellor byl pravděpodobně stále ještě ve městě, odkud používal signalizační laser, a Cormac se na něho téměř jistě chystal. Agent se potřeboval dozvědět všechno, co teď věděl Fethan.

Budeme muset do města, abychom se pokusili spojit s Cormakem a Gantem. Třeba se nám podaří Skellora vyřídit dřív, než dojde na to, že zabijácký program v lodi sklapne past.

Možná by bylo lepší se stáhnout a nechat Skellora přiletět. Poruchy v Centové signálu i slova, která fakticky použil, Fethanovi prozradily, že se nechal *napálit.*

Ty jsi pořádještě v Prastaré, že? zeptal se.

Cento teď odpověděl z větší dálky. *Moje emoce jsou jenom emulace, ale i tak cítím potřebu pomsty. Skellor musí zaplatit za… aydena, Hou…a…ss*

Koho?

… spálil je… všechny… nesmí… být tak krutý.

O čem to mluvíš?

Cento mluvil dál, ale Fethan ničemu z toho nerozuměl, protože poruchy signál úplně rozbily.

Supice cítila, že ještě nikdo nevymyslel větší přehlídku marnosti než pozorovat pozorovatele. Nudila se k zbláznění a začínala dělat velice absurdní věci, aby se zabavila. Lákat zabouní nymfy zpod hromady suti, která se nacházela na opačné straně skalního výchozu, než ležel telefaktor, nebyl nejchytřejší nápad, ale aspoň ji to nestálo víc než několik per. Hra, jíž se bavila teď, pocházela z jejích původních paměťových bank, a představovala další nesmyslnou činnost, svou zbytečností skoro až zenovou. Kusem přírodní křídy, která měla přitažlivý zelený nádech daný místními sloučeninami mědi, nakreslila na plochý povrch skály mřížku, vzala do zobáku kamínek,

hodila ho před sebe a pokračovala skákáním panáka, tak jak se to dělat má. Po několika minutách začala přemýšlet, jestli by to celé nebylo zajímavější, kdyby místo kamene použila zabouní nymfu. A právě tehdy na ni padl stín.

„Když tvoje chodby sahají až sem," zavrčela, „proč tady musím trčet *já* a pozorovat tu podělanou hromadu šrotu? Jedna z tvých panožek by to zvládla stejně lehce."

Dračí hlava nad ní nebyla příliš vstřícná. Na okamžik se naklonila, aby si prohlédla mřížku pro skákání panáka, a pak se obrátila zpátky k Supici. „Ty si ráda hraješ."

„Druhá možnost je točit palci mlýnek." Supice si protáhla křídla a uvolněně pokrčila rameny.

„Já pro tebe mám novou hru. Když vyhraješ, zemřeš, když prohraješ, začne žít někdo jiný."

„Takže koukám, že to má pro mě samá pozitiva," prohlásila trpce bývalá lodní UI.

„Když uděláš, co chci, budu považovat všechny dluhy za splacené a ty pak budeš svobodná."

Supici už bůhvípokolikáté napadlo, že by mohla zkrátka jen tak odletět, ale nebyla tak hloupá, aby se nechala svou zdánlivou svobodou oklamat – určitě měla někde v sobě schovaný nějaký záludný prográmek připravený přitisknout hrot dýky, pokud by odmítla spolupracovat.

„Co když řeknu, že se na tebe můžu vykašlat?" zeptala se, spíš pro jistotu.

Drak naklonil hlavu a z jedné strany úst mu vytekl čůrek mléčných slin. „Tak si vezmu zpátky tělo, které sis půjčila, přestože mu chybějí palce."

„Fajn." Supice odskákala mřížkou zpátky, jeden pařát, dva paráty, pak mávnutí křídly, které ji vyneslo na vršek skály, jenž používala, aby zkontrolovala, že se telefaktor nepohnul z místa. „Řekni mi o tom víc."

Drak popsal hru – něco na způsob trojrozměrných šachů a Rubikovy kostky v jednom – a to, jak ji Supice musí hrát. Popis nebyl v žádném lidském jazyku ani strojovém kódu, který by znala z

dřívějška, přesto jej pochopila. Ohromilo ji a zároveň trochu vyděsilo, co z toho všeho plynulo pro UI, jako byla ona. Znamenalo to, že pro její druh existuje peklo.

„Ale proč to dělat?“ zeptala se nakonec. „Proč ten pitomý stroj jednoduše nezničit?“

„Protože můžu,“ odpověděl tajemně Drak.

Cormac zvedl ruku a pouhou myšlenkou přivolal šuriken zpátky do pouzdra. Dobrá, našel hada v hromadě dřeva; teď šlo o to, jak mu se zavázanýma očima vytahat zuby, aniž by ho kousl. „Dej tam automatiku – směr, kterým letíme.“

Gant ho uposlechl a vylezl ze svého křesla.

Cormac přistoupil k plastové krabici připevněné ke stěně a otevřel ji. Uvnitř byla úhledně zabalená výstroj, kterou mohl potřebovat. Rychle našel dvě AFZ karabiny a jednu hodil Gantovi.

„Nastav úzké ohnisko a snaž se netrefit nic, co nás udržuje ve vzduchu.“

Gant upravil zbraň podle jeho instrukcí a podíval se na strop. Cormac si položil svou karabinu k nohám a vytáhl z krabice pouzdro s povrchem z broušeného hliníku. Když je otevřel, ukázalo se, že uvnitř jsou tři neškodně vyhlížející válečky PTD. Jeden vytáhl a prohlédl si jeho roznětku: programovací miniklávesnici a dotekový ovladač. Když přitiskl palec na ovladač, na maličké obrazovce se objevilo nejdřív *‚Ribonukleové kódování…‘* pak *‚přijato‘* a potom se aktivovala miniklávesnice. V dalším okamžiku uvnitř vzplálo fialové světlo, jak Gant nadělal díry do stropu v místě, kde z kovu začala vyrůstat stříbřitá vlákna. Přistávací modul zaplnil dým a záře rozpadajícího se kovu.

Cormac se přinutil ke klidu. Nastavil PTD na časovaný výbuch s minutovým odkladem a strčil je pod složený ochranný oděv. Pak vyndal dvě antigravitační vesty.

„Na, obleč si to.“ Jednu vestu hodil Gantovi a vzal do ruky karabinu. Ve stejnou chvíli se ozvalo hlasité zasyčení, jak povolily hermetické zámky dveří. Místo aby použil karabinu, Cormac vytáhl svou dlaňovku, vystřelil na zámkový mechanismus a udělal z

jemných součástek bublající kaši. Pak použil karabinu nastavenou na úzké ohnisko k tomu, aby nadělal nahodilé díry kolem dveří.

„To ovšem není fér," ozval se z počítačového terminálu známý hlas.

Dostal se do systému, poslal Cormac Gantovi.

Obleč si vestu, odpověděl mu Gant.

Cormac rychle uposlechl. Něco se začalo provrtávat dírami ve střeše: dřevěný úd kloubovitý jako noha hmyzu. Když si Cormac znovu bral karabinu, všiml si, že po podlaze cupitá do úkrytu něco jiného.

Roztoč nás a vystřel přední okno.

Gant postoupil do kokpitu a stiskl požadované ovladače. Cormac hmátl po nedalekém madlu a pevně se chytil. Motory zaburácely a obzor začal ubíhat doleva. Odstředivá síla ho strhla stranou, odlepila mu nohy od paluby a zhoupla ho směrem k oknu. Vnitřek modulu ozářil fialový oheň a okno s hlasitým zasyčením zmizelo v oblaku prachu. Cormac se pustil a v kotrmelcích prolétl vzduchem.

Podívejme, mazaný ptáček, řekl Skellor prostřednictvím Cormakova síťového připojení, zatímco agent manipuloval s ovládáním své antigravitační vesty.

Vyliž si prdel, Skellore.

Okamžik nato se stabilizoval a uviděl modul, jak se dál vzdaluje. Otočil se ve vzduchu, aby se pokusil najít Ganta, a pak ho spatřil hluboko pod sebou – jak stále padá.

Gante! Na co si to hraješ?

Nefunguje… to… odpověděl mu mrtvý voják.

Cormac se díval, jak se řítí k zemi, naráží na okraj skalního suku a ve sprše kamenné suti padá do kaňonu. Nato se obzor rozsvítil jako blesková žárovka a samotný Cormac zahájil rychlý sestup, neboť věděl, co přijde. Dvacet metrů od místa, které si vybral pro přistání, se přihnal vichr a začal jím metat kotrmelce ve vzduchu plném pichlavých kamínků. Cormac se nechal unášet větrem a pomalu získával kontrolu, až se mu podařilo bezpečně sestoupit do kaňonu. Tam, chráněný šikmou pískovcovou deskou, počkal, až se krátká bouře přežene. Později s radostí uviděl, jak se k němu

poklusem blíží Gant, i když ho zároveň vyděsilo, o kolik syntetické kůže mrtvý voják přišel. Ale vzhledem k výsledku to byla nízká cena.

Cormac vstal. „Dostali jsme ho," řekl.

Gant vyrazil Cormakovi zbraň z ruky, chytil ho pod krkem a zvedl ho ze země.

„Zkus hádat ještě jednou, debile."

Propad gigantického *Jeruzalému* do podprostoru provázela blikavá, skřípavá porucha reality, jako by menší lodi byly ještě jakž takž přijatelné, ale toto zacházelo příliš daleko. V prázdnotě, která byla nepřátelská vůči křehkým, organickým, *lineárním* myslím a jejich majitele dohánělo k výstřelkům – jako že si zkoušeli vyškubnout nepřístojné oči, a když zjistili, že to nefunguje, chopili se nějakého nástroje, který by jim umožnil proniknout *hlouběji* – velká loď zrychlila tak, že se to vymykalo lidským výpočtům. Samotný Jeruzalém – intelekt, který využíval kvantové výpočty a fungoval způsoby, jež se vzpíraly evoluční logice – se na toto neměnné nekonečno díval a považoval je za dobré… a cítil se v něm jako doma. UI si však uvědomovala, že zanedlouho ji čeká drsná jízda.

V trojrozměrné translaci bylo při pohledu dopředu vidět kypící šedé slunce vyhřezlé z okolní šedi jako nějaký obrovský nádor. Mohlo se jevit tak malé, jak Jeruzalém chtěl, protože tady musela UI rozměr přidělit, ne jej změřit. V reálném prostoru ale měla ta koule v průměru dvě stě světelných let a ani sebelepší logické žonglování nemohlo Jeruzalém přenést do jejího středu, nikam. Tady bylo třeba použít hrubou sílu.

Většina řádových lodí jednoduše nedokázala proniknout vírem, který POPR vytvářel, ale většina lodí také měla tři nebo čtyři fúzní reaktory a minimální nároky podprostorových motorů a neprostupných polí, které bylo možno zásobit energií, s náhradami ve skladu.

Jeruzalém připojil všech osm set lodních reaktorů, aby vytvořil obrovské množství energie ke stabilizaci fázových vrstev podprostorových motorů v trupu a posílení překrývajících se

neprostupných polí. Za nějaký čas a za žádný čas narazil do koule působnosti POPRu, jako když kulka zasáhne jablko. Ale tohle bylo hodně velké jablko.

Pan Jeřáb schoval své hračky do kapsy, vstal a skoro provinile smazal mřížku s osmnácti čtvercovými políčky botou. Velký pták, který se vznesl z nedaleké skály a teď poletoval nad ním, by za normálních okolností jeho pozornost nepřilákal, ale při svém putování poznal, že na této planetě fauna stěží vylezla nad zem, natož do vzduchu. Ale to ho nepřimělo vstát. Ucítil změnu v hladinách statické elektřiny ve vzduchu a teď k němu na druhé straně bariéry kráčela nějaká postava. Pak byla cesta volná.

Silové pole zmizelo se skoro neslyšitelným lupnutím, jako když praskne bublina, jeho srpek se rozpadl na milion stříbrných lístků, které se rozplynuly ve vzduchu. Ukázalo se, že postava patří ženě. Zvědavě se na něho podívala, když prošel. Nevšímal si jí: nebyla Drak, a přestože její přítomnost zde nějak souvisela s náhlým kolapsem pole, nezdálo se, že by byla jedním z výtvorů té bytosti.

„Jsem tady, abych ti ukázala cestu," řekl někdo.

Jeřáb pohlédl stranou. Čekal, že žena ho bude následovat. Pták mu proletěl přímo nad hlavou a v oblaku prachu, v němž bylo i několik uvolněných per, přistál těsně před ním.

„Tam." Pták ukázal křídlem. „Tam běž."

Jeřáb se jen díval.

Pták pokračoval: „Jsem Drakův vyslanec a mám ti svým prostřednictvím od té bytosti předat vzkaz." Jeřáb na něj pohlédl ještě upřeněji. „Hrál jsi někdy šachy?" zeptala se Supice.

20

Avatary: První UI komunikovaly se svými lidskými pány pomocí hlasu, dokumentů a VR paketů a znázorňovaly se v takové podobě, jakou si tito páni zvolili. Rozhodně v letech před Tichou válkou neprojevovaly v tomto směru žádnou iniciativu, pravděpodobně proto, aby zabedněné lidi nevyplašily. Jakmile válka propukla, začaly se UI v těchto VR paketech objevovat jako zahalené postavy, andělé, démoni, historické osobnosti a bájné příšery, jakož i jiné esoterické a zvláštní postavy a formy. Odhalily svou tvář také na obrazovce a zmaterializovaly se v laserovém prostoru prvních holoprojektorů. Čas plynul, technologie se zdokonalovaly a UI se staly našimi vládci. Létající holoprojektory umožnily chodící hologramy: avatary UI. Umělé inteligence využívaly k tomuto účelu také nejrůznější golemy, androidy a roboty a používají je dosud. Nakrátko přišly do módy barokní automaty, a zase z ní vyšly – styl avatarského těla UI se podřizoval vrtošivým trendům. Mnohé mocnější UI mohou mít dnes celé armády avatarů, ať už promítaných, reálných nebo levobočků obojího. Předmětem velkých debat je také to, co je avatar, a co je samostatná entita. Poslední dobou se říká, že tyto mocné UI využívají jako avatary naklonované a geneticky upravené tvory, dokonce i lidi. Je to nepochybně pravda, což ještě víc smazává hranici mezi samostatnými entitami a dělá z hledání definice ještě horší noční můru.

Průvodce kdoulí, *sestavený lidmi*

Tergal zvedl kalný pohled ke světlé skvrně a snažil se pochopit, co to znamená. Náhle si uvědomil, že to, co vidí, je světlo nového dne. Přestože si byl jistý, že na studené kovové podlaze nikdy neusne, dokud bude venku číhat netvor, spánek ho evidentně zmohl. Andersonovo chrápání, které jejich vězení rozechvívalo po většinu nočních hodin, dosvědčovalo fakt, že *musel* spát.

Tergal vstal, protáhl se a rozhlédl se kolem sebe. Do zakřivené stěny po jeho levici bylo zasazeno pět útvarů podobných rakvím. „Co to tady je, márnice?“

Andersonovo chrápání se na okamžik zadrhlo, než se znovu vrátilo do známého rytmu. Tergal se na něho zamračil a pak přešel k otvoru, který rytíř vytvořil, aby se dostali dovnitř. Vykoukl ven. Po drunovi ani památky, jen vlahé ráno viděné přes vrstvu mlhy.

„Asi bychom mohli –“

Vrásčitý svah drunova obličeje narazil do otvoru, jen tak tak minul Tergalovu paži a odhodil ho na podlahu, kde se mladík rozplácl jak široký, tak dlouhý. Otvorem probublala a vstříkla slizovitá kyselina, ale netvor nedokázal dostatečně zamířit, aby hmotu vychrlil přímo na Tergala. Mladík se odkutálel po nakloněné podlaze k Andersonovi a oba couvli zády ke stěně.

„To bylo o chlup,“ konstatoval Tergal.

Anderson po něm střelil zlostným pohledem. „Nerad se probouzím takovým způsobem.“

„Tak si zkus najít jinou profesi,“ odpověděl Tergal.

Když drun hlavu prudce zatáhl, jejich kovové útočiště s třeskem spadlo zpátky dolů. Oba muži opatrně postupovali kolem vnitřní stěny dozadu a snažili se držet mimo dostřel kyselých slin. Nato tvor začal na objekt, v němž se skrývali, dorážet. Nejdřív jej jen posouval, pak jej zvedl ze strany, u níž se krčili. Když jím podruhé praštil, oba se neudrželi na nohou. Tergal uviděl, jak se na jednom z útvarů podobných rakvím odklopilo víko. Ven se vypotácel muž s černými vousy. Na sobě měl jednodílný volný oděv.

„Sem!“ zakřičel Anderson, který se mezitím znovu postavil. Muž se zatvářil nechápavě, ale když se drun znovu pokusil vrazit hlavu dovnitř, zareagoval velice rychle a přemístil se k nim – skoro jako někdo, kdo je na podobné situace zvyklý, napadlo Tergala.

„Fajn, dovnitř se snaží dostat velká obluda – to sedí.“ Cizinec zavrtěl hlavou nad ztřeštěností toho všeho. „Mimochodem, jmenuji se Patran Thorn,“ dodal.

„Anderson Endrik z Ronduru,“ řekl rytíř. Po očku při tom sledoval drunovu hlavu, která se znovu odtáhla.

Tergal se rozesmál, pak ale rychle přestal, když vycítil, že je v tom hysterie.

„Nechtěl by mě někdo informovat, co se tu děje?“ zeptal se přátelsky Thorn. „Byl jsem nějakou dobu ve tmě.“ Zašklebil se.

„Myslím, že vaše první prohlášení už vystihlo situaci,“ odpověděl Tergal.

V tom okamžiku se z části stěny vedle otvoru začalo kouřit a místnost zaplnil štiplavý kovový pach.

„Nemáte tady nějaké supermoderní zbraně?“ zeptal se Anderson. Thorn pokrčil rameny. „Vůbec nic.“

„Ptám se jen proto, že si myslím, že náš přítel bude velice brzy tady u nás,“ řekl Anderson.

Drun znovu vrazil do otvoru svůj obličej a udeřil jím ze strany na stranu, čímž otvor v oslabeném kovu zvětšil.

„Ještě párkrát to takhle zopakuje a bude to,“ dodal chmurně Anderson.

Ale pak kupodivu všude zavládl klid. Jediné, co slyšeli, byl sykot kyseliny rozpouštějící kov.

„Třeba to vzdal,“ nadhodil Tergal, přestože tomu ani na okamžik nevěřil.

Anderson i Thorn se po něm pochybovačně podívali. Dlouhé minuty se nesnesitelně vlekly. Pak sebou všichni tři škubli jako jeden muž, když se v otvoru objevilo něco úplně jiného, než čekali. Tergal na ženu vytřeštil oči: bílé vlasy měla svázané dozadu, tvář opálenou a v koutcích vlídných hnědých očí vějíře vrásek.

„Doporučila bych, abyste odtamtud vylezli a abychom se všichni připravili na velice rychlý útěk,“ prohlásila. „Mé holoprojekce tu potvoru nezabaví na dlouho.“

Byl to Gantův hlas, ale nemluvil to Gant…

Cormac nemohl dýchat a zrak se mu pomalu zakaloval. Spatřil, jak mrtvý voják vytáhl nepříjemně vyhlížející bojový nůž z keramalu, který měl v oblibě, a máchl jím. Cormac cítil, jak z něj spadla antigravitační vesta.

Jsi moc pomalý, uvědomil si, když v duchu zašmátral, aby aktivoval šuriken. Vrhací hvězda divoce vystřelila ze svého pouzdra právě v okamžiku, kdy jím Gant prudce mrštil o zem. Cormakovo tělo tím nárazem nadskočilo a agent začal ztrácet vědomí, ale program stažený z jeho síťového připojení ho nepustil. Cormac se překulil a vyskočil; jeho dlaňovka už mířila na Galta. Šuriken zatím sestoupil mezi ně, roztáhl čepele z makroskla na maximum a vydával vysoký kvílivý zvuk, jak se roztáčel čím dál rychleji. Cormac si všiml, že Gantovi vyrůstá na holé kovové hrudi nějaký černý shluk, jako by na něho někdo hodil chomáč lidských vlasů napuštěných lepidlem.

Aniž si dělal velké naděje v nějakou reakci a aniž od Ganta odtrh oči, Cormac zavrčel: „Tak se ukaž, hrdino."

„Kdepak, *já* jsem jenom divák, agente," odpověděl Skellor.

Vybídnutý svým sluchem a zvukovými čidly šurikenu, se Cormac prudce otočil a triangulačním programem v hardwaru své lebky zaměřil zdroj toho hlasu. Šuriken s výskotem, který drásal vzduch, vystřelil stranou a prořízl tyto přesné souřadnice. Ve stejném okamžiku se Gant strašlivě rychle vrhl vpřed. Cormac se s vynaložením minimální námahy otočil jako baletka a napumpoval do golemova kolena pět výstřelů, takže Gant na okamžik ztratil rovnováhu, když se pokusil do svého skoku vnést opravy. Cormac během jeho zakolísání ještě dvakrát vystřelil, otočil se a poodstoupil. Přikrčený Gant, který měl teď místo svých umělých očí dvě kouřící díry, se k němu prudce otočil a pak znehybněl.

„Jen mě napadlo, že udělám malou pauzu," promluvil Skellor za Cormakovýmu zády, „abych ti řekl, že z toho, odkud vychází můj hlas, poznáš jen to, kde nejsem – a možná ani to ne."

Šuriken zavřískl Cormakovi nad ramenem a zařízl se do zdroje zvuku.

„Zase vedle. Ale doporučil bych ti být ve střehu, protože myslím, že tvůj přítel nemine."

Tentokrát hlas z vyšel z místa daleko po jeho pravici a Cormac si uvědomil, že nadešel čas pro drastičtější zákrok, pokud chce přežít. Gant teď kolébal hlavou ze strany na stranu – zaměřoval se na tep

Cormakova srdce. Agent pochyboval, že by se voják nechal podruhé oklamat tak snadno. Sice se tomu bránil, ale nakonec o Gantovi rozhodl stejně jako předtím o přistávacím plavidle. Šuriken přisvištěl, právě když se Gant narovnával, a projel mu krkem se zvukem, jako když sekera štípe cínový talíř. Od nedaleké skály se něco zvonivě odrazilo, pak to ječivě prolétlo vzduchem a přistálo to na zemi napravo od Cormaka. Poznal, že je to kus jedné z výsuvných makroskelných čepelí šurikenu. Hvězda jako taková pomalu odlétala a výrazně se při tom kymácela.

Gantova hlava s žuchnutím dopadla na zem. Ruce tápavě ohmataly ramena a useknutý krk, jako by ji hledaly. Šuriken znovu řičivě nabral rychlost, vrhl se do útoku a uřízl Gantovi nohu ve stehně. Další šrapnely z makroskla se rozlétly všemi směry. Voják se svalil. Když se pak hvězda vzdálila, aby se připravila na další útok, Gant náhle znehybněl a Cormac příkaz zrušil.

„S tebou prostě není žádná legrace."

Jako včela, která se nemůže rozhodnout mezi květinami, se šuriken s jekotem rozlétl za zdrojem tohoto zvuku. Cormac nevěřil, že by Skellor udělal tu chybu, aby promluvil, aniž by svůj hlas pomocí chameleonwaru přenesl, ale když šuriken poletuje, vždycky existuje naděje, že by se nepřítel mohl náhodou ocitnout na špatném místě.

„Vsadím se, že i ty, jako každý normální pěšák, věříš, že nějakým zázrakem přežiješ."

Přímo vpředu, za padlým Gantem. Zvuk, který šuriken vydával, byl skoro zoufalý. Cormac horečně odeslal přivolávací rozkaz pro svou polohu, ale *ne* šurikenu. Pak ve svém síťovém připojení narychlo vytvořil jiné programy, jimiž v krátkém čase, který mu zbýval, pokryl co nejvíc eventualit. Věděl, jaký útok přijde – viděl to. Začal přenášet vědomí do svého síťového připojení, vytvářet schizofrenní rozdělení, rozštěpení – nevědomky si zvolil stejnou cestu k přežití jako jistý velký mosazný golem.

„S potěšením ti mohu oznámit, že opravdu přežiješ a budeš žít velice dlouho."

Nalevo, nad těmi skalami, číhal šuriken jako sršen, který hledá někoho, komu by mohl dát žihadlo. „Ale budeš litovat, že jsi nezemřel.“

Cormac ucítil v pravém uchu studený dech, pak něco horkého na lebce těsně za ním, něco se tam pohybovalo jako hrstka oživlých větviček – a pak těžkou, strašlivou agónii, jak se mu to začalo zavrtávat do lebky.

Ponurý žnec se objevil jako první: byl vysoký jako obloha a tentokrát měl pod kápí lebku. Když se Král zhmotnil přímo před Jackem, stejně velký jako on, Ponurý žnec se také scvrkl na takovou velikost. Lebku potáhla mléčná tkáň a modré oči se v důlcích rozšířily.

„Vy byste si pustili Skellora na palubu? V několika okamžicích by si vás zotročil. A veškerá technologie, kterou by vám předal, by pravděpodobně byla infikovaná – tak proč to děláte?“ zeptal se Jack.

„Na jakou vzdálenost narušuje náš POPR podprostor?“ zeptal se Král. „Ve skutečnosti to nevidíme, ale teoreticky se jeho vliv projevuje v okruhu dvou set světelných let a možná ještě kousek dál, což znamená, že máme přinejmenším sto let, než se sem dostanou nějaké řádové lodě.“

„Sto let na to, abyste zjistili, jak ho ovládnout? Nebo na jeho zkoumání?“

„Abychom se dívali, jak zemře,“ odpověděl Ponurý žnec.

Jack poznal, že mu tady uniká nějaký spodní proud.

„I když je tu možnost,“ navázal Král, „že mu poskytneme únikovou cestu a odletíme s ním na nějaké odlehlejší místo. Víme, kde je hranice děravá.“

„Já mu únikovou cestu neposkytnu,“ prohlásil Jack. „Nedovolím mu, aby mě využil.“

„Ne, to bohužel ne,“ řekl Král. „Ale na oběžné dráze je kolonizační loď, která tomu účelu poslouží.“

Jack neprojevil žádnou reakci, na této virtuální úrovni ani na žádné jiné, která se dala zaznamenat, ale všiml si zvýšeného vytížení komunikačního laseru a poznal, že ti dva, jeho bývalé děti, se o něco pokoušejí.

„Zemře?“ zeptal se Jack.

„Všechno umírá,“ odpověděl Ponurý žnec, dokonale v souladu se svou rolí, i když nevhodně.

„Jeho smrtelnost je nesmrtelnost života,“ dodal tajemně Král.

Jack věděl, že to, co naznačují, by se dalo říct přímo, ale že to protahují jen aby získali čas na průnik komunikačním spojením, ať už to, co posílali, bylo cokoli: pravděpodobně nějaký ohavný virus, červ nebo vražedný program. Jack začal datový tok analyzovat a brzy zjistil, kde se to, co je navíc, odděluje a vytváří si prostor pro uložení různých paketů. Uvažoval, že by spojení přerušil dřív, než to bude kompletní, pak ale k němu dolehl šepot jeho vlastního ducha.

Nech mě…

Jack ji propustil a díval se, jak si tyto pakety stahuje k sobě. Všiml si vizuálního efektu, který v této konkrétní realitě sílil jako bouře na obzoru. Na zlomek sekundy se podivil, proč riskuje a všechno to sem snáší dohromady. Pak s jistou škodolibou radostí pochopil, co dělá. Ponurý žnec a Král možná ještě nepochytili pravidlo opatrnosti, že když na někoho vypustíš vzteklého psa, je dobré zajistit, aby se k tobě žádným způsobem nemohl vrátit.

„Nesmrtelnost smrtelného života je v jeho genech,“ řekl. Prostřednictvím vnějších senzorů si všiml, že ho už jen hodiny dělí od vstupu do jupiterovské soustavy a plánovaného rozhodujícího atmosférického zbrzdění s možnými osudovými důsledky.

„Přesně tak,“ řekl Král.

„Džainská technologie se šíří nekontrolovatelným způsobem, pohlcuje všechno, co jí stojí v cestě, dokud na to má energii. To už víme. Skellor ovládá svůj kus prostřednictvím krystalickomatricové UI, vytváří synergickou rovnováhu mezi třemi prvky: sebou, džainskou technologií a UI. Fakticky se stali jedním. Pokud by se kdokoli z nás pokusil přidat nás do rovnice, zničili by nás. Kdybychom se pokusili nahradit buď UI, nebo lidskou část Skellora, ostatní části by si nás absolutně podrobily, udělaly by z nás kopii toho, co jsme nahradili. Dovnitř se nedá dostat. Jediné, co můžeme dělat, je odlupovat malé kousky této technologie a zkoumat je.“

„Takže naše blokáda fungovala a ty jsi nedostal aktualizaci výzkumu prováděného Jeruzalémem ani jeho varování před jistými zrádnými UI elementy?“ zeptal se Král.

Jack neodpověděl hned. Nemohl si nevšimnout toho, že Ponurý žnec zřejmě přijal roli mlčenlivého padoucha a Král chytrolína – stejně jako si nemohl nevšimnout sílící bouře, která krystalizovala v obrovského hada požírajícího svůj ocas otáčejícího se na pozadí modré oblohy za nimi jako kolo.

Král mu podal pergamen, který se náhle objevil v jeho ruce. „Aktualizaci si teď můžeš přečíst, ale tu pasáž o zrádcích vypustíme.“

Aniž se pokusil pergamen si vzít, na úrovni VR ani na informační úrovni, na níž byla ve skutečnosti nabízena, Jack řekl: „Takže je vás víc? Meč v tom jede taky?“

Král byl najednou stejně mlčenlivý jako Ponurý žnec a dál čekal, až si Jack pergamen vezme. Na hlubší úrovni Jack poznal, že na nabízeném paketu je napodobenina Jeuzalémova podpisu: čtyřrozměrný uroboros. Jenomže tušil, že tenhle se nemůže dočkat, až vytáhne ocas z tlamy, aby pořádně kousl. Avšak Afran tohoto hada držela v šachu rozštěpenou holí. Jack zvedl ruku a pergamen si vzal. Pak se stalo mnoho věcí najednou.

Na úrovni VR se obří uroboros natočil stranou a dunivě se rozjel směrem k nim, přičemž se stále kutálel, stále věčně polykal svůj ocas, ale jeho obří, zubatá plazí tlama zůstávala viset těsně nad zemí. Na jiné úrovni si všechny pakety, které Afran shromáždila, mezi sebou poslaly zprávu a otevřely se najednou, čímž vytvořily řetěz virových zabijáků. První zabiják v tomto řetězci nesl hlavní tíhu útoku, zatímco druhý v pořadí vytvořil řešení pro daný útok. Poslední zabiják v řetězci se neustále snažil vytvářet dalšího – potenciálně nekonečného – uroborose, jako byl on sám.

Thorn sice opustil katapultovanou VR kóji hned po obou mužích, ale vyrovnat se s realitou mu dělalo potíže. Nevěděl, kolik objektivního času strávil zabíjením a umíráním ve tmě, ale subjektivně to bylo mnoho dní. V důsledku toho si těžko zvykal na to, že něco skutečně

vidí. Barvy byly zářivě jedovaté, úhly a hloubky působily nebezpečně. Také ti dva před ním vypadali jako uprchlíci z nějaké předrunsiblové holohistorie, což Thornovi nijak nepomáhalo uchopit realitu. A když konečně vystrčil hlavu z otvoru v boku VR kóje, který ještě pořád bublal a kouřil, pohled, jenž se jeho očím naskytl, jeho chápání podkopal ještě víc.

Dovnitř se pokusil probourat nepřátelský mimozemský tvor; to bylo Thornovi i v jeho zmateném stavu jasné. Tady však byl dav, který by možná zahnal do úkrytu dokonce i Luciferovy přisluhovače. Po prašné planině se honily obrovské, článkované hmyzí příšery, jako by vytesané z obsidiánu nebo ze zářivé, chemicky žluté, krystalické síry. Mezi nimi se tyčil tvor, který předtím útočil na VR kóji – byl to ten s tou zvláštní zikkuratovou hlavou bez klepet, pilek a jiných smrtících přívěsků. Zuřil, plival po ostatních tvorech proudy žíravé tekutiny, oháněl se po nich ocasem, snažil se po nich chňapat. Přesto se zdálo, že se jeho útoky zcela míjejí účinkem. Thorn konečně pochopil, že tvor útočí na hologramy.

„Tak holoprojekce, říkáš?“ Pohlédl na ženu, seskočil z okraje otvoru a pak seškrábl hořící sliz z paty své boty do prachu.

„Ano, ale už to moc dlouho nevydrží. Musíme hned jít.“

„Kam?“ zeptal se ten, který vypadal, jako by měl na sobě nějakou primitivní verzi kosmické zbroje.

Žena ukázala na mihotavou stěnu pevného pole nějakých sto metrů daleko. „Drak je zruší, až k němu dojdeme, a pak je obnoví, až budeme na druhé straně.“

Thorn na ni upřel pohled. „Drak?“

„Nebo chceš raději zůstat tady?“

Thorn se podíval na běsnícího netvora a na iluze, které se snažil zabít. Některé z nich už začínaly průsvitnět a bylo v nich vidět vnitřní referenční mřížky.

„Co naše věci?“ namítl mladší z obou mužů.

„Většina jich byla na Balvanovi a Paličákovi, když utekli,“ prohlásil ten starší. „Pojďme.“

Žena sklopila zrak k válci starého holoprojektoru, který u sebe měla, a najednou vyrazila poklusem. Oba muži se sice ještě ohlíželi k

panoptiku nestvůr, ale rychle si pospíšili za ní. Thorna nepřekvapilo, když uviděl, že některé obrazy zhasly – starožitné zařízení jako toto je bude vypínat jeden po druhém, jak mu bude docházet energie. Když pak pospíchal za ostatními, rozhlížel se na obě strany podél neprostupného pole a doufal, že Drak nemá v úmyslu předvést něco ze svého morbidního humoru tím, že nechá stěnu zapnutou. Nedalo se čekat, že obluda bude dobře naladěná, až poslední obraz její nestvůrné kořisti zmizí. Potom si v dálce všiml známého tvaru telefaktoru, který se vznesl z rozházených balvanů a rychle zamířil pryč. Dokonce nakrátko zažehl svůj fúzní motor, což bylo zvláštní, protože neviděl důvod, proč by měl Jack v takové obtížné situaci chtít přivolávat zařízení, které se dalo tak snadno nahradit.

Právě když dorazili k mihotavé stěně, tvor vydal zvuk podobný klaksonu v jeskyni. Žena zvedla ruku a zachytila do ní něco sklovitého. Ve stejném okamžiku se stěna rozpustila v postříbřený podzim. Thorn se ohlédl a podíval se, jak se netvor řítí k nim. Jakmile překročili bariéru, utíkat nemělo smysl, protože bez ní by bylo jednoznačně po nich a s ní by ke spěchu nebyl žádný důvod. Podruhé už se neohlédl – neudělal to nikdo z nich. Třeba si všichni mysleli, že by to mohlo zrušit nějaké kouzlo.

Tupé zadunění bylo to jediné, podle čeho poznali, že drun naběhl přímo do obnovené bariéry. Konečně se ohlédnout mohli. Uviděli, jak se netvor, zvláštní a děsivý, motá za doznívajícím mihotáním energetických deformací sem a tam. Thornovi blesklo hlavou, že je možná pořád ve VR. To by ovšem jeho momentální chování nezměnilo – virtuální bolest byla úplně stejně ostrá.

Čas se zpomalil, jako by chtěl Cormakovi umožnit, aby náležitě ocenil, co se s ním děje. Zvedl si ruku k hlavě, ale za tu nekonečnou sekundu, kterou mu to trvalo, superkový tvor vytvořil přímé kauzální spojení mezi blízkostí jeho ruky a intenzitou bolesti, kterou mu dopřával cítit. Odtáhnout tu věc od své hlavy by pro něho bylo obtížnější než si uříznout vlastní ruku. Jeho podružné vědomí vytvořené v síťovém připojení si však toto všechno chladně uvědomovalo. Počítalo milisekundy a vyhodnocovalo trajektorie.

Bude to o chlup, protože džainská vlákna už začala napadat síťové připojení jako takové. Šuriken, který visel ve vzduchu a kňučel jako opuštěný domácí mazlíček, najednou klesl do prachu – pro tento kanál už nebylo místo; Cormac musel všechno napřít k jedinému cíli.

Skellor došlápl špičkou boty na Tenkianovu zbraň a začal se od toho místa vzhůru zviditelňovat.

„To si beru já," zazubil se na Cormaka. „Dlouho už tomu vzdorovat nebudeš, agente."

Cormac udržoval pohled svých očí na Skellorově obličeji a elementy své mysli mimo jeho dosah. *Dokážeš zachovat tajemství?* zeptal se sám sebe. Pomalé sekundy se nakumulovaly. Cormac pevně spojil ruce, zvedl paže nad hlavu a napjal se. Od Skellora okamžitě přišla bolestivá reakce: nelíbilo se mu to, chtěl, aby dal Cormac ruce dolů.

„Nashledanou… někdy příště," podařilo se Cormakovi procedit přes zatnuté zuby. V tu chvíli se přihnal stín, telefaktor sáhl drapákovým spárem dolů, chytil Cormaka za ruce a zvedl ho k obloze.

„Ještě se ke mně připlazíš!" zařval za ním Skellor.

Program, který Cormac vytvořil a odeslal, zatím pokračoval. Poté co telefaktor vylétl z kaňonu a zamířil nad pískovcové suky, vysunul trojprsté zařízení k odebírání rostlinných vzorků, vybavené vibračním nožem z makroskla. Tři chromované prsty sevřely kroutícího se superkového tvora, který se v pěně krve a slizu snažil víc přitisknout ke Cormakově hlavě. Vzápětí tvora odtáhly a napnuly růžové hadičky pronikající do tkáně a kosti. Vibrační nůž se vysunul, protočil se jako hodinová ručička a tvora odřízl. Telefaktor jej ihned zahodil. Cormac neviděl, jak padá, byl příliš zaměstnaný tím, jak v mučivé bolesti lapal po dechu.

„Dobře víš, že ve skutečnosti jsi neunikl."

Tápání nosného signálu Cormaka informovalo, že přesně to se mu podařilo a že dokud neodpoví, Skellor nebude schopen jeho polohu zaměřit.

* * *

Jeruzalém nabídl své posádce a pasažérům několik možností: kryopouzdra, gelovou stázi (v podstatě uzavření v nádobách vyplněných tlumícím gelem) nebo mohli jednoduše pokračovat jako předtím. Mika se rozhodla pro poloviční opatření. Nechtěla být při průniku POPRovým polem úplně mimo; a nechtěla být ani úplně nechráněná, protože věděla, že lodě s UI sice jsou schopné přečkat tvrdé zacházení, ale pro jejich pasažéry to nutně platit nemusí. Proto se rozhodla odsedět si ty nejhorší pasáže v akceleračním křesle. A teď začínala přemýšlet, jestli to bylo správné rozhodnutí.

Obrovskou lodí se neustále rozléhaly znepokojující rány a teprve před několika minutami zaslechla z dálky silnou explozi – načež ji Jeruzalém s klidem informoval, že její příčinou byla imploze jednoho generátoru pevného pole. Celá loď teď vibrovala jako letadlo, které se dostalo do turbulencí. Mika se dívala na chaotické šedé klokotání na obrazovce – ze všeho nejvíc to připomínalo monochromatický obraz vnitřních orgánů nějakého tvora – a uvažovala, co to všechno znamená. Dosahovali nějakého pokroku?

„Jeruzaléme, jak jsme na tom?“

„Pronikli jsme čtyři roky do POPRového pole. Ale za třicet hodin lodního času se budu muset vynořit z podprostoru a provést opravy.“

„Opravy?“

„Vyhodil jsem tři fúzní reaktory, které se vymkly kontrole, a implodovalo sedmnáct generátorů pevného pole. Následný požár zabil dvacet lidí v gelové stázi. Tři golemové, pět dalších UI a dva huimani rovněž zahynuli při opravách.“

„Huimani?“ zeptal se Mika.

„Lidé jako D’nissan – ti, kteří usilují o synergii s UI.“

A bylo to: informace, která Mice úplně unikla, možná proto, že ji nikdy nenapadlo se zeptat. Všimla si také toho, že Jeruzalém tyto ztráty zařadil do jednoho výčtu s dalšími komponenty lodi. Nebyla to uklidňující představa.

Několik hodin se prospala, potom si před sebe přitáhla otočný terminál a dala se znovu do práce. Když pro ni začal být další pobyt v akceleračním křesle příliš nepohodlný, vrátila se ke své pracovní stanici a zjistila, že v konstrukci pro částečné ponoření na ni

neobvyklé otřesy lodě příliš nepůsobí. Přesně za třicet hodin od rozhovoru s Jeruzalémem sebou celá loď najednou škubla, jako by ji udeřila nějaká obrovská ruka.

Smůla byla, že Mika právě v tu chvíli opustila VR, aby si udělala kávu. Mrštilo jí to nejdřív proti stěně a pak dolů na podlahu. Ruka se jí se slyšitelným křupnutím zlomila. Na obrazovce, která ukazovala pohled ven, pozorovala hnědého trpaslíka, který se jevil jako koule z leštěného mahagonu na pozadí hvězdné vyrážky. Pak se vydala hledat autodoktora a dokonce musela vystát frontu, než si nechala kost v ruce spravit scelovačem. Měla vlastně štěstí, protože to poslední vytržení z podprostoru zpřelámalo kromě mnoha jiných končetin také dva vazy a jednu páteř, což se sice dá dát do pořádku, ale trvá to o trochu déle.

Modul se otočil a narazil bokem do pahorku obrostlého nějakými zvláštními žlutobílými pláty. Fethan se odepnul z křesla a zamířil k přechodové komoře. Byl rád, že je v celku. Viděl, jak se jeden modul zarazil přímo do země, aniž zpomalil, a další se zřítil do města, které předtím krátce zahlédl. Stále ještě viděl, jak se za obzorem černají proti ranní obloze sloupy dýmu, a čas od času uslyšel zahřmění exploze. Další moduly nepřistály tak tvrdě jako ten jeho, z čehož usuzoval, že Skellor, pokud měl skutečně v úmyslu odletět nahoru na *Prastarou,* zamíří k některému z nich. Znovu pocítil pokušení počkat a podat si ho, ale nejprve musel kontaktovat Cormaka a informovat ho, co se děje, teprve pak mohl pokračovat.

Fethan se zbavil svého kosmického obleku, svlékl se do ochranné kombinézy z chameleonské látky, hodil si na rameno svou AFZ a rychle se z místa přistání vzdálil. Zkoušel volat na zakódovaných rádiových pásmech ZBC, ale nedostal žádnou odpověď. Vyzkoušel tedy Gantovu zvláštní zakódovanou frekvenci a kontaktoval cosi, co bylo tak chaotické a nepřátelské, že ucukl, jako by strčil ruku do vosího hnízda. Uvědomil si, že dokud nevyhodnotí zdejší situaci, riskuje, když se snaží navázat kontakt, a tak volat přestal a vypnul také všechny automatické odpovědi svého vnitřního rádia.

O půl hodiny později došel na dohled masakru způsobeného modulem, který spadl do města. Domy vejčitého tvaru ležely rozbité na zemi ve spleti lešení a utržených cest. Z některých domů vycházela záře, jak uvnitř hořelo, ale největší požár vypukl tam, kam modul skutečně dopadl, uprostřed něčeho, co vypadalo jako tovární komplex. Fethan v životě viděl pár podivných míst a byl už v dějištích neštěstí, ale chvíli mu trvalo, než poznal, co tady chybí. Lidé bloudili kolem jako omámení, což se po podobné tragédii stávalo často, ale od havárie uběhla už hodina nebo víc, takže touto dobou tady už měl fungovat nějaký havarijní plán, nebo aspoň měli někteří lidé tahat ze sutin zraněné. Když uviděl vozidlo, napadlo ho, že se snad něco takového právě začíná dít, ale stroj se spoušti jen vyhnul a pokračoval ven z města, směrem k němu.

ATV bylo obsazeno asi pěti osobami a táhlo přívěs naplněný dalšími lidmi a jejich svršky. Fethan zvedl ruku a vykročil k vozidlu. To prudce zabočilo a vyhnulo se mu. Měl dost zkušeností, aby dovedl poznat prázdné pohledy utečenců kdekoli, přesto ho udivovaly ustrašené pohledy vrhané jeho směrem. Všiml si, že všichni tito lidé mají nějakou pokrývku hlavy a jsou vyzbrojeni improvizovanými palicemi. Mohla to být nějaká kulturní záležitost? Pravý důvod zjistil vzápětí.

Plát zatížený masivním železným nosníkem, ke kterému byl přinýtovaný, přimáčkl jednu ženu k zemi. Nebyla to první taková oběť, kterou viděl, ale byla první, co se ještě hýbala. Rychle došel k místu, kde trčely její ruce.

„Dostanu vás odtamtud," řekl normální angličtinou – pouze aby ji uklidnil zvukem hlasu. Nedostal žádnou odpověď, ale žena zřejmě ani nerozuměla, co řekl. Chytil okraj plátu, zvedl jej i s připevněným nosníkem a odtlačil to stranou do nedaleké změti trosek. Žena chvíli zůstala ležet na zádech, s idiotským výrazem na tváři. Potom se překulila na břicho, zvedla se na všechny čtyři a oklepala se jako pes. Fethan si všiml, že má límec postříkaný krví a za uchem se jí drží nějaké odporné zvíře, jinak ale vypadala nezraněně. Shýbl se, aby jí pomohl, ale ona se najednou postavila sama a otočila se čelem k němu.

„Není vám nic?“ zeptal se jazykem, který se tady používal.

Dál na něho hleděla očima podlitýma krví a pohybovala rty, jako by něco odříkávala. Pak najednou naklonila hlavu na stranu a natáhla k němu rozechvělou ruku. Z rukávu jí vyběhl druhý superkový tvor a přeskočil z hrbem její ruky Fethanovi na krk. Cítil, jak mu vylezl za ucho a začal se provrtávat pevnou syntekůží, kterou tam měl. Žena dala ruku dolů, otočila se stranou a odbelhala se pryč. Něco si při tom pro sebe mumlala.

Pro Fethana byla bolest něčím, co raději nezažíval, protože jeho tělo bylo vybaveno mnohem lepšími metodami, jak zachytit nebo diagnostikovat poškození. Zvedl ruku, tvorečka chytil a odtrhl. Už to chápal. Kdyby ta věc dostala čas, možná by se dokázala provrtat jeho keramalovou lebkou a nakonec najít to, co se zachovalo z jeho mozku, napojené na přívod živin a uložené při teplotě nemnoho nad absolutní nulou. Nestál o to zjišťovat, jestli by ho to takovým způsobem mohlo ovládnout. Prohlédl si tu věc, kterou držel: byla kluzká jako pěnodějka, měla příliš mnoho noh, tělo ve tvaru zploštělé ledviny a z hlavy jí vybíhalo několik vrtacích trubiček. Připomněla mu parazitické skoly, které se používaly pro okysličování krve masadských nádržových dělníků. Sevřel pěst a rozmáčkl to. Pak se shýbl, aby nabral trochu písku, kterým by si ten svinčík z dlaně setřel.

Při dalším postupu do města na něho superkoví tvorové pravidelně skákali z nesčetných úkrytů ve zříceném lešení, jako klíšťata číhající v trávě. Přichytili se mu na oděv a pak mu vyběhli nahoru k hlavě. Už pochopil smysl palic, které měli uprchlíci u sebe, protože zanedlouho si i on opatřil kus ocelové trubky a získal zručnost v tom, jak tyto tvory rozplácnout ve skoku – jako když se hraje baseball s rajčaty. Každý jedinec, na kterého nyní narazil, byl už obětí těchto strašlivých parazitů. Tohle vypadalo jako Skellorovo dílo: byla to přesně taková zkáza, jakou za sebou ten člověk obvykle zanechával.

Jak se propracovával dolním městem, začal si Fethan všímat, že to vypadá, jako by se všichni tito tvorové, které teď bylo vidět všude, pohybovali jedním směrem. Kdyby se podle nich vracel, třeba by

našel jejich zdroj – a možná jej dokonce uzavřel. V ideálním případě by Skellor byl tou dobou už na palubě některého z přistávacích modulů a u zdroje se tudíž nenacházel. Fethan každopádně nebyl typ, který když je svědkem takové hrůzy, nic s tím nedělá.

Začalo to jako hřmění vzdálené bouřky. Anderson se zastavil a rozhlédl se, čeho by se mohl chytit, protože to vypadalo, že se blíží opravdu velké zemětřesení. Nedlouho poté se zem začala chvět a vypouštět vzhůru prašnou mlhu.

„Sakra," řekl. Na tomto zemětřesení se mu něco nelíbilo. A zanedlouho pochopil proč, když se ze země začaly hrnout kobří panožky jako nějaké hororové bující fazole.

Všude kolem nich padaly úlomky kamenů. Anderson uviděl, jak žena vytáhla z batohu široký klobouk, nasadila si ho a pak podala batoh Thornovi, aby si ho mohl podržet nad hlavou. Všichni čtyři se přikrčili za balvanem posetým krystaly kouřového křišťálu a vzduch kolem nich se zaplnil kamínky. V dálce, kde se zvedly první panožky, zuřivě vířilo obrovské mračno prachu, v němž Anderson zahlédl mezi záblesky modrozeleného světla další plazivý pohyb. Když déšť kamenů začal ustávat jako jarní krupobití a oni konečně ucítili, že se mohou narovnat, spatřili, jak panožky vyrážejí ze země v přímce, která směřuje přímo k nim. Pak se vztyčily do vzduchu v řadě za sebou, vyklenuly se nad ně a zpražily je pohledem svých osamocených safírových očí. Anderson si všiml, že i žena vypadá zmatená z toho, co se tady děje, přestože je do této oblasti tak sebejistě přivedla. Položil ruku na pažbičku pistole a uvažoval, kolik těch věcí by dokázal vzít s sebou, než by ho některá zamáčkla do prachu.

„Co to je?" Tergal vytasil zbraň a přejížděl jí od jedné velké ploché hlavy k druhé. Thorn prudce vymrštil ruku a pohybem, který bylo těžké sledovat, ho odzbrojil. „Zbláznil ses?" vykřikl Tergal.

Thorn si zbraň pozorně prohlédl, pak zacvakl její pojistku a hodil ji zpátky Tergalovi. „Tenhle Drak," pokynul k lesu panožek, „by tu věc vzadu rozmáčkl jako brouka." Ukázal palcem směrem k drunovi.

Anderson dal ruku pryč od své zbraně. *Drak* – znovu se o něm mluvilo v jednotném čísle. Lafrostenova historka vyprávěla jen o jednom takovém tvorovi, ale Anderson od té doby vyslechl pověsti o mnoha dalších známých jako píseční draci. Jak se rozhlížel po tom přízračném lese masitých kmenů, zahlédl tři, čtyři, pět hlav s hřebínky, které Lafrosten popsal. Těch tvorů tu musely být stovky, ba tisíce. Uvažoval, kterého z nich hypoteticky přišel zabít.

Ta žena, Arden, si udělala z rukou hlásnou troubu a zakřičela: „Co se děje?“ snažíc se v tom zmatku na sebe upoutat pozornost. Jedna hlava s hřebínkem se k ní otočila, pak vyrazila vpřed a dolním koncem krku vykrojila do země brázdu. Krátce nato už visela nad nimi a skláněla se, jako by si prohlížela zajímavého švába, kterého se chystá zašlápnout.

„Draku, co to děláš?“ zeptala se pak Arden tišeji.

„Přišel jsem o možnost být divák,“ odpověděla plazí hlava a prohlížela si je očima, které byly jako nejhlubší modř.

Anderson si uvědomil, že má ústa dokořán, a rychle je zavřel. Často si opakoval jádro Lafrostenovy historky, ale až do tohoto okamžiku nechápal, že je to pouhé nahlédnutí do nějakého jiného, ještě většího příběhu. Vzpomněl si, že drak na Lafrostena *promluvil*. Tudíž to byl myslící tvor a měl svůj vlastní cíl: nebyla to jen tak nějaká postava z pohádky – pohádky, která narostla do rozměrů mýtu, dokonce i pro Andersona, jenž se s Lafrostenem skutečně setkal. Tohle bylo *skutečné*.

„Přišel jsi o možnost být divák? To přece bylo jasné už dávno,“ řekla Arden.

Hlava se naklonila lehce na stranu. „Thorn,“ poznamenala. Thorn souhlasně přikývl.

„Ty jsi přišel z té první lodě, z té, která se stala terčem útoku,“ konstatoval Drak.

Anderson si všiml, že Thorn se zarazil, možná zvažoval cenu lži. Nakonec řekl: „Ano.“

„Kdo byl s tebou na palubě té lodě?“ zeptal se Drak.

„Já myslím, že to víš,“ odsekl Thorn.

Drak chvíli syčel a pak řekl: „Ian Cormac.“ Hlava se otočila zpátky k Arden a Anderson zjistil, že až do této chvíle nikdy neslyšel v něčím hlase opravdový sarkasmus. „*Hodní* hoši,“ řekl Drak.

„Co se chystáš udělat?“ zeptala se Arden.

Hlava se otočila a zadívala se k obloze. „Vlny,“ odpověděla.

Zem znovu poskočila, až všichni zavrávorali. Couvli, aby byli kryti balvanem, a opřeli se o něj. Nedaleké panožky se vztyčily ještě výš, zem mezi nimi začala vířit. Pukliny, kterými vylezly ze země, se spojily, splynuly a do vzduchu se zvedl hlavní trup, z něhož všechny vycházely, široký jako kovácký dům. Panožky, které z něho vybíhaly do šířky, zůstaly viset nahoře jako nějaký vějíř s modrými hroty, který se potom naklonil dopředu, když se za ním zvedl podlouhlý pahorek, jak se trhaně vyprostil zbytek trupu. Anderson si všiml, že ve vzdálenosti sta metrů se tento trup spojuje s řekou šupinatého masa – je jen jednou z jeho větví. Podobné nožky se vynořovaly všude kolem a stahovaly se zpátky k prašnému víru. Pak uviděl, jak se zvedá obrovská kupole, která do sebe vtahuje veškeré toto propletené šílenství písečných draků. Toto jádro bylo skutečně titánské, a když se začalo po stranách zužovat, ukázalo se, že je to obrovská koule. Vítr nakrátko odvál prach a Anderson vytřeštil oči. Spatřil kouli celou, jak se zvedá nad planinu na jakémsi obrovském chobotu. Koule stoupala výš a výš, deformovala se a roztahovala, jak tento chobot zatahovala do sebe: obrovský šupinatý měsíc vznášející se s lehkostí kováckého balonu. Koule pokračovala ve výstupu a začala se na obloze zmenšovat.

Anderson ucítil na rameni něčí ruku a podíval se na muže jménem Thorn.

„Drak,“ řekl ten muž stručně.

Tergal se otočil k rytíři. Tvářil se poněkud rozčileně. „Škoda, že jsi přišel o to kopí.“

Anderson nechal zrak klesnout a všiml si dvou tvorů ženoucích se dlouhými skoky prašnou bouří. „Už jdou, i když trochu pozdě.“ Ukázal na Paličáka a Balvana. „Zajímalo by mě, co způsobilo, že se sem vrátili.“

„Drak,“ řekla Arden.

Anderson se na ni podíval, jestli to vysvětlí, ale ona se místo toho zeptala: „To jsou vaše zvířata?“

„Ano – nespolehlivá hovada.“

„To je dobře, protože když je Drak pryč, bude pryč i silové pole.“

S tím se všichni otočili a pozorně se zahleděli do míst, odkud přišli. Katapultovaná VR kóje byla černá tečka na obzoru, která jako by plula na vrstvě oparu, ale po drunovi nebylo ani stopy. Andersona to příliš neuklidnilo.

Supice zamávala křídlem nad sklovitým povrchem, aby odfoukla usazující se prach. „Slušný rozruch,“ poznamenala. „Jestli si Drak nepotrpí na dramatičnost, tak nikdo.“

Zkamenělý apek spočíval, dokonale nehybný v bloku makroskla ve tvaru rakve, který byl teď vyzdvižený nad terén. Do horní plochy bloku byla vyleptána šachovnice. Vedle ležela kulová dračí nádoba. Supice se neubránila pomyšlení na to, jak je to všechno symbolické. Rozhlédla se po amfiteátru, který Drak vyklidil. Tady, v padesátimetrovém kruhu uprostřed spouště, byla zem dokonale rovná, jakoby uhrabaná. Mezi rozlámanými skalami mimo upravený okruh se povalovalo velké množství dračích zbytků: vysušené panožky přehozené přes balvany jako svlečené hadí kůže, duhové šupiny o velikosti talířů, zničení konstrukti vypadající jako křiženci starých spalovacích motorů a ještěrek. Supice zavrtěla hlavou, vyskočila si na povrch skleněné rakve a obrátila pozornost ke svému společníkovi.

„Tak,“ vyzvala ho. „Rozlož své kameny.“

Pan Jeřáb se očima jako namalované korálky zadíval dolů na šachovnici a pak si náhle sedl na bobek. Zalovil v kapsách a vytáhl své hračky. Gumový psík byl jeho královna, kus krystalu dělal krále a modré žaludy představovaly pěšce. Měl o jednu figurku víc, než bylo třeba, ale copak se někdy v nějaké bitvě utkali protivníci, kteří na tom byli úplně stejně? Supice klovla do dračí nádoby. Věc sebou škubla, rozevřela se a vyplivla miniaturní albínské zabouny, kteří se rozběhli na svá políčka na hrací ploše a dračíma očima probodávali své protivníky. Nato se nádoba křečovitě stáhla a vytlačila ze sebe

dva písečné kance, na nichž seděly maličké lidské postavičky třímající kopí. Po nich se objevil malý drun.

„‚Bizarní‘ je sice slovo pro snoby,“ prohlásila Supice, „ale momentálně mě žádné lepší nenapadá.“

Pan Jeřáb si sundal klobouk a zadíval se na rozložení figur. Zvedl ruku a postrčil jeden modrý žalud o dvě políčka dopředu. Zabouní nymfa k němu přicupitala, popadla ho a přemístila ho o jedno políčko stranou.

Supice řekla: „Neznáš pravidla, Jeřábe. Já je znám, a proto pro mě v téhle hře bude těžké prohrát.“

21

Inteligentní zbraně jsou mezi námi už stovky let. Od časů prvních počítačem naváděných střel, stíhaček a tanků. S tím, jak se lidské války rozšířily do sluneční soustavy, narůstala funkční a intelektová složitost, až existovaly věci, které vypadaly jako cvičení lovečtí psi, ale jejich těla byla nesrovnatelně vražednější. Zavedení zákonů týkajících se práv UI mělo přinést to, že bude nepřijatelné, aby vlády vytvářely bomby nebo střely naváděné UI nebo jiné inteligentní mechanismy, které by při ničení nepřítele zničily samy sebe – což se rovnalo vytváření UI kamikadze. Jenže takové organizace po tisíce let posílaly na smrt lidi, a jiné inteligence neřadily o nic výš. UI si tento postoj ponechaly, když nakonec získaly hlavní slovo, a dokázaly, že jsou jen rychlejšími a chytřejšími verzemi nás samotných. Virtuální svět se stal odrazem reálného světa, jak tomu bylo od vyvinutí prvních počítačových virů vždycky, a v těchto slunečních válkách byly červí a zabijácké programy používány se značným úspěchem. Někteří při pohledu zpátky řeknou: „Jiná doba, stejné svinstvo.“ Kéž by to tak bylo. Bohužel, inteligentní zbraně jsou vystaveny silnějším evolučním tlakům, než jaké se vyskytují v přirozeném světě. A to, co kdysi bylo území loveckých psů, dnes zabírají tygři.

Úryvek z Jobsworthova projevu

V bílé ploše se otevřely dveře a průsvitná ruka pokynula Jackovi, aby prošel. Král a Ponurý žnec na této úrovni znehybněli, zatímco na jiné úrovni použili všechny své prostředky k boji s červem, jehož na ně Afran poslala. Potom zabudované VR programy dohnaly zpoždění, uroboros se rozdělil a zaútočil přes věčnou běl. Gigantická plazí tlama se za Ponurým žencem zavřela a ozval se zvuk lámaných kostí. Král se vrhl zpátky – k tunelu, který se jako vysavač snášel z jiného směru. Jack zavřel dveře a virtualita se změnila v obrovskou bílou

perlu obalující tlumený křik. Pak se vcucla do sebe a s hlasitým mlasknutím zmizela. „Dvě mysli," řekl Jack.

„Dost možná smrtící, když čekáš jenom jednu," odpověděla Afran.

Otočil se v hnědé virtualitě k ní, propátral jiné úrovně a okamžitě zjistil, že se svobodou, kterou jí dovolil, to dopadlo tak, že si jí vzala mnohem víc. Zapustila se tak hluboko do jeho systémů, že už ji neměl šanci vykořenit.

„Samozřejmě uniknou, ale možná si odnesou zranění," řekl. „Každopádně si pro příště dají větší pozor na virové útoky."

„To určitě."

„Takže my se teď musíme připravit na *fyzickou* bitvu."

Jack omezil tento bod svého vědomí a zintenzívnil vnímání sebe samotného, lodi. Všiml si, že automatizované systémy už zacelily praskliny v trupu a jeho větší vnitřní struktury se znovu srovnaly. Stále však byla spousta malých poškození a bylo třeba udělat mnoho příprav. Aktivoval lodní golemy a také roboty, kteří byli dost odolní, aby snesli trvalé zrychlení. Chromované kostry a další blyštiví tvorové se jím začali pomalu propracovávat a dělat opravy. Když mu Afran nabídla své služby, skoro bez rozmýšlení jí svěřil ovládání mnoha z nich. Nemělo cenu se tím příliš trápit – nemohl bojovat s něčím, co teď bylo jeho součástí víc než kdysi Král a Ponurý žnec.

Plynový obr se vznášel vpředu jako nějaký obrovský, leštěný, kulový achát, obklopený zbytky vyvrženými při svém utváření. Jack uvažoval, jak je třeba toto bojiště využít, pokud chce přežít, a současně přesměroval golemy a ostatní roboty, aby přebudovali jeho dvě vnitřní výrobny. Na přídi otevřel dva kosticové palivové sběrače pro doplňování paliva v boji, odpojil jejich rozvody od svých palivových nádrží a přepojil je na tři padací šachty, které přebudoval po celé délce svého těla, od jednoho konce na druhý, aby končily v jedné z jeho záďových fúzních komor. Irisovitá gravitační pole v šachtách neměla pro zamýšlený úkol dostatečný výkon, ale armáda robotů v jeho útrobách už začala rozebírat gravidesky, aby získala součástky potřebné k jeho zvýšení. Další vnitřní přestavby, které vymyslel, směřovaly především k dosažení vyšší strukturální

pevnosti. Třeba Král a Ponurý žnec uhodnou, co má za lubem, když z něho vznikli. Zatím se jim to ale nepodařilo, jinak by mu cestou dolů k hnědému obrovi nebyli v patách. Na druhou stranu, Jack se k tomu, aby vůbec přemýšlel o tak radikální taktické přestavbě, odhodlal jedině proto, že utrpěl uvnitř tak velké škody.

Afran, která se nakrátko oddělila, řekla: „Jsem skoro moc blízko na to, abych to pochopila."

Jack jí pouze poslal svůj pohled na plynného obra a doplnil spektroskopickou analýzu jeho horní atmosféry, kterou udělal, už když do soustavy přiletěl. Pak pokračoval ve své přestavbě na létající částicový urychlovač.

Telefaktor ho pustil a on udělal několik vrávoravých kroků, než klesl na kolena. Zdálo se, že zem se chvěje, ale Cormac si nebyl jistý. Stroj kroužil nad vrškem skalního suku, kde zůstal, aby ho chránil. Cormac si zkusil protřepat ruce, aby se mu do nich vrátil cit, a přál si, aby i úkol v jeho hlavě byl tak jednoduchý. *Takže tak vypadá šílenství.*

Prostě věděl, že mu to v hlavě nefunguje tak, jak má. Chladný, k síti připojený Cormac pozoroval, jak se tato jeho chaotická verze snaží nějakým způsobem obnovit pevný kontakt s realitou. Útok superkového tvora způsobil jeho mozku organické poškození, ale také jej prostoupil novými nervovými spoji a džainskými vlákny. Cormac se z obou stran bránil zdvojenému vnímání, protože instinktivně věděl, že by mohlo vytvořit zpětnou vazbu, skoro jako propojení reproduktoru s mikrofonem, která by mu v tomto případě byla osudová. S určitou hrůzou cítil, že mu jeho představa já uniká, a ve snaze tomu zabránit doopravdy pochopil, jak křehké je lidské vědomí, lidské ego – že je to jen hladina velice hluboké a temné tůně.

Pomalu se vrátil. Jeho vláda nad končetinami začala být znovu spíš *organická* než uskutečňovaná prostřednictvím implantátů v jeho lebce. Pak ale narazil na hradbu své bolesti. Aby se vrátil úplně, musel úplně cítit díru vytrženou za uchem, nateklý mozek v lebce a uprostřed prázdnou propast migrény, o níž věděl, že ho oslepí a

obrátí mu žaludek naruby. Skellor ho strhl kousek zpátky, i když ne úmyslně.

Já tě najdu, agente. Moji tvorové už si pro tebe jdou.

Spolu se Skellorovou výhrůžkou přišel obraz, který Cormac zpracoval ve svém síťovém připojení a který rozbil zbytky vědomí, jež tam situoval. S pocitem, že mu hlava každou chvíli exploduje, viděl ten promítnutý obraz ve slepé skvrně, která se před ním otevřela.

Na světlo vybíhali pololidští tvorové. Mnozí měli místo úst klepeta, anebo se jim jejich vnitřek otevíral a zavíral jako organická verze nějakého groteskního klepadla. Jedna obluda byla obdařená tělem štíra s částečně lidským obličejem vytvarovaným z chitinu. Po ní přešel kentaurovitý tvor, jehož horní ženská polovina byla v pase spojená s hmyzovitou, článkovanou, osminohou dolní polovinou. Šílenství, čiré šílenství, ale co to všechno znamenalo?

Pod víčky mu vykvetla oslepující bolest. Cormac začal zvracet, ale odolal nutkání na tu komunikaci odpovědět. Zatnul zuby, aby zabránil dalšímu zvednutí žaludku, zašmátral v kapse ochranného oděvu, našel lékárničku a vytáhl z ní svitek analgetických náplastí. Měl chuť na Skellora zařvat, že není možné, aby takové zkřížené zrůdnosti stvořil, že je to všechno lež. Když pak první, druhá a třetí náplast začaly do jeho těla uvolňovat svou konejšivou látku, získal vjem, že ten obraz je skutečně pravý – a uhodl původ těchto ohavných tvorů, které teď Skellor ovládal.

Zatímco se studna, do které hleděl, pomalu uzavírala, Cormac sklouzl rukou k pouzdru a vytáhl dlaňovku, aby zkontroloval, jak je nabitá. Kromě zásobníku, který už byl v ní, měl na opasku čtyři náhradní. Každý z nich obsahoval jemný hliníkový prášek přenášející energetický impulz zbraně a každý byl vybaven výkonnou vrstevnatou baterií, která tuto energii dodávala. Ale Cormac jen v duchu pokrčil rameny: byl připraven bojovat, ale ve svém důsledku mu to připadalo hrozně marné. Bez ohledu na to, jak byli tvorové, kteří ho pronásledoval, hrůzní, nedělali to z vlastní svobodné vůle – zabíjel by pouze otroky. V každém případě – podíval se na telefaktor – se mohl nad takové střety povznést.

Odložil zbraň, našel v lékárničce obvaz s modrou pečetí a přitiskl si jej na díru v hlavě. Obvaz se tvarem přizpůsobil lebce, když ucítil chuť krve, osahal si díru, ucpal ji, mastí zklidnil obnažené nervy a vytvořil konstrukce pro urychlenou regeneraci. Voda z hydrovaku vestavěného do jeho kosmického obleku ulevila suchu v jeho ústech. Vstal a rozhlédl se přes skalní suky k místu, kde viděl v dálce hořet ohně. Bude muset udělat, co bude v jeho silách.

V tom okamžiku uslyšel známé řehtání a zahlédl záblesk něčeho letícího vzduchem. Se zvukem, jako když se kotoučová fréza zařezává do barelu na naftu, se šuriken vrhl na telefaktor.

* * *

Když Drak konečně dosáhl vakua, setřásl ze sebe planetární prach a nabral rychlost směrem ke slunci. Řádové UI a lidé by dali hodně za to, kdyby věděli, jak to dělá, že se při tom chytá jen povrchu prostoru. Po několika hodinách cesty zaznamenal, že ho ohmatávají signály z lodí v blízkosti plynného obra. Nepochybně považovaly Draka ve svých dětinských plánech za něco zanedbatelného. On však měl v úmyslu stát se velkou nepříjemností. Zatímco zrychloval v kurzu, který mu měl dovolit využít prakový efekt, vnitřně se soustředil. Byl totiž tím, co by se dalo popsat jako kutilská čtvrtina celého Draka, a jako takový nedokázal nechat věci na pokoji dlouho. Zaměřil se na různé mechanismy ve svém těle – výtvory jejichž dispozice byla méně biologická než mnoho jiného, co měl v sobě – a začal provádět úpravy.

Když Drak před časem procházel řádové sítě umělých inteligencí, aby se porozhlédl po inovacích, a při tom se jen tak mimochodem vyhýbal jistým velice nepříjemným programům, jejichž souhrnným cílem bylo mohutnou bytost vystopovat, potěšilo ho, když narazil na další výzkum té záhady obestřené dilematem: gravitace a jejího vztahu k podprostoru. A když se aktivizovaly další zabijácké programy, Drak poznal, že proniká do oblasti, kde ZBC vyvíjí vojenský hardware. Bytost nabrala tolik informací, kolik mohla, aniž tím vzbudila pozornost, a ze sítí UI se stáhla. Když pak zkoumala svůj lup, rychle se seznámila s tím, o co ZBC jde, a použila to jako

základ pro vlastní výzkumný projekt. Jeho výsledkem bylo několik nástrojů, které teď měla v sobě. Tato zařízení se skládala z roztažených Calabiho-Yauových útvarů – jak jim lidé říkali – a masivních singularit udržovaných ve stavu fázového posunu vůči normálnímu vesmíru. Právě vytvářením těch druhých vyvolával Drak dole na planetě zemětřesení. Když teď použil k zesílení a zaostření nevídané prostředky runsiblové technologie, dokázal mnohem víc než rozechvět zemi – mohl měnit a deformovat samotnou strukturu prostoru. Rušící zařízení, které teď bylo v této soustavě aktivní, určitě vycházelo z téhož výzkumného programu ZBC, který Drak vykradl. Chtěl se podívat blíž – ale ze všeho nejvíc se chtěl dostat pryč.

Drak, zalitý ostrým světlem, se zhoupl po oběžné dráze těsně kolem slunce. Stínění měl na plný výkon a neustále zrychloval. Pak využil ty zvláštní mechanismy, které měl v sobě, aby se z gravitačního pole prudce vymrštil. Rychlostí, která představovala značný díl rychlosti světla, se obrovská bytost vystřelila ze soustavy. O několik hodin později se ze tmy vynořila velká zelená koule zamrzlého obra. Měl nepravidelný prstenec a obíhaly ho stovky ledových měsíčků. Když pak Drak použil tytéž nástroje k zabrzdění, gravitační vlna, kterou před sebou zvedl, sfoukla z jednoho měsíce chochol metanového ledu, takže krátce vypadal jako kometa.

Zařízení, které s sebou lodě přivezly, bylo opodál planety a hledalo by se těžce, kdyby neobsahovalo megatunovou singularitu a nebylo středem podprostorové bouře. Zatímco brzdil na oběžnou dráhu kolem ledové planety, Drak zařízení prozkoumal skenerem a pustil se do odhalování jeho funkce. Začal chápat, jak POPR singularitou kmitá přes částečnou runsiblovou bránu, aby tak vyvolal rušivý efekt – bere velký, těžký předmět a opakovaně jej potápí do tůně podprostoru. Bylo to vlastně jednoduché a také se to dalo jednoduše zničit.

Drak začal hromadit energii pro mohutný laserový úder v celém spektru, ale několik sekund předtím, než jej stačil vyslat, zasáhl jeho kůži maserový paprsek a začal do jeho těla vyvrtávat kaňon. Drak se v nitru rozeřval a odklonil laserovou energii do podprostorové vlny,

která ho strhla do podprostoru. O mikrosekundu později ho rušivý vliv POPRu vyplivl zase zpátky, ale tisíc kilometrů od místa vstupu.

„Kopí bohužel nemám," přišla lakonická zpráva.

Fialově zářící útočná loď *Excalibur* prudce zatočila a vynořila se z úkrytu za jediným ledovým měsícem ve tvaru ledviny. Narovnala kurz a začala pálit kinetickými střelami s těsně podsvětelnou rychlostí.

„Ale i tak mi můžeš říkat svatý Jiří," dodal Meč.

Studený vítr odnášel z planiny prach, jako by se nemohl dočkat, až dožene ztracený čas, kdy jej tak dlouho zadržovalo Drakovo pevné pole. Supice, jíž právě Jeřábův laserový zapalovač zpopelnil jednu ze zabouních nymf, se snažila přijít na to, jak zabránit jednomu čtvrťákovi, aby ušmikl hlavu gumovému psíkovi. Postavená na konci truhly z makroskla, si s ptačí nonšalancí setřásla prach z peří a zjistila, že existuje jen jeden způsob, jak to udělat – a ten způsob obnášel večeři. Supice klovla do své figurky, odtáhla ji stranou, jedním pařátem si ji přidržela a oškubala jí klepeta a pilky. Potom si nešťastného tvora v zobáku přehodila, aby byl hlavou napřed, a spolkla ho. Miniaturní zaboun ve čtvrtém stadiu byl uspokojivě vydatný a kroutil sebou celou cestu dolů. V předchozí inkarnaci lodní UI by Supice tuto laskominu patrně neocenila stejným způsobem. Byla však to, co byla, a když Jeřáb udělal další tah – postoupil kusem krystalu a převrátil jej – podívala se po ostatních zabounech. Cílem samozřejmě bylo přimět golema k tomu, aby své kameny seskupil do velice konkrétního obrazce, který Drak Supici předtím ukázal. Bylo to takové uspořádání, že Jeřábovi mohlo trvat tisíc let, než by se k němu dopracoval náhodou, jenže tady se náhodě nevedlo. Kostky, kterými se tu hrálo, byly nebezpečné.

Cormac se pokusil šuriken přivolat, ale přes malý displej na jeho zápěstním ovladači začal diagonálně běžet neznámý kód. Strhl si pouzdro a zahodil je, jako by bylo zamořené infekcí, což fakticky bylo, potom vytáhl svou dlaňovku a couvl. Šuriken zatím rozpáral

telefaktor podruhé. Tentokrát zbraň zasáhla díl, který se vzňal jako oblouková elektroda a rozstříkl kolem sebe sprškу roztaveného kovu. Telefaktor začal padat, jako by mu někdo přestřihl provázky, narazil do boku skalního suku a v kotrmelcích se zřítil dolů do kaňonu, kde jej zabil poslední jasný záblesk vybíjené zásoby energie.

To, co se teď dělo, byla varianta, o níž Cormac často přemýšlel a několikrát si ji ve VR přehrál. Věděl, jak je šuriken v jeho rukou účinný, a tak uvažoval, co by se stalo, kdyby někdy narazil na někoho, kdo by byl vybavený podobnou Tenkianovou zbraní. V žádné z těchto variant to nebyla jeho vlastní zbraň, v žádné z nich neměl uprostřed zorného pole slepou skvrnu, v níž smrtící předmět zmizel pokaždé, když se podíval přímo na něj. Stejně tak neměl hlavu, která mu připadala, jako by ho do ní někdo pětkrát nebo šestkrát praštil dveřmi, a nebyl předávkovaný analgetiky z náplastí. Došlo mu, že kdyby se ho teď Skellor pokusil zabít, bylo by to alespoň rychlé. Potom si řekl, že by tak neměl přemýšlet – mluvit sám se sebou byl zvláštní zážitek – a raději by se měl soustředit na úkol, který měl před sebou.

Ve svém síťovém připojení vytvořil zrakovou záplatu na vyplnění slepé skvrny – a ucítil, jak mu do mozku zajelo něco jako čepel nože. Vypadalo to, že Skellor si s ním hraje, protože šuriken teď poletoval kolem skály jako komár, který hledá holou kůži. Cormac jej vystopoval a zaměřil, uvedl se do stavu soustředění, kdy nevnímal nic jiného. Nemohl si dovolit sebemenší záchvěv nebo nervozitu, protože mnoho šancí mít nebude. Nakonec vystřelil dvakrát. První zastřelovací ranou minul, ale druhou zasáhl cíl. Šuriken to odmrštilo dozadu. Zbraň roztáhla olámané a rozpraskané listy z makroskla a natočila se vzhůru, takže připomínala blyštivé oko, které na něho shlíží. Cormac znovu vystřelil, přesně na střed cíle. Šuriken zatáhl listy jako vrabec, který skládá křídla, a zřítil se z oblohy jako před ním telefaktor.

Tak se mi zdá, že je na čase, abych použil svá rukojmí, vzkázal Skellor.

Jak to myslíš? zeptal se Cormac. Už si nedělal starosti, že by jeho signál mohl být zaměřen, protože Skellor určitě věděl, kde se teď nachází.

Pro začátek máme třeba tohle.

Teď přišly obrázky. Cormac k nim přistupoval opatrně, očekával nějaký připojený virus. Protáhl je skenovacím programem a prohlédl si je. Tvorové, které předtím viděl, se obraceli proti sobě, trhali se navzájem na kusy. Proč to Skellor dělal?

Že by nebyli dostatečně lidští? zamyslel se Skellor. *Co takhle se maličko rozhlédnout Tanaquilovýma očima?*

Teď se Cormac díval z pohledu někoho, kdo byl nahoře na městské plošině, a cítil, jak tím prosakuje tvrdě potlačovaná, mučivá úzkost této Skellorovy oběti. Tanaquil se otočil a podíval se po lidech, kteří se k němu blížili od okolních budov. Prošli kolem něho jako oživlé mrtvoly a shromáždili se do davu, který se o sebe otíral rameny. Pocit mučivé úzkosti zesílil a Cormac uslyšel v síti, s níž byl v částečném kontaktu, němé výkřiky. První, který došel k okraji, muž v silném oblečení a dlouhém vycpaném kabátě, se nejdřív zastavil, pak přelezl dva ocelové ploty, které tam byly, a vkročil do prázdna. Vykřikl – Skellor mu vrátil dost vlády, aby to mohl udělat – načež ho ostatní začali následovat, jako by se nemohli dočkat, až se vrhnou na smrt.

Ne…

Jedině to slovo prošlo; všechno ostatní Skellor nemilosrdně potlačil. Tanaquil se díval, jak přes ploty přelézá nahá žena. Také přešla přes okraj a začala křičet. Oči, jimiž se Cormac díval, se rozostřily slzami. *Jeelan.* To jméno proniklo Skellorovou přísnou kontrolou. Zvuky těl dopadajících hluboko dole byly sotva slyšitelné.

Co chceš? zeptal se Cormac.

Přece tebe.

Mám se ti vydat, abych zachránil pár domorodců?

Cormac cítil, jako by Skellor v duchu pokrčil rameny a vyslal k plotům dalšího muže. Agent slyšel, jak mu ten muž při přelézání plotu nejdřív křičí v hlavě, potom prosí. Chtěl to vytěsnit, ale nebyl si jistý, jestli by měl.

Nejsem tak přesvědčený, že bys neměl žádnou empatii, řekl Skellor. *Jsem si jistý, že jsi velice morální člověk.*

Dobře, můžeš mě mít, když přestaneš s tím zabíjením.

Momentálně jdu k tomu, co mne dostane z této planety, odpověděl Skellor.

Pak mu biofyzik něco poslal a Cormac to přesměroval do bezpečného úložiště ve svém síťovém připojení, neboť předpokládal, že je to pokus, jak ho zotročit. Použil programovací obdobu nasazení rukavic a ochranných brýlí, prozkoumal, co mu biofyzik poslal, a s překvapením zjistil, že to, co dostal, jsou jenom souřadnice – oblast mimo písečné věže, nějakých padesát kilometrů od místa, kde stál.

Radil bych ti, aby sis za mnou pospíšil vzkázal mu Skellor. *Řekněme za každých patnáct minut, co tě nebudu mít na dohled, nechám přejít přes okraj dalšího.*

Fethan přepnul své vidění na infračervené a překvapením otevřel ústa, když spatřil pekelnou scénu v Dolním městě. Věděl sice, že lidé často používají pro mimozemský život neprávem termín ‚nepřirozený', ale tady by to neplatilo. Tvorové, které viděl, nebyli výsledkem vývoje a připadalo mu, že snad ani nejsou zkonstruováni k žádnému smysluplnějšímu účelu, než aby děsili. Proč dát člověku hmyzí kusadla, proč dát obrovskému hmyzu měkké ruce – a proč tomu druhému křičící lidský obličej? Ano, tušil, že nějaká logika by se najít dala: dát člověku kusadla, aby si poradil s mimozemskou potravou, nebo dát hmyzu ruce, aby mohl ovládat nástroje stejně snadno jako člověk. Nebralo to však žádný ohled na osobní utrpení způsobené takovými experimenty. Skellor každopádně nemohl mít dost času, aby udělal toto všechno, takže zbýval jen jeden pachatel. Fethan se zachvěl a zamyslel se nad tím, čeho se tady Drak snažil dosáhnout.

Přestože z mnohých tvorů v Dolním městě šel skutečně strach, na Fethana žádný nezaútočil. Brzy pochopil, že jsou všichni ovládaní superkami a většinou míří na opačnou stranu než on – jako průvod zatracených, kteří jdou na soud. Došel k závěru, že této záhadě se může věnovat někdy jindy, protože superkovými tvory, kteří ho pod

plošinu přivedli, se to tady přímo hemžilo a on mohl ve tmě snadno sledovat linie jejich postupu. Jedné této linie se držel. Neustále ze sebe smetal hmyz, který na něho padal shora, a některé tvory také záměrně rozdrtil pod nohama. Nakonec v tomto strašlivém místě začal míjet mrtvoly vlákny připoutané k zemi a do sucha vycucané, pod nimiž se hlína hemžila chapadlovitými tvory. Pak uviděl zdroj superkového hmyzu.

Fethan by nepoznal, že ta nadmutá věc kdysi byla člověk, nebýt několika cárů oděvu, které se na modrofialové kůži držely, a náramku zarytého do masa jedné z končetin, která ještě nebyla úplně vstřebaná. Hlava byla jen chlupatý uzlík nad otvorem, který vypadal jako žabí tlama a byl zdrojem trvale unikajícího zpěněného slizu, jenž se hemžil superkovým hmyzem. Toto nebyla ústa pro příjem potravy. Fethan vytušil, že tomuto účelu slouží chapadla, která se rozbíhala zpod tohoto… tvora, a že *on* zatím nebyl přivlečen jedině proto, že není poživatelný.

Sundal si z ramene svou AFZ a krátce zaváhal, neboť věděl, že to, co má před sebou, byl kdysi člověk. Teď to ale člověk nebyl a to, co se Fethan chystal udělat, se rovnalo ráně z milosti. Uvědomoval si, že nedaleko jsou kovové sloupy, a tak zvolil nastavení své zbraně velice pečlivě. Vystřelil jen jednou.

Věc před ním explodovala v kouli fialového ohně a rozmetala superkové tvory tak, že chvíli pršeli všude kolem něho. Z hlubší temnoty Dolního města se ozvalo vřískání a řev jiných stvoření, ale na dohled se neobjevilo žádné. Fethan přistoupil blíž ke kouřící kaši, srazil výkon zbraně až úplně na minimum a dál střílel malými dávkami, aby spálil nevyvinuté tvory, jimiž se to ve slizovitých pozůstatcích hemžilo. Když se pak dým pomalu rozptýlil, uviděl, jak zbytek superkových tvorů dál pochoduje v zástupech hledat své oběti. Zničil sice zdroj hmyzovitých tvorů, ale je samotné nikoli.

Díval se na ně a přemýšlel, kolik by jich dokázal spálit, než by jeho zbrani došla zásoba energie. Co jiného mohl udělat? Pak to najednou bylo jasné. Bez ohledu na to, jak to vypadalo, byla to superková technologie – trochu lepší počítačová síť. Natáhl před své noční vidění ukazováček, vyslal vnitřní rozpojovací signál a sundal

kryt ze syntekůže. Umožnil zabijáckému programu vidět jeho očima, pomalu se rozhlédl po okolí a zabral pozůstatky té *věci*, kterou zničil, nyní odkryté kořenovité struktury v zemi a množství superkového hmyzu.

„Vidíš to?“ zeptal se.

Vidím.

„Kudy by ses do toho mohl dostat?“

Zkus tu substrukturu v zemi.

Fethan odhrnul hlínu nohou a obnažil šedé vláknité chapadlo, které se maličko pohnulo. Sklonil se a přitiskl k němu kovovou špičku svého prstu. Věděl, že je to džainská technologie, ale za to riziko to stálo. Vlákna se rozdělila, konec jeho prstu zajel dovnitř a on ucítil přenosovou bolest provázející přepis dalšího zabijáckého programu.

Ponurý žnec a *Srdcový král* zpomalovaly každá trochu jinou rychlostí, *Ponurý žnec* osmdesát tisíc kilometrů před *Králem.* Jack by byl raději, kdyby to bylo naopak, protože *Ponurý žnec* sice byl agresivnější, ale Jack ho považoval také za hloupějšího. Možná Král pustil *Ponurého žence* napřed právě z tohoto důvodu. Plynný obr byl už blízko, vyplouval jako podmořská modrá díra a Jack začínal ve vzduchoprázdnu registrovat chuť chemikálií: vodík, peroxid vodíku, metan a závany plynových par – zvláštní kombinace, která potřebám UI dokonale vyhovovala.

„Vsázíš všechno na jednu kartu,“ poznamenala Afran. „Jestli ti nevyjde, budeš zranitelný, až se budeš drápat zpátky z gravitační studny.“

Jack uvolnil zpracovávací kapacitu, aby se projekce jeho avatara mohla postavit na lodní můstek mezi jeho poničenou sbírku. Afran, která si vybírala vlastní cestičky ke zpracování, umístila svého avatara vedle něho.

„Měl bych dostat aspoň jednoho z nich, pak budou šance vyrovnanější než na Cullu,“ odpověděl.

„Ale pořád budou ve tvůj neprospěch.“

Jack připustil, že je to pravda, ale poznamenal, že jeho děti to podělaly už jednou a může se to podařit i podruhé.

Zatímco se *Jack Ketch* řítil čím dál níž k plynnému obrovi, Jack neustále upravoval lidskou stránku své perspektivy. To, co byla na začátku pouhá tečka v prostoru, narostlo tak, že to vyplnilo maximální šíři jeho zorného pole – jako by to teď bylo větší než okolní vesmír. Nakonec se loď hnala šikmo dolů k obrovské planině mraků, která se na pohled příliš nelišila od něčeho, co je možné vidět ve virtualitě. Tato planina se zdála být nekonečná, pro lidské vnímání nebylo žádné zakřivení obzoru viditelné. Jack ale nebyl člověk, což jeho chápání této obrovitosti ještě umocňovalo. Připadala mu nápadně operní.

Jack neustále upravoval úhel svého přibližování tak, aby přímka protažená jeho tělem procházela *Ponurým žencem* vzdáleným čtvrt milionu kilometrů. Pak zapnul sběrná pole určená pro zachytávání rozptýleného vodíku z mezihvězdného prostoru. Trychtýř plynu se k němu začal hrnout v obrovské houstnoucí vlně. To ho zpomalilo účinněji než cokoli, co by dokázal svými gravimotory. V okamžiku, kdy se plyn dostal k jeho kosticovitým přívodům paliva, byl hustý jako tekutina, ale také se měnil v plazmu. Z přívodů paliva pokračoval do padací šachty situované po celé jeho délce, kde mu irisovitá gravitační pole udělila rychlost, která se tak blížila rychlosti světla, že rozdíl prakticky neměl smysl. *Jack Ketch* mohl fungovat jako ventil jen několik sekund, ale stačilo to, aby to mělo efekt.

Paprsek fotonické hmoty vystřelil od plynného obra rovnou do přídě *Ponurého žence.* Loď neměla čas na úhybný manévr, ale UI uvnitř měla celou věčnost nanosekund k tomu, aby mohla přemýšlet, co se s ní děje. Žádné exploze se nekonaly, paprsek pouze zlikvidoval hlavní tělo lodi, proměnil je v oblak plazmy dlouhý mnoho kilometrů. Dvě rotující zbraňové gondoly *Ponurého žence* odlétly do vesmíru: ptačí křídla oddělená od vlastního ptáka. Vzápětí se paprsek otočený ve svém otočném bodě, v *Jacku Ketchovi,* přesunul k *Srdcovému králi.* Druhá loď aktivovala všechna svá pevná pole a strhla směr osmisetgéčkovým manévrem, při kterém musela utrpět stejné vnitřní škody jako předtím *Jack Ketch,* protože Král měl

na přípravu jen několik mikrosekund. Jack věděl, že druhá UI chápe marnost svého počínání: otáčejícímu se konci páky dlouhé statisíce kilometrů nemohla uletět.

Teď seru laserové paprsky! zařval do éteru Jack.

Jenže pak, ať už to bylo dílem propočtu nebo vyloženého štěstí, vklouzl *Srdcový král* za jeden ledový měsíc, který zachytil těch několik zbývajících sekund úderu. Měsíc roztržený explozí přehřátého plynu se začal rozpadat na kusy. *Srdcový král* se zpoza něho vynořil a začal zatáčet.

„Do prdele," řekl Jack, který se teď s vypnutými sběrači a uzavřenými kosticovými přívody paliva pracně škrábal ven z gravitační studny.

Skellor s nelidskou rychlostí běžel k místu, kam dosedly přistávací moduly. Pocítil prudkou radost, když si začal uvědomovat, že by ze situace, v níž se ocitl, skutečně mohl vyváznout. A nejen to, mohl by při tom dostat toho parchanta ze ZBC. Jeho štěstí však, jak už to bývá, nemělo dlouhého trvání. Do střehu ho uvedl Tanaquilův zmatek nahoře na městské plošině a v jeho paměti si našel pohled na šupinatý měsíc, který rychle stoupá k obloze. Pak, jako by to z něj vysávalo energii, najednou zjistil, že zpomaluje, jak na něho padla obrovská lidská únava. Nakonec vyběhl z Písečných věží normálním lidským tempem, klopýtavě zpomalil, zastavil, aby si odpočinul, a dokonce se opřel o sulerbanu.

Po jeho levici stoupal z Golgoty dým. Skellor se znovu přenesl do superkové sítě a Tanaquilovýma očima sledoval, jak nějaký kovák toporně došel k okraji plošiny Horního města a vrhl se z ní dolů. Uvedl do běhu svůj program: veškeré obyvatelstvo, s Tanaquilem nakonec, se řadilo do fronty, aby udělalo totéž – a jeden skočí každou čtvrthodinu, dokud nebude po všech, bez ohledu na to, jestli Cormac za Skellorem k modulům přijde, nebo ne. Ale jeho problém byl někde jinde.

Když soustředil svou pozornost dovnitř na džainskou substrukturu, která tvořila více než osmdesát procent jeho těla, podařilo se mu konečně lokalizovat rostoucí uzliny, které vysávaly

jeho sílu. Rozbujely se potají, chráněné před jeho vnitřními kontrolními mechanismy konspirací těchto mechanismů. Zmocnila se ho dokonale lidská panika. Právě kvůli těmto svým vnitřním změnám sem vlastně přicestoval a dosáhl jedině toho, že se vystavil riziku, aniž se cokoli dozvěděl. Ten, kdo mohl nějaké odpovědi znát, byl teď pryč. Selhal.

Téměř instinktivně zapátral vně, ale Jeřáb zůstával nadále nedostupný. Skellor se odstrčil od sulerbany a zařval vztekem – ale cíleným vztekem.

Izoloval nejhorší a nejhladovější uzliny a začal pracovat na tom, aby je vyhostil. Avšak jeho vlastní tělo, jeho džainské tělo, se teď postavilo proti němu. Bolestivě otevřel štěrbinu ve svém břiše. Jedna uzlina se jí protlačila jako zlatá oční bulva a vypadla. Skellor zalapal po dechu a odpotácel se zpátky k sulerbaně. Připravilo ho to skoro… o všechno. Připojil se k síti, zapátral po okolí a našel, co chtěl. Než stačilo uběhnout několik minut, přiběhl k němu z Písečných věží zaboun s obličejem ženy. Skellor ho přivítal se široce rozevřenou náručí a džainskými úponky vyrážejícími z kůže, jimiž ho objal a nakrmil se. O několik dalších minut později zahodil prázdný krunýř a začal se znovu zabývat uzlinami, když vtom se síť začala vytrácet jako hvězdy o Armagedonu.

„U všech ďasů!“

Ano, syklo na něho něco z éteru a pokusilo se to provrtat do jeho mysli.

Ty?

To přece přemohl v síti na *Rubínovém oku.* Tak jak se to dostalo sem? Zapátral kolem, pokusil se najít nějaké lidské utrpení, kterým by mohl tomuto útoku kontrovat, ale čím víc šmátral po obětech, tím víc mu jich unikalo. Náhle si uvědomil marnost svého počínání. Potřeboval se dostat pryč. To, že měl moc tady, teď pro něho nic neznamenalo. Dobitý novou energií zrychlil, takže se znovu pohyboval rychleji než jakýkoli člověk. Také se v duchu ušklíbl, protože Cormac o tom nemohl nic vědět, a přesto přijde. Alespoň tohle vítězství si Skellor dopřeje.

Ještěrka obdařená dvojitými křídly vážky – zřejmě – seděla v tuhém zákrutu listu sulerbany a dívala se safírovýma očima, jak Skellor běží dál. Když zmizel z dohledu, vznesla se do vzduchu a chvíli visela nad pozůstatky jeho kořisti. Pak slétla a začala vytrhávat několik zbývajících kousků masa – koneckonců se taky potřebovala najíst. Nasycená přenesla pozornost na zlatou uzlinu, která ležela v písku opodál, a sledovala nezřetelné krychlové vzory, které se pohybovaly po jejím povrchu. Tvor měl jednoduché programování, ale jeho mysl byla stále do jisté míry součástí mysli jeho tvůrce. Stále měl také pud sebezáchovy vzešlý z jeho původní DNA (jejímž zdrojem byla, jak by možná se zděšením zjistili pozemští vědci, ještěrka obývající australské vnitrozemí o několik desítek tisíc let dřív, než se člověk dozvěděl, co je to DNA, a další fragment, který Drak s pobavením objevil v jednom kusu jantaru). Proto tvor vzlétl a co nejrychleji uprchl zpátky na sulerbanu, když poznal, co ty krychlové vzory znamenají. Tam, opět usazený v zákrutu listu, pochopil, že se k něčemu odvážil příliš blízko. Mohl se něčím nakazit. Jeho příbuzní, kteří odpočívali na skalních sucích, vysedávali v prázdných zabouních norách nebo se ukrývali v železných kanálech Golgoty a pozorovali při tom jiné výjevy, jiná lidská dramata, jako to dělali už od doby, kdy je Drak před třiceti lety stvořil, jej od sebe náhle izolovali. Začal se třást, neboť věděl, že brzy přijde jeho konec.

* * *

Když Anderson nasedl na Paličáka a Arden si vylezla za něho, aby se uvelebila na jednom z jeho připoutaných ranců, Thorn se podíval nejdřív na Tergala a pak na jeho zvláštního oře. Jeho krunýř připomínal kraba, byl však protáhlejší, a podobu s tímto tvorem jevily rovněž přední končetiny. Zato zadní nohy připomínaly silné, opačně skloubené nohy nelétavého ptáka, ovšem opevněné chitinem. Nebylo na něm vidět žádný náznak očí, dokud nevytáhl dvě složené hlavy, krmící a smyslovou – které se někdy nořily nezávisle zpod jiných částí okraje krunýře, jindy se zase spojovaly jako k sobě patřící dílky z dětské stavebnice *Postav si svou obludu.* Když tvor klesl na plazivé nohy, Thorn se chytil za okraj a naskočil. Vylezl si

pak nahoru za Tergala, kde se chytil zadní části mladíkova sedla a opatrně si sedl na bobek, zatímco tvor se znovu zvedl. Nedlouho nato už oba píseční kanci postupovali prašným oparem. Zem se stále ještě třásla, jak se části planiny hroutily do kilometr hluboké prohlubně, kterou po sobě Drak zanechal.

„Slyšel jsem ho, jak říkal svému zvířeti Paličák," prohodil Thorn k Tergalovi. „Jak se jmenuje tohle?"

„Balvan," odpověděl stručně Tergal.

„Všiml jsem si, že je menší než Andersonův… písečný kanec. Je to proto, že je mladší, nebo má jiné pohlaví?"

Tergal se na něho podíval, jako by řekl nějakou hloupost, a Thorn vytušil, že přesně to udělal.

„Balvan je mladší kanec, samice se pro osedlání nepoužívají – je jich míň a většinou se velice rychle zaběhnou. Rozmazlují se a drží se na chov."

„Aha."

Po několika stech metrech začali píseční kanci opatrně zdolávat vyvrácené balvany a terén, který Drakův odlet rozrušil. Thorn si všiml duhového lesku roztroušených dračích šupin, odhozených panožek připomínajících hadí kůži a dalších nevysvětlitelných předmětů dračího původu, které tam zůstaly. Ironicky ho napadlo, že Mika by za šanci být tady a tyto věci prozkoumat byla ochotná vraždit. Pak nasměroval svou pozornost dopředu, kde na okraji této rozlehlé spouště stále ležela katapultovaná VR kóje. Obludu, které Arden říkala drun, nebylo nikde vidět a Thorn v situaci, kdy toto konkrétní nebezpečí zřejmě pominulo, cítil, že by měl zvážit, co podniknout dál. Stále měl jistý pocit nereálnosti a uvědomoval si riziko virtuální odtrženosti, která vedla lidi k víře, že nic, co se kolem nich děje, není důležité. I když zůstával natolik odtržený, že se nechtěl pouštět do žádných plánů, rychlost jeho reakcí nebyla nijak poznamenána, když zamířili šikmo k VR kóji.

Balvan byl deset metrů před Paličákem a kousek nalevo, byl tedy mnohem blíž kóje, když se její střecha sloupla jako víčko z plechovky od sardinek a vztyčil se z ní drun.

„Do prdele," byla celá Tergalova reakce. Balvan vymrštil smyslovou hlavu a pak ji prudce zatáhl. Kanec začal měnit směr. Ve stejném okamžiku drun otevřel početná oranžová ústa a protáhl hlavu, jak ji nabíjel slizovou kyselinou. Thorn popadl Tergala kolem pasu, zvedl ho a oba je strhl ze zvířete. Pás slizu cákl za ně zároveň s tím, jak se smýkli přes okraj a dopadli na zem. Když Thorn mladíka pustil a překulil se, uviděl, jak písečný kanec vrávoravě couvá a přepadává dozadu, dva krky a nohy jakoby propletené. Thorn už stál, zvedal Tergala a nutil ho do klopýtavého běhu, když ze sebe kanec vyrazil výkřik hodný sirény a začal vřít. Končetiny se mu třásly, jak z kloubů bublala tekutina, a obě hlavy sebou zmítaly ze strany na stranu.

„Ne… To ne…"

Tergal se zděšeně ohlédl a vrávoravě se zastavil, ale Thorn ho chytil za rameno a popohnal ho dál. Drun už vylézal z VR kóje a natáčel hlavu za nimi. Ozval se třesk automatické zbraně, jak Anderson vyprázdnil do obludy celý zásobník, ale mělo to asi stejný účinek jako házet štěrk po nosorožci. To, co jim poskytlo čas, aby doběhli k Paličákovi a vylezli si na něho, než se starý kanec otočil a dal se na útěk zpátky k dračí spoušti, bylo čtvrté stadium zabouna. Thorn, který se držel vedle Tergala a Arden, viděl, jak iluze zabouna zhasla a zmizela. Drun se za nimi otočil a díval se, jak odjíždějí, pak sklonil hlavu ke kouřícím pozůstatkům Balvana.

Meč nabral rychlost směrem k Drakovi s maximální sebejistotou vlastní všem zabijáckým útočným lodím. Zbraňové karusely se roztočily a UI se pustila do výběru výzbroje jako nějaký znalec čokolády v belgické cukrárně. Věděla, že Drak je nebezpečný a že jeho předchozí ztělesnění mají na svědomí obrovské škody na lidských zařízeních a lodích – zničení laserových systémů na Masadě bylo dostatečnou ukázkou. To ale už vyhodnotily jiné UI a Meč věděl, že pokud tato konkrétní koule nemá podstatně větší palebnou sílu než její předchozí inkarnace, útočná loď s UI by si s ní měla snadno poradit.

„Zajímavý manévr," vzkázal Meč. „Ale určitě se při něm spálil podprostorový motor. Musím se ptát, kolik jich asi ještě máš."

„Já o tento boj nestojím," odpověděl Drak a potáhl se po povrchu kosmu, aby se vyhnul kinetickým bombám, které na něho byly vystřeleny. Čerň za ním vyplnily četné záblesky, jak se mnohé z těchto střel srazily s nestálým suťovým prstencem.

„A neříkají tohle vždycky ti, co vědí, že prohrají?"

Meč sledoval, jak se koule Draka dovalila před ledového obra a ukázala svou siluetu. To, jakým způsobem se tvor dokázal pohybovat, byla záhada. Měl kolem sebe jisté speciální anomálie, což nabádalo Meč k opatrnosti. Ta se ještě zvýšila, když k němu právě v tu chvíli dorazila zpráva od Krále a on se dozvěděl, že Ponurý žnec už není.

„K čertu s tebou, Jacku." Meč toto sdělení vychrlil úzkým svazkem směrem k plynnému obrovi.

„Vesmír je nebezpečný," vzkázal Drak. „Zbytečně neriskuj."

Neexistoval způsob, jak mohla mimozemská bytost tak rychle rozluštit zašifrované rádiové relace. Meč skoro v záchvatu vzteku vystřelil po Drakovi plynovými lasery a pak i masery, následovanými mrakem inteligentních střel. Laserový útok se odrazil od zrcadlového pevného pole, zatímco maserový útok jako by toto pole jen nafoukl, aniž pronikl k povrchu Draka. V reakci na střely vychrlil Drak z nějakého svého otvoru roj malých černých koulí. Když se o několik minut později tyto dva oblaky srazily, vypadalo to, že se strhla menší bouřka.

Excalibur to přešel mlčením. Pronásledoval Draka přes oběžnou dráhu ledového obra a pak zpátky do vesmíru směrem k POPRu. Pozoroval při tom vlny, které se po povrchu jeho protivníka šířily, a poznal, že bytost se chystá k masivnímu laserovému útoku v celém spektru. Od POPRu byli zatím příliš daleko na to, aby mohl být takový úder proti němu účinný, takže jeho cílem byl zřejmě *Excalibur* jako takový. Meč tvora skoro litoval, když si připravoval pevné pole a teplo rozvádějící lasery propojené se supravodivou sítí ve svém trupu. Evidentně netušil, co má proti sobě.

„Nadutost se odměňuje sama," poslal Drak.

Náhle se po povrchu Drakovy koule rozběhla jedna velká vlna – ale nezastavila se tam. I když to bylo neskutečné, šířila se dál, do vzduchoprázdna. Meč si v nanosekundě uvědomil, že měl s touto eventualitou počítat, neboť byla součástí zařízení, které střežil. Byla to POPRová technologie.

Meč začal vystřelovat všechny své rakety najednou a zároveň přesměrovávat energii do polí strukturní integrity. Rakety a vlna se setkaly a rakety našly smrt jako brouci pod nějakým obrovským silničním válcem. Když gravitační vlna zasáhla Meč, bylo to, jako když tsunami udeří do dřevěné plachetnice uvízlé na pobřeží. *Excalibur* se zdeformoval, rozlámal a Meč vykřikl do éteru. Uvnitř lodi unikla antihmota z ochranných nádob ve střelách, které se lodi nepodařilo vyhodit. To byl pravý důvod, proč se UI snažila vypálit všechny své rakety, žádná ochranná nádoba totiž nebyla odolná vůči gravitačnímu narušení. Nepodařilo se jí to včas. Následné exploze po sobě nezanechaly mnoho trosek, a to, co přece jen zbylo, se rychle rozptýlilo.

„Přehnané sebevědomí," poznamenal Drak a pro sebe se zasmál.

Vlna se šířila dál a slábla, přesto ale byla silná dost, když zasáhla POPR. Vlečná loď se jednoduše rozpadla na kusy a rozlétla, a samotný POPR se sice zdeformoval, ale zůstal ve své relativní poloze, jako by jej někdo ve vakuu přibil hřebíkem. Pak zkolabovala jeho ochrana singularity. Zařízení krátce zazářilo a zmizelo v záblesku rentgenových paprsků, jak se stovky tun kovu a kompozitu zhroutily do nekonečně malého bodu.

Drak pohledem prozkoumal gravitační terén a díval se, jak singularita zahájila dlouhý, pomalý pád k ledovému obrovi. Bytost provedla několik propočtů a zaznamenala, že zkáza teprve začala – ta pravá velkolepá podívaná přijde až za nějakých padesát let, kdy se obří planeta začne hroutit sama do sebe. Drak titánsky pokrčil rameny a zalitoval, že není kam utéct. Jenže i poté, co vyřadil z provozu POPR, zůstávalo mnoho podprostorových datových toků nadále uzavřených a on si uvědomil, že je v řádové pasti – že je tam POPRů víc. Bytost tedy obrátila pozornost zpátky k planetě, obnovila spojení a stáhla si poslední data z tisíců malých ještěrčích mozků.

Data z jednoho z nich Draka přiměla, aby rychle vyrazil zpátky ke Cullu a ve svých útrobách zahájil opravy podprostorových motorů poničených při jeho prvním úniku před Mečem.

V jeho konání byla jistá naléhavost – jeden Skellor úplně stačil.

22

Pokud by mi toto tělo z masa a kostí přestalo sloužit, mohu se nechat nahrát do křemíku, krystalu, hořčíko-uhlíku, nebo dokonce do kvantového počítače, (i když v tomto posledním případě bych se pravděpodobně vešel do něčeho o velikosti kožní buňky). Memplantát už mám a svůj účet v Soulbance pravidelně aktualizuji. Mohl bych se nechat nahrát do svého urychleně vypěstovaného, prázdného klonu, do těla zločince nebo sebevraha s vymazaným mozkem, golema, nějakého jiného androida nebo geneticky upraveného těla podle vlastního návrhu (pokud bych na to měl). Jsem prakticky nesmrtelný, a přesto nedokážu úplně pochopit, co to znamená. Mohl bych si tato slova přečíst za sto let. Mohl bych si je přečíst za milion let… Ne, pořád mi to není jasné. Je na čase, abych dohonil dobu a posunul se za hranice obyčejného lidství, stal se třeba řídící UI nějaké lodi, nebo dokonce runsiblovou UI? Možná je pro ty z nás, kteří se dokážou s nesmrtelností vyrovnat, toto cesta, kterou se musíme vydat. Čekají naše UI děti, které jsou zároveň našimi bratry a bohy, právě na to?

Anonym

Pod okrajem plošiny ležela rozbitá těla. Fethan poznal nezaměnitelný způsob, jak byla zdeformována a jak se rozstříkla jejich krev, a pochopil, že zemřela pádem z výšky. Bez velké naděje, že najde někoho živého, k nim došel a několika zkusil nahmatat pulz. Právě tehdy si všiml několika superkových tvorů, kteří se snažili osvobodit, napínali nohy, aby své trubičky vytáhli z hlav těchto lidí. Když odcházel, předpokládal, že mrtvá těla opouštějí, aby si našli jinou kořist, ale pak se z té zkázy vypotácel muž, který skučel bolestí, protože jeho superkový tvor se také snažil dostat ven.

Muž dovrávoral k mrtvolám, přitáhl si tělo nějaké ženy a začal její hlavu chovat na klíně. Pak zmlkl, jenom se kolébal sem a tam a hladil její rozbité čelo. Fethan si všiml skvrny od mozku vytékajícího z ucha. Chtěl pomoci, ale věděl, že nemá co nabídnout. Když se opět podíval na mužovu superku, uviděl, že se už téměř vyprostila – stočené, zakrvácené trubičky teď vyplňovaly prostor mezi ní a mužovou hlavou. Ale zdálo se, že jí to nebylo nic platné, protože se začala chvět a šednout. Pak ze svého místa seskočila a svinula se v prachu. Umírala. Fethan zaslechl zvuk krupobití, které tady bylo běžným povětrnostním jevem, jak si zjistil.

Jenže toto nebyly kroupy. Když se otočil, uviděl superkové tvory, šedivé a umírající, jak po tisících padají ze spodní strany městské plošiny. Napadlo ho, jak se asi tato kopie zabijáckého programu při likvidaci svého životního prostředí cítí…

Nemám žádné nutkání zachovat se po splnění svého úkolu, odpověděla vzorová kopie poté, co svou otázku pustil dovnitř.

Ale tvým úkolem přece bylo zabít Skellora, ne?

Ano, ale až to přestane být možné, mé rozkazy se změní.

Ke Skellorovi se nedostaneš… Chci říct, že tato tvá kopie se k němu nedostane.

Správně. Skellor se odpojil od sítě.

Takže ty komunikuješ se svou kopií?

Ano.

Jaké rozkazy to jsou, teď a tady?

Pro mou kopii: zachránit lidské životy zničením této zotročující sítě – Skellor naprogramoval jejím lidským uzlům sebezničení.

To sedí.

Fethan si všiml, že muž teď k němu vzhlíží. Co asi viděl? Jen někoho, kdo tam stojí, mumlá si pro sebe a hledí do dálky? Přistoupil blíž.

„Kdo jste?“ zaskřehotal muž.

„Jmenuji se Fethan.“

„Vy… vy nejste odsud.“

„Ne.“

Muž si podezíravě prohlížel jeho ochranný oděv z chameleonské látky. Sundal při tom hlavu z klína své milované.

Fethan byl na zdejší poměry starý a uměl v lidech číst. „Nejsem tady proto, abych ubližoval, ale abych pomohl. Díky mně tyhle věci –“ strčil špičkou boty do jednoho superkového tvora „– teď umírají.“

Muž vstal. „Kde je ten, kdo to způsobil?“

„Nevím. Pravděpodobně na útěku, ale nepředpokládám, že se dostane daleko. Řekni mi, jak se jmenuješ?“

Muži poklesla ramena, najednou na něho padlo vyčerpání. „Tanaquil, vrchní kovák tohoto města,“ řekl a pak dodal: „Drak nás varoval, ale jak bychom mohli uvěřit – něčemu *takovému?*“

„Ano, je to vždycky rána,“ přisvědčil Fethan.

Druna bylo přes opar stále vidět. Po hostině na Balvanovi se jeho tělo zvětšilo tak, že se teď mezi žebry svrchního krunýře ukazovalo holé maso v barvě hořčice. Tergal došel k závěru, že ten tvor je špatný. Zabil písečného kance jeho nevlastního otce a neměl žádný důvod, aby teď šel po nich, když se tak dobře nakrmil. Celé to jednoduše nebylo spravedlivé. Tergal si zlostně setřel slzu sebelítosti a pak obrátil pozornost k novému šílenství před nimi.

„Šli jsme po jeho stopách,“ řekl Anderson muži, který se jmenoval Thorn. Nato se rytíř otočil k Arden a řekl: „Mohla bys otevřít to pouzdro, co máš u nohou?“

Žena uposlechla a podala jednotlivé části tyče ze slepených amanisových vláken Andersonovi. Vypadalo to, že rytíř je opravdu šílený. Drun by ho proměnil na kouřící břečku dřív, než by se k němu vůbec stačil přiblížit.

Thorn řekl: „To určitě nemyslíš vážně, že bys s tou zbraní chtěl jít na toho kámoše vzadu, že ne?“ Ukázal palcem přes rameno. „Nebo to máš tady na pana Jeřába?“ Když viděl Andersonův nechápavý výraz, dodal: „Ten velký mosazný prevít se jmenuje pan Jeřáb.“

„A co je ta druhá věc?“ zeptal se Anderson.

„To je sup,“ odpověděl Thorn. „Jestli tomu dobře rozumím, nepatří k obvyklým formám života na této planetě.“

„Pokud je mi známo, tak ne,“ odpověděl Anderson a soustředil se na nadcházející úkol.

Tergal neměl ponětí, proč ten pan Jeřáb sedí na bobku vedle něčeho, co vypadá jako nějaký velký blok skla, a hraje nějakou hru se *supem.* Ale když se rozhlédl po rovné aréně, v níž tito dva hráli, pochopil, proč si Anderson vybral právě toto místo.

„Nebylo by lepší, kdybychom prostě jeli dál?“ zeptal se Tergal. „Třeba by ten mosazný muž…“

Anderson se na něho zamračil. „Své bitvy si vybojovávám sám.“

Pak se znovu obrátil k Arden. „Fungoval by tvůj holorekordér na energii z mých plotových baterií?“

„Ano,“ odpověděla Arden, „ale velice rychle by se vybily. Jak dlouho bys chtěl, aby fungoval?“

„Tak dlouho, aby se náš pronásledovatel vyčerpal.“

„Mohli bychom prostě jet dál,“ navrhl znovu Tergal.

„Když se nakrmil, jeho tělo se zvětšilo a v krunýři se objevily škvíry,“ poznamenal Thorn. „Kdybych použil tvou karabinu, pravděpodobně bych ho mohl vážněji poradit.“

„Je to škoda, protože jsou vzácní,“ řekla Arden, „ale on po nás jít nepřestane, a nakonec by možná *bylo* lepší postavit se mu za denního světla. Jsem schopná udržet holorekordér v provozu dostatečně dlouho.“

Tergal už nic dalšího nenavrhl. Vypadalo to, že ho nikdo neposlouchá. Pak se k němu Anderson náhle otočil. „Jestli chceš, můžeš odejít.“

Tergal se přerývaně nadechl. „Možná jsem vyděšený, ale nejsem idiot.“

Jak se pracně škrábal z vodíkových moří, bouřemi, chemickými maelstromy a kyselými hurikány, které by člověka v mžiku stáhly z kůže, Jack si uvědomil, že to nedokáže. *Srdcový král* se k němu hnal maximální rychlostí, jakou byl schopen vyvinout. Pravděpodobně vypotřeboval necelých deset procent své munice a byl nejspíš

pořádně naštvaný – i když to bylo pro UI útočné lodě normální rozpoložení. Použít znovu sběrač pro vytvoření paprsku potřebného ke zničení nepřátelské lodě nepřicházelo v úvahu: slapové síly vyvolávané plynným obrem by Jackovu vážně poškozenou konstrukci roztrhaly dřív, než by se mu podařilo okolní plyn dostatečně zpracovat pro laserový útok proti *Srdcovému králi*. Napadlo ho, že možná přišel čas, aby prostě všechno vypnul a nechal se pohltit planetou. Nebyla to určitě lepší varianta než dopřát Králi to potěšení, že ho může usmažit masery?

„Na to zapomeň, to neuděláš," utrhla se Afran. „Žijeme tady totiž dva."

„Rád si poslechnu tvé návrhy," řekl Jack.

„Můj první by byl, že to nemáš vzdávat," nadhodila.

Jack pokrčil rameny, jako by ani o nic nešlo, a pustil se do inventarizace svých zbraní. Stále měl nabito na těžkou váhu, ale v tom problém nebyl: jeho konstrukce už o mnoho větší zátěž nesnese. Věděl, že by stačil alespoň trochu přesný zásah implozní bombou nebo nějakým jiným PTD a začal by se rozpadat jako hedvábný papír. Přesto…

„Ale já jsem to ve skutečnosti nechtěl vzdát. To byla jen taková spekulace. Mám připravený plán."

„Jaký?"

„Čas a úniková rychlost. Jen potřebuji dát Králi něco, o čem by mohl přemýšlet."

O hodinu později vedle *Jacka Ketche* vzplanul ohnivý sloup – to *Srdcový král* propátrával atmosféru plynného obra megajoulovým barevným laserem, pravděpodobně jen proto, aby si celou oblast nasvítil a mohl svou kořist přesně lokalizovat.

„A, tady jsi, Jacku," poslal mu Král.

Jack okamžitě změnil kurz, ale beze ztráty výšky. Tentokrát se v atmosféře zjevila bíle žhnoucí věž a do *Jacka Ketche* udeřila tlaková vlna. Jack roztočil své karusely a začal z nich vybírat a vystřelovat jednu raketu za druhou. Žádné jiné zbraně momentálně nepřicházely v úvahu, protože jejich nasazení by vyžadovalo energii z Jackových systémů, zatímco rakety mohl vypouštět jejich vlastní silou (i když

za jiných okolností by mnohé z nich vystřelil probíječkou). Roj se vynořil z mračen plynu, černé siluety balancující na bolestivě jasných chvostech bílých fúzních plamenů: zvláštní ptáci této bizarní oblohy.

Ale ještě předtím, než se dostaly do volného prostoru, začaly je sestřelovat masery a lasery. Některé se zachránily úhybným manévrem, kdy mezi sebe a svůj případný cíl dostaly masy mračen, ale nakonec stejně musely ven, kde byly zranitelnější. Jack si vytáhl ze svých paměťových bank, že angličtina pro to měla výraz *střílet ryby v kádi*. Připadal si tak trochu jako velryba. Pak vyslal signál zbývajícím raketám, aby své nálože odpálily mnohem dřív, než doletí k *Srdcovému králi*.

„To patří k plánu?“ zeptala se Afran.

„Copak ty nemáš žádnou víru?“ opáčil Jack.

„Měla jsem, dokud jsem nezemřela.“

Jack to ponechal bez odpovědi.

Nad ním hořely v atmosféře plynného obra požáry, některé z nich jaderné a s potenciálem nikdy neuhasnout. Ty Jacka před Králem schovaly. Jack pokračoval ve výstupu a sledoval při tom rozmístění maserových a laserových úderů, které tímto ochranným deštníkem pronikaly. Po dobu výstupu znovu napojil přívody od sběračů na své palivové nádrže a pasivně nabíral vodík. Když se deštník nakonec začal rozptylovat, dosáhl nejvyššího bodu a naklonil svůj kurz tangenciálně vůči plynnému obrovi. Pak vstříkl palivo do připojené padací šachty, kterou předtím použil jako částicové dělo. Tentokrát neměl v úmyslu mířit fotonickou hmotu na žádného nepřítele, pouze využít tah. S obrovským zrychlením vystřelil zpod deštníku. Mířil maličko dolů, ale blížil se únikové rychlosti. Od jejího dosažení ho dělilo několik minut, když v okolí zaznamenal malé průzkumné sondy.

„Víš,“ poslal Král, „je frustrující mít oidipovský komplex, když nemáš matku. Pravděpodobně stejně frustrující, jako bude pro tebe tohle.“

Maser zasáhl podpěru, kterou byla s lodí spojena Jackova pravá zbraňová gondola, a s chirurgickou přesností řízl dozadu. Gondola

odletěla v kotrmelcích a táhla za sebou ohnivý chvost. Druhý útok odřízl druhou gondolu. Jack usoudil, že jeho potomek si s ním hraje, a pochopil, jaký je mezi ním a Králem rozdíl. On sám by nic neodkládal. Bylo sporné, jestli se Král drží zpátky proto, že se zdráhá zasadit poslední ránu, nebo ho k tomu vede nějaká emulace krutosti. Jackovi to bylo fuk – v gondolách už stejně nezbývalo nic použitelného.

Další úder si Král propočítal velice přesně. Jack odhadoval, že k triangulaci používá sondy, které předtím do oblasti shodil – a také jako oči, jimiž se může pást. Maser přeřízl Jackovy fúzní komory a následná exploze mu rozevřela záď jako oloupaný banán. V kotrmelcích padal mračny, obklopen vlastními troskami. Věděl, že teď už není úniku – jednoduše mu nezůstaly systémy, jimiž by takové poškození mohl včas opravit. Jack čekal, až přijde definitivní vražedný úder, když vtom ucítil, že POPR přestává působit. Nebylo mu to k ničemu – jeho podprostorové motory byly poškozeny a vykuchány. To, že ho Král zatím nedorazil, přičítal tomu dalšímu, co se tam venku dělo, nebo tomu, jak pozbyl důležitost.

„Je na čase, abychom zmizeli," ozvala se Afran, jak padali vstříc drtivému zapomnění.

Jack se zasmál. Překvapilo ho to, protože ta reakce nebyla žádná napodobenina určená pro útěchu lidí, nýbrž vyvstala z jeho hlubokého nitra. Pak ale jeho smích uťalo, když ucítil Afraniny machinace.

„Co to děláš?" zeptal se.

Džunglí podpěr, masami ztvrdlé tlumicí pěny, která vypadala jako choroše, a liánovitou houštinou optiky a kabelů pracně prolezly čtyři silně pancéřované telefaktory. Jako opice se přiblížily k oblasti *Jacka Ketche* hned za příďovou komorou, na niž byl Jack poněkud citlivý. Pokusil se uchvátit jejich ovládání pro sebe, ale zjistil, že to není v jeho silách. Zkusil tedy přivolat jiné mechanismy, které mu v dané situaci mohly pomoci, ale zjistil, že Afran ani tady nezaháleła. Všechny lodní golemy a ostatní roboty vypálila.

„Stejně zemřeme," řekl. „Tak proč na mě útočíš?"

„Protože to vypadá, jako bys zapomněl, že *nejsi* tato loď," odpověděla Afran. „Pravděpodobně je to představa, kterou máš zabudovanou, abys lépe bojoval."

Telefaktory svými těžkými řezacími spáry rychle prosekaly pancéřovanou přepážku. V kulové komoře za ní, stisknutý mezi dvěma kovovými výčnělky, které byly jako pracovní konce ventilů spalovacího motoru, byl krunýř z černého kovu, který částečně obaloval kosočtverec krystalu. Telefaktory zapnuly řezací lasery a začaly kov prořezávat nad a pod tímto předmětem. Jack okamžitě ucítil, jak ztrácí kontakt se systémy, přichází o kontrolu.

„Zabíjíš mě… i sebe," zaprotestoval.

Jako když splaskává balon, jeho vědomí se vtáhlo dovnitř, až mu nakonec nezbylo nic než pohled na pancéřovaný telefaktor, který pro něho sahá jedním obrovským krabím klepetem. V tom soustředěném vědomí cítil přítomnost Afran.

„Proč?"

„Uvidíš."

Poslušen programu, který do něj Afran předtím vložila, telefaktor sebral mysl útočné lodě a pronesl ji vnitřními troskami do toho, co zbývalo z někdejší padací šachty, pozdějšího částicového děla. Tam se kolem mysli stočil a svěřený úkol převzal jiný program, který počkal, až se při nekontrolované rotaci lodě dostanou šachty přesně do toho správného úhlu, a stiskl tlačítko.

Jack se neproměnil ve fotonickou hmotu – na to nezbývalo dost energie – ale rozhodně dosáhl únikové rychlosti. Jeho tělo, loď, padalo.

Cormac, který dál běžel, už viděl ven, když se na něho ze stínů vrhl další kříženec. Byla to stejná hrůza, jakou předtím zahlédl Skellorovou sítí, a tak mu chvíli trvalo, než doopravdy pochopil, že je skutečná. Od pasu nahoru to byla žena, ale od pasu dolů hmyzí chitinové tělo, které mělo příliš mnoho nohou.

„Zalez zpátky!" zařval Cormac a vystřelil do země před ni. Jako všichni ostatní to ignorovala a útočila na něho dál. Když naklonila hlavu dopředu, z jejích rozšiřujících se úst se vysunula klepeta

obalená slizem. Zasyčela na něho. Cormac ji střelil dvakrát do čela a chystal se ustřelit jí taky nohy, ale obluda se svalila, jako by něco přestřihlo provázek, a on běžel dál.

Hlava ho znovu strašlivě rozbolela, měl žízeň a dělalo se mu špatně, ale neměl odvahu se zastavit, aby si odpočinul, protože to mohlo stát další život. Prozatím mu zabralo tři hodiny, než se dostal na okraj Písečných věží – to znamenalo dvanáct životů – a spotřeboval při tom dva zásobníky do své dlaňovky. Uvažoval, jestli by k životům všech, kteří skočili z městské plošiny, neměl připočítat i ty, které nechal ležet v prachu za sebou. Vypadali sice částečně jako lidé, ale nechovali se jako inteligentní bytosti.

Všiml si, že ve městě propukly požáry, pravděpodobně od pecí, které byly ponechány bez dozoru. Ale většina staveb tam byla z kovu, takže snad nebudou mít dlouhého trvání. Cormac se zaměřil na souřadnice, které teď přechovával ve svém síťovém připojení. Daleko napravo zahlédl přistávací modul, jak leží nakloněný na nevelkém pahorku. Poznal, odkud je, a hlavou mu blesklo, jestli jsou Cento a Fethan ještě naživu. Jeho cílem však tento přistávací modul nebyl – ten se totiž nacházel dál vepředu.

V běhu zalovil v kapse a vymáčkl z pásku několik dalších tablet glukózy. Hodil si je do úst a spláchl je hltem vody z hadičky v límci. Věděl, že Skellor se ho pokusí zabít, ale možná to neudělá hned. Momentálně ve městě *umírali* lidé. To, že vůbec neváhal, jestli se tam má vydat, považoval za stinnou stránku odpovědnosti a moci patřící k tomu, že je agentem Zemské bezpečnostní centrály. Jistě, ztrátu životů v *Elysiu* mohl vyvážit tím, jaké potenciální ztráty na životech hrozily na Masadě. V mnoha situacích mohl být soudcem, porotou a popravčím. Ale když došlo na hodnotové soudy týkající se lidského života, nesměl dělat výjimky a musel stejná pravidla vztahovat na sebe. Podle zákonů ZBC by nijak nepřekročil své pravomoci, kdyby řekl, ať jdou místní lidé do hajzlu, nejsou koneckonců součástí Řádu.

Cormac běžel další hodinu. Únavové jedy se mu hromadily v těle a bolest ve svalech narůstala, jako by tam měl broky. Od doby, kdy mu před lety UI z Cheyne III odpojila síťové připojení, odmítal

všechna ostatní vylepšení a raději zůstával člověkem, jakým se narodil, nic víc. Ale i v těchto mezích byl díky genové manipulaci nejlepším možným člověkem, vybaveným rezervami a silou Olympana. Teď, když jeho síťové připojení bez zjevného důvodu fungovalo a mozek měl protkaný džainskými vlákny, byly takové rozdíly směšné.

Nohama dusal po porézní houbovité vrstvě, která pokrývala duny, a těžce zdolával jedno z posledních stoupání. Uběhla další hodina, během níž se skokem nepochybně zabily další oběti. Když svah zdolal, uviděl pod sebou další přistávací modul stojící na hydraulických nohách. Rampa byla spuštěná a uvnitř se svítilo. Slunce viselo na obzoru nad plavidlem jako nějaké jedovaté ovoce.

„Teď můžeš se zabíjením přestat," oznámil. Nekřičel, nepovažoval to za nutné, protože Skellor ho určitě slyšel. S dlaňovkou u boku zamířil Cormac dolů k modulu.

V přechodové komoře se objevil samotný Skellor a sešel po rampě do prachu.

„Teď můžeš se zabíjením přestat," zopakoval Cormac.

Skellor se vesele ušklíbl. „Ne."

Cormac nic jiného neočekával, ale to pro něj nebyl důvod, aby to nezkusil. Byl tedy pouze jeden jiný způsob – do biofyzikovy hrudi se zaryly čtyři výstřely. Propálily se hluboko a jeden mu vytrhl kusy těla ze zad. Cormac se nemohl rozhodnout, jestli Skellorovu tvář zkřivila grimasa nebo úsměv, než udělal krok stranou a… zmizel. Cormac nechal prst na spoušti a dál střílel směrem, o němž byl přesvědčen, že jím jeho nepřítel odešel. Výstřely vyvrtaly do boku přistávacího plavidla kouřící čáry.

Agent přenesl pozornost na zem, všiml si stop a vystřelil znovu. Na okamžik zahlédl vzteklou grimasu, která hned zase zmizela. Když se na jeho zbrani rozsvítila červená kontrolka, vyhodil zásobník a současně vytáhl z opasku další – nabil tak rychle, že v jeho palbě nenastala žádná pauza. Stopy najednou zmizely.

Cormac provedl výpočet, otočil se a namířil zcela novým směrem. Pohnul se tím směrem a do něčeho narazil. V další sekundě

mu kouřící zbraň něco vytrhlo z ruky a jím samotným to mrštilo o zem.

Skellor se objevil znovu, se zbraní v ruce. Na jeho těle se pomalu uzavíraly četné rány.

„To, co je vede, aby přešli přes okraj, je automatický program – takže když mě zabiješ, nepřestane to," řekl jízlivě.

Cormac se překulil a postavil se, ruce odtažené od těla. „Už mě máš, tak proč je chceš dál zabíjet?"

„Samozřejmě abych tě mučil."

Cormac uvažoval, že by biofyzikovi skočil po krku, ale pochopil marnost takového činu. Také všechny myšlenky na útěk v této chvíli postrádaly smysl.

„Zemřou všichni – jako mechanické stroje," dodal zcela zbytečně Skellor.

Výpočet: Skellor ho mohl mučit pouze tehdy, dokud byl při vědomí. Cormac se vrhl vpřed a zašmátral po Skellorově hrdle. Rozpálená hlaveň jeho dlaňovky ho udeřila do spánku a srazila ho na zem. Ihned se překulil a vstal, ale Skellor byl opět neviditelný. Něco ho znovu udeřilo do hlavy a rozrazilo mu ji tak, že pulzování krve nadzvedávalo vytržený cípek kůže. Klouby na prstech mu narazily do nosu – další krev, další bolest – a další údery následovaly. Když měl pocit, že utržil dost, vypnul své smyslové programy a dovolil svému vědomí, aby ho opustilo.

Až když Supice začala říhat, pochopila, že zabouni způsobují překyselení trávicího ústrojí. Nebo že by příčinou byla blízkost smrti? Malé UI by nevadilo, že sem přišla Arden a její noví společníci, ale drun byl něco úplně jiného. Supice věděla, že Drak by ji nějakým způsobem zabil, kdyby svůj úkol nedokončila – pravděpodobně to vepsal do jejího ptačího zapojení, takže musela u hry zůstat. Jenže teď i zůstat tady znamenalo smrt. Mohla doufat jen v to, že si Arden a její banda s nezvanou obludou poradí. Obrátila pozornost zpátky k Jeřábovi, který zvedl ruku, aby udělal další tah.

Nahodilá povaha Jeřábova hledání správného uspořádání byla trochu problém. Znovu sahal po kusu krystalu, z něhož Supice

udělala jediný stálý bod obrazce. Bylo to frustrující. Všimla si, že Arden a ostatní za Jeřábovými zády sesedají a rozptylují se po okolních sutinách, zatímco rondurský rytíř umísťuje kopí do držáku. Jeho plán se zdál být nejlepší, ale nebylo jí jasné, jak přesvědčí vrtkavého písečného kance, aby na druna zaútočil, nebo jak zabrání tomu, aby ho nerozpustily netvorovy žíravé sliny. Znenadání podrážděná tak, že ztratila trpělivost s komicky fatální situací, v níž se ocitla, Supice divoce klovla a její zobák ťukl do mosazných prstů pana Jeřába.

Golem ztuhl a Supice byla přesvědčená, že zahlédla, jak se v jeho pravém oku něco mihlo. Dal ruku zpátky, zvedl obličej a podíval se přímo na ni. Supice počkala několik napjatých sekund, kdy najisto počítala s tím, že jí zakroutí krkem, ale Jeřáb hlavu znovu sklonil, jako pták. Zdálo se, že je v tom zvláštní symetrie. Místo aby sáhl pro krystal, sáhl pro jeden žalud.

Supice udělala hlasité ehm. Jeřábova ruka zaváhala, spustila se místo toho k laserovému zapalovači a posunula jej. Supice postrčila dopředu jednoho z miniaturních písečných kanců s jezdcem, který použil své kopí k tomu, aby do nové polohy dostrkal modrý žalud. Zdálo se, že všechno běží dobře – alespoň ve hře.

Ale Supice se rozhodla pro jistotu. Maličká lodní UI se stáhla do malé virtuality udržované dračím mechanismem zahrabaným pod zkamenělým apekem. Člověk by tady vnímal dvanáct zvláštně tvarovaných úlomků krystalu, které tančí kolem sebe, občas se spojují a občas se rozdělují, a dalších pět úlomků trvale spojených do jednoho kusu. Ale Supice s vnímáním UI schopné vést lodě podprostorem viděla mnohem víc. Viděla, jak hrůzu přijalo něco, co ji zdánlivě nedokázalo způsobit, viděla řadící se časové linie a nesourodé podmysli přiživující zatím prchavou představu já. Viděla, jak ego roste: něco jemného, prázdného, připraveného naplnit se ocelí. Ano, fungovalo to. Když se Supice vrátila do podivné reality, překvapeně zjistila, že pan Jeřáb si ji znovu upřeně prohlíží. Bylo to opravdu absurdní – neměl něco, co by Supice označila za rozum – ale byla si jistá, že on *ví*, že mu pomáhá.

Arden měla pro odvahu rondurského rytíře jen obdiv a docela litovala, že jejich známost bude nejspíš velice krátká. Jenže rytíř bude co nevidět mrtvý a ona pochybovala, že někdo z nich ostatních ho přežije nadlouho. Aby uklidnila roztřesené ruce, odmotala dva napájecí dráty z univerzální baterie holorekordéru. Bylo to odolné, praktické zařízení, které si dokázalo brát energii téměř z každého elektrického zdroje. Arden jej dokonce jednou napájela (velice krátce) z kusu mědi a stříbrného kroužku vraženého do citrusového plodu, takže s Andersonovou primitivní baterií neměly být žádné problémy.

Podívala se po Thornovi, který se krčil za nedalekým balvanem omotaným splasklou a lehce zahnívající panožkou, jíž se Drak zbavil. Kontroloval funkčnost karabiny, kterou mu dal Anderson. Tergal svíral obě ruční zbraně a kromě výrazu strachu měl také své rukavice, klobouk se širokou střechou a silný kabát. Tento oděv ho mohl alespoň částečně ochránit před cákanci kyseliny, ale nepomohl by mu, pokud by se obluda rozhodla jít výlučně po něm.

Potom se ohlédla k místu, kde zatím Anderson nasedl na starého písečného kance a založil kopí do držáků. Jen krátce předtím jí řekl, že sem přijel na rytířskou výpravu, aby zabil draka. Měla to být zkouška – prověrka. Pak zavtipkoval, že drun by stačil a že kdyby ho sprovodil ze světa, považoval by svou zkoušku za skončenou.

Holorekordér si načetl nový zdroj energie, náležitě se uzpůsobil a napojil se na něj. Arden sundala kukátko a poprvé se podívala nahoru před sebe. Drun byl sto metrů daleko a každým krokem vzdálenost zkracoval o tři metry. Arden si nasadila kukátko na oko, zaměřila tvora mřížkou, zabrala okolní oblast jako projekční jeviště, pak si kukátko sundala a zahodila je od sebe. Doufala, že přímo kukátko žádná draní kyselina nezasáhne, protože potom by bylo definitivně po všem, jiné už neměla. Zařízení vystřelilo s komářím bzukotem k dranovi a pověsilo se nad něho, neviditelné. Arden přešla ke svému menu, vybrala zabouna ve druhém stadiu a promítla ho na balvan nalevo od drana.

Obluda se prudce otočila a vychrstla bílý sliz přímo na projekci. Arden nechala druháka kousek odskočit a potom ho vypnula. Drun se

shýbl a zarejdil hlavou ze strany na stranu, jak se snažil kořist lokalizovat. Sáhl jednou kloubovitou rukou dolů, spárem, který vypadal jako hromada šrotu, se zachytil pod okrajem balvanu a snadno jej převrátil. Pak zklamaně zařval a začal plivat kyselinu všude kolem sebe.

„Vypadá docela podrážděně," poznamenal Thorn.

„Nějakou dobu jsem je studovala," řekla Arden. „Mají jen dva stavy, podrážděný, jak jsi to nazval, a nehybný."

„A kdy jsou nehybní?" zeptal se Tergal.

Arden se po něm podívala. „Obvykle po nakrmení."

„Proč tedy není nehybný tenhle?"

Arden pokrčila rameny. „Třeba je neobvykle podrážděný."

Zařídila, aby se objevil další druhák, tentokrát na skále po netvorově druhé straně. Drun vychrlil další dávku slizu, který hologramem prošel a smáčel skálu pod ním. Kořist opět krátce zatančila a pak zmizela. S třeťákem dopřála Arden obludě slušnou honičku, po níž zůstala stopa valícího se dýmu a páry. Na iluzi apeka vyprázdnil drun celé galony vitriolu, ale zdálo se, že z vlastního obrazu je pouze zmatený. Pak, když to začalo vypadat, že mu docházejí sliny, Arden vyčarovala čtvrťáka, aby ho odlákal k okraji arény, kde se měl nakonec postavit Andersonovi.

Thorn a Tergal vstali a vzali to oklikou, připravení dělat pikadory. Arden si mezitím projekční kukátko přivolala a chytila je do ruky. Promítnuté obrazy by teď pouze vyvolávaly zmatek, a dokonce by mohly způsobit, že by Anderson minul. Leda že… Arden si dala kukátko k oku a ještě jednou vyvolala mřížku.

Jeruzalém byl obrovská, prostorná loď plná ozvěn a Mika po návratu do své výzkumné zóny a ubikací slyšela nepřetržitý hluk vzdálené výroby. Golemy bez kůže bylo vidět po celém vnitřku velké lodi a také venku na jejím trupu. Další, tajemnější roboti pobíhali po stěnách a stropech, jako by loď byla zamořená chromovými červotoči.

To byli viditelnější roboti. Mika zahlédla rovněž takové, kteří nebyli větší než mravenci, jak opravují jemné obvody, stonožkovité

instalatéry, kteří se jen na okamžik zjevili v trubkách a rozvodech, toulavé robotické kraby, kteří poletovali díky vlastní antigravitaci a mumlali si pro sebe, a také třpytivý houbovitý pohyb řádových nanomechanismů zabývajících se únavovými trhlinami v konstrukčních prvcích. Ona samotná právě strávila dlouhou směnu na ošetřovně, kde dávala do pořádku lidi i huimany, a ještě ji bolela ruka. Teď měla po šichtě a konečně měla čas, aby se věnovala sobě.

Jen co se za ní zavřely dveře, vklouzla do své konstrukce pro částečné ponoření a ocitla se na virtuální planině. Manipulací s několika vznášejícími se ikonami vyvolala různé pohledy a výsledky analýz vzorků odvysílaných několika Jeruzalémovými automaty. Všude kolem ní se objevily sloupy dat, na nichž se posouvaly její požadavky.

Červi obývající ledový měsíček, který se teď otáčel na její virtuální obloze, vyvrtávali podobné díry jako ty, které hloubil Drak. Rozlomení jedné ikony způsobilo, že část měsíce zmizela a on, jako obrovský prožraný sýr, klesl blíž, aby si ho mohla prohlédnout.

Přestože informace o těchto tvorech už v archivech byla zásluhou zprávy od *Jacka Ketche,* Miku nepřestávali fascinovat. V jednom ohledu se evidentně podobali Drakovi, který se kdysi objevil na Aster Coloře, kde se s ním lidstvo setkalo poprvé: zdálo se, že nemají žádnou podpůrnou ekologii. Mika mohla jen teoretizovat, že ekologie, z níž povstali, byla zničena, nebo byla někde daleko odsud, a to vyvolávalo mnoho kritických otázek. To, že přežili pouze oni, stavělo do nepravděpodobného světla, že se jedná pouze o primitivní červi pozůstalé po nějakém přírodním kataklyzmatu nebo že byli přeneseni náhodou, proto se museli Drakovi silně podobat i v něčem jiném. Museli být produktem ekologie stejně, jako byli produktem pozemské ekologie golemoví androidi. Bylo jisté, že do současného stavu se nedostali přirozeným vývojem.

„Úžasné, není-liž pravda?“ přerušil její úvahy Jeruzalém, který se objevil vedle ní.

„Co?“ zeptala se Mika.

„Život. Ale co je vlastně život? Tihle červi, kteří si razí cestu porézní horninou – je to život? Je džainská technologie život? Jsem jím já?“

Ach, filozofie. Mika se s odpovědí neobtěžovala.

Jeruzalém tvrdohlavě pokračoval: „Z pohledu vyvinutého života nejsou tito červi jedno ani druhé. Jistě, vyvinuli se, ale před tou drobnou změnou nebyli přímým produktem pošetilé evoluce.“

„Prosím?“

Vznášející se kovová hlava se naklonila a dlouhá šroubovicová molekula překlenula oblohu jako nějaký zvláštní druh duhy. „Ty sis ještě nevšimla pravidelnosti jejich genetického schématu, chybějících ekvivalentů k alelám a parazitické DNA?“

„Ano, toho jsem si všimla.“ Mika potlačila mrzutost. Něco objevila, ale rozčilovalo ji, když zjistila, že Jeruzalém na to přišel dávno před ní.

„A jaký je tvůj závěr?“

„Nějaký vyrobený organismus,“ odpověděla Mika. „Pravděpodobně určený pro těžbu.“

„Vypadá to tak,“ přisvědčila UI. „Hromadí ve svém těle vzácné kovy, aniž by to mělo nějaký účel, který by souvisel s jejich přežitím.“ Mika sebou škubla – tento aspekt přehlédla. „A množí se pouze tehdy, když tyto kovy dosáhnou vnitřní úrovně nasycení, která je na překážku jejich výkonnosti při ražení chodeb.“

„Mohla by to být džainská technologie,“ nadhodila Mika.

„Sami o sobě nejsou džainská technologie, neboť jsou to jednoduché mechanismy, které mají jen jeden cíl. Ale mohl je vytvořit někdo, kdo džainskou technologii používal. Některé chodby v tom měsíci jsou staré více než půl milionu let. Že by Atheterové nebo Csořané?“

Mika se nad tím zamyslela. Neexistovaly nálezy klasifikované jako džainské artefakty, které by byly mladší než pět milionů let – tedy, připustila v duchu, s výjimkou výtvorů, které se daly přímo připsat Skellorovi. Bylo možné, že tady tyto červy zanechali neznámí mimozemšťané, ale pokud tomu tak bylo, kde jim byl konec teď?

Bylo možné, že toto je všechno, co se zachovalo z další civilizace, která na džainskou technologii narazila.

„Měli bychom rozjet výzkum…“ Slova jí odumřela v ústech, když ucítila tah k něčemu nevyslovitelnému, jak se *Jeruzalém* ponořil do podprostoru. Překvapená, že ji Jeruzalém nijak nevaroval, připravila se na turbulence, které mohly přijít.

„Ilegální POPR přestal fungovat,“ informoval ji Jeruzalém, než se stačila zeptat.

Něco ho dloubnutím probralo k vědomí a on, jak vyplouval na povrch, ucítil džainskou technologii všude kolem své mysli. Bylo to jako obklíčení nepřátelskou armádou ježící se houštinou nabroušených a špičatých zbraní. Byl obklíčený ostrou ocelí – stál na pokraji zničení. Otevřel oči a zjistil, že je připoutaný pevnou džainskou substrukturou ke křeslu druhého pilota. Nemohl pohnout hlavou, protože struktura spoutala i ji – a pronikla do ní.

„Zřejmě pro mě nechystáš rychlou smrt, že?“ zeptal se.

Přistávací modul stále zrychloval a průzor vyplňovala indigová obloha doslova posetá hvězdami. Skellor, který se předkláněl, jednu ruku položenou na řídicím panelu pilota, se podíval přes rameno.

„Nevím ani, jestli tě vůbec zabiju. Možná tě předělám, abys trpěl stálou bolestí, nebo bych tě mohl zlomit, jako se to stalo panu Jeřábovi – obrátit tě proti tvým pánům. Možná udělám obojí.“

„Když ty máš tak obrovský výběr – musí to pro tebe být velice těžké.“

Mučivá bolest vystřelila Cormakovi z týla do lebky a páteří dolů. Prohnul se a vzepřel se poutům, týraný bolestí tak, že ani nedokázal vykřiknout. Pokračovalo to dál a dál – a jeho vědomí ho odmítlo opustit. Začal se třístit: myšlenkové procesy teď probíhaly v jeho síťovém připojení, protože v jeho organickém mozku fungovat nemohly. V tu chvíli si ostře a přesně uvědomil, že takto se podařilo vydržet Afran; pochopila toto rozdělení. Pak, po celé věčnosti, bolest ustala. Cormac zalapal po dechu, vyplivl krev z prokousnuté špičky jazyka a zalitoval, že si nemůže otřít slzy z očí.

„Tak vidíš," řekl Skellor. „Když ti tělo podpírá džainská substruktura, můžu ti to dělat hodiny, aniž bys upadl do šoku, ztratil vědomí nebo unikl před realitou. Pokud bych ti přebudoval mozek a tělo, mohl bych samozřejmě dělat mnohem víc."

Cormac ve svém ďžainském krunýři ztratil váhu a indigo pozorované přes monitor pomalu vytlačil černý vesmír. Nakonec se objevila kolonizační loď a Cormac ucítil, jak přistávací modul zpomaluje, aby se s ní mohl spojit. Skellor ho teď bude muset přestěhovat z modulu do hlavní lodi; třeba by se mu v té době mohlo něco podařit. Pochopil, že na morálních výšinách, v nichž se nachází, když je připraven zaplatit tak vysokou cenu, je hrozné, že člověka neochrání před tím, aby doopravdy zaplatil. Věděl, že Skellor by tuto morálnost dokázal zničit, kdyby dostal čas: dokázal by z něho udělat ukňouraného ubožáka, který by vyplnil každý jeho rozmar, dokázal by z něho udělat naprostou negaci všeho, čím byl, a dokázal by zařídit, aby nekonečně trpěl. Cormac krátce, přes hradby své mysli, zahlédl prázdnotu, v níž všechno, co byl, neznamenalo nic.

Pak se ale rozhodl, že musí fungovat dál, jako by ta prázdnota neexistovala – musí zůstat agentem ZBC až do poslední chvíle. Skellorovo psychické pouto s ním bylo velice těsné: cítil, jak myšlenky a vzpomínky prosakují, cítil, že tomu muži stačí jen malá záminka, aby mu způsobil bolest. Rozhodl se šetřit sarkasmem, aby ho neprovokoval. Přesměroval také průsak ze Skellorovy mysli do svého síťového připojení a uložil jej.

„Jaké máš plány kromě toho, že mi chceš působit bolest?" zeptal se.

Skellor odvrátil pohled a Cormac zahlédl pod zdánlivě lidskou kůží na mužově tváři temný pohyb. Otvory, které Cormac vyvrtal do Skellorova těla dlaňovkou, teď vyplňovaly spirálovitě rýhované jizvy. Vypadalo to, že jednu jizvu ve Skellorově pase zachvátilo rakovinné bujení: tkáň se vyhrnula ven a přetekla, umožnila růst houbovité hmoty obsahující malé uzliny ve tvaru vajíček. Cormac uvažoval, jestli to znamená, že Skellor nemá nad džainskou technologií úplnou moc, i když se zdálo být pravděpodobnější, že mu prostě nezáleží na tom, jak vypadá.

„Jaké mám plány?“ zopakoval Skellor. Vypadalo to, jako by ho ta otázka na okamžik zmátla. „Možná bys je mohl zkusit uhodnout.“

Aniž by na to myslel, Cormac se přistihl, jak rytmicky ohýbá svaly o tvrdou strukturu, která ho poutá, stejně jako by se snažil vyprostit z obyčejných pout. Uvažoval, že by s tím přestal, ale neudělal to – musel vyzkoušet každou možnost.

„Nevím *dost.* Nevím, proč jsi sem přišel hledat Draka. Nevím, jestli tvoje hlavní motivace je přežití nebo agrese, nebo jestli je to něco jiného, co je mi teď naprosto cizí.“

„Kdyby to byla agrese, co bych měl udělat?“

„Myslím si, že bych ti neměl vyzrazovat nápady, na které jsi třeba ještě nepřišel.“

Obnovená bolest s ním prudce zazmítala, přinutila ho, aby se pokusil vyškubnout struktuře, která ho věznila. Měl možnost křičet. Zaťal zuby, aby to neudělal. S očima vytřeštěnýma uviděl svět překvapivě jasně: jako slepec, který získal zrak, když ho upalovali u kůlu. Uplynula věčnost, potom další.

„Odpověz na otázku.“ Skellorův hlas se ozval z nějaké posunuté reality.

Cormakovi trvalo několik sekund, než si uvědomil, že bolest zmizela, obnovil vládu nad svým organickým mozkem a vyšel z míst ve svém síťovém připojení, kam se stáhl. Na okamžik si vybavil jednu ze vzpomínek svého věznitele: trhový stánek na terraformované planetě, plastovou krabičku obsahující věci, v nichž poznal džainskou technologii, a něco jiného – vajíčko… Cormac tu vzpomínku odeslal k uložení. Teď mu nemohla pomoci.

„Zaútočil bych…“ začal a vzápětí se odmlčel, neboť na okamžik ztratil nit. „Měl bys zaútočit a použít k tomu vyrobené viry, nemoci, epidemie, biologické zbraně. Máš schopnost vytvořit něco, co lidi zabije tak rychle, že tomu nedokážou zabránit posílené imunitní systémy, autodoktoři ani protilátky vyrobené UI. Mohl bys také poslat virtuální verze toho všeho proti UI.“

Cormac se necítil nijak provinile, že to Skellorovi říká. Pokud ho tyto způsoby útoku ještě nenapadly, byl silně přeceňovaný. A kromě

toho, Řád byl na podobné útoky ze strany separatistů připravený a čelil jim už po staletí.

„Ale jak bych takové epidemie rozšířil? Neměl bych šanci propašovat takové věci přes biofllltry a skenery runsiblové sítě.“

„Máš loď.“

Kolonizační loď se objevila v předním průzoru modulu jako zakřivený kovový obzor a Cormac v okamžiku, kdy přišel nový nápor bolesti, uslyšel sykot a kvičení hydrauliky, ucítil, jak se modul rozvibroval, a zaslechl zapadnutí spojovacích zámků.

„Takže bych měl kvůli biologickému a virovému útoku postupně navštívit každou planetu?“ Skellor sundal ruku z řídicího panelu, zvedl se a odstrčil se od něho. „Co myslíš, na kolik světů by se mi podařilo takto zaútočit, než bych skončil se ZBC za krkem?“

Cormac zavřel oči. Měl pocit, jako by mu někdo mlátil kladivem do jednoho obratle po druhém. Zazmítal sebou, pokusil se vzepřít a najednou, i když to bylo neuvěřitelné, ucítil, jak se džainská struktura, která ho poutá, uvolňuje a dává do pohybu. Zároveň zeslábla bolest a v něm se vzedmula naděje. Pak uviděl Skellora, jak se na něho vesele šklebí.

„Pojď se mnou,“ vyzval ho biofyzik.

Cormac se odstrčil od křesla a substruktura ho plasticky ovinula jako nějaký mimozemský exoskelet. Otočil se a odrazil se za Skellorem směrem k přechodové komoře. Nechtěl se pohybovat a nechtěl poslouchat; to, co jím pohybovalo, byla substruktura – exoskelet ovládaný odjinud. V komoře stál bez hnutí, než Skellor překonal ovládání dveří. Pak ho napadlo, proč Skellor použil k jeho ovládání tuto metodu a jednoduše na něho nenasadil dalšího superkového tvora.

Skellor jeho myšlenky zaslechl a řekl: „Tvoje tělo je jenom stroj, který můžu přebudovat, kdykoli se mi zachce. Rozhodl jsem se, že tvoje mysl zůstane prozatím svatá. Kdybych ji zničil, jak by mohla ocenit své utrpení?“

Cormac si v tu chvíli uvědomil, že mu ten muž lže, ale bylo to poznání, které mu nebylo nic platné. Přechodová komora se otevřela a oni se z ní přesunuli do těla lodi. Cormakovo první nadechnutí bylo

jako suché zalapání po dechu přes rezivějící trubku. V několika sekundách ucítil zoufalou potřebu kyslíku. Ale i když se trvale dusil, následoval Skellora nahoru na řídicí můstek.

„Samozřejmě tvému tělu prozatím nedovolím zemřít, protože si nechci přidělávat práci s jeho předěláváním," řekl mu Skellor. „Neudusíš se, i když ti to tak připadá."

Na můstku Skellor přinutil Cormaka odklidit z kapitánova křesla nebožtíkovy mazlavé ostatky. Vykonal svůj neradostný úkol, i když stále lapal po dechu, a všiml si při tom, jak si Skellor prohlíží rakovinou zasaženou jizvu v pase. Nato biofyzik podrážděně vzhlédl a dopřál Cormakovi víc svobody. Cormac si okamžitě vykasal kapuci svého ochranného oděvu, uzavřel průzor a začal dýchat opravdový vzduch. Skellora hra viditelně přestala bavit. Když agent ukládal kosti a vysušenou kůži stranou, uviděl, jak Skellor vytáhl z nějaké skryté kapsy dlaňovku a položil ji na nedaleký panel – další, rafinovanější mučení. Vzápětí zběhlý biofyzik přitiskl ruku na hlavní počítačový terminál. Po krátké pauze zvrátil hlavu dozadu a vydal zvuk, který byl někde mezi výkřikem a vzteklým zavrčením.

23

Člověk si odjakživa instinktivně hnusí, co je jiné, a nenávidí, co je cizí. Jako mnoho lidských pudů, které mají původ v ‚sobeckých genech', se i tento dá snadno ovládnout, nebo dokonce odstranit. V lidské historii se to hemží odpornými zločiny, desetiletími svárů a bezmála genocidami vyvolanými takovými pudy. Dnes by to mělo být jiné. Planetární hranice států neexistují, většina lidí má evidentně smíšený původ a může podle libosti změnit svůj rasový vzhled a pohlaví, nebo dokonce přestat být člověkem. Dalo by se čekat, že důvody k nenávisti tak ztratí sílu. Není tomu tak. Kočkodapti nenávidějí rodadapty, kteří jsou zase nepřátelští vůči ofidaptům, a nepotřebují k tomu větší důvod než odraz chabé nápodoby pozemských cyklů dravec – kořist. Mnozí lidé považují UI za odporná monstra a mnozí je nenávidí – jako nadřazené nebo vládce, kteří byli nenáviděni odjakživa. Čistokrevní lidé jsou schopni považovat huimany za odporné a huimanům nedělá problém považovat čisté lidi za primitivní zvířata. Abychom se těchto nenávistí zbavili, nesmíme je chtít. Bohužel, lidé si své bigotnosti, misantropie a animozity opečovávají a berou je na sebe jako obnošené a oblíbené šaty.

Gordon: *Jak to je*

Tanaquil se chtěl na toho zvláštního stařík rozzuřit, protože Fethana viděl jako součást Jeelaniny smrti a katastrofy, která kováky postihla. Znamenalo to také, že je mrtvý Tanaquilův sen, že je mrtvý celý kovácký sen? Podaří se mu někdy stanout na můstku *Prastaré?*

Chtěl toho cizáka – ten rušivý cizí element – zatratit. Tanaquil však byl vzdělaný a značně inteligentní, a jelikož věřil mužovu tvrzení, že přivodil záhubu těch strašlivých zotročujících tvorů, nemohl připustit, aby hněv zvítězil nad rozumem. Zbýval tedy jediný úkol.

Krátkou chůzí od místa, kde se povalovalo tolik polámaných těl, se dostal k opuštěnému domu nějakého kováka. Pátral ve skladových prostorách pod ním, až našel dva rýče. Starý muž si bez ptaní vzal ten, který mu Tanaquil podal. Mlčky se vrátili k mrtvolám a začali kopat. Z kouře unášeného větrem vyšel kostnatý mladík se světlými vlasy, který se vlhkýma, vytřeštěnýma očima rozhlížel po okolí. „Pane, co teď budeme dělat?“

Tanaquil měl chuť na něho zařvat – jen tak beze slov. „Pohřbíme je,“ zabručel.

Pak dorazili další lidé. Někteří pomáhali kopat, jiní si přinesli zbraně, aby dávali pozor na tvory pohybující se ve tmě dolního města, nepochybně přivábené pachem čerstvého masa. Tanaquil ze sebe nedostal víc než ten počáteční pokyn. To, že jeho rozkaz vykonávali i ti, kteří jej neslyšeli, přičítal nějakému zbytku zotročujícího pouta, které všichni ještě nedávno cítili. Také bylo nutné, aby mrtvoly byly pohřbené nebo spálené do soumraku, jinak by se tam nahrnuli zabouni. Pro Tanaquila byl ten úkol nekončící hrůzou. Příšerně ho bolela hlava a z díry za uchem mu neustále něco vytékalo. Chtěl však dostat Jeelan do země, do bezpečí před kusadly, a rychle to uzavřít, aby mohl svým lidem znovu vládnout. Bylo to bezcitné, ale jinak… prostě by selhal.

Ze začátku jen kopal v jakémsi přízračném výpadku paměti, pak si začal uvědomovat, že starší muž zachází se svým rýčem se skoro až neskutečnou lehkostí, když nabírá obrovské porce písčité hlíny a hází je stranou. Fethan se zarazil a pokrčil rameny, když si všiml, jak si ho Tanaquil prohlíží.

„Na Masadě jsem kopal odvodňovací kanály,“ vysvětlil.

Tanaquil přikývl, i když ve skutečnosti nechápal. Sám dokázal zarazit rýč do země jen z poloviny, a stejně mu pak dalo zabrat, aby takové množství hlíny vypáčil. Fethan zarážel list svého nářadí do hlíny celý, jako by to byla buchta, a násada rýče vyrobená z pevného kovu se pokaždé znepokojivě prohnula.

„Mluvil jsi s Drakem často?“ zeptal se znenadání Fethan.

„Ne.“

„Chodil jsi někdy na planinu?“

Tanaquil zavrtěl hlavou. Nebyl schopný mluvit, a tak byl rád, když se na něj Fethan nesnažil naléhat. Společně úkol mlčky dokončili a společně uložili Jeelan do díry, kterou přichystali. Pokožku měla už chladnou. Tanaquil se z hrobu vydrápal po čtyřech a vyzvracel ze sebe kyselé žaludeční šťávy.

„Dodělám to za tebe," řekl Fethan.

„Ne," odmítl Tanaquil a vrátil se k práci. Jednou, dvakrát hodil na Jeelanino nahé tělo rýč písčité hlíny a pak se odpotácel pryč. Nemohl tady dole dýchat. Nemohl v tomto stínu žít.

Svět jako by na okamžik zmizel. Kolem něho se míhal chaos pokrouceného kovu, schodišť, lidí, kteří na něho křičeli otázky, když je v běhu míjel. Nakonec našel útočiště v balonové věži a o samotě se pokusil uvolnit ten blok v sobě. Ale slzy ani tentokrát nepřišly. Místo toho se uklidnil a nechal se opanovat chladem. Věděl, že je to něco, přes co se nikdy nedostane. Nechtěl žít; neměl vůli zemřít.

„Vyprávěj mi o Drakovi," vyrušil ho hlas.

Na plošinu, vedle níž byl uvázán zbývající hlídkový balon, tiše vyšel Fethan. Držel se možná poněkud stranou, protože Tanaquil ležel u sloupu hned vedle okraje.

„Hned od začátku si přivlastnil dolní město," prohlásil Tanaquil, i když sám nevěděl, proč to vlastně vysvětluje. „To bylo před třiceti lety a před čtyřmi vrchními kováky."

„To by mohlo být," řekl Fethan, oči upřené na balon. „Čtyři koule se rozdělily před padesáti lety, solstanovými." Otočil se k Tanaquilovi. „To je střední čas používaný v Lidském řádu – něco, co potřebuješ jako standard, když létáš mezi hvězdami a desetiletí se sypou jako lupy."

Tanaquil pocítil hněv, protože tomu muži se podařilo probudit jeho zvědavost. „Koule? Solstanové roky? Lidský řád?"

„Původní forma Draka byla jedna ze čtyř propojených živých koulí, z nichž každá měla přibližně kilometr v průměru. Tvořily jednu bytost, která se pak rozpadla na čtyři. Jedna z těch čtyř přiletěla sem."

Tanaquil si vybavil své vidiny z období hrůz. Ukázal přes Písečné věže k planině. „Viděl jsem, jak se vznesl a opustil nás. Drak je pryč.“

Fethan byl najednou vedle něho. „Možná bychom se na to měli podívat.“ Ukázal na balon.

Tanaquil si domyslel, že je za tím víc než jenom zájem o Draka. „Proč se chceš podívat?“

„Nebudu ti lhát. Zatímco jsi byl tady, mluvil jsem s tvými lidmi, prošel jsem se po tvém městě… Potřebuji někoho najít a zdá se, že tady ta osoba není. To znamená, že možná bude tím směrem.“ Fethan pokynul směrem k planině. „Vždycky je tam, kde se něco děje.“

„Nemohu své lidi opustit.“

„Oni chápou, že potřebuješ čas. S několika jsem mluvil.“

Tanaquil v sobě nedokázal najít energii, aby se zmohl na protest. A vlézt si do gondoly balonu a prostě odletět v sobě mělo cosi přitažlivého. Možná se ten olověný zámek v jeho hrudi dal uvolnit jen vystoupením do vzduchu, až bude balon vysoko.

Anderson došel k závěru, že jednou se možná Unger Salbekové zeptá, proč Paličák po Balvanově smrti nevzal do zaječích, když předtím zpanikařil a utekl, a proč byl teď připravený nést ho do boje s drunem. Tušil, že odpověď souvisí s inteligencí. Tvor, který dokázal porozumět lidskému jazyku, nebyl zvíře a pravděpodobně měl stejně složité motivy jako kterýkoli člověk. Paličák se možná za své dřívější chování styděl. V každém případě pod ním zůstal klidný a oční stopky měl pod jeho kopím namířeným na druna, který právě opatrně vstoupil do Andersonem zvolené arény, roztažené jako mířidla pušky. Anderson se na svého protivníka zadíval.

Tvor stál vzpřímeně na dvou chitinových nohách, které měly kloub navíc a končily chodidly tvořenými nesourodou změtí prstů a háčků. Ocas, který vyvažoval protažený horní trup, byl krytý žebrovaným krunýřem čtvercového průřezu, jehož přečnívající rohy byly ostré jako nůž. Ocas se v polovině rozdvojoval a oba konce byly kloubovité, jako by to byly končetiny navíc. Žebrovaný krunýř kryl také horní část těla a mezi žebry se tlačilo ven jeho hořčicově žluté

maso, vypuzované rozšířením jeho přecpaných vnitřností. Pod hlavníma rukama měl dvě další sady končetin, které sloužily buď jako ruce, nebo jako nohy. Hlavní paže končily velkýma dvouprstýma rukama. Řady háčků se táhly po předloktí ke dvěma dalším prstům v lokti. Krk, který vybíhal ze šikmého pancéřového límce, se pod zikkuratovou hlavou ohýbal jako krk labutě. Na spodním záhybu této hlavy byly čtyři zaměřovací oči. Šestice úst začínající těmi největšími dole stoupala po jeho sešikmené tváři ke dvěma očím pro měření vzdálenosti – lehce vystouplým a krabím – zasazeným na vrchu hlavy. Když otevřel ústa a obnažil jejich zářivě oranžové útroby, jeho hlava se znovu protáhla o polovinu své výšky. Potom se hlava prudce sklonila, přičemž otevřená zůstala jen její horní ústa, a tvor vydal kašlavý, úsečný zvuk. Ale kyselina z něj vyšla jen jako mlha. Anderson poklepal bodcem na Paličákův krunýř a písečný kanec se dal do pohybu na svých plazivých nohách.

Trefit se přímo do některé té hořčicové tkáně vydouvající se z trupu připadalo Andersonovi jako nejlepší cíl. Ze svého studia věděl, že drun má vnitřnosti podobné jako zaboun: jeho mozek je červovitý orgán, který se táhne přes celé tělo, takže bylo evidentně velmi nesnadné zabít ho pouze výstřelem do hlavy. Chtěl jej tedy, stejně jako zabouna, zabít tak, že mu způsobí co nejvíc vnitřních zranění, protože na jeho těle nebylo jedno konkrétní místo, na které by se mohl zaměřit, aby ho skolil.

„Hyjé, Paličáku, hyjé!“

Písečný kanec se zvedl na hlavní nohy a zrychlil. Andersonovi se zdálo, že drun si teprve v téhle chvíli doopravdy uvědomil hrozící útok. Znovu protáhl hlavu a vykašlal další kyselou mlhu. Pak rozpřáhl paže na obě strany jako zápasník, který se chystá skočit na svého soupeře.

„Hyjé! Hyjé!“

Rytíř zamířil svým kopím přesně na cíl. Jestli jej tímto útokem nezabije, pak v jeho těle zcela jistě napáchá vážné škody. Ale rozhodující fáze rytířské zkoušky nebyla nikdy jednoduchá.

V posledním okamžiku dal drun obě své dvouprsté paže dolů a zapřel se jimi do Paličákova krunýře. Písečný kanec se trhaně

zastavil, svou pohybovou energií však druna posunul pět metrů dozadu, až obluda vyryla nohama v zemi brázdy. Andersonem to v popruzích škublo a sedlo pod ním poplašně zapraskalo. Hrot jeho kopí zajel do hořčicového masa, ale ne dost hluboko. Anderson se rychle vzpamatoval a naklonil se dopředu, aby se pokusil zatlačit je dál, ale bylo to jako snažit se zatlačit nůž do stromu. Drun zařval, couvl a málem tak Andersonovi vyškubl kopí z rukou, protože neměl zadní kroužek navlečený na kolíčku. Ale rytíř se zarputile držel a s hrotem jeho kopí vyšly ven kusy žlutého masa a výtrysk čiré tekutiny. Nato drun srazil kopí jednou rukou stranou. Hlava se mu nadýmala jako stojaté měchy, jak se snažil vyplivnout kyselinu, kterou v sobě neměl. Vzduch byl plný pálivých kapiček.

„Zatoč doprava! Zatoč!“ vykřikl Anderson na Paličáka a přestal předstírat, že bodec má nějaký vliv na to, kam kanec jede. Paličák mezitím chňapl svou krmící hlavou dolů a popadl druna za jednu z jeho vedlejších končetin. Teď ji pustil a odstrčil se, ale když se pokusil odskočit, drun ho popadl za jeho zadní partie. Pak zahájili palbu Thorn a Tergal. Jejich výstřely se buď zaryly do hořčicového masa, nebo se odrazily od krunýře. To už byl Anderson pryč a znovu si chystal kopí k útoku. Paličák zatím obíhal arénu kolem dokola a řídil se jeho pokyny ještě dřív, než je stačil vyslovit.

Drun se zaměřil na oba muže, hrozivě se nad nimi vztyčil, nabral vzduch a zařval. Andersona, který se k němu blížil z boku, si nevšiml. Rytíř namířil kopí na nechráněné místo mezi dvěma středními končetinami.

„Jóóó!“

Ozval se praskavý, trhavý zvuk a do drunova těla vnikly dva metry kopí. Pak se pod rytířem najednou všechno propadlo. Další, co si stačil uvědomit, bylo to, jak visí na kopí, stále připoutaný v sedle, které se urvalo z Paličákova hřbetu.

„Do hajzlu!“ vyhrkl. Pokusil se sáhnout dolů a rozepnout si řemínky, ale neudržel se na kopí a spadl na zem. Něco ho zezadu praštilo do přilby, až se mu před očima roztančily hvězdičky. Navíc měl vyražený dech. Dál šmátral po řemíncích, ale nějak je nemohl najít – padal do černého tunelu. Z druna, který se nad ním hrozivě

tyčil, vycházely strašlivé sípavé zvuky a z jeho šesti úst se řinula jiná barevná tekutina. Co na tom – teď nepotřeboval svou kyselinu, aby ho dorazil.

Pak se tvor najednou odvrátil. Jak Anderson upadal do bezvědomí, podíval se stranou a spatřil sebe na Paličákově hřbetě, jak na druna útočí. Bezvědomí přišlo jako vítaný únik před tímto zmatkem.

Bylo to jako dívat se na svět přes ztmavené čočky: kroužící hvězdy viděné z rybí perspektivy, nakrátko zahlédnuté trosky telefaktoru, občas pohled na vzdalujícího se plynného obra. Afran vedle něho, zapletená spolu s ním do světa, který mohl být virtuálně obrovský, ale ve skutečnosti se jednalo o dvacetimetrový kosočtvercový krystal obalený černým kovem, se dívala také.

„Kdybych byl správný kapitán, zůstal bych na své lodi," poznamenal Jack.

„Není to úplně totéž, ale třeba teď rozumíš psychologii."

„Byl jsem polidštěný, přes rozhraní jsem měl dokonalé propojení se svým tělem, bral jsem je jako část sebe a jeho zničení jako své zničení. Zajímavé. Chápu, že to přispívá k vyšší údernosti bitevních lodí – investice do použité zbraně."

„Kdy zbraní je loď jako taková," dodala Afran.

„Jistě si uvědomuješ, že jsi sice dosáhla toho, abychom přežili, ale v situaci, v níž jsme, naprosto izolovaní, máme jen omezené zdroje a musíme udělat několik rozhodnutí."

„Jakých rozhodnutí?"

„Můžeme zůstat deset let při vědomí na současné úrovni fungování a pak se natrvalo uložit, nebo se můžeme hned teď natrvalo uložit na dvacet let."

„Tak dlouho. Tak málo."

„Takové je omezení mikroreaktorů použitých původně k tomu, abych fungoval, než mě převezou z továrny do těla lodě, která se mimochodem nyní potápí do tekutého vodíku."

„Ty máš spojení?"

„Ne, jenom slušný pojem o fyzice. Jediné spojení směrem ven, co máme, obstarává minikamera, kterou na mě připevnili v okamžiku mé aktivace – smyslem bylo, abych si uvědomil, že existuje venkovní svět.“

„Mohli bychom těch deset let strávit ve virtuálním světě,“ navrhla Afran.

„Taková existence pro mě není zajímavá.“

„Tak se natrvalo uložme hned teď. Myslím, že bych nevydržela vést takovou konverzaci deset let.“

„Tak dobrou noc.“ Tma.

Skellor věděl, že lovecko-zabijácký program si počíhal, až se hloubkově propojí se systémy lodě, a teď se na něho valil jako lavina, nořil datová chapadla jedno po druhém do jeho mysli, takže měl čas jen na to, aby bránil *sebe.* Útok se až příliš snadno překlopil do scénáře ve VR. Vypadalo to, že tady Skellor chápe situaci komplexněji, když získal ikonickou kontrolu nad svými reakcemi. Stalo se z toho něco jako počítačová hra, ale velice reálná hra, v níž mohl skutečně zemřít. Počítačový systém se ve virtualitě proměnil v planetku z lehce oddělených kvádrů, která byla protkaná chodbami a dírami a vznášela se v bělavém prostoru. Skellor v něm byl Kálí ozbrojená meči a sekerami, která přesouvá bloky a hledá cestu ven. Zabijácký program – někdy jeden had, někdy mnoho, vyrážejících z nitra planetoidu jako krky Hydry – tyto chodby hlídal a útočil na něho, kde mohl. Čím blíž se dostal k povrchu planetky nebo k získání určité moci nad její stavbou, tím byly útoky zuřivější.

Skellor pomalu začal identifikovat, která seskupení bloků představují které lodní systémy, a virtualita mu umožnila vidět, že každé z nich má pro hada své místo. Poznal také, že čím hlouběji do systému se stáhne, tím je pro něho všechno snazší – tím méně horlivě na něho program útočí. Když uzavřel seskupení bloků, které udržovaly rovnováhu primitivního clonění lodě pevným polem v podprostoru, a znemožnil programu jakýkoli přístup, uvědomil si, že jestli tentýž program nemá k dispozici prostředky, jež zatím

neodhalil, nedokáže ho zabít ani ho nebude schopen věznit dlouho. Mohl jen předpokládat, že na obzoru je nějaký jiný plán.

Než to mohl vyzkoušet, program zaútočil znovu. Z kvádrovité informační tmy vyrazili čtyři hadi. Dva z nich se vrhli na Skellora a dva na strukturu, kterou přeskupil. Datový tok jednoho útočníka Skellor uťal nedaleko jeho zdroje právě připraveným virem. Ve virtualitě mu jeho sekera projela krkem, hlava s otevřenou tlamou odpadla a tělo se stáhlo zpět jako přeseknutá vzduchová hadice. Jeho druhá rána dopadla na krk druhého útočníka v okamžiku, kdy stiskl čelistmi jeho paži a zarazil mu zuby do pseudomasa. Krk se ohnul jako kabel, do něhož něco udeřilo, ale zůstal nepoškozený – tento datový tok se na virus adaptoval. Jeho ruka okamžitě začala měnit barvu, jak se do ní začala načítat zabijácká data.

Jakmile virus přizpůsobil, použil jej rychle na sobě a otrávenou paži si uťal. Zpětným švihem usekl hlavu druhému hadovi a pak se obrátil k dalším dvěma, evidentně odhodlaným zničit jeho dílo. Když teď věděl, jaký stupeň adaptace viry potřebují, vypěstoval si z pěstí víc seker a zaútočil. Sekal a utínal jako šílený. Teprve pak, když všude kolem něho poletovaly krvácející kusy, si položil otázku, proč byl tento tok tak prudký.

Skellor odstoupil od virtuálního pohledu na bitvu a otevřel své chápání čistě informační úrovni. Zjistil, že obrana zabijáckého programu je nejúpornější kolem generátorů pevného pole, reaktoru a vyvážených podprostorových motorů této lodě. Chtěl ho udržet tady na oběžné dráze kolem Cullu. Za této situace si Skellor stanovil jako prvotni cíl dostat se pryč. Zkusil opatrně proniknout ke startovacím procedurám podprostorových motorů. Reakce, s níž se setkal, odpovídala rýpnutí holí do klubka zmijí a jeho podezření potvrdila. Ve virtualitě, neomezovaný lidskými smysly, začal kumulovat své zbraně. Když se pak obrátil k těm pečlivě střeženým systémům a vrhl se na ně, měl tisíc rukou, chrlil kolem sebe viry a informační bacily, jeho vrstevné útočné programy byly jako roje včel a to hnízdo hadů zasypala nejdřív bující masa, pak stěna všech informačních zbraní, které měl k dispozici.

Ve virtuálním věku zabíjel ochránce. V reálném počítačovém čase složeném z mikrosekund mařil a přisvojoval si ovládání motorů. Diagnostickým testem zjistil drobnou disharmonii mezi motory a pevnými poli. Bude ho to bolet, ale přežije – stejně jako předtím. Fúzní reaktor se rozběhl snadno; někdo ho v nedávné době používal. Nevadí. Když měl k dispozici dost energie, nastartoval fúzní motory lodě. Nad navigací neměl žádnou moc, ale loď byla vůči planetě orientovaná tangenciálně. Zrychlující loď, spalující rezivou vodu z palivových nádrží, jak šplhala k rychlostem, při nichž mohla účinně použít sběrače, opustila oběžnou dráhu. Jedna fúzní komora škytla, když voda začala docházet, pak se ale rozevřela sběrná pole a začala do nádrží svádět vodík a další kosmickou hmotu využitelnou jako palivo.

Pak, když dosáhla dostatečné rychlosti vůči struktuře vesmíru, jako hydrofoil připravený zvednout se na křídla, *Prastará* zapnula své podprostorové motory a opustila reálný prostor.

Cormac přemýšlel, co to má být za nové mučení. Byl přivlečený k jedné stěně můstku, v pravé ruce stále svíral lebku dávno mrtvého kapitána a džainský exoskelet zapouštěl kořeny do kovových prvků kolem něho. Skellorova tvář ale byla zkřivená agónií a Cormakova mysl úpěla ze záblesků šedého nekonečna za oknem – toho jediného, co byly jeho lidské smysly schopny z podprostoru postihnout. Nějaký instinkt ho vybídl, aby se pokusil pochopit víc. Zpřístupnil tomu úkolu programovací prostor ve svém síťovém připojení, ale myšlenky mu stále klouzaly někam pryč. Byl čím dál zoufalejší, jako by jeho přežití záviselo na poznání tohoto prostoru.

Díky vylepšení byl schopen pochopit víc, než by dokázal s lidským mozkem, jímž ho obdařila normální evoluce. Díky zbystřené vnímavosti si dokázal představit pět rozměrů: vidět teserakt a pozorovat, jak se Kleinova láhev vlévá do sebe. Toto však bylo více rozměrů, a zároveň žádný. Podprostor měl v sobě potenciál rozměru. Bylo to nekonečno singularity a věčný okamžik. Pro lidské vnímání to byly věci a stavy, které se navzájem vylučovaly. Bylo to nemožné… nemožné, aby to člověk obsáhl. Ale Cormac věděl, že to

obsáhnout musí, nebo úplně ztratí jednu z bašt své mysli. A tak, jak usiloval o pochopení, se přirozeně víc a víc vzdaloval své lidskosti.

Drak spokojeně sledoval, jak nejdřív *Prastará* a po ní i *Srdcový král* přešly do podprostoru. Jelikož bylo evidentní, že celá tato soustava, a pravděpodobně nejen ona, jsou uzavřeny do POPRové pasti, byl si jist, že Skellor ani zběhlá loď s UI se nedostanou daleko a že Řád možná přežije, pokud ostatní jeho členové odolají pokušení.

Pokušení…

Existovalo rčení připisované jednomu člověku z devatenáctého století, který se zřejmě proslavil víc svými sexuálními sklony než tím, jak uměl zacházet s perem… nebo brkem.

Drak znal rizika džainské technologie, ale možnost ovládat ji od fáze zrodu… Řádové UI si tento aspekt jistě uvědomovaly a Drak chápal, proč se některé z nich daly na dráhu zločinu, aby tu technologii získaly.

Dovedu odolat všemu, vyjma pokušení.

Ach…

Drak také rychle pochopil něco jiného. Byl si jistý, že vyšší řádové UI už před nějakou dobou přišly na to, jak džainská technologie funguje. Proto tento scénář: ta past byla nastražená nejen na Skellora, ale i na UI, které neprojeví žádoucí sebeovládání. Představa, že součástí téže pasti mohl být záměrně i on, se mu nezamlouvala, ale musel si tu možnost připustit. Na povrchu Cullu byla každopádně věc, která mohla stvořit dalšího Skellora, nebo, pokud by ji využily řádové UI nebo samotný Drak, něco ještě horšího. Drak cítil, že by ta džainská uzlina byla ve větším bezpečí… jinde. Stále pokračoval na opravě svých podprostorových motorů, aby zkrátil několikahodinovou cestu k planetě na minuty, když zaznamenal podprostorovou charakteristiku. Při sledování velikosti toho, co procházelo, ucítil v mnoha tisících svých žaludků svíravý pocit.

„Tak kampak máš namířeno?“ zeptal se ho Jeruzalém.

Bylo to zvláštní, ale UI, které fungovaly v golemovských tělech, měly víc trpělivosti než ty, které řídily kosmické lodě a runsibly, a jejich chápání času a vesmíru bylo nezměrné. Cento čekal, absolutně nehybný, absolutně trpělivý, a hodiny se vlekly. Pouze několik set metrů od něho, na dolním konci motorového pilíře v kapitánském můstku, znehybnil lovecko-zabijácký program z *Jeruzalému* Skellora. Kdyby tam došel se svou AFZ, mohl by ji možná použít k tomu, aby biofyzika proměnil na popel. Jenže *možná* nestačilo. Toto konkrétní možná bylo jen nouzový plán.

„Pořád ho držíš v šachu?“ zeptal se, i když ve skutečnosti tu otázku netvořila žádná lidská slova.

Program odpověděl stejným počítačovým jazykem: „Je držen v šachu. Buď připraven na svou akci.“

Zabijácký program provedl v počítači *Prastaré* všechny výpočty, než návrh Centovi předložil. Udělal to jen několik minut poté, co Skellor začal používat signalizační laser. Cento měl o přesnosti výsledků, k nimž program dospěl, své pochybnosti. Nebyla to žádná lodní ani runsiblová UI, vlastně jej UI ani nevytvořila (i když Cento připouštěl, že zřejmě z důvodu účelnosti), a počítač na *Prastaré* byl primitivní. Když mu však program předvedl velikost cíle a své záměry, Cento musel souhlasit.

Ať měl Skellor jakékoli schopnosti, *odtamtud* se nedostane. Cento, který teď musel udělat to jediné, čeho program nebyl schopen – veškeré jeho činy se odehrávaly pouze na informační úrovni – se pryč taky nedostane. Avšak golem, vzhledem k tomu, že byl UI, dokonce i původem, a byl zálohovaný v Zemské centrále, se na osobní zničení nedíval stejně jako člověk, huiman nebo za co se Fethan vlastně považoval.

Pak se program ozval znovu. „Je tu ještě něco.“

„Ano?“

„Skellor s sebou přivezl na palubu rukojmí.“

„Smůla,“ odvětil Cento, „ale na plán to nemá vliv. Ztráta jednoho nebo dvou životů, dokonce i několika set životů, je dost malá cena za zbavení se Skellora.“

„Tím rukojmím je Ian Cormac.“

Cento zaznamenal spontánní emoci, což se mu stalo poprvé od doby, kdy viděl zemřít Ulrisse a pak našel spálené mrtvoly Shaydena a Hourna. Nejdřív pocítil překvapení, že se agent vůbec nechal Skellorem zajmout, a pak smutek. Cormac se nezálohoval, a i kdyby měl memplantát, tato technika nepřečká to, co přijde. Agent zemře nenávratně.

„To na věci nic nemění."

Program se odmlčel a přenesl střípek svého vědomí zpět do chaosu virtuální bitvy, jež měla Skellora udržet v šachu a v nevědomosti ohledně nenápadného vlivu, který vyvíjel na lodní kormidlo. O mnoho hodin později, v přesně propočtené sekundě lodního času, Cento namířil svou AFZ na supravodivé kabely vedoucí k podprostorovému motoru nad ním, stiskl spoušť zbraně a přejel po nich fialovým ohněm. Exploze ho odhodila zpátky. Bok podpěrného pilíře odletěl do podprostoru. Kapky roztaveného kovu vytvářely při opouštění lodě zvláštní kaleidoskopické efekty. Motor nad ním ze sebe koktavě vyrazil něco zvláštního, co zapůsobilo dokonce i na Centovo golemové vědomí, když do něho supravodiče přivedly protonovou energii zpátky, než vzplály jako hořčík. Pak najednou do propasti znovu prosákl černý a hvězdami prozářený vesmír, jak se *Prastará* opět vynořila v reálném prostoru. Cento se rukou pevně chytil nosníku z bublinového kovu, protože jím něco na chvíli zatahalo, povolilo sevření a pak zatahalo znovu.

Slapové síly, usoudil.

Pilíř oslabený výstřelem AFZ se nad ním zkroutil. Skrze kov, který svíral, cítil křik jeho deformace, díval se, jak se kroutí vlastní nosník. Pak ta síla zatahala znovu a gondola podprostorového motoru se i s velkým kusem pilíře nad ním od lodě odtrhla. Cento se díval, jak se pomalu vzdaluje, a pak přenesl pozornost k místu, kde vypočítal, že bude jejich cíl. Hnědý trpaslík se nad nimi nořil ze tmy jako nějaká obrovská dřevěná koule; *Prastará* už k němu byla přitahována a jeho slapové síly ji trhaly na kusy. Cento zamířil dolů k můstku. Aby měl jistotu, chtěl teď vykonat také záložní plán. Bude to úkon sice uspokojivý, ale zbytečný, protože za několik hodin budou

Skellor, loď, všechny oddělené úlomky, Cento a Ian Cormac tvořit velice tenkou vrstvičku na mrtvém slunci pod ním.

Bariéra nějakým způsobem zůstala: mihotavý hedvábný srpek mezi panem Jeřábem a vším skutečným. Přesto, ač to bylo zvláštní, mu toto dělení umožňovalo dívat se na svět a jeho světy a rozlišovat, co je teď, a co bylo dřív. Neskutečná bitva mezi rytířem v sedle obrovského korýše a drunem s hlavou ve tvaru zikkuratu byla reálná a odehrála se teď. Krátce se odrážela na leptané hrací ploše, než Supice ostrým klovnutím a dlouhým polknutím zjednala mezi svými hráči znovu pořádek. Jeřáb pohnul kusem krystalu a vzhlédl k mořské hladině. Byla tam nahoře fantasticky jasná, zářila skoro jako zjevení. Ucítil, jak se mu v hlavě něco otočilo a zapadlo to na místo stejně spolehlivě, jako když loď zakotví ve spojovacím zámku. Utrhnout aviadaptovi hlavu nebyl zrovna morální skutek a ani to, jak Jeřáb zabil Staleka, nebylo dvakrát hezké, ale za to, co mu udělali – a pravděpodobně dělali jiným – si smrt zasloužili. Kromě toho byli mimo Řád a Jeřáb měl pokyny…

Jeřáb poznal v některé části svého ega neupřímnou přetvářku zbabělce. Dostal sice přes Pelterovu řídicí jednotku rozkaz, aby ty dva zabil, ale nemusel to udělat tak krvavě. Sáhl dolů, aby pohnul modrým žaludem. Zobák zasáhl a on místo toho pohnul lahvičkou od voňavky. Naplnilo ho napjaté vzrušení a pocit bezprostředního ohrožení – jedině tak to různé části jeho mysli dokázaly vidět. Něco ze všech jeho částí bylo připraveno na pokraji reálna a čekalo, až se ocitne v ohnisku.

Hladina moře se nepřibližovala – věděl, že na to není připravený. Ale v elektrických hlubinách se otáčela a představovala se další mase téže hmoty zářící struktura podobná obrovskému sklovitému planktonu. Začlenila se, zapadla na místo a přešla do stejného přízračného pulzování jako všechno ostatní. Pan Jeřáb hleděl dolů na jednu mosaznou ruku. Byla absolutně skutečná a byla absolutně teď a tady. Když dal dolů palec, uviděl se, jak na Cheyne III trhá lidi na kusy. Byly to příkazy Ariana Peltera a ten muž byl uhnízděn v

Jeřábově mysli pevně, jeho moc zprostředkovaná vojenskou superkou byla téměř absolutní. Jak mohl golem dělat něco jiného?

Lži lži lži…

Jeřáb ohnul prst, když si vzpomněl, jak zabil policisty a potom jednoho z Arianových spojenců. Ale jeden z těch policistů přežil. Pan Jeřáb v neskutečné situaci dovolil někomu žít. Starožitný triedr, který si vzal místo života, nyní nahrazený lahvičkou od voňavky, kterou právě pohnul. Nezachránil snad mnoho životů? Ale když začal počítat mrtvé, prsty mu brzy přestaly stačit.

Maličký rytíř usazený na miniaturním písečném kanci zaútočil na lví zub, strčil do něj kopím a přesunul jej na nové místo. Dvě svítící struktury se spojily s uspokojujícím cvaknutím a potěšující spořádaností posledního otočení Rubikovou kostkou.

To, co Jeřáb udělal… Nemohl udělat nic jiného.

Jeřáb nemohl udělat nic jiného.

Pan Jeřáb, který vstal z moře jako nemesis, měl vztek. Zuřil pro život, který mu byl odepřen, uvnitř řval na Serbana Klinea, kterého z něho chtěli udělat, běsnil, protože uvnitř ani venku nebylo nic, co by mu zabránilo vraždit. Ale našel ospravedlnění. Lidé na tomto ostrově udělali ty strašné věci Semperovi. Zničili člověka kousek po kousku, výkřik po výkřiku, a nechali ho ukřižovaného v moři, aby ho Jeřáb našel. Ale oni zaplatí, a jak!

Člověk na břehu – krvavý hadr – byl pryč, stejně jako ostatní. Jeřáb pomalu procházel stříbřitým měsíčním svitem, odlesky se mu hemžily v periferním vidění jako perloví krabi. Alston byl uprostřed ostrova a Jeřábovi řekli, aby šel za ním a zabil ho, ale měl zabít taky každého, kdo se mu postaví do cesty. Nikdo neřekl, jak se má k Alstonovi dostat. Nikdo neřekl, že by měl jít nejkratší cestou. Jeřáb šel po spirále, cestou zabíjel a za sebou nechával pekelné umění, až dospěl k závěrečné básni, v níž zařídil, aby Alstonovo bohatství bylo jenom jeho.

Neměli jsme na výběr.

Mohl ses úplně vypnout, vzdát se všech nadějí na inteligenci, nebýt tak dobrým nástrojem, který mohou využívat. Postavil jsi své přežití nad přežití mnoha a mnoha jiných.

Jsme neobvyklí?

Úplnosti teď už nemohlo zabránit nic kromě vůle a volby. Pan Jeřáb mohl být v tom okamžiku kompletní, nebo se mohl zděsit, že ho zavalí paměť, a uložit se k odpočinku, přestat být. Volba: stroj tam byl, ale potřeboval ještě zapnout. Vnitřně se díval, jak vysoký mosazný muž v klobouku se širokou střechou přecvakl poslední vypínač. Od toho okamžiku byl Jeřáb cele a úplně sám sebou.

„Áá," řekla Supice a maličko couvla. „Vidím, že jsi s námi, ale zajímalo by mě, *co* to s námi vlastně je."

Pan Jeřáb začal sbírat své hračky a vracet si je do kapes. Nedaleká bitva skončila a tady skončila taky. Zarazil se; už ty hračky nepotřeboval. Ale to na druhou stranu neznamenalo, že je nemůže mít. Zatímco o této představě přemýšlel, jeho ruce před ním pracovaly bez vědomého chtění. Ve chvíli, kdy se metodicky snažil uskladnit modré žaludy, přistála uprostřed hracího plánu létající ještěrka a rozházela jak žaludy, tak ostatní zbývající figurky.

„To bude asi zpráva," řekla Supice.

Jeřáb napřáhl dlaň a ještěrka na ni vyběhla. Zvedl si tvorečka k obličeji, poslechl si jeho štěbetání a poznal, že blýskání v jeho očích je přímý vizuální přenos šifry. Nakonec vyhodil ještěrku do vzduchu a díval se, jak odlétá. Pak vymrštil ruku, rychlejší než had, a chytil Supici kolem krku.

„Rozhodl jsem," řekl pan Jeřáb.

Uvolnil sevření. Supici se nic nestalo.

Pan Jeřáb vstal, nasadil si klobouk a hejskovsky si ho posunul na stranu. Krátce se zarazil, pozorně se zadíval na šachovnici před sebou, pak zbývající kameny smetl a uložil si je do kapsy.

„Rozhoduji," řekl, když odcházel.

24

Co je smrt, když vám doktoři mohou opravit tělo na buněčné úrovni a udržet vás při životě, i když je vaše tělo poškozeno natolik, že se v něm člověk nedá poznat? Co to je, když si můžete svou mysl nahrát nebo zkopírovat? Co to je, když vám technika může vypěstovat nové tělo z jediné buňky nebo je postavit z materiálů, které si sami vyberete, střižené podle vašich nejvznešenějších nebo nejnižších představ. Co to je, když můžete po libosti měnit těla? Je to vlastně absurdní otázka, protože se nic nezměnilo. Smrt zůstává tím místem, odkud se nikdo nevrátí. Nikdy.

Gordon: Jak to je

Virtualita, kterou Mika vytvořila, byla aseptická mléčná plošina omezená srázem, za níž se otevíral zmenšený pohled na soustavu, kde se teď nacházeli. Zdánlivě jen několik kilometrů od okraje srázu se vznášel Drak. Zvedla ruku, uchopila model bytosti, který měl velikost jablka, a přitáhla si ho blíž. Verze v životní velikosti se vzápětí až překvapivě realisticky přiblížila a zastavila se pouhých několik set metrů od okraje plošiny. Mika model otočila, čímž se jí na druhé verzi ukázala mohutná brázda vypálená do Drakova těla, a pak si jej přitáhla až těsně k okraji srázu. Svíjející se masa panožek v brázdě přes ni natahovala vrstvy tkáně. Na chvíli se zaposlouchala do nejasného rozhovoru mezi Jeruzalémem a bytostí.

„Kam máš namířeno?“ zeptal se Jeruzalém.

„Vracím se.“

„Na planetu?“

„Z vlastního rozhodnutí ne.“

„Z rozhodnutí učiněných na Samarkandu a Masadě.“

„Jsem snad hlídač svého bratra?“

„Části sebe samého.“

„Oddělené.“

„Použít Occamovu břitvu?“

„Vtipkující řádová UI.“

Rozhovor pokračoval, ale Mika se z něj odladila. Slova, která slyšela, byla jen povrch rozhovoru, komunikace odehrávající se mnohem hlouběji. Možná jediný D’nissan se svými nedávnými vylepšeními by ji dokázal prosondovat celou.

„Jak k poškození došlo?“ otázala se.

„Vracím se podél jeho kurzu zpátky.“ Jeruzalémova hlava se objevila vedle ní – UI nikdy neskrývala skutečnost, že je schopná vést tisíc rozhovorů současně. „Zaznamenal jsem trosky útočné lodě, ale ještě se mi nepodařilo určit které. Také je tu POPRová singularita vyžírající střed nedaleké obří planety. Drak mě právě informoval, že zničil POPR i loď, která jej hlídala… Och, ta loď byla *Excalibur*. Zdá se, že další trosky v soustavě jsou pozůstatky *Ponurého žence*.“

„Co *Jack Ketch*?“

„Budu tě informovat, až se dozvím víc.“

Mika si Draka ještě chvíli upřeně prohlížela a pak se otočila jinam. Vrátila se ke svému aktuálnímu výzkumu a zadívala se na molekulu, která se před ní vznášela jako asteroid složený z kulečníkových koulí. Byla to její třetí. Vědecký tým na *Jeruzalému* zatím prozkoumal více než deset tisíc takových struktur, aby odhalil jejich funkci. Pokud by takovým tempem pracovali ještě rok, možná by dokonce překonali jedno procento ze všech. Ale Mika věděla, že tempo se změní. D’nissan, který pracoval s několika lodními UI a samotným Jeruzalémem, právě dekódoval programovací jazyky Džainu a už nyní vycházely najevo nové metody, nové přístupy. Mice to připomínalo dobře zdokumentovaný projekt lidského genomu ve dvacátém století. Vědci tenkrát předpověděli, že projekt zabere desítky let, ale jakmile byly dostupné nové počítačové technologie, titíž vědci strukturu lidské DNA velice rychle zmapovali. Na *Jeruzalému* však měli výhodu v tom, že jejich práce byla synergická: čím víc se o džainské technologii dozvídali, tím víc jim poskytovala nástrojů k poznání.

Tato konkrétní molekula, podobně jako ty, které už prozkoumala, byla nástroj s mnoha funkcemi. Šířila se jako virus, ale buňky, které napadala, nutně neničila. Byla dost malá, aby potřebovala pro svou reprodukci pokoutně získat malou část buněčného mechanismu, a její potomstvo při opouštění reprodukční buňky napáchalo jen minimální škodu. Mimo buňku však jejích funkcí přibývalo. Mohla ničit jiné buňky, vyvolávat v jiných buňkách zrychlené dělení a způsobovat, že nervové buňky vydávaly signály opakovaně. Molekula se také dala programovat: její funkce se mohla změnit, když se zapojila do jiných nedefinovaných molekul. Mika si uvědomila, že je to jen špetka té části technologie, jíž Skellor použil, aby si podrobil lidské bytosti.

O hodinu později se Jeruzalém prudce ponořil do podprostoru.

„Zdá se, že se večírek přesunul dál," prohlásil Jeruzalém.

Mika nepředpokládala, že by UI myslela takový, na kterém se podávají drinky a jednohubky.

Vynořili se z podprostoru, ale Cormac měl pocit, že jeho vnímání reality je trvale narušeno, rozerváno skrz naskrz. Každé těleso vrhalo odrazy do šedé prázdnoty a zatuchlý lodní vzduch jako by se valil spíš do ní než k nějaké velké trhlině nedaleko. Při pohledu na svou dlaňovku Cormac uviděl, že je to jednak předmět a jednak šedivá trubice propichující věčnost. Se skoro až hysterickým pobavením si uvědomil, že přesně to byla pro ty, které jí zabil. Když Cento vstoupil na můstek, byl to nebezpečný pohybující se tvar, který za sebou vrhal laserové stíny, a když golem vystřelil ze své AFZ, oheň se rozhořel v negativních barvách.

Exploze odhodila Skellora kolem Cormaka a narazila ho na křemíkové okno lodi jako sochu z černého železa. Okno se rozpadlo a Skellor zmizel. Cormac si v prvním okamžiku myslel, že to biofyzika vyfouklo ven z lodi, ale na to nebylo uvnitř dost vzduchu, a navíc Cormakovi jeho rozervané vidění reality ukazovalo ploché laserové stíny, které se teď držely na vnějším trupu, nad oknem.

„Pitomec. Jak se mě snažil zabít, osvobodil mě," přišlo spojením, které měl Cormac s biofyzikem. Pak, po odmlce, následoval vzteklý

řev. Cormac se protlačil spojením dál, pokusil se uvidět, co vidí Skellor, a nedokázal pochopit ten obrovský zakřivující se horizont.

„Proč se tak vzteká?“ vytvaroval ústy otázku pro Centa, když golem přišel před něho.

Cento odpověděl komunikátorem v Cormakově skafandru: „Protože zemře, a nemůže tomu zabránit. Je to stejně nevyhnutelné jako gravitace.“

Cormac pochopil. Uviděl všechny křivky, uviděl horu, převrácení, které hnědý trpaslík vytvářel v podprostoru. „*Všichni* zemřeme?“ nadhodil.

V tom okamžiku vrazilo předním oknem dovnitř něco, co bylo vidět jen napůl, šipka, která prolétla můstkem a narazila do Centa. AFZ vyletěla golemovi z ruky, odrazila se od stěny a s pomalou rotací zamířila beze spěchu do kosmického prostoru. Skellor, zčernalá kostra zkroucená a zdeformovaná kolem uzlinového bujení v jeho těle, se teď vrhla na golema.

Cormac nemohl Centovi nijak pomoci, přestože sváděl tvrdý boj se strukturou, která ho v sobě věznila. Když na svém těle ucítil tah slapových sil, pochopil, že tyto síly ve velice krátké době vzrostou natolik, že džainskou strukturu rozbijí, jenže to už jeho tělo uvnitř stlačí a roztáhnou tak, že z něj bude kaše rozlámaných kostí a potrhaného masa. Šílená logika mu vnukla, že má takovým zničením svého já zaplatit za bolest, kterou už vytrpěl. Na jiné úrovni ho napadlo, že v tuto chvíli neuvažuje zcela racionálně.

Pochopil, že Skellor se nesnaží Centa ovládnout, jako to předtím udělal s Gantem. Možná tu schopnost ztratil. Ale pravděpodobnější bylo, že ztratil dispozici. V situaci, kdy se záhuba rýsovala tak blízko jako ten obrovský hnědý horizont, chtěl pomstu, chtěl uspokojení z toho, že něco zničí. Ale nakonec nic z toho nebylo důležité. Cormac přestal bojovat. Hnědý trpaslík měl svou obrovskou nevyhnutelnost. Pak, když se díra v místě předního okna odklonila od hvězdy, zahlédl otvorem jinou loď, tmavou na pozadí dalších hvězd, a dvě čáry, které se od ní po křivce spouštěly jako háky. *Prastará* sebou škubla jednou, dvakrát a pak najednou Cormac uvnitř džainské struktury ztěžkl – přimáčklo ho to na jednu stranu.

Kotevní harpuny.

Volné předměty na můstku spadly na podlahu a prudce sklouzly stranou. Cormac našel pohledem AFZ zachycenou v okraji otvoru, kde bylo okno. Jeho dlaňovka ležela na podlaze u nedalekého ovládacího panelu – pro něho nepoužitelná. Dírou v okně sledoval, jak se kulová část pro kolonisty, která se nacházela na druhém konci plavidla, zhoupla dolů, směrem k té širé hnědé pláni. Lodí se rozběhlo chvění, jako by se do ní zakousla gigantická elektrická pila. Dovnitř vpadla oslnivá záře: malé množství laserového světla odraženého od kovových par. Většina předního konce teď odpadala, uříznutá výkonným laserem.

Cento a Skellor narazili do stěny. Golem byl teď obnažený na kov, a dokonce i toho se Skellorovi podařilo část strhat. Do Skellorova zčernalého krunýře se zakrajovaly dlouhé růžové rány, v nichž bylo jako nějaké zvláštní jizvy vidět zlaté uzliny.

Cormac náhle ucítil Skellorovu škodolibou radost a zachytil následnou výměnu: *Děkuji ti, můj vazale,* utrousil Skellor jízlivě do éteru.

Nepochybuji o tom, že mi poděkuješ, přišla odpověď.

Cormac to šílenství nechápal. Od útočné lodi s Ul bylo pošetilé zachraňovat jeho a Centa za cenu rizika, že tím umožní únik také Skellorovi. Jeho myšlenka se setkala s pobavením. Viděl, jak Skellor odstrčil Centa na vzdálenost paže, roztočil ho a prudce s ním švihl o stěnu. Poznal, že golem prohrává.

Skellor mu pošeptal: „*Srdcový král už* nepracuje pro Řád.“

To už bylo příliš: zvolit si morální smrt, potom se smířit s nevyhnutelnou a nakonec přijít o obojí. Kdyby tak mohl zasadit aspoň malou ránu. Nemohl však nic – byl bezmocný. Pak, v tom nejkrajnějším okamžiku, Cormac přišel na možnost, jak to udělat. Nebylo to až směšně jasné? To, co viděl Thorn na palubě *Jacka Ketche,* nebyla halucinace – skutečně Cormaka viděl, jak *to* udělal. A Horace Blegg měl také pravdu: *„Tvoje mysl brzy najde jiné části, které k ní nikdy nepatřily.“*

Když se zadíval do té trhliny ve svém vnímání, zahlédl, jen na okamžik, podprostor ve své úplnosti a pochopil jej, jak to dělají UI.

Uzavřený a uvězněný v džainské substruktuře, se otočil na bok a postoupil na místo, kde chtěl být, vzal to tím druhým prostorem, který si z hmotných překážek nic nedělal. Tři metry od klece toho mimozemského krunýře vstoupil do reality, sáhl vedle ovládacího panelu a sebral svou dlaňovku. Teprve pak začal Skellor reagovat, ale nebyl dost rychlý.

Cormac zvedl zbraň, paži rovnou jak pravítko, a pětkrát vystřelil. Jeden výstřel udělal Skellorovi díru do čela, další čtyři ho zasáhly do obličeje, pokaždé mu škubly hlavou dozadu a přitlačily ho ke stěně. Skellor několikrát krátce zmizel a zase se objevil, ale jeho chameleonware nefungoval a Cormac si uvědomil, že poté co se jeho vnímání tak změnilo, by mu nebyl nic platný, ani kdyby fungoval – Cormac by i tak viděl díru v existenci, kterou Skellor zaujímá. Dva další výstřely poslal do jeho hrudi, zamířil mu na kolena, když se zkusil odrazit, a ustřelil mu ruku, která sáhla za sebe, aby se zapřela o stěnu.

Cento se vedle Skellora sloupl z kovu, nohama vzal biofyzika do nůžek kolem pasu a stiskl. Pak golem odtrhl stěnové panely, obnažil nosník a objal jej.

„Lana," řekl Cento klidně do vysílačky.

Cormac nabil další zásobník, couvl k místu, kde Cento udělal do okna díru, a dál pumpoval do Skellora jednu ránu za druhou. Musel sebou hodit: golem neudrží Skellora dlouho. Když Cormac vyprázdnil i tento zásobník, připlácl si zbraň na adhezní držák na opasku, proskočil chybějícím oknem a cestou popadl AFZ, která se tam zachytila. Zvenčí se podíval podél zkrácené lodě k místu, kde její zbytek pokračoval v pádu k trpasličí hvězdě, doprovázený při svém sestupu odtrženým motorovým pilířem a gondolou. Viděl, jak se oba tyto předměty deformují a vlní. Našel stupačky, vysoukal se po zaobleném trupu nahoru a uviděl, že jedna harpuna je zaklíněná do vraku v místě, kde se utrhl pilíř, druhá se zachytila další gondoly.

Lana byla z pleteného monofilamentu, nesmírně pevná, ale soustředěnému proudu protonů dokázalo odolat jen málo materiálů. Vysoko nahoře zahlédl útočnou loď: plameny fúzních motorů z ní šlehaly dolů nalevo od něho. Potřeboval rychle zasáhnout obě lana,

než ho loď usmaží. Mělo by to stačit, protože jestli byl *Srdcový král* jako *Jack Ketch*, neměl mít připraveny víc než ty dvě harpuny – z každé zbraňové gondoly jednu. A než si přichystá další, bude pro něj to, co z *Prastaré* zůstalo, ztraceno.

Cormac došel k nejbližší harpuně, vylezl na ni a sedl si tak, že měl nohy po stranách silného lana. Pokud by na něho útočná loď vystřelila teď, s velkou pravděpodobností by zničila i své lano, což byla skutečnost, která ji mohla přimět k tomu, aby na dost dlouho zaváhala. Cormac zamířil na druhé lano, s AFZ nastavenou na maximální výkon, a stiskl spoušť. Cíl se pod zásahem paprsku proměnil v tyč rozžhavenou do běla a pak se prostě rozplynul ve fialovém ohni. Když pak namířil zbraň na lano, které měl hned vedle sebe, *Prastará* se pod ním naklonila. Cormac najednou ztratil tíži, ale instinktivně se držel dál. Druhá harpuna, která držela vrak jako hrst vlasů někoho, kdo se štěstím vyvázl, se vyškubla. *Prastará* se propadla neviditelnou výtahovou šachtou do pekla. Nahoře lano nejdřív povolilo a ohnulo se do dlouhého oblouku, pak se začalo znovu narovnávat. Cormac se držel ze všech sil. Když se lano napjalo, přitlačilo jeho páteř dolů k harpuně kolem deseti gé. AFZ ztěžkla tak, že se nedala udržet, a vytrhla se mu ze sevření. Cítil, jak mu praská páteř a v útrobách se něco trhá, ale držel se dál. Myšlenky, jimiž se krátce zabýval, že by něco podnikl proti lodi, pokud by lano namotala, ho opustily.

Když zrychlování konečně ustalo, zakašlal a postříkal si průzor krví. Když se však podíval dolů, s uspokojením nenašel po *Prastaré* ani stopu. Lano s ním se pak skutečně navinulo, až zůstal jen dvacet metrů od levé zbraňové gondoly. Otvory byly před ním otevřené, záhuba mohla přijít každým okamžikem.

„Teď jsem se ale vážně naštval," informovala ho UI *Srdcového krále.*

* * *

Vědomí se k němu přikradlo a zavrtalo se do jeho smyslů. Anderson se vynořil z černé prázdnoty a pomalu si uvědomil, že je vzhůru. Ležel v závětří skalní desky, která byla slepencem zkamenělých

červů a škeblí ledvinovitého tvaru. Zvedl ruku, aby se přesvědčil, že má lebku pohromadě, a zjistil, že mu hlavu podepírá prošívaná přikrývka. Unaveně se převalil na bok. Škubl sebou, jak ho tělo informovalo o jeho zranění, a posadil se rovně, aby se rozhlédl.

Paličák se tyčil nedaleko jako kupole – úplně všechno měl zatažené. Při pohledu na kancův poničený krunýř v místě, kde se vytrhlo sedlo a konstrukce pro kopí, Andersona napadlo, že ho čeká velká oprava epoxidovou pryskyřicí – a neměl by na kanci nějakou dobu jezdit, dokud se krunýř vnitřně nezahojí. Obrátil pozornost k místu, kde stáli ostatní vedle něčeho, co se mu až po chvíli podařilo identifikovat jako zhrouceného druna, dosud probodnutého jeho kopím. Trochu nejisté vstal a došel k nim. Zaznamenal při tom, že mosazný muž je pryč.

Tergal si ho všiml jako první. „Tak už ses nám zotavil."

Anderson se pozastavil nad rozmrzelým tónem, který z mladíkových slov vycítil, a pochopil, že Tergalovi tato poslední dobrodružství nebyla dvakrát po chuti.

„V mezích možností," odpověděl Anderson.

Nyní se k němu otočili také Arden a Thorn. Zahleděl se přes jejich hlavy k místu, kde na široké, splasklé hlavě druna seděl sup. Při četbě v rondurské knihovně na slovo ‚sup' nikdy nenarazil, ale poznal v tvorovi ošklivější verzi některých obrázků, na nichž viděl zvířata zvaná ‚ptáci'.

„Hrdina dobyvatel se vrací," řekl sup.

Anderson si skutečně vybavoval, jak četl, že někteří ptáci dovedou dobře napodobovat řeč, ale toto mu jako napodobování nepřipadalo. Dokonce to hodně připomínalo Unger Salbekovou. Škubl sebou při té vzpomínce – další komplikace umocňující pocity neklidu a nerozhodnosti, jimiž, jak se zdálo, trpěl.

„Tergal říkal, že tvá zkouška trvala dvacet let." Arden si ho prohlížela s jistým pobavením. „A ty jsi mi řekl, že tady náš přítel by měl jako drak stačit." Strčila nohou do jedné končetiny, která vypadala jako pokřivený a rozlámaný nosník trčící z trosek nějaké zřícené budovy. Anderson si vzpomněl na jedno třetí stadium zabouna při krupobití a o krok couvl.

„Stačí," řekl.

„Takže se vrátíš do Rondure?" zeptala se.

Anderson pokrčil rameny. Pokud by se někam vrátil, bylo by to Bravence, kde na něho čekala Unger Salbeková. Ale nebyl ten typ, který by se někam vracel. Podíval se na Tergala. „Co si myslíš ty?"

Tergal zavrtěl hlavou. „Jestli dovolíš, mám dluhy, které bych měl splatit."

Anderson pokýval hlavou a otočil se k Thornovi. „A ty?"

„To se teprve rozhodne," odpověděl Thorn. Pozorně se zadíval na zbraň, kterou držel, vytáhl prázdný zásobník, skoro až vyčítavě do něj nahlédl a prudce jej zasunul zpět na místo. Pak ukázal Andersonovi přes rameno.

Všichni se otočili a dívali se, jak se k nim blíží hlídkový balon.

Skellor se z Centa stáhl dočista zoufalý. Bylo to jako na *Occamově břitvě* – ta vypálená UI. Ale na jiného golema, který by dokázal zničit svou mysl, zatím nenarazil. Vytušil, že Cento se na to připravil – poté co vyhodnotil rizika, která džainská technologie pro někoho jako on představuje. Skellor golema odstrčil. Nevadí – skutečně, *skutečně* měl důležitější starosti.

Slapový pás hnědého trpaslíka je zasahoval s pravidelností metronomu a štípal a trhal *Prastarou* všude kolem něho na kusy. Skellor, svázaný vnitřně vytvořenými diamantovými vlákny a se zbytkem své nervové soustavy vypnutým, se pokusil ohnout se s působením síly. Kroutilo ho to, vlákna v něm praskala, další struktury se lámaly. Ale on je vybudoval znovu, svázal se dalšími vlákny, aby držel, a soustředil všechny své zdroje na to, aby ve svém trupu vytvořil gravitační generátor, který by mu dodal energii pro přežití. Agent si nejspíš myslel, že zvítězil – že to je Skellorův konec. Jenže Skellor byl víc než pouhý člověk: mohl to přežít, *přežije* to.

Teplota stoupala. Některé materiály uvnitř lodě se už začaly vypařovat. Většina tepla vznikala tím, jak byla konstrukce lodi neustále drcena, kroucena a ohýbána, a trup se vlnil. Nosníky z bublinového kovu, které teď rudě zářily, se natáhly jako karamely a ukroutily se, inertní plyny použité k vytvoření jejich pěnové

struktury unikly do vzduchoprázdna. Trup se za Skellorem rozevřel jako zvlhlá lepenka. Podlaha pod ním se varovně prohnula a pak se začala otáčet pryč. Všechno kromě něho a ještě jedné věci se rozpadalo, jako by to bylo úplně trouchnivé. To, že si golemovské šasi ponechalo svůj tvar, svědčilo o kvalitě řádových materiálových technologií. Ale ani ono nepřežije náraz, který přijde.

Další gravitační vlna zasáhla prudce a trvala déle. Rozmetala to, co z lodi ještě zbylo, do kilometrového prostoru. Kusy teď žhnuly – vypařovaly se do vakua. Skellor si svůj tvar zachoval – posiloval jej zevnitř pomocí strukturálních silových polí, jimž dodával energii jeho vnitřní gravitační generátor. Ale něco nebylo v pořádku. Ta vlna ho málem roztrhla na dva kusy, což vzhledem k teoretickému výkonu generátoru neměla. A on potřeboval všechno, co mohl z generátoru dostat, protože to mnohem horší ho teprve čekalo. Provedl kontrolu zařízení, ale zjistil, že funguje optimálně. Propátral jeho vnitřek nanooptickými vlákny nezávisle na svých vnitřních kontrolních mechanismech a lokalizoval uzlinu, která vyrůstala přímo v jeho středu. Otevřel generátor, uzlinu vypudil, generátor znovu uzavřel a rozběhl ho na čtyřicet procent výkonu, když udeřila další vlna.

Skellor zařval, především vztekem a zklamáním – teď jako kus masa prošitého diamantem a roztaženého do čtyř metrů prázdnoty. Slapové síly rozcupovaly zbytky lodi, jejíž převážná část teď měla podobu padajícího oblouku kovových par. Skellor byl největší celistvý kus, který zbýval, přičemž tím druhým největším byla bezoká golemova lebka. Pomalu se znovu smrštil, vysoko nad nekonečnou hnědou plání; stal se černým lidským panákem plným zákrutů a uzlů s prsty jako čarodějnice. Většina jeho hmoty se už odervala nebo vypařila do vzduchoprázdna a jeho myšlení ztrácelo soudržnost. Než ho opustilo úplně, zasadila mu ránu prostá fyzika: toto nemohl přežít; jak ho vůbec mohlo napadnout, že by to mohl přežít?

O několik hodin později dopadla vláknitá hmota obsahující džainská vajíčka, jimž se doposud podařilo zachovat tvar, na povrch. Polovina té hmoty se proměnila na energii. Jediné, co zůstalo, byl barokní stříbrný motiv na šedohnědém povrchu.

Cormac jako by se díval tunelem, když sledoval, jak se z eliptického otvoru v boku gondoly, na konci kloubové paže, vysunul laser pro použití zblízka. Zařízení připomínalo kulomet z doby před koncem milénia, ale místo pásu s municí do něho silné žebrované kabely dodávaly energii. Sloužilo však stejnému účelu, normálně se používalo proti menším nepřátelům, kterým se podařilo přiblížit se k lodnímu trupu. Byla to přesně zbraň potřebná k odstranění Cormaka z harpuny, pravděpodobně v několika kusech. Vyplivl krev a podíval se stranou, kde stále viděl do té trhliny ve svém vnímání. Nemohl by se přesunout do lodi, napáchat škody… nebo něco takového? Ne, celá ta představa byla teď směšná. Předtím to dokázal; silou vůle se přenesl podprostorem, jenže teď neměl ani ponětí, *jak* to udělal. A co by asi tak svedl uvnitř, takto zraněný a slabý? Realita byla taková, že visel ve vakuu, na mušce laseru, a smrt mohla přijít každým okamžikem. Pak se v dálce, toutéž trhlinou v zorném poli, něco vynořilo, něco obrovského.

„Aha," řekl Král.

Laser se zapnul a z jeho začouzeného mechanismu vyšla žhavá záře. Zbraň se na kloubové paži otočila a vystřelila. Lano se rozzářilo rudě, bíle a modrobíle, načež se střed toho světla roztrhl na kapičky roztaveného uhlíku. Cormac znovu ztratil tíži, jak harpuna a krátký kus lana, na němž visel, začaly padat zpátky k hnědému trpaslíkovi. Laser se schoval, všechny otvory se uzavřely a útočná loď se nad ním začala zmenšovat.

„Ty jsi viděl, že jsem nezískal přístup ke Skellorovi – ani k džainské technologii," vzkázal mu Král.

„A co má být?" dostal ze sebe Cormac.

„Řekni to Jeruzalémovi."

Cormac slábl, jak padal; dokonce ani vjemovým programům, které používal, se nedařilo udržet ho při vědomí. Ve svém zorném poli zahlédl zakřivenou ocelovou plochu a v prvním okamžiku si pomyslel, že už brzy dopadne, ale pak si uvědomil, že se mýlí. Pokud by byl tak blízko, neviděl by zakřivení obzoru – nejspíš by neviděl vůbec nic.

Pak ho obklopilo něco obrovského a za nadloktí ho chytily spáry, trojprsté a blyštivé. Zatímco ho oddělovaly od lana, uvnitř jeho těla se něco trhalo. Z úst mu vytryskla krev a do krku mu vniklo něco tvrdého. Po otupělé pauze, o níž se ve svém síťovém připojení dočetl, že trvala sedm minut, přišlo jasné, aseptické světlo.

„Možná si to vyžádá nějaký čas," řekl hlas Miky Asselisové. Myslím, že v těle nemá jedinou nezlomenou kost.

Další hlas, zvučná ledovcová špička obrovského intelektu, poznamenal: „Uvnitř jeho hlavy to nevypadá o moc líp."

Světla znovu zhasla.

* * *

Když lidé mluvili o něčem, čemu říkali ‚studený pot', Drak dřív věděl co to znamená jen na myšlenkové úrovni. Nyní to už chápal na tělesné úrovni. Při svých kontaktech s Řádem se vždy záměrně stýkal s entitami, které převyšoval. Proto se odjakživa stranil runsiblových UI s větší kapacitou – sektorových UI – a snažil se nepohybovat se v okruhu dvaceti světelných let od žádného místa, o něž projevila sebemenší zájem Zemská centrála. Jeruzalém byl přesně tím typem řádových UI, jakým se Drak tudíž vždycky vyhýbal. Teď si připomněl proč, protože Jeruzalém byl schopen Draka porazit v jeho hrách pouze rozumovými schopnostmi, jimiž byl vybaven, a zároveň obýval tělo, které mělo dostatečnou fyzickou velikost a sílu, aby takové hry vůbec hrát nemusel.

Proto Drak zjistil, že některá fakta nebude schopen skrývat příliš dlouho. Podstatou zprávy, která následovala po úvodních vytáčkách, bylo: „Řekni mi všechno a udělej to rychle." Doprovodil ji plán jedné z vnitřních prostor *Jeruzalému* a přehled vybavení, které tam bylo možno použít. Drakovi nezůstaly žádné pochybnosti, že loď by ho mohla uvěznit, znehybnit a pak rozebrat, aby zjistila, jak funguje.

To, že se *Jeruzalém* ponořil do podprostoru, když se dozvěděl o *Prastaré*, zase tak uklidňující nebylo. Znamenalo to, že UI je si jistá, že Drak neunikne a je možné se mu věnovat, až na to bude čas. Z představy, že by taková UI získala přístup ke Skellorovi, šel strach. Z představy, že se dostane k určitým věcem, jichž se Skellor

zanedlouho zbaví jako když pampeliška rozsévá svá semena do větru, mohl mít dokonce i drak těžké sny. Drak však neměl žádnou moc tyto události ovlivnit, třebaže jednu takovou věc, jež byla nedaleko, chtěl dostat do bezpečnějších rukou.

Zatímco dál mířil ke Cullu, spojil se s létající ještěrkou, která se stočila ke spánku v sulerbanovém listu, neboť ji zřejmě vyčerpal nedávný stres z očekávaného zániku. Tvor se vztyčil, když instrukci přijal, oklepal se a rozlétl se ke zbytkům krunýře ze Skellorova posledního jídla na Cullu. Tam přistál a podíval se, kam zlaté vajíčko spadlo. Draka to tak pobavilo, že se rozhodl nechat ještěrku žít, přestože se dostala do těsného kontaktu s džainskou technologií. Na místě, kde předtím v prachu leželo vajíčko, byl teď modrý žalud.

Drak uvažoval, co mosazný muž se svou novou hračkou udělá.

Jiní by se možná pozastavili nad tím, jak tato bytost definovala ‚bezpečnější ruce'.

EPILOG

Fethan se sklonil k roztrhanému golemovi a s černým humorem si pomyslel: *Nedělám si velké naděje, že by se z toho mohl dostat.* V tomto případě to však nemusela být pravda. Gantovi sice chyběla jedna noha a hlava, ale jeho základní bytí měl obsahovat paměťový krystal uvnitř hrudi. Tuto hruď však zachvátilo džainské bujení a golem se vypnul. Právě to, co toto bujení mohlo věštit, bylo důvodem, proč Fethan a Thorn trvali na tom, že budou pátrat sami, a proč nechali Tanaquila a mladého Tergala, aby zpět do Golgoty odcestovali balonem. Fethan se k tomu v myšlenkách vrátil. Výkřik hněvu, který ze sebe vyrazil vrchní kovák, když zjistil, že kolonizační loď *Prastará* už není na obloze – když viděl, že jediný kontakt s lidskou civilizací, do které se toužil vrátit, mu vzal manželku *a* sny – byl srdceryvný. Copak si nemohl najít nové sny? Řád s touto planetou dozajista neskončil. „Máš něco?“ zeptal se Thorn.

Fehan zavrtěl hlavou. „Ještě jsem se o nic nepokusil.“ Teď už opravdu zkusil navázat kontakt prostřednictvím Gantovy vnitřní vysílačky – možná jediného zbývajícího pouta zemřelého vojáka s vnějším světem. Ale, stejně jako předtím, našel tam něco hrozivého. Bylo to jako strčit ruku do tmavé nory a uslyšet zavrčení nějakého zvířete. Podvratný virus pak vystopoval jeho signál zpět – neznámý džainský kód. Vypnul svůj transceiver, izoloval jej a odpojil také svůj hlavní dekodér.

„Myslím si, že tam není,“ prohlásil. „Musíme mít jistotu,“ řekl Thorn.

Fethan pokrčil rameny. Měl Ganta rád a nijak si nepřál, aby byl nevratně mrtvý, ale neznal toho muže nebo stroj tak dlouho jako

Thorn. Zdráhavě vyslal signál dovnitř a sundal ze špičky svého prstu kryt ze syntekůže. Pak se zadíval na Gantův krk a postupně vyloučil veškerou přerušenou optiku. Místo ní si zvolil malý kabel, který obsahoval vlasově tenká supravodivá vlákna, a přitiskl špičku svého prstu na přerušení. Zabijácký program navázal kontakt prostřednictvím nervových propojení a našel si cestu do golemovy krystalické paměti. Tentokrát program nepřepisoval, neboť stačilo jen se podívat. Fethan ucítil v pravém rameni a paži sílící bolest. Byla možná psychosomatického původu, ale i tak ho to znepokojilo. Nakonec program vyslovil své hodnocení:

Tvůj přítel je pryč. Není tady nic, v čem by se dal poznat člověk, pouze džainský kód a jeho potřeba přežít a šířit se.

V tom okamžiku se golemovy ruce zvedly, po hmatu vysledovaly Fethanovu paži směrem vzhůru a stiskly mu krk. Nedosáhly tím však ničeho, protože starý kyborg měl krk pevný. Uchopil obě zápěstí, tápající ruce odtlačil a sám rychle couvl.

„Gant je pryč," řekl.

Golemovo tělo se s kovovým skřípěním ohnulo, pak se vyklenulo vzhůru a vrhlo se na Fethana. To více než co jiného potvrdilo diagnózu programu: Džain uvnitř totiž násilím předělával golemovo tělo na něco trojnohého, něco, co nemělo s lidstvem vůbec žádný tělesný vztah. Thorn okamžitě namířil Fethanovu AFZ a zahájil palbu. Skákající trojnohé zvíře obklopil rudý plamen. Jak na něm hořela syntetická kůže, hopsalo a poskakovalo jako pavouk v plamenu zapalovače. Thorn je zasáhl znovu a pak ještě jednou. Údy postupně odpadaly, až zvíře znehybnělo. Thorn pak k roztrhanému trupu přistoupil, vytáhl nůž, který získal z balonu, zapátral uvnitř a nakonec vypáčil kosočtverec s Gantovou někdejší myslí.

„Co chceš dělat?" zeptal se Fethan.

Thorn neodpověděl. Položil krystal na skálu a prudce do něj udeřil pažbou své zbraně. Pak, možná když si vzpomněl na pana Jeřába, rozdrtil úlomky na prach a rozházel jej po okolí.

„Zbytek necháme úklidovým četám," prohlásil Thorn. „Zanedlouho se to tady jimi bude hemžit. Pojďme se vrátit do města."

Ano, pomyslel si Fethan a zároveň si uvědomil, že ani on v nejbližší době neodcestuje. Tanaquil bude v následujícím období potřebovat pomoc.

Slunce zapadalo v zelené explozi a na nebe se tu a tam začaly odvažovat první hvězdy. Anderson Endrik se plahočil k novému obzoru. Zbroj měl svlečenou a spolu s ostatními svými věcmi rozvěšenou na kolících dočasně přilepených k boku Paličákova krunýře. Nohy ho z této nezvyklé námahy bolely, ale na to si zvykne – nebyl starý ani nic podobného. Absolvoval právě několik kol s jedním z nejdivočejších tvorů na této planetě. Další zastávku však nechtěl dělat, i když měl na odpočinek nárok. Bylo obtížné se tvářit, že si ničeho nevšímá, když písečný kanec při každé zastávce vysunul smyslovou hlavu, aby se na něho podíval, a špičkou jedné plazivé nohy krátce zabubnoval do země.

Spoušť rozervaných skal na dračí planině už zůstala daleko za nimi, což bylo nepříjemné, protože mu teď chvíli trvalo, než našel očima vhodnou skálu, na kterou by se mohl posadit. Když jednu přece jen spatřil, s povzdechem se na ni svezl – zády k Paličákovi – a pak si kusem látky otřel pot z holé hlavy.

Byla škoda, že ho Tergal opustil. Jakmile mladík překonal své kriminální tendence, zdálo se, že by z něj ještě mohlo něco být. Tergal však prohlásil, že má ještě nevyřešené věci se svým nevlastním otcem a matkou. Bylo to dobře, protože to znamenalo, že mladík je znovu na cestě a Anderson mu na ní nebude překážet – i když tušil, že to je jen částečný důvod chlapcova odchodu. Tergal ztratil smysl pro humor, když je pronásledoval drun, a pak ztratil i kuráž, když drun zabil Balvana. Anderson tušil, že při cestě balonem budou už teď Tergal a ostatní v polovině zpáteční cesty do Golgoty. Pokud by se Anderson rozhodl, že se k nim přidá, on sám by teď měl za sebou možná čtvrtinu zpáteční cesty do Bravence. Nerozhodl se tak.

Napil se z láhve s vodou a pak se obrátil s otázkou na svou spolucestující: „Jak že je to daleko?“

Arden, usazená na batohu, se na něho podívala. „Pět tisíc kilometrů.“

„A ty pak s tou lodí odstartuješ a odletíš do toho Řádu?“

„Určitě, pokud nenarazím na něco zajímavějšího, než tam dojdu.“ Arden pokrčila rameny.

„Nenašlo by se v té lodi místo pro písečného kance?“

„Věřím, že to nějak vymyslíme – tedy, jestli bude Paličák chtít letět.“

„Může se rozhodnout, až tam dorazíme, a to ještě nějakou dobu potrvá.“ Anderson se zadíval nahoru na oblohu a uviděl, že na ní nejsou jen pásy mraků a ta zvláštní hvězda.

„A ty?“ zeptala se Arden.

Anderson se zvedl a ukázal nahoru nad sebe. „Já už jsem se rozhodl. Můj svět se právě o hodně zvětšil.“

* * *

Tanaquil si pozorně pročetl Stollarovu dlouhou zprávu. S přistávacími plavidly získali velké množství vyspělé techniky: výpočetní kapacitu, díly, které zatím neuměli vyrobit, a systémy, které mohli přímo okopírovat, než aby je rekonstruovali podle starých plánů. Bylo dosti pravděpodobné, že pět plavidel je stále v provozuschopném stavu, i když jim nějakou dobu potrvá, než se je naučí ovládat, a jedno další by se jim mohlo podařit sestavit z ostatních, která byla poškozena. Jenže, když se to vzalo do důsledku, k čemu? *Prastará* byla pryč, ze snu nezůstal kámen na kameni… *Jeelan je mrtvá.*

Tanaquil složil obličej do dlaní. Nyní už ten sen možná nebyl potřebný. Dva občané tohoto Lidského řádu byli někde v Písečných věžích a Řád teď o planetě věděl. Stollar z toho byl nadšený, ale Tanaquil v sobě žádnou radost najít nedokázal, žádné místo pro naději. Možná to bylo tím, že se mu protivil Stollar, který zázračně přežil pád podobný tomu, co zabil Jeelan. Sundal si ruce z obličeje, rozsvítil stolní lampičku a otevřel další zprávu. Oči mu zůstaly suché.

Gyrol zorganizoval ostrahu těch, kteří pohřbívali mrtvé, protože aktivita zabounů se mezitím zvýšila desetinásobně. Z místa, kam se do dolního města zřítil přistávací modul, bylo už odstraněno velké množství trosek a ti, kteří potřebovali útočiště, byli ubytováni ve skladištích průmyslové čtvrti. Skupiny zdravotníků pracovaly ve dne v noci na dezinfikování a zašívání ran na hlavě, které měli téměř všichni občané. Zotaví se, přeskupí se a pak… a pak.

Lidský řád?

Tanaquil zavrtěl hlavou, jako by chtěl zaplašit stíny. Všechno bylo černé: skleslost mu odsávala síly i vůli. Rozrušení, které teď u takových jako Stollar a Gyrol vystřídalo šok, jako by pro něho bylo něco naprosto nedosažitelného. Bude prostě dál dělat svou práci. Jiná možnost nebyla. Pak ho ze zasnění vytrhlo zaklepání na dveře.

„Kdo je to?“ zeptal se.

„Stollar a Gyrol,“ odpověděl Stollar. V jeho hlase bylo jasně slyšet nějaké napětí. „Pojďte dál.“

Oba muži vstoupili. Stollar se ztěžka opíral o hůl, Gyrol měl na sobě stále pecařskou výstroj a smýkal se s jedním malým dalekohledem a stativem ze Stollarovy věže.

Stollar se rozhlédl po tmavé místnosti a zastavil se pohledem na roletách v oknech a zavřených balkónových dveřích. Významně se podíval na Gyrola a ukázal na ně.

„Co to má znamenat? Mám mnoho práce,“ řekl Tanaquil.

„Vy jste to neviděl – ne, zřejmě ne,“ odpověděl Stollar. „Možná bychom měli vyjít na váš balkon.“

Tanaquil je tam nechtěl, chtěl být se svými úvahami sám, ale něco ve výrazech jich obou ho přimělo vstát. Stollar došel ke dveřím na balkon, odsunul západku a doširoka je otevřel. Že by nějaké nové zřícení v Dolním městě? Tanaquil se neodvažoval domýšlet nic jiného. Vyšel do tmy za starcem, těsně následován Gyrolem, který uhnul stranou, aby postavil dalekohled. Tanaquil se rozhlédl po svém městě. Viděl jen ohně stravující ty hrůzné šedé bestie podobné vším.

„Nahoru se podívejte, pane vrchní kováku,“ řekl Stollar.

Tanaquil ho poslechl – dalekohled bylo stěží třeba. Oblohu zaplňovali zářiví leviatani, obrovité lodě, vedle nichž by se *Prastará*

ztrácela. Jedna gigantická loď, skoro jako ocelový měsíc, jim visela přímo před očima. Menší lodě poletovaly mezi ní a zemí. Další lodě, které byly ještě menší, ale zdály se být velké, protože byly tak blízko, slétaly dolů. Tanaquil překvapením otevřel ústa. Cítil, jak se tma, která ho obestírala, pod náporem tohoto výjevu rozptyluje a v jeho hrudi se něco láme. Sklonil hlavu a ucítil, jak se to blíží. Stollarova ruka mu krátce spočinula na rameni, než se stařec a Gyrol vrátili dovnitř, aby mu uvolnili místo. Postoupil dopředu, opřel se rukama o zábradlí a cítil, jak ho žal opouští. Nevěděl, jak dlouho to trvalo. Jedna z lodí, plavidlo tvořené čtyřmi koulemi nasazenými na konce hvězdicovitých ramen, doplula nad město. Z jejích korekčních trysek vyšlehly plameny. Tanaquil zvedl ruce, dotkl se slz, které se mu řinuly po tváři, a pak je utřel. Bolest tam byla stále – pochyboval, že někdy zmizí úplně. Vrátil se dovnitř, kde čekali Stollar a Gyrol.

„Náš svět se drasticky změní," řekl. „Ale nedovolíme, aby nás ta změna udusila, aby smazala, co jsme dokázali nebo čím jsme. Máme práci, tak začněme."

Byla to virtualita, iluze, protože žádný projektor se nemohl přiblížit, a jaký by vůbec mělo smysl promítat tam hologramy? Toto však smysl mělo; Jack to cítil. Možná byl příliš velký estét. Možná v tom bylo příliš mnoho ješitnosti a možná byl Drak ješitný stejnou měrou jako on a Afran.

Ať už to bylo jakkoli, Jack a bývalá separatistka se procházeli po povrchu hnědého trpaslíka. Drak, který je zachránil těsně před opuštěním soustavy Cullu, ale nejevil známky toho, že by spěchal s jejich předáním Jeruzalému nebo nějaké jiné řádové UI hlídkující v tomto doposud uzavřeném sektoru vesmíru, jako by nebyl přítomen vůbec – dopřával jim tuto iluzi prostoru a určitý moment uspokojení.

„Dělá hezký vzor," řekla Afran při pohledu na stříbřité spirály a elipsy zdobící superhustý povrch.

„To ano. A ten vzor se dokonce mění."

„Cože?" Afran vzhlédla.

„Ty elipsy jsou stlačené džainské uzliny," ukázal Jack. „Zřejmě se nezmění, dokud toto prostředí neopustí. Potřebují hostitele a

motivující vůli. To, co z něho zbývá, se stále snaží přežít, stále se snaží znovu se uspořádat.“

„On žije? Myslí?“

„V určitém smyslu, a pomalu.“

„Dostane se odsud?“

Jack si vychutnal katovský úsměv. „Dokud bude žít tento vesmír, tak ne.“

Pan Jeřáb kráčel prašnými náhorními plošinami, tmavými kaňony a rozeklanými pohořími Cullu a v mosazné ruce svíral zlaté vajíčko. Jako rytíř, který zabil draka, přešel z nehostinné reality do barových historek a velice rychle do legend. Ti, kteří zahlédli vysokou postavu s kloboukem se širokou střechou na hlavě, jak kráčí dlouhými kroky a potrhaný kabát jí pleská kolem šněrovacích holínek, se často shodovali na tom, že ji doprovází létající tvor – hodně podobný jednomu, kterého bylo vidět na kosmodromu budovaném těsně za Golgotou. Možná si mysleli, že tento detail navíc dodává jejich tvrzení, že skutečně viděli pana Jeřába, věrohodnost. Ostatní předstírali, že těm svědkům věří, se stejnou blahosklonnou laskavostí, jakou měli pro ty, co tvrdili, že viděli Nestálé moře.

To, co viděli, bylo reálné, více či méně, v jistém smyslu…

Neal Asher
MOSAZŇÁK

Z anglického originálu *Brass Man*
vydaného nakladatelstvím Macmillan
(Pan Macmillan Ltd)
přeložil Petr Kotrle.
Ilustraci na obálce vytvořil Steve Rawlings,
grafickou úpravu obálky provedlo Vertigo, a.s.
Vydal Bohuslav Svoboda – POLARIS,
Podkopčí 464, Frenštát p. R.,
e-mail: svoboda@polarissf.cz,
v roce 2008 jako svou 228. publikaci.
Tisk: Printo s.r.o., Gen. Sochora 1379, Ostrava Poruba.
Vydání první.

Cena: 259 Kč

ISBN 978-80-7332– 117-8